

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Öteki Bayan
Bridgerton*

JULIAN
QUINN

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sosyeteye takdim edilen ve umutsuzca hayatının aşkını bekleyen Poppy Bridgerton, Dorset sahillerinde yaptığı kaçamak bir yürüyüş ile tahmin edemeyeceği bir maceraya sürüklenir.

Yürüyüş yaparken gördüğü gizli saklı kalmış bir mağarayı keşfetmek ister ve kendini içinden çıkılmaz bir durumun ortasında bulur. Bu noktada hayatı bir daha asla eskisi gibi olmayacaktır. Çünkü olmaması gereken bir yerde, görmemesi gereken şeyler görmüştür. Kaptan James'in esiri olarak, kaptanın kamarasında Portekiz yolculuğuna çıkmak zorunda kalır. Poppy Bridgerton'ın bir yağmacı ve hatta korsan sandığı Kaptan James ise Rokesby ailesinin gözbebeği Andrew'dür aslında. Kraliyete karşı olan görevini yerine getirmekten başka bir derdi de yoktur...

Bu esaret, nefret ve öfkeyle başlasa da okyanus kadar karanlık sırların, tehlikeli görevlerin ve tutkulu bir aşkın başlangıcı olacaktır. Poppy'nin kalbi, James'in gizemli dünyasına dokundukça daha hızlı atmaya başlar.

Julia Quinn'in benzersiz kaleminden *Öteki Bayan Bridgerton* ile romantizm ve maceranın doruklarına varacaksınız.

KDV'den
muafır.

Öteki Bayan Bridgerton

JULIA
QUINN

Çeviri
Ayşe Belma Dehni

@psilon*

Öteki Bayan Bridgerton

Orijinal Adı: *The Other Miss Bridgerton (Rokesbys Series #3)*

Julia Quinn

Çeviri: Ayşe Belma Dehni

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Selnur Güneş

Kapak ve Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Ocak 2024

ISBN: 978-625-414-521-6

© Julia Quinn, 2018

Türkçe yayım hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi

Beylikdüzü O.S.B. Mah., Orkide Cad., No: 1/Z

Beylikdüzü/İstanbul

Tel: (212) 671 61 51

Sertifika No: 52098

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

Öteki Bayan Bridgerton

JULIA
QUINN

*Emily için.
Sensiz yapamazdım derken söylemek istediğim tam olarak
böyle bir şeydi.
Ve ayrıca Paul için.
Şimdi tekrar söyle...
Rüzgâr ne taraftan esiyor?*

BÖLÜM 1

Yaz Başı, 1786

Poppy Bridgerton, Somerset'te, adada büyüyen genç bir kadına göre sahilde çok az zaman geçirmişti.

Suya alışkın değil demek doğru olmazdı. Ailesinin evinin yakınında bir göl vardı ve Poppy'nin ailesi tüm çocuklarının yüzmeyi öğrenmesi konusunda epey ısrarcıydı. Aslında yüzmeye öğrenme konusunda ısrarları sadece oğulları için geçerliydi. İçlerindeki tek kız olan Poppy, bir su kazasında ölen tek Bridgerton olacağı düşüncesini epey garip bulduğundan, anne babasına da tıpkı böyle söylemiş ve kendini kıyıdan suya atmıştı.

Yüzmeyi üç erkek kardeşinden de daha hızlı öğrenmişti, tabii en büyük abisi hariç; onunla kıyaslanması da adil olmazdı zaten. *Elbette* daha çabuk öğrenecek ve kısa zamanda yüzücülüğüyle popüler olacaktı. Ama ona göre bugüne kadar ailenin en güçlü yüzücüsüydü o. Doğal yeteneği kadar inadinın ve hırsının da payı vardı bu hedefe ulaşmasında ama yine de bir önemi yoktu. *Önemli* olan yüzmeyi öğrenmekti. Anne babası ona çimenlerin üzerinde sabırla beklemesini söylememiş olsa da yapacağı şey yine yüzmek olurdu.

Muhtemelen.

Ama bugün yüzmek yoktu. Burası okyanustu. Değilse bile en azından bir kanaldı ve soğuk, keskin su, evdeki sakin

göle hiç benzemiyordu. Poppy inatçı ve kinci olabilirdi ama aptal değildi. Ayrıca şu an yalnızdı, hiçbir şeyi kanıtlamasına gerek yoktu.

Üstelik sahili keşfederken de fazlasıyla güzel vakit geçiriyordu. Ayaklarının altındaki kumun ipeksi dokunuşu, tuzlu suyun havadaki keskin kokusu... Tüm bunlar ona, sanki Afrika'ya düşmüşçesine egzotik geliyordu.

Eh, belki de öyle değildir, diye düşündü Poppy, yürüyüş yaparken yanında getirdiği, tadına aşına olduğu İngiliz peynirinden bir parça kemirirken. Ama yine de yeniydi, değişiklik sayılırdı ve bunun bir anlamı olması gerekiyordu.

Bilhassa şimdi, hayatının geri kalanı her zamanki gibiyken.

Temmuz kapıya dayanmıştı ve Poppy'nin ikinci Londra Sezonu, aristokrat teyzesi Leydi Bridgerton'ın iltifatları eşliğinde kısa bir süre önce sona ermişti. Poppy, kendini sezonu başladığı gibi bitirmiş vaziyette buluverdi: evlenmemiş ve hâlâ bekâr.

Biraz da sikkın.

Daha önce tanışmadığı biriyle karşılaşma umuduyla (düşük ihtimalle) Londra'da kalarak sosyal eğlencenin son demlerini yaşayabilirdi. Belki teyzesinin Kent'te kalması için yaptığı daveti kabul edebilirdi. Belki de akşam yemeğine davet edilen bekâr beyefendilerden birinden hoşlanabilirdi (ki bu daha da düşük bir ihtimaldi). Ama elbette bu, Alexandra Teyzesi son teklifte neyin yanlış olduğunu öğrenmek istediğinde dişlerini sıkmasını ve dilini tutmaya çalışmasını gerektirebilirdi (ki hepsinden daha düşük bir ihtimaldi bu).

Seçimleri gittikçe sıkıcı bir hâl alıyordu ama neyse ki kurtarıcısı, birkaç yıl önce cana yakın ve kitap kurdu kocası George Armitage ile Charmouth'a taşınan sevgili çocukluk arkadaşı Elizabeth onu olmuştu.

Ancak George, acil bir aile meselesi için Northumberland'e çağırılmıştı. Poppy bu konunun ayrıntılarını hiçbir

zaman tam olarak öğrenememişti. Elizabeth altı buçuk aylık çocuğuyla deniz kenarındaki evinde bir başına kalakalmıştı. İyiden iyiye sıkılmış ve hapsolmuş bir hâlde Poppy'yi ziyaretine davet etmiş, Poppy de memnuniyetle kabul etmişti. İki arkadaş için her şey tıpkı eski günlerdeki gibi olacaktı.

Poppy ağzına bir parça peynir daha attı. Eh, tabii Elizabeth'in devasa karnı dışında her şey, diye düşündü. Bu yeniydi.

Bu, Poppy'nin kıyıda yaptığı günlük yürüyüşlere Elizabeth'in eşlik etmesine engel oluyordu ama sorun değildi. Poppy, ne karakterinde ne de lügatinde hiçbir zaman *çekingenklik* kelimesine yer olmadığını biliyordu ama konuşkan doğasına rağmen onun arkadaşlığından oldukça keyif alıyordu. Londra'da aylarca havadan sudan sohbet ettikten sonra, keskin deniz havasıyla kafasını boşaltmak oldukça iyi hissettiriyordu.

Her gün farklı bir rota seçmeye çalışıyordu. Charmouth ile Lyme Regis'in ortasında, köpüklü dalgaların kıyıya vurduğu yerde gizlenmiş irili ufaklı bir dizi mağara keşfettiği için çok mutlu olmuştu. Gelgit esnasında çoğu suyla dolmuştu ancak manzarayı inceledikten sonra Poppy, içlerinden an azından birkaç tanesinin kuru olması gerektiğini düşünerek birini bulmaya karar vermişti.

Elbette sadece zor olduğu içindi. Charmouth, Dorset, İngiltere'de sürekli kuru bir mağaraya ihtiyaç duyduğundan filan değil.

İngiltere, Avrupa, dünya.

İngiltere'de Charmouth, Dorset'te olduğu ve buranın dünyanın kesinlikle küçük bir köşesi gibi görüldüğü göz önüne alındığında, insanın gerçekten de zorluklarla mücadele etmesi *gerekiyordu*.

Öğle yemeğinin son lokmalarını bitirdikten sonra gözlerini kısıp kayalara doğru baktı. Güneş sırtındaydı ama gün

bir şemsiye ya da en azından büyük, gölgeli bir ağaç dilemesini sağlayacak kadar aydınlıktı. Hava muhteşem derecede sıcaktı ve önü ve arkası yırtmaçlı uzun plaj elbisesini evde bırakmıştı. Cildini korumak için taktığı üç köşeli ince fuları bile göğsünde giderek ısınıp cildini kaşındırmaya başlamıştı.

Ama artık geri dönmeyecekti. Daha önce bu kadar ileri gitmemişti. Aslında bu noktaya Elizabeth'in eşlikçisi olarak görevlendirilen tombul hizmetçisini kasabada kalmaya ikna ettikten sonra ulaşmıştı.

Poppy ikna edici bir gülümsemeyle, “Bunu öğleden sonra ek bir izin olarak düşün,” demişti.

“Bilmiyorum,” demişti Mary şüpheli bir ifadeyle. “Bayan Armitage bu konuda oldukça kesin konuşmuştu...”

“Bayan Armitage’ın hamile olduğunu öğrendiğinden beri kesin bir düşüncesi yok,” diye sözünü kesti Poppy, Elizabeth’e sessiz bir özür göndererek. “Bana bütün kadınların böyle olduğunu söylediler,” diye ekledi, hizmetçinin aklını asıl konudan, yani Poppy’ye eşlik etmesinden ya da etmemesinden uzaklaştırmaya çalışarak.

“Yani, bu kesinlikle doğru,” dedi Mary, başını hafifçe yana eğerek. “Erkek kardeşimle eşinin çocukları olduktan sonra kadının ağzından mantıklı bir tek kelime duyamadım.”

“İşte tam olarak bunu kastediyorum!” diye bağırdı Poppy. “Elizabeth de gayet iyi biliyor kendi başımın çaresine bakabileceğimi. Ne de olsa ben bahar güzeli değilim. Umut-suzca rafta öylece beklediğimi söylüyorlar.”

Mary onu durumun kesinlikle böyle olmadığına ikna etmeye çalışırken Poppy ekledi: “Ben sadece kıyıda küçük bir yürüyüşe çıkacağım. Biliyorsun. Dün gelmiştin.”

“Ve ondan önceki gün de,” dedi Mary içini çekerek. Bir öğleden sonra daha fazlasıyla yorulma ihtimalinden hoşlanmadığı açıkça ortadaydı.

“Ve ondan önceki gün de,” diye belirtti Poppy. “Peki ya ondan önceki hafta?”

Mary suratını asarak başıyla onayladı.

Poppy gülümsemedi. Bunun için fazlasıyla iyiydi. Yine de başarının eli kulağındaydı.

Gerçekten.

Hizmetçiyi çay içilen güzel ve şık bir odaya doğru yönlendirerek, “İşte,” dedi, “neden orada oturup biraz dinlenmiyorsun? Tanrı biliyor ki bunu hak ettin. Seni oldukça perişan ettim, öyle değil mi?”

“Nezaket göstermekten başka bir şey yapmadınız, Bayan Bridgerton,” dedi Mary hemen.

Poppy çay odasının kapısını açarken Mary’nin elini okşayarak, “Nazik ve yorucu,” dedi. “Çok çalışıyorsun. Kendin için birkaç dakikayı hak ediyorsun.”

Ve böylece, Poppy bir demlik çay ve bir tabak bisküvinin parasını ödedikten sonra kaçmayı başarmıştı; tabii bahsi geçen bisküvilerden iki tanesini de cebine atmıştı... ve şimdi ne harika ki tek başınaydı.

Keşke kayalara tırmanmaya uygun kadın ayakkabıları olsaydı. Küçük çizmeleri kadınlar için yapılmış en kullanışlı çizmelerdi ama dayanıklılık açısından kardeşlerinin gardırobunda bulunanlarla karşılaştırılamazdı. Bileği dönmesin diye adımlarına çok dikkat ediyordu. Plajın bu bölgesinde çok fazla yaya trafiği yoktu, bu yüzden eğer kazara başına bir şey gelecek olursa birinin onu kurtarmak için buraya gelmesinin ne kadar zaman alacağını Tanrı bilirdi.

Islık çalarak yürüyor, böyle kaba kabul edilen davranışlara girişme fırsatının tadını çıkarıyordu. Annesi ıslık sesi karşısında daima dehşete düşerdi! Sonra kulak tırmalayan sözlü bir melodiye geçerek bu ihlali daha da tırmandırma niyetindeydi.

“Ah, barmen ah-ah-ah... Onu elde etmek için koşarak

okyanus kıyısına indi,” diye mutlulukla şarkı söylemeye başladı... “Bu da ne?”

Birden durdu. Tam sağında kalan kayaların arasındaki tuhaf oluşuma baktı. Bir mağara. Bir mağara olmalıydı. Ve sular yükseldiğinde içi suyla dolmayacak kadar kıyından uzaktaydı.

“Benim gizli sığınağım, dostlarım,” dedi, yön değiştirirken kendi kendine göz kırparak. Burası bir korsan için mükemmel bir yer gibi görünüyordu, alışılmışın dışında, girişi üç büyük kaya tarafından gizlenmişti. Aslında bunu fark etmesi bile mucizeydi.

Poppy kayaların arasına girdi, içlerinden birinin sandığı kadar büyük olmadığını fark etti, sonra mağaranın ağzına doğru ilerledi. *Bir fener getirmeliydim,* diye düşündü, gözlerinin karanlığa alışmasını beklerken. Gerçi Elizabeth bunun nedenini kesinlikle bilmek isterdi. Öğle vakti kumsalda yürürken birinin neden bir fenere ihtiyaç duyabileceğini açıklamak kolay olmazdı.

Poppy birkaç küçük adım atarak ayakkabılarıyla yere dikkatlice basıp, bastığı yeri yokladı ve göremediği için ayaklarını sürterek sert noktalar aradı. Bunu kesin olarak söylemek zordu ama mağara derin görünüyordu, girişteki ışığın çok ötesine uzanıyordu. Keşfetmenin heyecanıyla cesaretlenerek, yavaşça ilerlemeye başladı... Yavaş...yavaş... yavaş... Ta ki...

Eli oldukça sert ve tahta gibi bir şeye çarpınca, “Ah!” diye bağırıp yüzünü buruşturdu.

“Ah,” diye bağırdı tekrar, diğer eliyle ağrıyan noktayı ovalayarak. “Ah ah ah. Bu...”

Duraksadı. Elini çarptığı şey her neyse mağaraya ait doğal bir şey değildi. Aslında irice, tahta bir sandığın kıymıklı köşesine benziyordu. Dikkatli ve duraksayan hareketlerle ama bu sefer daha yumuşak bir şekilde düz ahşap bir panele

dokunana kadar elini uzattı. Kesinlikle emin oldu, bu bir sandıktı.

Poppy neşeyle hafifçe kıkırdadı. Ne bulmuştu böyle? Korsanların ganimeti miydi bu? Ya da kaçakçıların? Mağara küf kokuyordu ve daha önce hiç ayak basılmamış gibi görünüyordu, yani bu şey her neyse muhtemelen uzun zamandır oradaydı.

“Hazineyle karşılaşmaya hazırlan.” Karanlıkta kendini selamlayarak güldü. Hızlı bir kontrolle sandığın kaldırılmayacak kadar ağır olduğunu anladı, bu yüzden parmaklarını kenarda gezdirerek onu nasıl açabileceğini bulmaya çalıştı. Lanet olsun. Çivilenerek kapatılmıştı. Bir fenere, bir de levveye ihtiyacı vardı, şu an onları nasıl bulacağına dair hiçbir fikri olmasa da gidip bir şekilde onları bulması, sonra da tekrar buraya gelmesi gerekiyordu.

Yine de...

Başını çevirdi. Ya ikinci bir sandık daha varsa mağaranın bu bölümünde... Aslında sandıklar iki taneyse ve biri diğerinin üzerindeyse... ötesinde ne olabileceğini kim bilebilirdi?

Karanlığa doğru ilerledi, kollarını dikkatli ve temkinli bir şekilde önüne uzattı. Henüz... Hiçbir şey yoktu.

“Dikkatli ol!”

Poppy birden donakaldı.

“Eğer onu düşürürsen kaptan seni öldürür.”

Poppy nefesini tuttu, ardından bu kalın erkek sesinin kendisine olmadığını fark ettiğinde rahatladı.

Ama rahatlamamanın yerini bir anda korku aldı. Kollarını sıkı bir şekilde bedenine sardı, sonra da yavaşça saldı.

Yalnız değildi.

Olabildiğince dikkatli hareketlerle sandıkların gerisine ilerledi. Karanlıktı. Sessizdi ve burada olan kişi her kimse kesinlikle onu görmemeliydi..

“Şu lanet olası feneri yakar mısın?”

Demek ki ellerinde bir fener vardı.

Çok geçmeden bir ışık parladı ve mağaranın arka kısmını aydınlattı. Poppy'nin kaşları çatıldı. Adamlar onun arkasından mı gelmişti? Eğer öyleyse, nasıl girmişlerdi? Mağara nereye gitmişti?

Adamlardan biri “Fazla zamanımız yok,” dedi. “Acele et ve ihtiyacımız olanı bulmama yardım et.”

“Peki ya geri kalanı?”

“Geri dönene kadar güvende olacağız. Zaten bu son.”

Diğer adam güldü. “Kaptan öyle söylüyor.”

“Bu defa ciddiymi.”

“Asla vazgeçmeyecek.”

“Eh, o yapmazsa, ben yapacağım,” Poppy birisinin acı dolu bir çabayla homurdanmasının ardından, “Bunun için çok yaşlandım,” dediğini duydu.

“Açıklığın önündeki kayayı hareket ettirdin mi?” diye sordu ilk adam, yere bir şey bırakırken ağır ağır soluyarak.

Poppy, girerken neden arada kaldığını anladı. Bu kadar büyük bir sandığın küçük alana nasıl sığdığını anlaması gerekirdi.

“Dün,” diye cevap geldi. “Billy ile.”

“O sıska keneyle mi?”

“Hmm. Sanırım o şu anda on üç yaşında.”

“Sakin söyleme!”

Aman Tanrım, diye düşündü Poppy, kaçakçılarla birlikte bir mağarada mahsur kalmıştı... Hatta belki korsanlarla! ... Ve tam olarak şu an iki geçkin kadın gibi gevezelik ediyorlardı.

“Başka ne lazım?” Alçak tonda konuşanın sesiydi bu.

“Kaptan bir sandık konyak almadan ayrılmayacağını söylüyor.”

Poppy kanın vücudundan ayrıldığını hissetti. Bir *sandık* mı? Diğer adam güldü. “Satmak için mi, içmek için mi?”

“Sanırım ikisi için de.”

Başka bir kıkırdama daha duyuldu. “O hâlde paylaşsa iyi olur.”

Poopy çılgınca etrafına bakındı. Fenerin ışığı, yakın çevresini görebilecek kadar aydınlatıyordu. Hangi cehenneme saklanacaktı? Mağara duvarında kendini saklayabileceği küçük bir girinti vardı ama adamların onu gözden kaçırmaları için kör olmaları gerekirdi.

Yine de şu anki konumundan daha iyiydi. Poppy becerebildiği ölçüde kendini yusuvarlak ederek geri çekildi. O sabah parlak sarı elbisesini giymediği için Tanrı’ya şükretti ve aylardır ilk gerçek duasını okudu.

Lütfen lütfen lütfen

Daha iyi bir insan olacağım.

Annemi dinleyeceğim.

Kilisede bile dinleyeceğim.

Lütfen lütfen...

“İsa, Meryem ve Yusuf!”

Poppy yüzünü yavaşça tepesinde beliren adama doğru çevirdi. “Teslim oluyorum,” diye mırıldandı.

“Sen de kimsin?” diye sordu adam, feneri onun yüzüne yaklaştırarak.

“Asıl sen kimsin?” Poppy böyle bir karşılık vermenin ne kadar mantıksız olduğunu idrak edemedi atıldı.

“Green!” diye bağırdı adam.

Poppy gözlerini kırptırdı.

“Green!”

“Ne?” Adı Green olan diğer adam homurdandı.

“Burada bir kız var!”

“Ne?”

“Burada. Bir kız var.”

Green koşarak geldi. “Kim bu lanet olası?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi diğ er adam sabırsızca. “S  ylemedi.”

Green eğılip yıpranmış yüzünü Poppy’nin yüzüne yaklaştırdı. “Kimsin sen?”

Poppy hiçbir şey s  ylemedi. Sık sık dilini tutamaz, boş boğazlık ederdi ama şimdi konuşmaya başlamak için akıllıca bir zaman gibi görünüyordu.

“Kimsin sen?” Adam bu defa aynı soruyu homurdanarak tekrarlamıştı.

“Hiç kimse,” diye yanıtladı Poppy ve bunu s  ylemek için kendinde bulduğu bu cesaret sayesinde aslında adamın öfkeli olmaktan çok yorgun göründüğünü fark etti. “Sadece yürüyüşe çıkmıştım. Sizi rahatsız etmem. Hemen çekip gideceğim. Kimse bilmeyecek...”

“Ben biliyorum ama,” dedi Green.

“Ben de öyle,” dedi diğ eri başını kaşıyarak.

“Tek kelime etmeyeceğim,” diye onlara güvence verdi Poppy. “Ne olduğunu bile bilmiyorum...”

“Lanet olsun!” diye bağırdı Green. “Lanet olsun, kahretsin, kahretsin.”

Poppy iki adama delirmiş gibi bakarken bir şeyler s  ylemenin kendi yararına olup olmadığını anlamaya çalıştı. Yaşlarını tahmin etmek zordu; her ikisinin de teninde, güneşte ve rüzgârda çok fazla vakit geçirdikten sonra oluşan o dayanıklılık vardı. Basit giyinmişlerdi, kaba iş gömlekleri ve pantolonları vardı, ayaklarına da genellikle erkeklerin ıslak zeminde giymeyi çok sevdikleri o uzun  izmelerden geçirmişlerdi.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Green tekrar. “Bir bu eksikti.”

“Onu ne yapacağız?” dedi diğ er adam.

“Bilmiyorum. Ama burada bırakamayız.”

 ki adam sustu, sanki omuzlarına atılmayı bekleyen d n yanın en büyük y k ym ş gibi baktılar.

“Kaptan bizi öldürecek,” dedi Green sonunda.

“Bu bizim hatamız değil.”

“Sanırım kaptana sormalıyız, ne yapacağımızı yani,” dedi Green.

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” diye yanıtladı diğeri. “Sen biliyor musun?”

Green başını iki yana salladı. “Gemide değil, öyle değil mi?”

“Hayır. Yola çıkmadan bir saat önce bizimle güvertede buluşacağını söyledi. Halletmesi gereken bir işi vardı.”

“Lanet olsun.”

Poppy’nin bir oturuşta duyduğu bu *lanetlerin* sayısı oldukça fazlaydı ama bunu belirtmenin pek bir faydası yok gibiydi.

Green derin bir iç çekti ve bütünüyle mutsuzluğunu ve sıkıntısını dışa vururcasına şekilde gözlerini kapattı. “Başka seçeneğimiz yok,” dedi. “Kızı da yanımızda götürmemiz gerekecek.”

“Ne?” diye sordu diğer adam.

Poppy ise “Ne?” diye çığlık attı.

Green kulaklarını ovuşturarak, “Aman Tanrım,” diye homurdandı. “Bu ne yaygara böyle, bu çığlık senin *ağzından* mı çıktı?” Aşırı rahatsız olmuş bir ifadeyle uzun bir iç çekti. “Bunun için çok yaşıyım.”

“Onu yanımızda götüremeyiz!” diye itiraz etti diğer adam.

“Onu dinle,” dedi Poppy. “Onun çok zeki olduğu ortada.”

Green’in arkadaşı biraz daha dik durdu ve gülümsedi. “Adım Brown,” dedi kibarca başını sallayarak.

Poppy elini uzatmasının gerekip gerekmediğini merak ederek, “Eee, tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

“Ne yani, benim onu bizimle birlikte götürmek *istediğimi* mi sanıyorsun?” dedi Green. “Gemide bir kızın olması kötü şans getirir, özellikle de *bu* gemide.”

Bu hakaret karşısında Poppy'nin dudakları aralandı. "Pekâlâ," dedi ama Brown sözünü kesti.

"Bu kızın nesi var? Benim zeki olduğumu söyledi."

"Bu da *onun* öyle olmadığını gösteriyor. Üstelik de çok konuşuyor."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Poppy.

"Bak, işte görüyor musun?" dedi Green.

"O kadar da kötü konuşmuyor," dedi Brown.

"Az önce onu gemide istemediğini söyledin!"

"Evet, istemedim ama..."

"Geveze bir kadından daha kötü bir şey yoktur," diye homurdandı Green.

"Daha kötü pek çok şey var," dedi Poppy. "Ve eğer bunları hiç yaşamamışsan çok şanslısın demektir."

Green uzun bir süre ona baktı. Biraz daha baktıktan sonra devam etti. "Kaptan bizi öldürecek," dedi homurdanarak.

"Eğer beni yanında götürmezsen öldürmez," dedi Poppy aceleyle. "Bunu asla bilmeyecek sonuçta."

"O bilir," dedi Green bunun uğursuzluk olduğunu ima edercesine kaygılı bir tavırla. "O her zaman bilir."

Poppy diğer ikna seçeneklerini düşünmek için alt dudaklarını ısırdı. Onlardan kaçıp kaçamayacağı belli değildi, üstelik Green zaten girişe giden yolu kapatmıştı. Ağlamayı ve gözyaşlarının onları yumuşatabileceğini düşündüyse de tüm bunlar hep varsayımlardan ibaretti.

Green'e bakıp nabız yoklamak için tereddütle gülümsedi.

Green onu görmezden geldi ve arkadaşına döndü. "Saat kaçta..." durdu. Brown gitmişti. "Brown!" diye bağırdı. "Hangi cehenneme gittin?"

Brown'ın kafası bir sandık yığınının arkasından fırlar gibi çıktı. "Sadece biraz ip alıyorum."

İp mi? Poppy'nin boğazı kurudu.

"Güzel," diye homurdandı Green.

“Beni bağlamak istemezsiniz,” dedi Poppy, dilı damağı kurudu sanıyordu ama görünüşe göre boğazı hâlâ birkaç kelime sarf etmeye yetecek kadar ıslaktı.

“Hayır, istemiyorum,” dedi, “ama yine de bunu yapmak zorundayım, o yüzden işi ikimiz için de kolaylaştıralım, olur mu?”

“Beni hiç uğraşmadan götürmene izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Umuyorum diyelim.”

“Ummaya devam edebilirsiniz, bayım, çünkü ben...”

“Brown!” diye bağırdı Green.

Sesi Poppy’nin ağzını kapatıp cümlesini yarıda kesecek kadar güçlüydü.

“İpi aldım!” diye cevap geldi.

“Güzel. Diğer eşyaları da al.”

“Ne gibi şeyler?” diye sordu Brown.

“Evet,” dedi Poppy endişeyle. “Ne gibi şeyler?”

“Diğer şeyler,” dedi Green sabırsızca. “Ne demek istediğimi biliyorsun işte. Bezden söz ediyorum.”

“Ah, diğer şeyler,” dedi Brown. “Tamam.”

“Ne gibi şeyler?” diye sordu Poppy tekrar.

“Bilmek istemezsin,” dedi Green.

“Sizi temin ederim ki çok bilmek isterim,” dedi Poppy ama aslında bunu hiç istemediğini düşünmeye başlamıştı.

“Direneceğini söylemiştin,” dedi Green.

“Dedim de bununla ne ilgisi var?”

“Bunun için çok yaşlı olduğumu söylediğimi hatırlıyormusun?”

Poppy başını salladı evet dercesine.

“Eh, işte ‘bu’ da direncini kıracak şey.”

Brown elinde ilaca benzeyen yeşil bir şişeye yeniden ortaya çıktı. “Buyur,” dedi ve kâğıdı Green’e uzattı.

Green şişenin mantarını çıkartarak, “Seni zaptedemeyeceğimden değil,” dedi. “Ama neden? Neden işimi zorlaştırıp beni bunu yapmak zorunda bırakıyorsun?”

Poppy'nin verecek cevabı yoktu. Şişeye baktı. "Bunu içirecek misin bana?" diye fısıldadı. Çok kötü kokuyordu.

Yeşil başını salladı. "Bezi getirdin mi?" diye Brown'a sordu. "Maalesef."

Green yorgun bir homurtu daha çıkardı ve Poppy'nin elbisesinin korsajını sardığı keten fulara baktı. "Bu durumda senin fularını kullanmak zorunda kalacağız," dedi Poppy'e. "Kıpırdama."

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Poppy ve adam tam fularını belinden çekecekken hızla geriye sıçradı.

"Özür dilerim," dedi adam ve tuhaf bir şekilde sanki gerçekten özür diliyormuş gibi konuşmuştu.

"Yapma," diye haykırdı Poppy ve adamdan elinden geldiğince uzaklaşmaya çalıştı.

Ama sırtının mağara duvarına dönük olduğu ve dehşet içinde baktığı göz önüne alındığında, pek de uzaklaşabilmiş sayılmazdı. Adam keten fuların üzerine fısıltı kadar ince bir sesle bol miktarda şişedeki ilaçlı sıvıdan döktü.

Çok geçmeden keten kumaş hızla ıslandı ve yere düşen birkaç damla da anında nemli zeminde kayboldu.

Green, Brown'a dönüp, "Onu sıkıca tutman gerekecek," dedi.

Brown'ın kolları ona dolandığında Poppy, "Hayır," diye bağırdı. "Hayır."

"Özür dilerim," dedi Brown ve sanki Green gibi o da gerçekten özür diler gibi görünüyordu.

Green keten fuları top hâline getirip Poppy'nin ağzının üstüne bastırdı. Poppy, iyice bastıran pis koku karşısında öğürerek nefesini tuttu.

Ve sonra dünya elinden kayıp gitti.

BÖLÜM 2

*A*ndrew Rokesby *Sonsuz* adlı geminin güvertesinde uzun adımlarla ilerledi. O öğleden sonra tam dörtte yola çıkacaklardı. Gemiye son bir kez inceledi. Baştan kıça kadar her şey yolunda görünüyordu. Brown ile Green dışında herkes önlerinde uzanan yolculuk için her şeyi ayarlamış ve iyi hazırlanmış görünüyordu.

“Pinsley!” Andrew başını donanıyla ilgilenen genç adama doğru çevirerek seslendi.

“Buyurun, efendim!” Pinsley aşağıya seslendi. “Bir şey mi vardı efendim?”

“Brown ve Green’i gördün mü? Bugün erkenden onları bir miktar malzeme almaları için mağaraya göndermişim?”

“Malzeme almak için mi?” dedi Pinsley küstahça bir sırıtışla. Herkes Andrew’ün *aslında* Brown ve Green’i neden gönderdiğini biliyordu.

Andrew, “O dümenin küçük bir hareketi ile parmaklarının ucunda asılı kalırsın,” diye uyardı.

“Aşağıdalar efendim,” dedi Pinsley sırtarak, “Onları on beş dakika kadar önce aşağı inerken gördüm.”

“Aşağıdalar mı?” Andrew başını iki yana sallayarak tekrarladı.

Brown ve Green'in yapacak işleri vardı; aşağıda olmaları için hiçbir neden yoktu.

Pinsley omuz silkti ya da en azından Andrew onun öyle yaptığını düşünüyordu. Çünkü gözlerine güneş vururken bunu söylemek zordu.

“Bir çuval taşıyorlardı,” dedi Pinsley.

“Çuval mı?” dedi Andrew. Onları bir sandık brendi almaya göndermişti. Her erkeğin bilhassa keyif aldığı birtakım tutkuları olurdu. Onun tutkusu da limanda kadınlar, denizde ise Fransız marka bir brendi idi. Her gece akşam yemeğinden sonra bir bardak içerdi. Hayatını medeni ya da en azından olabildiği düzeyde medeniyet seviyesinde tutmaya çalışıyordu.

“Ağır bir şey taşıyorlar gibi görünüyordu,” diye ekledi Pinsley.

“Çuvaldaki brendi,” diye mırıldandı Andrew. “*Madre de Dios*”, o zaman o çuvalın içinde şu an kırık parçalar ve dumandan başka bir şey kalmamış olmalı.” Halatları bağlamaya çalışan Pinsley’e baktı ve sonra aşağıya inen dar merdivene doğru döndü.

Sonsuz denize açılmadan önce, rütbesi ne olursa olsun, mürettebatının her üyesiyle kısa bir konuşma yapmayı düstur edinmişti. Bu, her birinin mevcut görevdeki rolünü benimsemesini ve adamlarının bu saygı gösterisini takdir etmelerini sağlıyordu. Mürettebatı küçüktü ama son derece sadıktı. Her biri onun için hayatını feda ederdi, bunu biliyordu. Tıpkı kapitanlarının da aynısını yapmaya hazır olduğu gibi.

Komuta şüphesiz Andrew’deydi ve gemide onun emirlerine karşı gelmeye cesaret edebilecek bir adam bile yoktu.

“Efendim!”

Andrew arkasına baktı. Diğer merdivenden çıkanın Green olduğunu anladı.

* Kutsal Annemiz. (ed.n.)

“Ah, işte buradasın,” dedi Andrew ona kendisini takip etmesini işaret ederek. Green, ekibinin en kıdemli üyesiydi ve Brown’dan bir gün önce katılmıştı. Ama ikili o zamandan beri yaşlı kadınlar gibi birbirleriyle sürekli çekişip tartışırdı.

Green ona yetişmek için güvertede peşinden koşarken tekrar “Efendim!” dedi.

“Yürürken konuş,” dedi Andrew, kamarasına giden merdivene doğru yürürken ona sırtını dönerek. “Kamaramdaki bazı şeyleri güvence altına almam gerekiyor.”

“Ama efendim, size söylemem gereken bir şey var...”

“Anlaşıldı, söyle bakalım benim şu lanet olası brendime ne oldu?” Andrew merdivenleri ikişer ikişer çıkarken sordu. “Pinsley senin gemiye bir çuvalla geldiğini söyledi. Bir çuval,” diye ekledi başını iki yana sallayarak.

“Doğru,” dedi Green tuhaf bir ses çıkararak.

Andrew arkasını döndü. “Sen iyi misin?”

Green yutkundu. “Olay şu...”

“Sen az önce yutkundun mu?”

“Hayır, efendim, ben...”

Andrew arkasını dönüp işine döndü. “Şu boğazın iki yanındaki şeyleri iyi korumalısın. Onu iyileştirecek bir çeşit karışım biliyorum. Tadı çok kötü, feci rahatsız edici ama işe yarıyor. Bende yaramıştı.”

Green, koridorda onu takip ederek, “Efendim,” dedi.

“Brown gemide mi?” Andrew, kapısının kolunu tutarak ona sordu.

“Evet efendim... Ama efendim...”

“Pekâlâ, o zaman tam zamanında yola çıkmaya hazır olacağız demektir.”

“Efendim!” Green âdeta çılgılık atarak Andrew ile kapı arasına sıkıştı.

“Ne var, Green?” diye sordu Andrew zoraki bir sabırla.

Green ağzını açtı ama söylemek istediği şeyi açıkça ifade edecek kelimeleri sarf etmekten yoksundu.

Andrew iki elini de Green'in kollarının altına koydu, onu kaldırdı ve bir kenara bıraktı.

“Oraya girmeden önce...” dedi Green boğuk çıkan bir sesle.

Andrew kapıyı iterek açtı.

Ve o anda yatağında bağlanmış, ağzına bez tıkalı ve anatomik olarak mümkün olsaydı gözlerinden alevler saçacak gibi görünen bir kadın buldu.

Andrew bir saniye boyunca ona baktı. Boş gözlerle onun koyu kestane rengi saçlarını ve parlak yeşil gözlerini izledi. Sonra bakışlarını genel hatlarına kaydırды... Ne de olsa o bir kadındı... Gülümsedi.

“Hediye mi?” diye mırıldandı. “Benim için mi?”

*

Poppy, EĞER BU DURUMDAN KURTULUP buradan canlı çıkarsa, gemideki her lanet olası adamı *öldürmeye* karar verdi.

İşe Green'den başlayacaktı.

Hayır, Brown'dan.

Yok, yok, kesinlikle Green'den. Eğer onunla bire bir konuşup ikna etme şansına sahip olsaydı Brown onun gitmesine izin verebilirdi ama Green, evine kalıcı bir çiçek hastalığı bulaştırılmasından daha azını hak etmiyordu.

Ve onun soyundan gelen herkes...

Hımm... Bu iğrenç adamla çiftleşmeye istekli bir kadın bulabileceğini varsayıyordu ama Poppy bunun mümkün olabileceğinden hiç de emin değildi. Aslında onunla işi bittiğinde bunun fiziksel olarak imkânsız olacağını düşündü. Dört erkek kardeş bir kadına kirli, kalleşçe dövüşme konusunda çok şey öğretmişti, bu yüzden eğer bir şekilde ayak bileklerini çözmeyi başarabilirse dizini adamın tam bacaklarının ortasına savuracaktı...

Klik.

Poppy başını kaldırıp yukarı baktı. İçeri biri giriyordu.

“Oraya girmeden önce...” diyen tanıdık bir ses duydu.

Kapı ardına kadar açıldı ve ortaya Green ya da Brown değil, onlardan en azından 10-12 yaş daha genç ve göz alıcı derecede yakışıklı bir adam çıktı. Poppy eğer ağzı tıkalı olmasaydı da ağzının açık kalacağından oldukça emin olmuştu.

Saçları gürdü, kahverenginin hoş bir tonunda parıltıyordu, güneşte altın rengi çizgiler sıralanıyordu, hepsini hoyrat bir at kuyruğu gibi ensesinde toplamıştı. Yüzü neredeyse kusursuzdu, kenarları yukarı doğru kıvrılan dolgun, biçimli dudakları vardı ve yüzünde alaycı bir tebessüm yaratıyordu. Gözleri maviydi, o kadar canlıydı ki, odanın diğer ucundan bile renkleri seçilebilirdi.

Ve o gözler baştan aşağı defalarca süzdü onu. Bu Poppy’nin şimdiye kadar maruz kaldığı en ayrıntılı bakışlardan biriydi ve her şeye rağmen yüzünün kızardığını duyumsadı.

“Hediye mi?” diye mırıldandı, dudakları hafifçe kıvrılarak. “Benim için mi?”

“Hımm... Mmmmm...!” Poppy, onu bağlayan iplerle mücadele ederek sesini duyurmaya çalışıyordu.

Green, gizemli yabancıнын yanına doğru odaya girerken, “Eee, işte size anlatmaya çalıştığım şey buydu,” dedi.

“Bu mu?” diye mırıldandı diğer adam, sesi ipeksi yumuşaklıktaydı.

“O,” diye düzeltti Green ve bu tek hece sanki havada asılı kaldı. Medusa’yla çarpazlanmış Kanlı Mary gibi görünüyordu.

Poppy ona bakıp homurdandı.

“Aman Tanrım,” dedi genç adam kaşını kaldırarak. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Her zaman karşılaştığım gibi bir şey değil ama yine de etkileyici.”

Poppy, kulübeye doğru ilerleyen genç adamı dikkatle izledi. Sadece bir iki kelam etmişti ama bu onun aşağı tabakadan

bir denizci olmadığını anlamasına yetmişti Bir aristokrat gibi konuşuyor, bir aristokrat gibi hareket ediyordu. Böyle şeylerden anlardı. Son iki yılını onunla evlenecek birini bulmaya çalışarak (ama bunun için çok fazla bir çaba da harcamadan) geçirmişti.

Adam Green'e döndü. "Onun yatağında yatmasının özel bir nedeni var mı?"

"Mağarayı buldu, Kaptan."

"Mağarayı arıyor muydu peki?"

"Bilmiyorum efendim. Sormadım. Sanırım bir tesadüftü. Tesadüfen oradaydı."

Kaptan, Green'e dönüp, "Peki, şimdi ona ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sormadan önce ona tedirgin edici derecede ifadesiz bir şekilde baktı.

"Bilmiyorum, Kaptan. Ama onu orada bırakamazdık. Mağaranın içi hâlâ son yolculuğumuzdan bu yana taşıdığımız malla doluydu. Gitmesine izin verseydik, bunu birisine anlatabilirdi."

Kaptan düşünceli bir tavırla, "Ya da oradaki mallardan kendine de alabilirdi," dedi.

Poppy bu hakaret karşısında homurdandı. Sanki hırsızlığa başvuracak kadar ilkesizmiş gibi.

Kaptan Green'e çatık kaşla baktı. "Bu konuda bir fikri var gibi görünüyor," dedi.

"Pek çok fikri var," dedi Green, endişeli bir tavırla.

"Öyle mi?"

"Sizi beklerken ağzını açtım," diye açıkladı Green. "Ama bir dakika sonra tekrar tıkamak zorunda kaldım. Yine de bir işe yaramadı."

"O kadar kötü, öyle mi?"

Green başını salladı. "Elleriyle kafamın arkasına vurdu."

Poppy memnuniyetle homurdandı.

Kaptan ona döndü, neredeyse etkilenmiş görünüyordu. “Ellerini arkadan bağlamalıydın,” dedi.

Green başını ovuşturarak, “Yeniden yapmaya fırsat bulacak kadar uzun süre çözülü bırakmadım,” diye mırıldandı.

Kaptan düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Mağarayı boşaltacak zamanımız yoktu,” diye devam etti Green. “Ayrıca mağarayı daha önce kimse bulamamıştı. İçinde hiçbir şey olmasa bile çok değerli. Orada neler saklamamız gerekebileceğin kim bilebilir?”

Kaptan omuz silkti. Güçlü kollarını kavuşturarak, “Artık hiçbir önemi yok,” dedi. “Tabii onu öldürmediğimiz sürece.”

Poppy’nin nefesi kesildi, ses ağzındaki beze rağmen duyulabiliyordu.

“Ah, merak etme,” dedi kaptan, oldukça umursamaz bir tavırla. “Öldürülmesi gerekmeyen kimseyi, hele de bir kadını asla öldürmedik. Yine de,” diye ekledi boş boş çenesini ovuşturarak, “bir iki tane olmuştu...” Başını kaldırıp kör edici bir gülümsemeyle ona baktı. “Yani, bu yüzden kusura bakma.”

Green öne çıkarak, “Kesinlikle öyle, efendim,” dedi.

“Hmm?”

“İspanya’da bir tane oldu. Malaga’daydı, değil mi?”

Kaptan hafızası uyanana kadar ona boş boş baktı. “Ah, o kişi. Neyse, o sayılmaz. Onun kadın olduğundan bile emin değilim.”

Poppy’nin gözleri büyüdü. Bu insanlar *kimdi*?

Ve sonra, tam ikisinin rahat bir içki içmek için oturabileceğini düşündüğü sırada, kaptan cep saatini sert ve neredeyse askeri hareketlerle açtı ve şöyle dedi: “İki saatten az bir süre içinde yelken açacağız. Onun kim olduğunu biliyor musun?”

Green bilmediğini ifade eder şekilde başını iki yana salladı. “Söylemedi.”

“Brown nerede? O biliyor mu?”

“Hayır efendim, dedi kapı eşiğinde duran Brown.

“Ah, işte buradasın,” dedi kaptan. “Green ve ben tam da bu beklenmedik gelişmeyi tartışıyorduk.”

“Üzgünüm efendim.”

“Bu senin hatan değil,” dedi Kaptan. Poppy’nin mavi elbisesini işaret ederek, “Sen doğru olanı yaptın. Ama onun kimliğini tespit etmemiz gerekiyor. Çok güzel giyinmiş,” diye ekledi. “Birisi onu özleyecek.”

Yatağa doğru bir adım atarak onun ağzını açmaya çalıştı ama hem Green hem de Brown öne atladılar; Green kolunu yakaladı. Brown da vücudunu kaptan ile yatağın arasına sıkıştırdı.

“Bunu yapmak istemezsin,” dedi Green.

“Size yalvarıyorum efendim,” diye yalvardı Brown, “tıkacı çıkarmayın.”

Kaptan bir an durdu ve iki adamını da süzdü. “Ne, söyleyin bakalım, ne yapacak ki?”

Green ve Brown hiçbir şey söylemedi ama ikisi de neredeyse duvara kadar gerilediler.

“Aman Tanrım,” dedi kaptan sabırsızca. “İki kocaman, yetişkin adam.”

Daha sonra tıkacı kızın ağzından çıkardı.

“Sen!” Poppy, Green’e âdeta tükürerek patladı.

Green bembeyaz kesildi.

“Ve sen,” diye homurdandı Brown’a. “Ve de sen!” Kaptana dik dik bakarak cümlesini bitirdi.

Kaptan kaşını kaldırdı. “Ve artık geniş kelime dağarcığınızı gösterdiğinizize göre...”

“Her birinizi tek tek öldüreceğim,” diye tısladı Poppy. “Beni bağlayıp saatlerce burada bırakmaya nasıl cesaret edersiniz...”

“Sadece otuz dakikaydı,” diye itiraz etti Brown.

“Bana saatler geçmiş gibi geldi,” diye azarladı, “ve eğer burada oturup bir grup aptal korsanın bu tür tacizlerini kabul edeceğimi sanıyorsanız...”

Kontrolsüzce öksürdü. Lanet olası kaptan tıkaçı tekrar ağzına tıkmıştı.

“Doğru,” dedi kaptan. “Şimdi sorunu çok daha iyi anlıyorum.”

Poppy birden onun parmağını ısırıldı.

“Bu,” dedi kaptan yumuşak bir sesle, “bir hataymış.”

Poppy ona baktı.

“Ah, bu arada, söylemek isterim ki,” diye ekledi kaptan sonradan aklına gelmiş gibi, “korsan yerine hükümet izniyle çalışan *gönüllü savaş gemisi* çalışanları terimini kullanmayı tercih ediyoruz.”

Poppy ağzındaki tıkaçın arasında dişlerini gıcırdatarak hırladı.

“Bunu çıkaracağım,” dedi kaptan. “Tabii eğer uslu duracağına söz verersen.”

Poppy ondan nefret ediyordu. Ah, ondan ne kadar da nefret ediyordu. Onunla tanışalı henüz beş dakika bile olmamıştı ama bundan böyle hiç kimseden aynı yoğunlukta, aynı şevkle, aynı şekilde nefret etmeyeceğinden emindi...

“Güzel,” dedi kaptan omuz silkerek. “Eğer bilmek istersen tam olarak saat dörtte yelken açıyoruz.”

Ve sonra dönüp kapıya doğru yürüdü. Poppy homurdandı. Başka seçeneği yoktu.

“Düzgün davranabilir misin?” diye tekrar sordu kaptan, sesi sinir bozucu derecede ipeksi ve sıcaktı.

Poppy evet diyerek başını salladı ama gözlerinde alev alev bir isyan vardı.

Kaptan yatağa doğru yürüdü. “Söz mü?” diye alaycı bir şekilde ona bir kez daha sordu.

Poppy çenesi öfkeden gerilmiş bir şekilde tamam diyerek başını salladı.

Kaptan eğildi ve tıkaçı onun ağzından dikkatlice çıkardı.

“Su,” diye soludu Poppy, ona yalvardığı için kendisinden nefret ediyordu.

“Memnuniyetle,” dedi kaptan, masasındaki sürahidan ona bir bardak su doldururken. Ve Poppy’nin elleri hâlâ bağlı olduğundan suyu içmesi için bardağı onun dudaklarına doğru götürdü. “Kimsin sen?” diye sordu.

“Artık bunun bir önemi var mı?”

“Şu an için yok ama döndüğümüzde olabilir,” dedi.

“Beni götüremezsin!” diye karşı çıktı Poppy.

“Ya götürürüm ya da öldürürüm,” dedi kaptan.

Poppy’nin ağzı açık kaldı. “Pekâlâ ama öldüremezsin de.”

Kaptan kollarını önünde birleştirip bir omzunu duvara yaslayarak, “Elbisenin içinde bunu engelleyebilecek gizli bir silahın olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Poppy’nin dudakları şaşkınlıkla aralandı ve ardından tepkisini hızla gizleyerek, “Belki vardır,” dedi.

Kaptan da adamları güldü.

“Sana para vereceğim,” dedi Poppy hızlıca. Tabii ki herkes gibi o da satın alınabilirdi. Tanrı aşkına, o bir korsandı. Değil mi?

Kaptan bir kaşını kaldırdı. “Bu elbisenin içinde bir kese altın sakladığını sanmıyorum.”

Poppy onun alaycılığı karşısında kaşlarını çattı. “Elbette saklamıyorum. Ama biraz getirebilirim.”

“Sana fidye vermemizi mi istiyorsun?” diye sordu kaptan gülümseyerek.

“Hayır! Tabii ki hayır. Ama eğer beni serbest bırakırsan...”

“Kimse seni serbest bırakmayacak,” diye sözünü kesti kaptan, “bu yüzden dur...”

“Eğer biraz düşünürsen bırakacağından eminim...” diye atıldı Poppy.

“Ben düşünmem gereken her şeyi düşündüm...”

“...ama düşünmediğini göreceksin ve...”

“Sana izin vermeyeceğiz...”

“...ama söylemek isterim ki bu gerçekten hiç iyi bir fikir değil...”

“Sana izin vermiyoruz dedim...”

“...beni rehin tutuyorsun. Ama ben bir şekilde buradan çıkacağıma eminim ve...”

“Sessiz olabilir misin?”

“...bu numaralar bana sökmez ve...”

“Bak hiç susuyor mu?” dedi kaptan kapının yanındaki adamlarına dönerek.

Green ve Brown başlarını iki yana salladılar.

“Tabii ki susmayacağım ve seni rahatsız edeceğim,” diye bitirdi Poppy.

Bir anlık sessizlikte olan biten sanki kaptanın hoşuna gidiyor gibiydi. “Böylece seni öldürmem için bana oldukça iyi bir neden vermiş oldun,” dedi kaptan.

“Bu senin için hiç iyi olmaz,” diye ekledi hemen Poppy. “Şunu bilmelisin ki eğer yapman gereken bir şey varsa, o da hemen benim gitmeme izin vermendir.”

“Bunu net bir şekilde bilmem gerekiyor,” diye mırıldandı kaptan. Sonra içini çekti, yorgun çıkan ses tonu zayıflığının ilk işaretiydi. “Kimsin *sen*?” dedi.

“Kimliğimi ifşa etmeden önce bana ne yapmayı planladığını bilmek istiyorum,” dedi Poppy.

Kaptan uyuşuk bir tavırla onun bağlarını işaret etti. “Şu anda gerçekten talepte bulunacak durumda değilsin, öyle değil mi?”

“Benimle derdin ne senin, bana ne yapacaksın?” diye tekrarlardı Poppy. Onunla bu kadar inatlaşmak muhtemelen aptalcaydı ama eğer onu öldürecekse öldürürdü. Poppy’nin bu öfke gösterisi bu gerçeği hiçbir şekilde değiştirmeyecekti.

Kaptan yatağın kenarına oturdu, Poppy onun yakınlığını rahatsız edici buldu. “Seni eğlendireceğim,” dedi, “çünkü o geveze diline rağmen, burada kendi küçük hatandan dolayı bulunuyorsun.”

“Benim hiçbir hatam yok,” diye mırıldandı Poppy.

“Asla öğrenmeyi denemeyeceksin, öyle değil mi?” diye sordu kaptan. “Ama ben senin bu hatana rağmen başından beri sana iyi davrandım.”

“Özür dilerim,” dedi Poppy hızlıca.

“Bunu pek samimi bulmadım ama yine de kabul ediyorum,” dedi kaptan. “Ve her ne kadar sana bunu söylemek bana acı verse de biz yolculuğumuzu tamamlayana kadar önümüzdeki iki hafta boyunca gemimiz *Sonsuz*’da bizim misafirimiz olacaksın.”

“Hayır!” diye bağırdı Poppy. Bağlı ellerini ağzına bastıramadan dehşet dolu ses dudaklarından fırlayıvermişti.

“Korkarım öyle,” dedi kaptan sertçe. “Mağaramızın nerede olduğunu biliyorsun, bu yüzden seni geride bırakamam. Geri döndüğümüzde orayı temizleyeceğiz ve senin gitmene izin vereceğiz.”

“Peki, neden şimdi orayı temizlemiyorsun?”

“Yapamam,” dedi kısaca.

“Yani yapmazsın.”

“Hayır, yapamam,” diye tekrarladı. “Ayrıca sinirlendirmeye başlıyorsun.”

Poppy, sesindeki titrekliği hissederek, “Beni yanında götüremezsin,” dedi. Aman Tanrım, ağlamak istiyordu. Bunu sesinden duyumsayabiliyor, gözlerinin ardındaki yanma hissinden anlayabiliyordu. Yıllardır ağlamadığı kadar ağlamak istiyordu ve eğer kendine hâkim olmazsa, kaderini ellerinde tutan bu adamın, bu berbat adamın önünde kontrolünü kaybedecekti.

“Bak,” dedi kaptan, “içinde bulunduğun durumu anlıyorum.”

Poppy ona bir an bile inanmadığını belirten bir bakış attı.

“Kesinlikle anlıyorum,” dedi nazikçe. “Köşeye sıkışmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Hiç eğlenceli değil. Özellikle de senin gibi biri için.”

Poppy yutkundu, sözlerinin iltifat mı yoksa hakaret mi olduğundan emin değildi.

“Ama gerçek şu ki,” diye devam etti kaptan, “bu gemi bu öğleden sonra yola çıkmalı. Rüzgâr ve gelgitler çok müsait, bu yüzden zamanı iyi değerlendirmeliyiz. Sen de yaratıcına teşekkür etmelisin, biz katil filan değiliz.”

“Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadı Poppy.

Kaptan duraksadı, belli ki onun sorusunu düşünüyordu.

“Anlaşılan bunu ancak oraya vardığımızda öğreneceğim,” dedi Poppy sabırsızca.

“İşte bu kesinlikle doğru,” dedi kaptan, küçük gülümsemesinin içinde neredeyse ona karşı bir saygı göstergesi var gibiydi. “Portekiz’e doğru yelken açıyoruz.”

Poppy gözlerinin yaşardığını hissetti. “Portekiz mi?” diye tekrarladı, bu kelime boğazından çıkarken sanki boğulur gibi oldu. “Portekiz? Ve gerçekten iki hafta mı sürecektir?”

Kaptan omuz silkti. “Eğer şansımız yaver giderse.”

“İki hafta,” diye fısıldadı Poppy. “İki hafta.”

Ailesi çıldıracaktı. Mahvolurdu. İki hafta. Tam iki hafta.

“Bir mektup yazmama izin vermelisin,” dedi Poppy telaşla.

“Pardon anlayamadım?”

“Bir mektup,” diye tekrarladı Poppy doğrulmaya çabalararak. “Bir mektup yazmama izin vermelisin.”

“Peki, söylesene, böyle bir mektubun içine ne yazmayı planlıyorsun?”

“Buraya bir arkadaşımı ziyarete gelmiştim,” dedi Poppy hızlıca. “Eğer bu akşam dönmezsem müthiş telaşa kapılıp aileme haber verecek. Ve bütün ailem bölgeye akın edecek.”

Gözlerini kaptanın gözlerine dikti. “Eğer bunun kesinlikle olmasını istemediğini söylüyorsam, bana inanmalısın.”

Bir süre kaptan bakışlarını ondan ayıramadı. “Adınız, hanımefendi.”

“Ailem...”

“Adınız,” dedi kaptan tekrar.

Poppy dudaklarını büzdü ve “Bana Bayan Bridgerton diyebilirsiniz,” dedi.

Kaptan birden bembeyaz kesildi. Yüzü kireç gibi *bembeyaz* oldu. Ama bunu iyi gizlese de Poppy onun yüzündeki kanın çekildiğini gördü ve ilk kez onunla yaptığı konuşmada içinde küçük bir zafer coşkusu hissetti. Özgür kalacak değildi ama yine de bu onun ilk zaferiydi. Elbette küçük bir zaferdi ama yine de zaferdi.

“Görüyorum ki ailemin adını duymuşsun,” dedi Poppy sempatik bir tavırla.

Kaptan nazik çevrelerde kabul edilmeyeceğinden oldukça emin olduğu bir şeyi alçak sesle mırıldandı.

Yavaşça ve büyük bir kontrole sahip gibi görünen bir tavırla ayağa kalktı. “Green!” diye bağırdı.

“Buyurun, efendim!” dedi yaşlı adam dikkatleri üzerine çekerek.

“Lütfen Bayan Bridgerton’a birkaç yazı malzemesi getirin,” dedi, kadının adı dudaklarında korkunç bir zehir gibi çınlıyordu.

“Peki, efendim,” dedi Green, aceleyle kapıdan çıkarken, Brown da hemen onun peşinden gitti.

Kaptan kararlı gözlerle Poppy’ye döndü. “Sana yazmanı söylediğim şeyi yazacaksın kelimesi kelimesine,” dedi.

“Kusura bakma,” dedi Poppy, “Bunu yapamam, eğer bunu yaparsam, arkadaşım bir sorun olduğunu hemen anlar. Çünkü sen benim gibi konuşmazsın,” dedi.

“Arkadaşınız bu akşam dönmediğinizde bir sorun olduğunu zaten anlayacak.”

“Tabii ki ama yine de onu rahatlatacak bir şeyler yazabilirim,” diye karşılık verdi Poppy, “ve en azından yetkililere haber vermemesini sağlayabilirim.”

Kaptan dişlerini gıcırdattı ve “Onayım olmadan zarf mühürlenmeyecek,” dedi.

“Elbette,” dedi Poppy ciddi bir tavırla.

Poppy ona baktı, gözleri bir şekilde sıcak, keskin ve çok maviydi. Sonra da bileklerini ona doğru kaldırarak, “Ellerimin çözülmesi lazım,” dedi.

Kaptan odayı hızla geçti. “Green dönene kadar bekliyorum.”

Poppy onunla daha fazla tartışmamaya karar verdi. Orada öylece dururken âdeta bir buzul gibi hareketsiz görünüyordu.

“Hangi koldansın?” dedi aniden.

“Pardon anlayamadım?”

“Ailenin hangi koluna mensupsun?”

Sesi keskindi ve her kelimeyi askeri bir hassasiyetle telaffuz ediyordu.

Dilinin ucunda küstahça bir cevap vardı ama kaptanın ifadesinden bunun son derece mantıksız olacağı açıktı. “Somerset,” dedi sessizce. “Amcam vikont. Kent’te yaşıyorlar.”

Kaptanın çenesi kasıldı ve saniyeler sessizce akıp gitti, ta ki Green sonunda kâğıt, tüy kalem ve küçük bir mürekkep kabıyla yeniden ortaya çıkana kadar. Kaptan ellerini çözerken Poppy sabırla oturdu, kan parmaklarına tekrar geri dönerken duyduğu acıdan dolayı nefesini tutup dudaklarını emdi.

“Bunun için özür dilerim,” diye homurdandığında Poppy ona sert bir şekilde baktı, özür dilemesi onu şaşırtmıştı.

“Alışkanlık,” dedi kaptan. “Samimi değildim.”

“Bunun olabileceğini hayal etmek bile zordu zaten,” diye karşılık verdi Poppy.

Cevap vermedi ve Poppy bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıtıp sallarken ona elini uzattı.

“Masaya mı atlayacağım?” diye sordu Poppy, ayak bilekleri hâlâ bağlıydı.

“Asla o kadar kaba olmadım,” dedi kaptan ve Poppy onun bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikri olmasa da onu kollarına alıp yemek masasına taşıdı.

Ve onu son derece kaba bir şekilde sandalyeye oturttu. “Yaz,” diye emretti.

Poppy tüy kalemi parmaklarının arasına aldı ve dikkatli bir şekilde mürekkebe batırdı, ne yazacağını düşünürken alt dudağını çiğnemeye başladı. Poppy iki hafta boyunca ortadan kaybolurken Elizabeth’i yetkilileri ve ailesini çağırma-maya ne tür sözler ikna edebilirdi ki?

Sevgili Elizabeth, endişeleneceğini biliyorum...

“Bu kadar uzun süren ne?” diye bağırdı Kaptan.

Poppy ona baktı, cevap vermeden önce kaşlarını kaldırdı. “Eğer bilmek istiyorsan, ilk kez kaçırıldığımı açıklayan bir mektup yazma fırsatım oldu... ve bu kesinlikle bir kaçırılma olayı olsa da tabii ki ona gerçekten bunu, yani açıkça kaçırıldığımı... söylememem gerekiyor.”

“*Kaçırıldı*, kelimesini kullanma,” dedi kaptan sert bir şekilde.

“Ama gerçek bu,” dedi Poppy ona alaycı bir bakış atarak. “Uzun sürmesinin nedeni sadece bu. Makul bir insanın bir kelime kullanacağı yerde ben üç kelime kullanmak zorunda kalıyorum.”

“İşte bu da senin bu konudaki becerinde ne kadar ustalaşmış olduğunla ilgili deney oluyorsa...”

“Ama insan ne kadar usta olsa da...” dedi Poppy onun bu tezini çürütmeye çalışarak, “bu yöntem, bu gibi durumlarda kısa ve net olması gereken mesajı karmaşık hâle getiriyor.”

“Yaz,” diye onu yönlendirdi kaptan. “Ve bir ay sonra döneneğini söyle.”

“Bir ay mı?” Poppy’nin birden nefesi kesildi.

“Umarım o kadar sürmez,” diye mırıldandı kaptan, “ama bu şekilde, seni iki hafta içinde geri getirdiğimizde kutlamaya neden olacak.”

Poppy pek emin değildi ama kaptanın oldukça kısık bir sesle “Benim kutlamam,” diye mırıldandığını düşündü.

Umursamamaya karar verdi. Bu şimdiye kadarki hakaretlerinin en hafifiydi ve yapacak işleri vardı. Derin bir nefes aldı ve şöyle devam etti:

...ama seni temin ederim ki iyiyim. Bir aylığına yok olacağım ve senden kayboluşumu sadece senin bilmeni ve bunu sır olarak saklamayı rica ediyorum. Lütfen ailemi veya yetkilileri uyarma, çünkü... Bir kere bu sadece onları endişelendirecek. ikincisi de bu hikâye çok fazla yayılırsa itibarım sonsuza kadar mahvolacak.

Şu an bana sormak istediğin ve döndüğümde de soracağın binlerce sorun olduğunu biliyorum, ama sana yalvarıyorum, Elizabeth, lütfen bana güven, her şeyi yakında açıklayacağım.

Ruh kardeşin,

Poppy

“Poppy, öyle mi?” dedi kaptan. “Bunu tahmin etmezdim, doğrusu.”

Poppy umursamadı.

“Pandora, belki. Ya da Pauline. Hatta ince bir alay içerse de Prudence bile kabul edilebilir...”

“Poppy son derece kabul edilebilir bir isim,” diye çıkıştı Poppy.

Kaptanın gözleri onunkilere rahatsız edici derecede samimi bir bakışla bakıyordu. “Hatta çok hoş,” diye mırıldandı.

Poppy, Green'in odadan ayrılıp onu kaptanla tamamen yalnız bıraktığını fark edince gergin bir şekilde yutkundu.

"Ona karşı her zaman samimi ve içten olduğumu, zorla hiçbir şey yapmadığımı anlasın diye 'ruh kardeşin' olarak imzaladım. Mektuplarımızı her zaman bu şekilde bitiririz."

Kaptan mektubu onun parmaklarının arasından alırken başını sallayarak onayladı.

"Dur bir dakika!" dedi Poppy ve onu geri aldı. "Bir dipnot eklemem gerekiyor."

"Nedir?"

"Hizmetçisi," diye açıkladı Poppy. "Öğleden sonra benim refakatçimdi ve..."

"Mağarada başka biri daha mı vardı yani?" diye sordu kaptan sertçe.

"Hayır, tabii ki hayır," diye karşılık verdi Poppy. "Char-mouth'ta onu atlatmayı başardım."

"Eminim atlatmışsındır."

Sesi öyle bir tondaydı ki, Poppy ona yan gözle kısa bir bakış atmak zorunda kaldı. Ardından "Onun bana eşlik edebilecek bir fiziksel yapısı yoktu," dedi abartılı bir sabırla. "Bu yüzden onu bir çay salonunda bıraktım. Emin ol, bu ikimiz için de daha iyi oldu."

"Ama yine de kaçırıldın ve Portekiz'e doğru yola çıktın."

Bir puan daha aldı. Kahretsin

"Her halükârda," diye devam etti, "Mary sorun çıkara-bilir, yeter ki Elizabeth bir şeylerin ters gittiğini anlamadan önce ona ulaşmasın. Elizabeth ona bir şey sormadığı müddetçe bir şey söylemez. O inanılmaz derecede sadıktır. Mary, yani. Elizabeth de öyle ama o farklı."

Kaptan onu sanki onu takip etmekte zorlanıyormuş gibi bir eliyle alnını sertçe ovuşturdu.

"İzin ver de dip notu yazayım," dedi Poppy ve aceleyle ekledi:

Dipnot: Lütfen Mary'yi iyi olduğum konusunda temin et. Ona kuzenlerimden biriyle karşılaştığımı ve onunla bir geziye çıkmaya karar verdiğimi söyle. Kesinlikle bu konuda ulu-orta konuşup, boşboğazlık yapmamalı. Gerekirse ona rüşvet ver. Döndüğümde sana borcumu ödeyeceğim.

“Kuzenlerin mi var?” diye mırıldandı kaptan.

“İstemediğin kadar,” dedi Poppy, keyif kaçırarak bir ses tonuyla.

Kaptan kaşını hafifçe kaldırmak dışında hiçbir tepki vermedi. Poppy artık bitmiş olan mektubunu uzattı. Oda mektubu aldı, düzgün bir şekilde ikiye katlamadan önce son bir kez göz attı.

Hareketleri net, sert ve keskindi. Poppy ağlamamak için derin bir nefes aldı. Kaptanın yanından gitmesini bekledi... *Herhalde* artık giderdi diye düşündüyse de düşünceli bir ifadeyle orada durdu ve “Adın çok sıradışı. Bu ismi nasıl benimsedin?” diye sordu.

“O kadar da sıradışı değil,” diye mırıldandı Poppy.

Kaptan ona doğru eğildi. Gözleri neşeyle kırışırken Poppy gözlerini başka tarafa çeviremedi. “Yine de Rose ya da Daisy gibi bilindik bir isim değil.”

Poppy’nin aslında cevap vermeye pek niyeti yoktu ama sonra farkında olmadan ağzından, “Bunun çiçeklerle hiçbir ilgisi yok,” cümlesi çıktı.

“Gerçekten mi?”

“Kardeşim koymuş adımlı. Sanırım dört yaşındaymış. Anem bana hamileyken karnına dokunmasına izin vermiş. O esnada kardeşim böyle sesler çıkarmış. İşte adımın hikâyesi.”

Kaptan gülümsedi. Gülümsemesiyle yakışıklılığı inanılmaz bir noktaya ulaşmıştı. “Ama muhtemelen adının böyle koyulduğunu bilmeni istememiştir.”

Böylece tüm boyu bozuldu. Poppy başka tarafa baktı. “O öldü,” dedi. “Beş yıl önce.”

“Üzgünüm.”

“Alışkanlıktan mı yoksa yürekten mi?” diye sordu Poppy birden, düşünmeden, huysuz bir tavırla. Ya da ses tonu öyle çıkmıştı.

“Yürekten,” dedi kaptan fısıldar gibi.

Poppy hiçbir şey söylemedi, sadece masaya baktı ve içine itildiği bu tuhaf gerçekliğe anlam vermeye çalıştı. Özür dileyen korsanlar da vardı demek. Herhangi bir dükkân kadar güzel konuşan kanun kaçakları da vardı. Bu insanlar *kimdi*?

“Bunu nereye teslim edeceğim?” diye sordu kaptan, mektubu havaya kaldırarak.

“Briar House,” dedi Poppy. “Yakınlarda...”

“Adamlarım bulur,” diye sözünü kesti kaptan.

Poppy onun kapıya doğru yürümesini izledi. Ve “Efendim!” diye seslendi birden. “Şey, yani... Kaptan,” diye düzeltti hemen ve ona efendim diye seslenip saygı gösterisinde bulunduğu için kendine kızdı.

Kaptan sessizce tek kaşını kaldırıp ne söyleyeceğini bekledi.

“Adınız Kaptan.” Poppy bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söyleyebildiği için çok mutluydu.

“Elbette,” dedi kaptan ona nezaketle selam vererek. “Kaptan Andrew James, hizmetinizdeyim. *Sonsuz*’a hoş geldiniz.”

“Yani bu, ‘Sizi aramızda görmekten çok mutluyuz’ anlamına mı geliyor?” diye sordu Poppy.

Kaptan elini kapı koluna koyarken güldü. “Bu yaşayarak öğreneceğimiz bir şey.”

Kafasını kapıdan dışarı uzattı ve birinin adını haykırdı. Poppy sonrasında onun adamlarından birine talimatlarla birlikte mektubu verişini izledi. Sonra da gideceğini düşündü ama kaptan bunun yerine kapıyı kapattı ve ona teslim olmuş bir ifadeyle bakarak kapıya yaslandı.

“Masa mı, yatak mı?” diye sordu.

Ne?

Ve Poppy de aynı şeyi söyledi. “Ne?”

“Masa.” Kaptan bunu doğrular şekilde köşeyi işaret edip başını salladı... “Ya da yatak.”

Bu hayırlı bir şey olamaz. Poppy hızlı düşünmeye, hem onun niyetini hem de kendisinin olası tepkilerini bir saniyeden kısa sürede öngörmeye çalıştı. Ama tek söylediği “Eee...” oldu.

“Yatak,” dedi kaptan net bir şekilde.

Poppy onu tekrar kucağına alıp yatağa fırlatırken bir çığlık attı.

“Eğer mücadele etmezsen ikimiz için de daha iyi olur,” diye uyardı.

Poppy’nin gözleri dehşetle büyüdü.

“Ah... Lanet o...” küfrünü yarıda kesti ama sonra çok daha kötü bir şey söylemeye devam etti. Kendini toparlamak için biraz zaman ayırdı ve ardından, “Sizi kirletmeyeceğim Bayan Bridgerton. Emin olabilirsiniz,” dedi.

Poppy hiçbir şey söylemedi.

“Elini ver,” dedi.

Poppy onun sözünü ettiği şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de elini uzattı.

“Diğeri,” dedi keskin bir sesle, ardından sol elini tuttu... Yani dadısının değiştirmesi için onca çaba sarf etmesine rağmen yazı yazdığı elini... Ve yatağın korkuluğuna doğru çekti. Beşe kadar sayamadan uzun tahta çıtaya bağladı.

İkisi de Poppy’nin serbest eline baktı.

“Deneyebilirsin,” dedi kaptan, “ama bunu asla açamazsın.” Sonra gülümseyerek baktı. O lanet olası gülümsemeyle. “Kimse bir denizci gibi düğüm atamaz.”

“O zaman ayak bileklerimi çözebilir misin?”

“Denize açılmadan olmaz, Bayan Bridgerton.”

“Yüzme bildiğim söylenemez,” diye yalan söyledi Poppy.

“Bu ifadenin doğruluğunu test etmek için seni suya mı atalım?” diye sordu kaptan. “Bir cadıyı ateşe vermek gibi. Eğer yanarsa masumdur.”

Poppy dişlerini gıcırdattı. “Peki ya eğer boğulursam...”

“O zaman güvenilir birisin demektir,” diye bitirdi geniş bir gülümsemeyle. “Deneyelim mi?”

“Defol,” dedi Poppy sertçe.

Kaptan bir kahkaha attı. “Denize açıldığımızda görüşürüz, küçük yalancım.”

Ve sonra... Poppy’nin ona bir şey söylemesine bile fırsat vermeden çıkıp gitti.

BÖLÜM 3

“Bridgerton,” diye bağırdı Andrew, *Sonsuz*’un ön güvertesinde öfkeyle yürürken. “Bridgerton!” Dünyadaki tüm kadınlar arasında, tesadüfen onun mağarasına giren –ki bu mağaranın tam üç yıl boyunca fark edilmediğini de hesaba katacak olursa– olsa olsa bir *Bridgerton* olurdu zaten.

Lanet olası bir Rokesby olsaydı daha da kötü olurdu gerçi.

Tanrıya şükür ki gemide ailesinin soyadını hiç kullanmamıştı; tüm ekibi onu yalnızca Andrew James olarak tanıyordu. Bu teknik olarak yanlış değildi, ama tam adı Andrew James Edwin Rokesby’ydi. *Sonsuz*’un komutasını aldığı anda aristokrat kimliğinin reklamını yapmamak ona çok akıllıca görünmüştü ve bundan dolayı daha önce hiç bu kadar memnun olmamıştı. Ama şimdi kamarasındaki kız gerçekten bir Bridgerton ise, Rokesbylerin kim olduğunu biliyor demekti ve bu da gemide büyük bir dert ve sıkıntı dalgasının oluşacağı anlamına geliyordu.

“Bridgerton,” diye kükredi âdeta, bu da güverte tayfalarından birinin ona meraklı bir bakış atmasına neden oldu. Andrew’ün *Bridgerton*ları, en azından ailenin kendi atalarının evinden kısa bir mesafede bulunan Kent’teki Aubrey

Çiftliği'nde yaşayan kısmını ne kadar iyi tanıdığını söyleyecek olursa, bu hiç de abartılı bir açıklama olmazdı. Lord ve Leydi Bridgerton onun neredeyse ikinci ebeveynleri sayılırdı ve yedi yıl önce en büyük kızları Billie, Andrew'ün ağabeyi George ile evlendiğinde gerçek anlamda aile olmuşlardı.

Açıkça söylemek gerekirse Andrew, Poppy Bridgerton'la hiç tanışmamış olmasına şaşırmişti. Lord Bridgerton'ın kendisinden küçük birkaç tane erkek kardeşi vardı ve Andrew'ün bildiği kadarıyla da hepsinin çocukları vardı. Bu yüzden İngiltere kırsalına dağılmış düzinelerce Bridgerton soyadı taşıyan kuzeni olmalıydı. Billie'nin ona Somerset'teki aile fertlerinden bahsettiğini belli belirsiz hatırlıyordu ama eğer ziyaret etmişlerse bile bu muhtemelen Andrew'ün evde olmadığı bir zamana denk düşmüş olmalıydı, bu yüzden de onlarla tanışmamıştı.

Ve şimdi onlardan biri gemisindeydi.

Andrew alçak sesle küfretti. Eğer Poppy Bridgerton onun gerçek kimliğini öğrenirse bunun bedeli ağır olurdu. Andrew James'in aslında Manston Kontu'nun üçüncü oğlu Andrew Rokesby olduğunu yalnızca on üç kişi biliyordu. Bu on üç kişiden dokuzu yakın aile üyeleri idi.

Ve bu dokuz kişi bu aldatmacanın gerçek nedenini bilmiyordu.

Her şey yedi yıl önce Andrew'ün kolunu kırdıktan sonra iyileşmesi için donanmadan eve gönderilmesiyle başlamıştı. Kraliyet Donanması Titania'daki görevine dönmesi konusunda istekliydi... Son zamanlarda üsteğmenliğe terfi alabilmek için çok çalışmıştı. Ama kahretsin... Majestelerinin Özel Konseyi'nin onunla ilgili başka planları vardı.

Konsey üyeleri, sonsuz bilgelikleriyle, bir deniz subayı için en iyi yerin Orta Avrupa'daki karayla çevrili küçük bir prenslik olduğuna karar vermişlerdi. Andrew'e söylendiği şekliyle... Ki aynen böyle denmişti... Bu "büyüleyici" bir

görevdi. Ve ilk görevi de Galler Prensi'nin potansiyel gelini Wachtenberg-Molstein'in Prensesi Amalia Augusta Maria Theresa Josephine'in, güvenli ve emniyetli olarak, tek parça hâlinde Londra'ya getirilmesini sağlamaktı.

Ancak kanal geçişi sırasında prensesin denize düşmesi Andrew'ün hatası değildi. Sonuçta kurtarılmıştı ve prenses kendisini kurtaran adam dışında kimseyle evlenmeyeceğini açıkladığında Andrew kendisini diplomatik bir felaketin ortasında bulmuştu. Yolculuğun son aşamasında kaçan bir araba, konseyin iki alt üyesinin hoşnutsuz bir şekilde istifası ve devrilen bir lazımlıktan başka bir şey yaşanmamıştı. (Prensesin değil, Andrew'ün hatasıydı, gerçi davranışlarına bakınca prensesin hatası olduğunu düşünebilirdiniz).

Yıllardır yengesinin akşam yemeği partilerinde anlatmayı en sevdiği hikâyeydi bu. Ve Andrew ona bu olayın çoktan araştırılıp nedeninin ortaya çıkarıldığından hiç bahsetmemişti bile.

Sonuçta prenses, Andrew ya da Galler Prensi ile evlenmedi, ancak Majestelerinin Özel Konseyi Andrew'ün soğukkanlı tavrından o kadar etkilenmişti ki onun ülkesine üzerinde üniforma olmadan daha iyi hizmet edebileceğine karar verdiler. Ama resmi olarak değil. Asla resmi olarak değil. Dışişleri bakanları onu ortak bir görüşmeye çağırıp *diplomatik* demekle *sohbet* amaçlı bir şeyi kastettiklerini açıkladılar.

Andrew'ün anlaşmaları müzakere etmesini istemiyorlardı, onun insanlarla konuşmasını istiyorlardı. Gençti, yakışıklıydı, çekiciydi.

İnsanlar onu seviyordu.

Andrew da bunun farkındaydı elbette. Hayatı boyunca her zaman kolayca arkadaş edinmişti ve neredeyse herkesle hemen her konuda konuşabilme gibi nadir bir yeteneğe sahipti. Ancak dürüstçe söylemek gerekirse, bu kadar soyut bir şey yapmasının emredilmesi de tuhaf gelmişti. Bir de çok gizli tutulması.

Bu durumda tabii ki denizcilik görevinden istifa etmek zorunda kaldı. Anne babası şaşkına dönmüştü. Üç yıl sonra, hükümet adına korsanlarla savaşılan özel bir savaş gemisinin komutasını alıp bir anlamda korsanlık hayatına başladığında büyük bir hayal kırıklığına uğramışlardı.

Korsanlık asil bir meslek değildi. Aristokrat bir beyefendi denizlere açılmak isterse üniforma giyer ve Kral'a ve Ülke'ye bağlılık yemini ederdi. Potansiyel olarak itibarsız denizcilerden oluşan bir gemiye komuta etmedi ve kendi mali kazancı için mal kaçakçılığı yapmadı.

Andrew ailesine sahte bir isimle yola çıkmasının nedeninin bu olduğunu söylemişti. Seçimlerini onaylamadıklarını biliyordu ve ailenin şerefini lekelemek istemiyordu. Anne ve babasının bilmediği şey –onlara söylemesine izin verilmediğinden– onun sadece bir ticaret gemisi kaptanı olmadığıydı. Aslında o hiçbir zaman yalnızca bir ticaret gemisi kaptanı olmamıştı. Majestelerinin açık isteği üzerine *Sonsuz*'un komutasını devralmıştı.

Bütün bunlar hükümetin yeniden düzenlediği Kuzey ve Güney bakanlıklarının İçişleri ve Dışişleri Bakanlığı'na dönüştürüldüğü 1782'de gerçekleşmişti. Dış ilişkiler nihayet tek bir departmanda birleştirildiğinde, yeni dışişleri bakanı diplomasiyi sürdürmenin ve İngiliz çıkarlarını korumanın yenilikçi yollarını aramaya başlamıştı. Ve Andrew'ü göreve gelir gelmez Londra'ya çağırmıştı.

Böylece ilk dışişleri bakanı ve Avam Kamarası'nın eski lideri Charles James Fox bir adamdan ülkesine hizmet etmesini istedi ve o adam hayır demedi. Bu kendi ailesini aldatmak anlamına gelse bile demedi.

Andrew her yolculukta kraliyetin emirlerini yerine getirmiyordu... Çok az görevlendirmesi oluyordu ve Dışişleri Bakanlığı'ndan biri ondan bazı evrakları İspanya'ya göndermesini veya Brüksel'den bir diplomat getirmesini isteyeye-

ne kadar limanda oturup başparmaklarını oynatsaydı tuhaf görünürdü. Bu yüzden sıradan işler de yapıyordu ve o çoğu zaman tam olarak mürettebatının onu sandığı kişi oluyordu. Yani çoğunlukla yasal kargo taşıyan sıradan bir deniz kaptanıydı.

Ama bu sefer öyle değildi. Mevcut dışişleri bakanı zarfa konmuş bir deste belgeyi kendisine emanet etmişti ve bu belgeleri Portekiz'deki İngiliz elçisine teslim etmesini istemişti. Andrew belgelerin neyle ilgili olduğunu bilmiyordu; taşıdığı belgelerin içeriği kendisine nadiren söylenirdi. Bunun Misquito Sahili'ndeki yerleşimler konusunda İspanya ile devam eden müzakerelerle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Ama gerçekten önemli değildi. Önemli olan tek şey, evrakları mümkün olan en kısa sürede Lizbon'a götürmesinin söylenmiş olmasıydı. Bu da rüzgâr ve gelgitler uygun olduğundan dolayı şimdi gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu yüzden kesinlikle Poppy Bridgerton'ın keşfettiği mağarayı temizlemeye vakti yoktu. Malları dağıtmak ve iş bitene kadar kızı korumak için gereken üç kişiyi geride bırakacak insan gücüne de sahip değildi.

Eğer mesele sadece kâr olsaydı, kargoyu bırakıp maddi zararı üstlenirdi. Ancak mağara aynı zamanda bir teslim noktası olarak da kullanılıyordu ve sandıklardan birinde Andrew'ün İspanya'daki bir elçiden getirdiği başbakana yazılmış bir mektup saklıydı. İki gün içinde Londra'dan birinin onu alması gerekiyordu. En azından o zamana kadar mağaranın bozulmadan kalması hayati önem taşıyordu.

Bu yüzden Poppy Bridgerton'a mahkûmdu.

“Efendim!”

Andrew döndüğünde Brown'un ona doğru ilerlediğini gördü.

“Mektubu teslim ettim efendim,” dedi Denizci.

“Güzel,” diye homurdandı Andrew. “Seni gören oldu mu?”

Brown başını iki yana salladı. “Pinsley’e bunu oradaki bir hizmetçiye vermesini söyledim. Onu bu civarda kimse tanımıyor. Bir de ona gemide sakladığın o siyah peruğu taktırdım.”

“İyi.”

“Mektubu evin merdivenlerine bırakmak istemedim,” diye ekledi Brown. “Eğer oraya bırakırsam, onun okunma riskini göze almayacağınızı düşündüm.”

“Hayır, elbette olmazdı,” dedi Andrew. “Doğrusunu yapmışsın.”

Brown teşekkür ederek başıyla doğruladı. “Pinsley, hizmetçinin onu hemen evin hanımına vereceğini söylediğini bildirdi.”

Andrew bunu doğrulamak için sertçe başını salladı, her şeyin planlandığı gibi gitmesini umuyordu. Tek dileği buydu, gerçi Bayan Bridgerton iki hafta sonra geri döndüğünde bunun bedeli hâlâ ağır olacaktı ama eğer Poppy’nin sözünü ettiği kız arkadaşı sessiz kalırsa, en azından durum üzerinde bir nebze de olsa kontrolü elinde tutabilirdi. Arkadaşı çenesini kapalı tutarsa ve Poppy’nin kaybolduğunu kimse öğrenmezse, Andrew bu aptalla evlenmek zorunda kalmaktan kurtulabilirdi.

Ah evet. Bunun da ihtimaller arasında olduğunun gayet iyi farkındaydı. O bir centilmendi ve istemeden de olsa bir hanımefendiyi tehlikeye atmıştı. Ama aynı zamanda pragmatikti. Yaşadığı çileden itibarını koruyarak çıkma ihtimali en azından uzak bir ihtimal olduğu için, gerçek kimliğini öğrenmemesi en iyisi gibi görünüyordu.

En azından kendini böyle avutuyordu.

Denize açılma zamanı gelmişti, bu yüzden dümenin başındaki yerini aldı, demir alırken ve *Sonsuz*’un rüzgârla dolan yelkenleri onları ileri doğru iterken vücudu heyecanla kasıldı. Oysaki bu hissin zamanla eskiyeceğini düşünürdü, denizlerde yaptığı bunca yolculuğun onu hâlâ rüzgârın hı-

zının insanın bedeninde yarattığı o ürpertili heyecana, gemi denizi yara yara dalgaların arasından geçerken suların coşkun serpintisinin yüzüne gözüne çarpmasına bu derece bağımlı olabileceği doğrusu hiç aklına gelmemişti.

Ama buna rağmen bu yolculuk ona her seferinde heyecan veriyordu. Kanının hızla aktığını hissediyordu ve ciğerleri keskin tuzlu havayla dolarken o anda tam olarak olması gereken yerde olduğunu biliyordu.

Bu ironik bir durumdu, çünkü herhangi bir yerde değil, suyun üzerinde hızla ilerliyordu. Bu onun hareket hâlinde olması gerektiği anlamına mı geliyordu? Günlerini suda mı geçirecekti? Günlerini suda mı *geçirmeliydi*?

Yoksa eve gitme zamanı mıydı?

Andrew başını iki yana salladı. Dramatik anlar yaşamamanın zamanı değildi. Felsefe tembellerin işiydi, onunsa yapacak çok işi vardı.

Kaptan Andrew *Sonsuz*'u, Lyme Regis kasabasından geçip Manş Denizi'ne doğru yönlendirirken gökyüzünü bakışlarıyla taradı. Denizlere yelken açmak için mükemmel bir gündü, rüzgâr berrak ve kuvvetliydi. Hava böyle olmaya devam ederse beş günde Portekiz'e varabilirlerdi.

“Lütfen, Tanrım,” dedi Andrew, sık sık ilahi yalvarışlarda bulunmayan birinin utangaç ifadesiyle. Ama eğer duanın bir vakti varsa, kesinlikle şu an etmeliydi. Poppy Bridgerton'ı idare edebileceğinden emindi ama yine de bir an önce ondan kurtulmayı tercih ediyordu. Çünkü onun varlığı kariyerinin nihai sonu anlamına gelebilirdi. Bir yerde, bir şekilde onun gerçek adını öğrenecekti, kuzenlerine ne kadar yakın olduğu göz önüne alındığında bunu yapmaması neredeyse imkânsız görünüyordu.

“Efendim?”

Andrew, dönüp baktığında gemideki en genç adam olan on üç yaşındaki Billy Suggs'ı görüp konuşmasına izin verdi.

“Efendim, Pinsley gemide bir kadın olduğunu söylüyor,” dedi Billy. “Bu doğru mu?”

“Doğru.”

Bir duraklama oldu ve sonra Billy, “Ama bu nasıl olur efendim? Bu çok kötü bir şans değil mi, efendim? Yani gemide bir kadın olması, efendim?”

Andrew gözlerini kapatıp iç çekme dürtüsüne karşı savaştı. Endişelendiği şey tam da buydu. Denizciler batıl inançlarıyla ünlü bir topluluktu. “Bu aptalca bir konuşmadan başka bir şey değil, Billy,” dedi. “Onun varlığını bile hissetmeyecek, burada olduğunu bile bilmeyeceksin.”

Billy buna pek inanmış gibi görünmüyordu, kuşku içinde olduğu besbelliydi ama yine de itiraz etmeden mutfağa geri döndü.

“Kahretsin,” dedi Andrew, yakında duyacak kadar kimse olmamasına rağmen, “eğer şanslıysam onun burada olduğunu ben bile bilmem.”

BÖLÜM 4

Poppy kaptan kamarasının kapısının açıldığını duyduğunda çok kötü bir ruh hâline bürünmüş vaziyetteydi.

Böyle hissetmekte de çok haklı gerekçeleri vardı. El ve ayaklarının bağlı olması moralini bozuyordu. Yani bir eli ve iki ayağının. Kaptan James'in onun sağ elini serbest bırakırken bir nebze olsun nezaket göstermiş olduğunu düşünüyordu. Yine de bunun ona herhangi bir faydası yoktu. Kaptan attığı denizci düğümlerinin kalitesiyle övünürken gerçekten de abartmamıştı. İpi gevşetme umudunun olmadığı sonucuna varması sadece bir dakikasını aldı. Daha hırçın bir kadının ısrar edebileceğini düşündü ama Poppy derisinin kızarmasından ya da tırnaklarının kırılmasından hoşlanmazdı ve düğümle uğraşmaya devam ederse elde edeceği tek şeyin bu olacağı aşikârdı.

"Açım," dedi Poppy, kamaraya kimin girdiğine bakma zahmetine bile girmeden.

"Ben de öyle olabileceğini düşündüm," dedi kaptan. Yatağın üzerine, omuz hizasına sıcak, çıtır çıtır bir çörek bıraktı. Cennet gibi kokuyordu.

"Sana tereyağı da getirdim," dedi Kaptan.

Poppy yüzünü ona doğru dönmeyi düşündü ama pozisyon değiştirmenin oldukça onursuz bir şekilde inlemesine ve iki büklüm olmasına sebep olacağının farkındaydı. O yüzden sadece, “Yatağınızı kırıntılarla mı doldurayım?” dedi.

“Aslında böyle bir cümleye verilecek pek çok ilginç yanıt var,” dedi kaptan ve Poppy onun sesindeki muzipliği hissedebiliyordu, “ama yine de kendimi tutacağım.”

Bir *puan* daha kazanmıştı. Kahretsin.

“İstersen,” dedi yumuşak bir sesle, “seni çözebilirim.”

Bu teklif Poppy’nin başını döndürmeye yetti. “Denize açıldık o hâlde, öyle mi?”

Kaptan elinde bir bıçakla öne çıktı. “Yeterince açıldık, bu uzaklıkta senin kadar akıllı biri kaçmaya yeltenmez.”

Poppy burnunu kırıştırdı. “Bu bir iltifat mı?”

“Kesinlikle,” dedi kaptan, gülümsemesi tek kelimeyle öldürücüydü.

“Sanırım o bıçağı benim bağlarımı kesmek için kullanmayı planlıyorsun.”

Kaptan başıyla onayladı ve sonra da serbest bırakmak için ipleri kesmeye yeltendi. “Şu an en mantıklısı bu.”

Poppy’nin gözleri onun yüzüne doğru kaydı.

“Şaka yapıyorum,” dedi neredeyse ezberci bir tavırla.

Poppy pek eğlenmemişti.

Kaptan omuz silkip halatı onun ayak bileklerinin altından çıkardı. “Sen burada olmasaydın, kesinlike hayatım çok daha kolay olurdu, Bayan Bridgerton.”

“Beni Charmouth’ta bırakabilirdin,” diye hatırlattı Poppy.

“Hayır,” dedi Kaptan, “yapamazdım.”

Tereyağı ile çöreği kavradı ve hanımefendilere pek de yakışmayan boyutta bir ısırık aldı.

“Acıkmışsın,” diye mırıldandı Kaptan.

Poppy ona, bu son derece net ifadenin doğruluğunu kanıtlayan bir bakış attı.

Bunun üzerine kaptan ona doğru çörek daha attı. Poppy

tek eliyle yakaladı ve gülmemek için kendisini zor tuttu.

“Aferin Bayan Bridgerton,” dedi Kaptan.

“Benim dört erkek kardeşim var,” dedi Poppy omzunu silkerek.

“Gerçekten mi?” diye sordu Kaptan nazikçe.

Poppy kısa bir an başını yemeğinden kaldırdı. “Ölümcül bir rekabet içindeyizdir hep.”

Şaşırtıcı derecede şık yemek masasından bir sandalye çekti, sonra muzipçe bir zarafetle bir bileğini diğer dizine dayayarak oturdu. “Oyunlarda iyi misin?”

Poppy bakışlarını onun gözlerine dikti. O da onun kadar kayıtsız olabilirdi. Ve eğer başaramazsa, denerken ölecekti. “Bazılarında diğerlerinden daha iyiyim,” dedi ve ilk çöreğini yemeyi bitirdi.

Kaptan güldü. “Yani en iyisisin, öyle mi?”

Poppy bir kaşını kaldırdı. “Öyle bir şey söylemedim.”

“Ama bu konuda iyi olduğuna dair bir açıklama yapmak zorunda değildin.”

“Çünkü kazanmayı seviyorum.”

“Kazanmayı çoğu insan sever.”

Poppy son derece esprili bir cevapla ona karşılık vermeyi planlamıştı ama kaptan daha erken davranıp, “Ama sanırım sen kazanmayı çoğundan daha çok seviyorsun,” sözleriyle onu alt etti.

Poppy dudaklarını büzdü. “İltifat mıydı bu?”

Kaptan başını iki yana salladı, dudakları hâlâ o sinir bozucu gülümsemesiyle kıvrılmıştı. “Bu defa değil.”

“Seni yeneceğimden korktuğun için mi?”

“Hayatımı cehenneme çevirmenden korktuğum için.”

Poppy’nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. Onun söylemesini beklediği şey bu değildi. İkinci çöreğe baktı ve bir ısırık aldı. Çiğnemeyi bitirdiğinde, “Bazıları böyle bir dilin bir bayana hiç yakışmadığını söyler,” dedi.

“Şu an biz bize özel bir kamaradayız,” diye karşılık verdi kaptan, “ayrıca sanırım az önce dört erkek kardeşin olduğunu söyledin. Herhalde ara sıra ettikleri bu tür sözlerin kulağında yer etmiş olmasını başarmışlardır.”

Tabii ki başarmışlardı, hatta bu yüzden Poppy bazen bayılacak kadar sinirlenip öfkelendiğinde lanet saçan küfürler edebiliyordu. Ve kaptanın da sırf onu kızdırmak için azarladığını düşündüğünde bunu bildiğinden şüpheleniyordu.

Bu *Poppy*’yi rahatsız etti.

Konuyu değiştirmeye karar verdi. “Sanırım tereyağı getirdiğini söylemiştin.”

Kaptan yemek masasının üzerinde duran küçük seramik tepsiye doğru nazik bir şekilde ilerledi. “Herhalde *bunu* da çörekler gibi sana uzaktan fırlatmamı beklemiyorsundur,” dedi, “senin üstün yakalama becerilerin bile bunu yakalamaya yetmez.”

Poppy ayağa kalktı ve masaya doğru yürüdü. Biraz titriyordu ama bunun denizin dalgalanmasından mı yoksa uzun süredir bağlı olan ayaklarına yeniden kan gelmesinden mi kaynaklandığını anlayamadı.

“Otur,” dedi kaptan ve bu bir emirden çok bir rica gibiydi.

Poppy tereddüt etti, kaptanın nezaketi kabalığından çok daha rahatsız ediciydi.

“Korkma, sana zarar verecek değilim,” diye ekledi kaptan arkasına yaslanarak.

Poppy sandalyeyi çekti.

“Tabii vermemi istemediğin sürece,” diye mırıldandı kaptan.

“Kaptan James!”

“Tanrı aşkına Bayan Bridgerton, siz bundan daha sert bir yapıya sahipsiniz.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi Poppy.

Kaptanın her zaman tuhaf ve iğneleyici sözlerle hazır olan dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Aslında alaycı sözler söylemeyi hiç bırakmıyorlardı. Bu adam her zaman bir şeylerin peşindeymiş gibi görünüyordu. “Eğer gerçekten benim dengim olsaydın,” dedi kaptan, sesinde alaycı bir tonlama vardı, “kelime oyunlarımdan en ufak bir rahatsızlık duymazdınız”

Poppy oturdu ve tereyağına uzandı. “Genelde hayatımla ya da ahlakımla ilgili konularda şaka yapmam, Kaptan James.”

“Akıllıca bir prensip,” dedi kaptan arkasına yaslanarak, “ama yine de kendimi baskı altında hissetmem yersiz olur. “

Poppy bıçağını aldı ve düşünceli bir şekilde ona baktı.

“Beni etkileyecek kadar keskin bir prensip değil,” dedi kaptan gülümseyerek.

“Hayır.” Poppy içini çekerek bıçağı tereyağına batırdı. “Ne acı.” Çöreğin üzerine tereyağını sürdü ve bir ısırık aldı. “Bana sadece ekmek ve su vermeyi mi planlıyorsun?”

“Elbette hayır,” dedi kaptan. “O derece centilmenlik dışı bir davranışta bulunacak kadar kaba biri değilim. Akşam yemeği gelmek üzere,” diyerek cep saatine baktı, “beş dakikas var.”

Poppy bir süre onu izledi. Hiçbir yere gidiyormuş gibi görünmüyordu. “Sen de benimle burada yemek yemeyi mi planlıyorsun?” diye sordu.

“Açlıktan ölmektense...”

“Gidip... onunla bununla yemek yiyemez misin...” Kimi işaret ettiğini gerçekten bilmeden elini rasgele o yöne doğru salladı.

“Adamlarımla mı?” diye tamamladı onun adına. “Hayır. Çoğundan daha liberal bir gemiyiz biz ama bu pek demokratik sayılmaz. Ben kaptanım. Burada yemek yiyorum.”

“Yalnız mı?”

Gülümsemesi yavaş ve kurnazcaydı. “Misafirim olmadığı sürece.”

Poppy onun attığı yeme takılıp ona bu zevki tattırmak istemedi, sadece üst dudağını ısırđı.

“Yemek hoşuna gitti mi?” diye sordu kaptan mutlulukla.
“Lezzetli.”

“Açlık her şeyin tadını güzelleştirir,” dedi.

“Ama yine de” dedi Poppy dürüstçe, “oldukça lezzetli.”

“Övgülerini şefe iletirim.”

“Gemide bir mutfak şefiniz mi var?” diye sordu Poppy, doğrusu şaşırmıştı.

Kaptan omzunu silkti. “Kendisini Fransız sanıyor. Ama ben her zaman onun Leeds’te doğduğundan şüphelenmişimdir.”

“Leeds’in nesi var ki?” diye sordu Poppy.

“Eğer Fransız bir mutfak şefi değilseniz, hiçbir şeyi yok elbette.”

Poppy’nin dudaklarından kendisini de çok şaşırtan küçük bir kahkaha çıktı.

Ve ikinci çöreği de bitirirken, “İşte, Bayan Bridgerton,” dedi kaptan, “bu o kadar da zor olmadı, değil mi?”

“Çiğnememi mi kastediyorsun?” diye masumca sordu Poppy. “Çiğnemek konusunda her zaman oldukça iyiydim. En azından diş çıkardığımdan beri.”

“Onların oldukça keskin olduğundan eminim.”

Poppy usulca gülümsedi. “Kelimenin tam anlamıyla bir kurt gibi.”

“Pek de çekici bir görüntü değil ve eminim konuşmamızı kastettiğimi anlamışsındır.” Başını yana eğince küçük gülümsemesi nasıl olduysa daha çarpık ve daha kahredici bir hâl aldı.

“Benim yanımda gülmek o kadar da zor değildir.”

“Neden benim için bunu arzu ediyorsun? çok daha yerinde bir soru olabilirdi.”

“Gülmek mi demek istiyorsun?”

Poppy evet diyerek başını salladı.

Kaptan öne doğru eğildi. “Önümüzde Portekiz’e kadar sürecek uzun bir yolculuk var, Bayan Bridgerton ve erkekler özünde tembel yaratıklardır. Sizi en az iki hafta boyunca gemimde, hatta kamaramda tutmak zorundayım. Bu süre içinde ne kadar az sinirlenip ne kadar çok eğlenirseniz, ben de o kadar az enerji harcayacağım demektir.”

Poppy onunkine çok benzeyen yarım bir gülümsemeyle gülmeyi başardı. “Sizi asla sinirlenmeyeceğime dair temin ederim, Kaptan James.”

Kaptan yüksek sesle güldü. “Teslim oluyorum, Bayan Bridgerton.”

Poppy bir süre sessizce oturdu. İki ekmeği de bitirmişti ama akşam yemeği henüz gelmemişti, hâliyle oyalanacak bir şey bulamamıştı. Bu durum sessizliği garipleştiriyordu ve ona bakmamak için ellerine bakıyor olmaktan nefret ediyordu.

Ona bakmak *zordu*. Kesinlikle çok yakışıklıydı ama ona bakamamasını gerektirecek kadar da değildi. Poppy çoğu sosyal toplantıda ilk bakışta bazı insanların aşırı güzel olduğunu kabul edip bunu çevresindekilere rahatça söyleyebilen ve onlarla konuşabilen biriydi. Ama şimdi neredeyse bakışlarını başka tarafa çevirmek zorunda kalıyordu, aksi hâlde dilsiz ve aptal gibi görünme riskiyle karşı karşıyaydı.

Ancak kendisini bu kadar körpe bir şapşal gibi hissetmesinin nedeni Kaptan James değildi. Yeterince yakışıklı olsa da ondan daha çekici insanların yanında olmaya alışkındı. Londra sosyetesini için görücüye çıktığı günlerde çevresi hep görünüşleri için saatler harcayan baylar ve bayanlarla doluydu. Ama Poppy yine de hizmetçisinin saçını yapmasına yetecek kadar hareketsiz oturamazdı.

Kaptan James’in sorunu yakışıklılığı değil, zekâsıydı. Bariz şekilde çok zekiydi. Bunu gözlerinde görebiliyordu.

Poppy, hayatının çoğunu her zaman içinde bulunduğu ortamdaki en zeki kişi olarak geçirmişti. Bu övünme değildi, gerçektir. Ama bu adamın zekâsının önüne geçeceğinden pek emin değildi.

Poppy birden ayağı kalktı ve uçsuz bucaksız denize bakarak pencerelere doğru yürüdü. Aslında kamarayı keşfetme şansı olmamıştı. Yatakta geçirdiğı zamanı ayakları bağı olarak ve tavana bakarak geçirmişti. Elizabeth'e mektup yazarken, çevresini gerçekten inceleyemeyecek kadar yaptığı şeye... ve zeki kaptana odaklanmıştı.

"Pencereler güzel," dedi. Camlar tertemizdi, belki hava koşullarından biraz yıpranmıştı ama çarpık ya da pürüzlü değildi.

"Teşekkür ederim."

Poppy ona bakmadan başıyla onayladı. "Bütün kaptan kamaraları bu kadar ferah mıdır?"

"Bu konuyla ilgili kapsamlı bir çalışma yaptığımı söyleyemem ama bizzat içinde bulunduklarım arasında, evet. Özellikle askeri gemiler arasında."

Poppy döndü. "Askeri bir gemide mi bulundun?"

Kaptan yan tarafa doğru baktı... bir saniyeliğine bile olsa... ama bu, Poppy'nin böyle bir ayrıntıyı gözden kaçırmaması için yeterli bir süre idi.

"Donanmada olduğuna bahse girerim," dedi Poppy.

"Yapma ya?"

"Ya orada görevliydin ya da tutuklu olarak bulunuyordun ama orada görevli olma ihtimalin oldukça tuhaf geliyor. Beni kaçırdığına göre de bu pek olası değil gibi."

"Kendime ait üstün ahlaki değerlerim yüzünden mi?"

"Yakalanamayacak kadar akıllı olduğun için."

Bu söze güldü. "Bunu en büyük iltifat olarak kabul edeceğim, Bayan Bridgerton. Çünkü bunun ne kadar gönülsüzce verildiğini biliyorum."

“Senin zekânı hafife almam aptallık olur.”

“Gerçekten öyle olur ve eğer sana iltifat etmeme izin verirsen, seni küçümsemem de aynı derecede aptalca olur.”

Poppy’nin göğsüne küçük bir heyecan dalgası yayıldı. Erkekler kadınların zekâsını nadiren kabul ederlerdi. Ve bunu kabul edenin o olmasının...

... Bununla hiçbir ilgisi yok, dedi kendi kendine kesin bir dille. Uzaktaki duvara dayalı çalışma masasına doğru yürüdü. O da özenle işlenmiş mobilyalardan sadece biriydi. Aslında kamaradaki her şey buram buram zenginlik ve seçkinlik kokuyordu. Raftaki sımsıkı sıkıştırılmış kitapların eğitimli bir adamın kitapları olduğu belliydi. Halının da Doğu’dan ithal edildiğinden oldukça emindi.

Ya da belki Doğu’ya gitmiş ve onu kendisi getirmişti. Hâlâ kaliteliydi.

Her zaman gemi kamaralarının küçük ve sıkışık olacağını düşünmüştü ama bu oldukça genişti. Elbette evdeki yatak odasına kıyasla hiçbir şey değildi ama yine de iki duvar arasında rahatlıkla on adım atabiliyordu ve her zaman uzun adımlarla yürürdü.

“Sizi deniz tutar mı, Bayan Bridgerton?” diye sordu Kaptan James.

Poppy şu ana kadar bunu hiç düşünmemiş olmasına şaşırarak hızla döndü. “Bilmiyorum.”

Bu kaptanı eğlendirmişe benziyordu. “Şu an kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyi,” dedi ve bir süre midesini kontrol etmek için duraksadı. Etrafındaki hiçbir şey çalkalanmıyordu, hiçbir şey midesini bulandırmıyordu. “Neredeyse normal sanırım.”

Kaptan yavaşça başını sallayıp onayladı. “Bu iyiye işaret. Burada, kanalın sakin sularında bile hastalanan adamlara rastladım.”

“Yani, bu su sakın mı şimdi?” diye sordu Poppy. Yerlerinden fırlayıp yuvarlanmıyor olabilirlerdi ama ayaklarının altındaki zemin kesinlikle sallantılıydı. Bu kesinlikle gölün sakin sularında kürek çekmeye benzemiyordu, göl gibisi yoktu.

“Nispeten,” diye yanıtladı Kaptan. “Atlantik Okyanusu’na ulaştığımızda, gerçekten dalgalı suları gördüğünde, aradaki farkı anlayacaksın.”

“Biz...” diye sözünü kesti Poppy. Elbette henüz daha Atlantik’te değillerdi. Coğrafya biliyordu. Ve daha önce bu bilgisini uygulamalı olarak kullanmasına gerek olmamıştı.

Sakin bir yüz ifadesi için yüz hatlarını rahat bıraktı. “Ben hiç açık denizde yolculuk yapmadım,” dedi bir anda. “Ama sanırım yakında bunun nasıl bir şey olduğunu öğreneceğiz.”

Kaptan konuşmak için ağzını açtı ama o anda kapı çaldı, böylece ona söylemeyi düşündüğü şeyler yerine ağzından, “Bu akşam yemeği olmalı,” cümlesi çıktı.

Poppy, üzeri örtülü tabaklar ve içinde kırmızı şarap olduğu görülen bir sürahiyle dolu bir tepsiyi taşıyan muhtemelen on ya da on iki yaşlarında, sarışın bir oğlan çocuğu kamardan içeri girdiğinde kenara çekildi.

Teşekkür ederim Billy,” dedi Kaptan.

“Efendim,” diye homurdandı Billy, ağır yüklü tepsiyi masaya koyarken.

Poppy çocuğa gülümsedi... herkeşe kaba davranmaya gerek yoktu... ama çocuk açıkça onun tarafına bakmaktan kaçınmaya çalışıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Poppy, belki biraz fazla yüksek sesle. Billy kızardı ve hızlı bir şekilde başını salladı.

Billy çıkmadan elini onun omzuna koyarak, “Bu Bayan Poppy,” dedi kaptan. “Bu kamarada onunla ilgilenilmesine izin verilen tek kişi sensin. Anladın mı?”

“Evet efendim,” dedi Billy, hâlâ Poppy’ye bakmıyordu. Gerçekten açık sözlü ve dürüst biri gibi görünüyordu. “Başka bir isteğiniz var mı, efendim?”

“Hayır, hepsi bu kadar. Yaklaşık bir saat sonra tepsiyi almak ve ortalığı temizlemek için gelebilirsin.”

Billy başını sallayıp anladığını ifade ettikten sonra odadan dışarı fırladı.

“O tam...” dedi kaptan, kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak, “çekici bir kadın kadar korkutucu hiçbir şeyin olmadığı yaşta.”

“Birini korkuttuğumu bilmek güzel,” diye mırıldandı Poppy.

Kaptan bir anda kahkahayı bastı. “Ah, bu konuda endişelenmene gerek yok. Brown ve Green de tam anlamıyla dehşete düşmüş durumda.”

“Peki ya sen?” diye sordu Poppy koltuğuna otururken. “Seni korkutuyor muyum?”

Poppy bir cevap beklerken nefesini tuttu. Hangi aptal şeytanın onu böyle bir soru sormaya zorladığından emin değildi ama sormuştu bir kere ve şu an cildi beklentiyle karıncalanıyordu.

Kaptan cevap vermek için acele etmedi ama Poppy bunun rahatsızlığını gidermek amacıyla olduğunu düşünmüyordu. Ana yemeğin kapağını kaldırırken ifadesi düşünceli bir hâl almıştı. “Güveçte şaraplı tavşan yahnisi” diye mırıldandı, “ve hayır, beni *korkutmuyorsun*.” Başını kaldırdı, gözleri masmavi bir alevle onunkilerle buluştu.

Poppy onun konuyu detaylandırmasını bekledi ama bunu yapmadı, bunun yerine enfes kokan güveci kâselere koyup servis etti.

“Seni ne korkutur?” diye sordu Poppy sonunda.

Kaptan uzun uzun düşündü. Yutkundu. “Yani, örümceklerden pek hoşlanmam.”

Cevabı o kadar beklenmedikti ki Poppy hafifçe homurdandı. “Ondan korkmayan mı var?”

“İllaki vardır,” dedi omzunu silkerek. “İnsanlar üniversitede böyle şeyler okumuyor mu? Doğabilimciler filan?”

“Ama doğabilimci olsaydın, tatlı ve yumuşak bir şeyler üzerinde çalışmayı tercih etmez miydin?”

Kaptan kendi kâsesine baktı. “Bir tavşan gibi mi?”

Poppy gülmemek için kendisini zor tuttu. “Taşı gediğine oturttunuz yine.”

“Dürüst olacağım,” dedi kaptan maydanozlu patateslerle dolu küçük bir servis tabağını ortaya koyarak. “İkimizin de şu aşamada taşları gediğine oturtma peşinde olduğunu hiç sanmıyorum.”

Bu sefer elinde değildi. Poppy güldü. Ama aynı zamanda gözlerini de devirdi.

“Bak,” dedi Kaptan, “o kadar da korkunç değilim.”

“Ben de değilim,” diye karşılık verdi Poppy.

Kaptan içini çekti.

“Yani?” diye sordu Poppy anında şüphelenerek.

“Yani ne?”

Kaptanın gözleri kısıldı. “İçini çektin.”

“Çekemez miyim, yasak mı?”

“*Kaptan James.*”

“Pekâlâ,” dedi kaptan tekrar içini çekerek ve yüzü ilk defa oldukça bitkin görünüyordu. “Ben yalan söylemiyordum. Beni korkutmuyorsun. Ama sana beni neyin fena şekilde korkuttuğunu açıkça söyleyeceğim.”

Kaptan duraklayınca Poppy bu duraklamanın dramatik bir etki için mi yoksa sadece sözlerini düşünebilmesi için mi olduğunu merak etti.

Kaptan yavaş yavaş düşünerek, “Kendini anında adapte edip rolünü iyi oynaman karşısında dehşete düştüm,” dedi.

Poppy bir an için ona şaşkınlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu ve hâlinde savunmacı bir tavırdan eser yoktu. Savunmaya geçmeyi de düşünmüyordu. Ama bunun ne demek olduğunu merak ediyordu. Böyle bir açıklama karşısında başka ne yapabilirdi?

Kaptan öne doğru eğilip ellerini kule gibi yaparak dirseklerini masaya dayadı. “Bayan Bridgerton, siz soylu bir hanımefendisiniz. Ve benim bu türle ilgili deneyimimin zaten farkında olduğunuzu sanıyorum.”

Poppy başını sallayıp onu onayladı. Kaptan James’in bir centilmen olarak doğduğu çok açıktı. Yaptığı her harekette, söylediği her şeyde bu bariz şekilde belliydi. Bunu onun davranışlarında ve konuşma biçiminde görüyordu ve bir insanın, yetiştirildiği gelenekleri gerçekten kolayca bir kenara atıp atamayacağını merak etti. Ayrıca kaptanın bunu isteyip istemediğini de.

“Basitçe söylemek gerekirse, Bayan Bridgerton,” diye devam etti, “sizin gibilerin böyle bir gemide asla yeri olamaz.”

Poppy ona sert bir bakış attı. “Bu konuda sizinle hemfikir olduğumu ifade ettiğimi düşünüyorum.”

“Ettiniz. Ama şu an bizi de dehşete düşürecek bir şekilde, sizi karaya geri çıkarmamı engelleyen güçler iş başında.”

“Ne gibi güçler?”

Ona ustaca bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Güzel kafanızı endişelerle doldurmanıza gerek yok.”

Poppy bu defa onun kendisini kızdırmaya çalıştığından *oldukça* emindi. Ama onun bu küçümseyici ifadesi, gerçekten kızacağı gerçeğinden daha rahatsız edici değildi.

Bu kadar kolay okunmayı sevmiyordu.

Özellikle bunu yapanın o olması hiç hoşuna gitmiyordu.

Bu yüzden tatlı bir şekilde gülümsedi ve kaptan elindeki kaşıkla onun tabağına patatesleri koyarken sadece teşekkür etti. Kaptanın kendisine meraklı bir ifadeyle baktığını fark ettiğinde, sanki onun tepkisizliğinden ne anlam çıkaracağından emin değilmiş gibi, kendi kendine küçük bir memnuniyet duymasına izin verdi. Ama sadece küçük bir memnuniyet, çünkü açıkçası, zaferinin tadını gerçekten çıkarmasına izin verirse yüzündeki ifadeyi koruyabileceğini hiç sanmıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu, çünkü bu artık galibiyet demekti.

“Şarap?” diye sordu kaptan.

“Lütfen.”

Bardağını doldurdu, her şey çok medeniydi. Sessizce yemeklerini yediler ve Poppy, kaptan yemeğinin son lokmasını yutup, “Rahat bir yataktır. Tabii ki bağlı olmadığında,” di-yene kadar kendi düşüncelerinde kalmaktan oldukça mem-nundu.

Bu söz üzerine Poppy’nin başı birden kalktı. “Pardon, an-layamadım?”

“Yatağım,” dedi, o tarafa doğru hafif bir işaret yaparak, “Çok rahat. Bir ray var... Onu yukarı çekersen korkuluk oluyor. Kötü havalarda düşmeni engelliyor.”

Poppy onun yatağına doğru dönerken gözlerinin korkuy-la büyüdüğünü hissetti. Bir yelkenli gemiden bekleyebile-ceğinden daha büyüktü ama *kesinlikle* iki kişinin sığacağı kadar değildi. Zaten eğer kaptan bunu aklının ucundan bile geçirmemeliydi. Hayır, asla. Ama gerçi kaptan orada uyuy-mayacaktı. Ona odasını vereceğini söylemişti.

“Rahat ol,” dedi. “Yatak senin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Poppy.

“Ben yerde uyuyacağım.”

Poppy’nin nefesi birden kesilir gibi oldu. “Burada mı?”

“Başımı başka nereye koymamı önerirsin?”

“Başka bir yer yok mu?” diye sorabilmek için epey geve-ledi.

Kaptan omuz silkti. “Başka yer yok.”

Poppy başını hızla iki yana salladı, hareketleri küçük ve sertti ve sanki kaptanın sözlerini kabul etmeyip adamı ka-maradan dışarı atmak ister gibi sinirli bir şekilde, “Bu doğru olamaz,” dedi.

“Güverteden başka yer yok,” dedi, “ama bana her zaman

huzursuz uyuyan biri olduğum söylendi. Yani uyurken her an güverteden denize düşebilirim.”

“Lütfen,” diye yalvardı Poppy, “ciddi ol.”

Kaptanın gözleri onunkilerle buluştu ve Poppy bir kez daha onun şeytansı bir hayduttan çok daha fazlası olduğunu hatırladı. Bakışlarında eğlenceli hiçbir şey olmadığı gibi eğlendiren bir şey de yoktu. “Ben ciddiym,” dedi.

“İtibarım...”

“Her iki durumda da değişmeyecek. Gittiğin anlaşılırsa, nerede uyuduğuma bakılmaksızın itibarın yerle bir olacak. Gittiğin anlaşılmazsa kimse bunun farkına varmayacak.”

“Adamların bilecek.”

Hiçbir itiraz kabul etmeyen bir sesle, “Adamlarım *beni* tamı,” dedi Kaptan. “Onlara senin onurlu bir hanımefendi olduğunu ve seni korumak için kapıda uyuduğumu söylersem buna inanacaklardır.”

Poppy, sadece çok endişelendiği anlarda yaptığı gergin bir hareketle elini ağzına götürdü. Ya da en azından bu onun kendini kandırma biçimiydi, muhtemelen bunu her zaman yapıyordu.

“Bana inanmadığını görebiliyorum,” dedi kaptan.

“Dürüst olacağım,” dedi Poppy. “Şu an gerçekten neye inanacağımı bilmiyorum.”

Kaptan uzunca bir süre ona baktı. “Bu yeterince mantıklı,” dedi ve bir şekilde bu bir iltifat gibi geldi. Daha sonra ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. “Bulaşıkları yıkayıp masayı temizlemesi için Billy’yi çağıracağım. Korkarım zavallı çocuğun oldukça kafası karışmış durumda. Ona senin burada olduğunu bile bilmeyeceğine dair güvence verdim ama şimdi senin bütün yemeklerini taşıması gerekiyor.”

“Ona beni görmeyeceğine dair güvence vermen mi gerekti? Ben gerçekten o kadar çirkin ve şirret bir kadın mıyım?”

Kaptan James gülümsedi ama neşeli bir şekilde değil. “Bu

gemide her kadın çirkin ve şirret görünür. Bu kötü şans demek çünkü.”

“Buna *inanıyor musun gerçekten?*” Elbette inanmıyordu. İnanamazdı.

“Mağarama denk gelmenin kötü şans olduğuna inanıyorum.”

“Ama...”

“Hayır,” kaptan sert ve otoriter bir tarzda onun sözünü kesti. “Kadınların doğası gereği gemide veya herhangi bir yerde kötü şansa sahip olduğuna inanmıyorum. Ama adamlarım inanıyor ve ben de bunu dikkate almalıyım. Pekâlâ, şimdi yapacak işlerim var. En az üç saat burada olmayacağım. Bu da sana yatmaya hazırlanman için yeterli bir zaman olacaktır.”

Poppy onun kapı koluna uzanmasını, kapıdan çıkmasını izlerken ağzı açık kaldı ve “Dur, bekle!” diye bağırdı.

BÖLÜM 5

Kaptan Andrew arkasını dönmeden önce uzun bir nefes verdi. Bayan Bridgerton yüzünde gergin bir ifadeyle yatağın yanında duruyordu.

Hayır gergin değildi. Rehavet muhtemelen daha doğru bir ifadeydi. Belli ki söylemek istediği bir şey vardı.

Ama bunu söyleyemiyordu, bu da onu telaşa düşürmüş olmalıydı.

“Evet?” diye cesaretlendirmeye çalıştı kaptan sonunda.

Poppy başını iki yana salladı. “Yok bir şey.”

Andrew’ün *bunun* doğru olmadığını bilecek kadar kadınlarla ilgili deneyimi vardı. “Emin misin?”

Poppy evet diyerek başını salladı.

Pekâlâ. Söyleyecek bir şeyi olmadığına ısrar ediyorsa onun da yapabileceği bir şey yoktu. Ama söylemekten sakındığı bir şey olduğunu biliyordu ve bunu bilerek kapıya döndü.

“Ben sadece...”

Kahretsin. Çok yaklaşmıştı. Bir kez daha sabır sergileyerek döndü.

“Benim giyecek hiçbir şeyim yok,” dedi Poppy sonunda kısık bir sesle.

Bir an için bile olsa gözlerini kapatma isteğiyle savaştı. Onun bu kadar uçarı olduğunu sanmıyordu. Portekiz yolculuğunda süslü püslü kıyafetlere ihtiyaç duymadığına emindi.

Poppy ardından ekledi, “Hem uyumak hem de günlerce giymek için.”

“Üzerindeki nesi var?” diye sordu Andrew, eliyle onun mavi elbisesini işaret etti. Korsaj kısmı bir çeşit büyük desenli dantelden yapılmıştı ve çok şükür ki etek sadeydi, üzerinde gemideki hayatını onun için daha da zorlaştırabilecek tül, volan gibi karmaşık şeyler yoktu.

Elbisenin ona çok yakıştığını düşünüyordu. Aslında, onun kim olduğunu öğrenmeden önce elbiseyi vücudundan sıyırmayı bile düşünmüştü.

“Bir şeyi yok,” diye yanıtladı Poppy, “ama onu iki hafta boyunca giyemem.”

“Adamlarım bu süre boyunca genellikle aynı kıyafetleri giyiyor.” *Kendisi* giymiyordu ama adamları giyiyordu.

“Ama yine de” dedi Poppy, sanki ona itaat edip sinmemeye çalışıyormuş gibi görünerek, “elbisemin güverte için kullanışlı olacağını sanmıyorum.”

Nihayet. Bu kolay çözümü olan bir sorundu. “Güvertede olmayacaksınız,” dedi.

“Hiç mi?”

“Güvenli değil,” dedi Andrew kısaca.

“O zaman burada boğulacağım.” Kolunu salladı, kama-rayı gösteriyordu ama daha çok rahatsızlığını ifade eder gibiydi.

“Saçmalama,” dedi Andrew küçümseyen alaycı ses tonunu biraz olsun bastırmaya çalışarak. Boğulmazdı ama canının çok sıkılacağı kesindi. Poppy Bridgerton’ın can sıkıntısıyla pek iyi geçinen biri olmadığını zaten anlamıştı.

Ama onun geminin içinde salına salına bir uçtan diğerine dolaşmasına izin veremezdi. Poppy, her şeyi idare edebilen

adamlarının dikkatini dağıtırdı. Yetmez gibi denizde güvenlik namına bir şey bildiği de yoktu. Denizcilerin kadınların gemide kötü talihi çağrıştırdığı konusunda ne kadar batıl inançlı olduklarından bahsetmiyordu bile. Adamlarının yarısı muhtemelen onu her gördüklerinde göğüsleri üzerinde haç işareti çizip istavroz çıkarıyorlardı.

Kamaranın diğer tarafında Bayan Bridgerton'ın bariz bir sıkıntı içinde olduğu görülüyordu. Ve kekelemeye başlamıştı. "Ama... ama..."

Andrew tekrar kapıya doğru ilerledi. "Üzgünüm Bayan Bridgerton ama böyle olması gerekiyor. Bu sizin güvenliğiniz için."

"Ama iki hafta boyunca? İki hafta boyunca güneşi göremeyecek miyim?"

Andrew tek kaşını kaldırdı. "Az önce güzel pencerem için bana iltifat ediyordun."

"Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

Biliyordu elbette ve bu yüzden de ona anlayış gösterdi. Gerçekten de biliyordu. Kendisinininki kadar iyi donanımlı bir gemide bile iki hafta boyunca kamarada kapalı kalmaya zorlanmayı hayal edemiyordu.

Poppy derin ve güçlü bir nefesin ardından, "Kaptan James," dedi, "sizden bir centilmen olarak rica ediyorum."

"İşte burada hata yapıyorsunuz."

"Gerçeği gizlemeyin Kaptan. Gerçeği saklamak isteyebilirsiniz ya da onu kabul etmek istemeyebilirsiniz, ama siz bir centilmen olarak doğdunuz. Bu da sizin her zaman gerçekleri itiraf etmenizi gerektirir."

Andrew kollarını bağladı. "Bu gemide değilim."

Poppy kollarını bağladı. "Size inanmıyorum."

O an Andrew'ün içinde bir şeyler koptu. Birden bir şey kopmuştu. Onu yatağında bağlanmış ve ağzı tıkanmış hâlde ilk gördüğü andan bu yana, zamanının her dakikasını ya

onunla ya da onun varlığının yol açtığı sayısız sorunla uğraşarak geçirmişti... ve bu yüzden patlamak üzereydi... ve bu hassas görev onu çok yormuştu.

“Tanrı aşkına, kadın,” diye patladı, “senin hiç aklın yok mu?”

Poppy’nin ağzı açıldı ama Andrew onun cevap vermesine izin vermedi.

“Acaba durumunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında herhangi bir fikrin var mı? Hayır? İzin ver sana açıklayayım. Kaçırıldın. İçindeki tek kadının sen ve diğer herkesin erkek olduğu bir gemide kısılı kaldın.” Hırsla elini salladı ve kolunu sert bir şekilde öfkeyle kapıya doğrulttu... “Senin varlığının bir tayfunun yolda olduğu anlamına geldiğini düşün.”

“Tayfun mu?” diye tekrarladı Poppy.

“Bu bölgede tayfun olmaz,” diye özetledi Andrew. “Bu sana gemide olmanı ne kadar istemedikleri konusunda bir fikir vermeli. O yüzden benim naçizane fikrim, gerçi bunu dikkate alman pek mümkün görünmüyor ama biraz daha ihtiyatlı konuşmaya başlamalısın.”

“Burada olmayı ben istemedim!” diye bağırdı Poppy.

“Bunun fevkalade farkındayım,” dedi Andrew. “Bilmen için söylüyorum...bir kez daha...ben de seni ağırlamaktan memnun değilim.”

Poppy dudaklarını birbirine bastırdı ve Andrew bir an için onun ağlayabileceğini düşündü. “Lütfen,” dedi Poppy. “Lütfen beni yolculuk boyunca bu kamarada kalmaya zorlama. Sana yalvarıyorum.”

Andrew derin bir iç çekti. Lanet olsun bu kadına. Birbirlerine bağırdıklarında endişelerini görmezden gelmek çok daha kolaydı. “Bayan Bridgerton,” dedi sesini sakın tutmaya çalışarak, “bir centilmen olarak sizin güvenliğinizi sağlamak benim görevim. Bu sizin rahatsız olmanız anlamına gelse bile.”

Andrew bu açıklama karşısında Poppy'nin, "Bu da *sizin* gerçek bir centilmen olduğunuzu gösteriyor," demesini bekliyordu. Ama Poppy kendisini toplayıp onu şaşırttı ve uzun bir sessizlikten sonra "O hâlde akşam görüşürüz," dedi.

Andrew ona başıyla kısa bir selam verdi.

"Üç saat sonra geleceğini söylemiştin, değil mi?" dedi Poppy. Sesi resmiydi, neredeyse ciddiydi ve bu ses tonu Andrew'ü garip bir şekilde rahatsız etti, çünkü hiç *Poppy*'nin sesine benzemiyordu.

Kesinlikle çok gülünçtü. Poppy Bridgerton'ı tanımıyordu. Bu öğleden sonraya kadar onun varlığından haberi bile yoktu, en azından özel bir durum için dahi bir araya gelmemişlerdi. Bridgertonların varlığından haberdar olmadığı, genellikle pek ortada görünmeyen, pek çok kuzenlerinden biriydi, onun için tamamen yabancıydı, hiçbir bağı yoktu.

Bu yüzden sesinin nasıl çıktığının bir önemi olmamalıydı.

Keza onun ses tonunu değiştirmesinin de.

"Hazır olacağım," dedi, hâlâ tam olarak doğru olmayan bir gururla.

Ama bütünüyle yanlış da değildi.

"Size iyi akşamlar diliyorum, Bayan Bridgerton," dedi Andrew. Kısa bir veda selamı verdi ve kamaradan çıktı. Lanet olsun. Bir içkiye ihtiyacı vardı. Belki de iyi bir uykuya.

Artık kapalı ve kilitli olan kapısına baktı. Bu gece yerde uyuyacaktı. İyi bir uyku pek olası görünmüyordu.

O hâlde bir içki içmeliydi. Ve bunun için hiç de erken sayılmazdı.

*

ANDREW üç buçuk saat sonra geri döndüğünde Bayan Bridgerton hâlâ tamamen giyinikti ama saçındaki tokaları çıkarmıştı ve şimdi saçı uyku örgüsü gibi omzunun üzerinden aşağı sarkıyordu. Battaniyeyi kucağına çekmiş, yatakta oturuyordu. Sırtıyla arkasındaki duvara bir yastık sıkıştırmıştı.

Andrew'ün yastığını.

Andrew perdelerin tamamen açık olduğunu fark etti, bu yüzden kamaranın karşı tarafına geçip perdeleri kapattı. Kamarası liman tarafına bakıyordu ve bu yüzden Poppy'nin sabahları yakıcı doğu güneşinin tadını çıkarmak isteyeceğini hiç sanmıyordu. Gündönümü geçeli çok olmamıştı; yılın bu zamanında gün doğumu oldukça erken olurdu.

“Yatmak için hazır mısın?” diye sordu Andrew. Sıradan bir soruydu ama yine de bu soruyu bu kadar normal bir ses tonuyla söyleyebilmesini olağanüstü buldu.

Bayan Bridgerton okuduğu kitaptan başını kaldırdı. “Gördüğünüz gibi.”

“Elbisenle yatmaktan rahatsız olmayacak mısın?” diye sordu Andrew.

Poppy ona bakmak için yavaşça başını çevirdi. “Başka seçenek göremiyorum.”

Andrew'ün kadınların üzerinden bu tür giysileri çıkarma konusunda biraz deneyimi vardı; içinde uyumak için çok daha rahat olacak bir tür giysi olması gerektiğini biliyordu.

Ama ikisinin de rahat edebilmesi için fazla açık olurdu o giysiler.

Onunla yatmaya *hiç* niyeti yoktu. Yatmak şöyle dursun, öpmesi bile mümkün değildi. Ama dürüst konuşacak olursa oldukça çekiciydi. Gözleri yeşilin muhteşem bir tonuydu, yaprak yeşili ile yosun yeşili arasında bir tonda ve Bridgertonlara özgü parlak kestane renginde, kalın ve gür saçları vardı. Yüz hatları hiçbir zaman geleneksel güzellik standartlarına göre yeterince durgun değildi ama kaptan ifadesiz kadınlardan zaten hiç hoşlanmazdı. Lanet olsun, ifadesiz erkeklerden de hoşlanmazdı. Tanrım, sosyetedeyken onlardan ne çok tanımıştı. Andrew sıkılmış gibi görünmenin neden bu kadar moda olduğunu hiçbir zaman anlamamıştı.

Kayıtsızlığın hakkı kayıtsızlıktı.

Düşündü. Slogan muhteşemdi. Bir dahaki sefere eve gittiğinde bunu ailesi üzerinde de kullanacaktı. Muhtemelen gözlerini devireceklerdi ama bir nevi buna mecburlardı. Ailesinin huyu buydu.

Tanrım, onları özlemişti. Artık on bir tane yeğeni vardı ve son ikisiyle tanışmamıştı bile. Beş Rokesby kardeşinden yalnızca kendisi ve küçük kardeşi Nicholas hâlâ evli değildi. Diğer üçü çok mutluydu ve tavşanlar gibi çoğalıyorlardı.

Elbette birbirimizle değil. Eşleriyle. Karmaşık düşüncelerini sadece kendisi bildiği hâlde yüzünü buruşturdu. Çok yorgundu. Cehennem gibi bir gün olmuştu ve daha da kötüleşmek üzereydi. Bu gece nasıl uyuyacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Yerdeki konumu ile *onun* odadaki basit varlığı arasında...

...Onu görmezden gelmek imkânsızdı. Belki ürkek ve uysal olsaydı daha iyi olurdu. Gözyaşlarını akıtabilirdi ama en azından görüş alanından çıktığında aklından da çıkmış olurdu.

Odanın içine inşa edilmiş dolabın bir çekmecesine doğru yürüdü. Geceliği, diş tozu ve fırçası da oradaydı. Billy genellikle masanın üzerine küçük bir leğen su bırakırdı ama belli ki çocuk Bayan Bridgerton'dan dolayı odaya tekrar giremeyecek kadar korkmuştu. Diş fırçasını aldı ve ona baktı, dişlerini fırçalaması için gerekli sıvının olmayışından dolayı içini çekti.

“Ben de dişlerimi fırçalamadım.”

Gülümsedi. Yani onu izliyordu. Kitabına dalmış gibi görünmek için biraz fazla çabalamıştı ama Andrew arkasını döndüğü anda bu hileden vazgeçeceğinden neredeyse emin-di. “Sabah ikimizin de nefesi kötü kokacak,” dedi.

“Büyüleyici bir tahmin.”

Andrew omzunun üzerinden ona baktı. “Kimseyi öpmeyi planlamıyorum zaten. Öyle değil mi?”

Bu kadar bariz bir yemi yutmayacak kadar akıllıydı, bu yüzden diş fırçasını ağzına soktu ve diş tozu olmaksızın dişlerini temizledi. Hiç yoktan iyiydi.

“Gemide ara sıra kullandığın bir tane daha olduğunu sanmıyorum,” dedi Poppy. “Yani fazladan bir diş fırçası demek istedim.”

“Korkarım hayır ama bunun için işaret parmağını ve diş tozumun birazını kullanabilirsin.”

Poppy içini çekti ama tamam dercesine başını salladı. Andrew onun bu kadar sakin ve uysal olmasından garip bir şekilde memnun olduğunu fark etti. “Sabah su olacak,” dedi. “Genelde geceleri su oluyor ama sanırım Billy’yi korkutup kaçırdığın için doldurmamış.”

“Bulaşıkları almaya geldi.”

“Aslında haklısın.” Çocuğu yakasından tutup doğru yöne itmesi gerektiğini Poppy’ye söylemiyordu. Ama Billy gemideki herkesten daha iyiydi. Brown ya da Green nispeten elle tutulur adamlar olabilirlerdi, ne de olsa Andrew ikisini de Poppy’nin güvenliğini tehlikeye atmayacaklarını bilecek kadar uzun süredir tanıyordu... ama ikisinin de Poppy ile bir şey yapmak istediğinden şüpheliydi.

Andrew geceliğini almak için çekmecesine uzandı, sonra durdu. Lanet olsun, o da kıyafetleriyle uyumak zorunda kalacaktı. Fenerler söndükten sonra soyunamazdı ve Poppy tamamen giyinikken geceliğini giymeyi de biraz haysiyetsiz bir davranış olarak kabul ediyordu.

“Uyumaya hazır mısınız?” diye sordu Andrew.

“Biraz daha okumayı umuyordum. Kitaplarından birkaçını ödünç almamın bir sakıncası yoktur umarım.”

“Kesinlikle. Zaman geçirmek için meşgul edecek bir şey olmayınca delirirsin.”

“Ne kadar da düşüncelisin.”

Andrew gözlerini devirdi ama onun daha fazla canını sık-

mak istemedi. “Bir fenerin ışığının önemi yok. Sadece ışık yanarken uykuya dalmadığından emin ol.”

“Tabii ki dalmıyorum.”

Andrew tekrar edip bir kez daha altını çizme ihtiyacı hissetti. “Bir gemide olabilecek en büyük felaket yangındır.”

“Anlıyorum,” dedi Poppy.

Onun sert bir şekilde, “Feneri söndürmeye dikkat edeceğimi *söyledim*,” şeklinde bir yanıt vermesini bekliyordu. Ama Poppy bunu yapmamıştı...

Andrew tuhaf bir şekilde bundan memnundu.

“Sağduyun için teşekkür ederim,” dedi Andrew. Kadının yatağın parmaklığını kaldırmadığını fark etti, bu yüzden onu kaldırmak için yanma gitti.

“Kaptan James!” diye bağırdı Poppy ve çılgın gibi telaşla arka duvara yaslandı.

“Size el uzatacak değilim, korkmayın,” dedi Andrew yorgun bir sesle. “Sadece *bunu* yukarı kaldıracaktım,” diyerek parmaklığı kaldırdı ve ardından gidip yerine oturttu. Bu, sert havalarda yataktaki kişinin düşmesini engelleyen bir korkuluktu.

“Özür dilerim,” dedi Poppy. “Bu...bu tamamen içgüdüsel bir şeydi sanırım. Birden endişelendim.”

Andrew bir kaşının aşağıya doğru çekildiğini hissetti. Bu ezbere bir özür değildi. Sesi de çok toktu... bir şey vardı. Poppy’e bakmak için döndü. Oturduğu köşeden hiç kıpırdamamıştı ve o kadar küçük görünüyordu ki...boyut olarak değil, ifade olarak, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa...

Bugün hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Neredeyse fısıltıya benzer bir sesle, “Bana saldırmayacağının farkındayım,” dedi Poppy.

Özür dilemesi ya da daha kötüsü ona bu konuda bir şekilde *güven* vermesi gerektiğini düşünmesi... Andrew’ü çıldırtıyordu. “Ben asla bir kadına zarar vermem,” dedi.

“Ben...” Poppy’nin dudakları aralandı ve gözleri bir düşünceye odaklanmaksızın büyüdü. “Sana inanıyorum.”

Andrew’ün içinde bir şey birden duygularını harekete geçirdi. “Ben sana asla zarar vermem.”

“Zaten vermedin,” diye fısıldadı Poppy.

Bakıştılar.

“Ama korkarım bu fevriliğim yüzünden itibarım bu kadar şanslı olmayacak,” dedi Poppy.

Andrew basmakalıp sözlerden başka bir şeyi olmadığı için kendine sövüyordu ama yine de “Benim için sorun yok, olmamış bir şey için endişelenmiyorum,” dedi.

“Ama ben yine de bununla ilgili düşünmeden edemiyorum.”

Andrew’ün birden göğsünün sıkıştığını hissetti. Tanrım, sanki biri onun kalbini avucunun içine almıştı. Arkasını döndü... korkakçaydı, biliyordu ama onun sessiz ifadesine cevap verecek kelimeleri bulamıyordu ve asla bir cevap veremeyeceğini düşünüyordu. “Ben yatağımı hazırlasam iyi olacak,” dedi sertti.

Dolaptan fazladan birkaç battaniye çıkarıp halının üzerine serdi. Ona kapıda uyuyacağını söylemişti ama sağlam kilit ve adamları üzerindeki tartışılmaz hakimiyeti göz önüne alındığında genelde buna pek de ihtiyaç duyulmuyordu. Halı pek yastık sayılmazdı ama yerdeki tahtadan daha iyiydi. Önce Bayan Bridgerton’ın kucığında açık duran kitabı aydınlatan yatağın yanındaki feneri, sonra diğerini üfledi.

“Yastığı sen al,” dedi Poppy. “İhtiyacım yok.”

“Hayır.” Andrew derin bir iç çekti. Bu yaşadıklarının kendisinin bir anlamda kefareti olduğunu düşünüyordu. Onu kaçırmak istememişti ama acı gerçeklerden de kaçamazdı, bu sefil durum onun için tahmin ettiğinden çok daha kötüydü. Ama yine de başını iki yana sallarken ona bakmayı ihmal etmedi. “Yakala...”

Yastık Andrew'ün göğsünün tam ortasına çarptı.

Andrew buruk bir şekilde gülümsedi. Bu kız cömertliğinde bile inatçıydı. "Teşekkür ederim," dedi ve böylesine sert bir yüzeyde en az rahatsızlık veren pozisyon olacağı için sırtüstü yattı.

Ondan birtakım hışırtılar duydu ve sonra oda karardı.

"Okuyacağını sanıyordum," dedi Andrew.

"Fikrimi değiştirdim."

Bu iyi olmuştu. Böylece karanlıkta onun varlığını unutmak daha kolay olurdu.

Ama olmadı. Önce Poppy uykuya daldı ve Andrew gecenin içinde yalnız kaldı, onun hareketlerini dinliyordu, her nefes alışında sesini duyuyordu. Ve aklına... bir kadınla asla bir gece bile, baştan sona tek bir geceyi bile geçirmediği geldi. Hiçbir kadının uyuyuşunu dinlememişti, hatta bu mahremiyetin tuhaf yakınlığını hayal bile etmemişi.

Orada uzanmak ve her yumuşak sesin havaya yükselmesini beklemek garip bir şekilde onu zorluyordu. Gözlerini kapatmaya kendini ikna edemedi, bu da hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kamara aydınlatılsa bile yatağın parmaklığının arkasında kaldığından onu göremezdi. Uyanık kalması gerektiğini düşünmüyordu ama uyanık kalmaktan da kendini alıkoyamıyordu.

Poppy daha önce ne demişti? Çok gergindi.

Onun ne demek istediğini tam olarak anladı.

BÖLÜM 6

Ertesi sabah Poppy gözlerini açtığında Kaptan James çoktan gitmişti. Kamaranın diğer tarafında onun kıvrılmış yatağın görünce alt dudağını ısırды. İyi bir uyku çekmiş olamazdı. Ona yastığı vermişti ama bunun dışında onu rahat ettirebilecek sadece halı vardı.

Ama *hayır*. Onun rahatsızlığından dolayı kendini suçlu hissetmeyecekti. Normal olarak kalkıp işine gitmişti. Asıl onun kendini suçlu hissetmesi gerekirdi, çünkü muhtemelen bir ordu insanla aranan kişi *Poppy* idi, cesedinin sahile vurmasından korkularak. Ve ailesi... sevgili tanrılar, eğer Elizabeth onları Poppy'nin kayboluşu konusunda uyardıysa, onların endişelerini düşünmek bile istemiyordu.

Ailesi zaten bir çocuğunu kaybetmişti ve bu kayıp onları perişan etmişti. Eğer Poppy'nin de başına kötü bir şey geldiğini düşünüyorlarsa...

“Lütfen yapmamış ol, Elizabeth,” diye fısıldadı. Arkadaşı endişeden çılgına dönmüş olmalıydı ama eğer sessiz kalırsa en azından bunu bilen tek kişi olacaktı.

Poppy, bunun doğru olmadığını bilmesine rağmen yüksek sesle, *“O bir canavar,”* dedi. Pek çok nedenden ötürü Kaptan James'ten nefret ediyordu ve kendisini Portekiz'e

götürmekten başka seçeneği olmadığını söylediğinde ona inanmamıştı... Çünkü dürüst olmak gerekirse, niye başka seçeneği olmasındı ki? Ama kaptan ona, mesleğindeki çoğu erkeğin göstereceğini sandığından çok daha özenli davranıyordu. Onun bir beyefendi ve onurlu bir adam olduğunu biliyordu, çünkü bilmemesi mümkün değildi.

Onun bir korsan gemisinde ne halt ettiğini anlamıyordu. Masanın üzerinde küçük bir su leğeni olduğunu fark etti ve Billy'nin uyurken kabine girdiğini düşününce ani bir mide bulantısı yaşadı.

Kaptanın kendisini muhtemelen daha kötü hissettiği gerçeği onu biraz rahatlattı. Bu konuda da kendini rahat hissetmemeye karar verdi.

Yatağın tahta parmaklığını indirmek için birkaç deneme yapması gerekti ve ayakları yere bastığında nasıl çalıştığını anlayana kadar birkaç kez kaldırıp indirdi. Çok akıllıca yapılmıştı ve iç işleyişini, menteşeleri, yayları ve diğer şeyleri görebilmeyi istedi. Erkek kardeşlerinden biri çocukluğunda sık sık yataktan düşmüştü; bunun gibi bir mekanizma harika olurdu.

Parmaklığı aşağı indirdi, sonra yüzüne biraz su çarpmak için leğene doğru ilerledi. Günü olduğu gibi karşılayabilirdi. Kamara loştı, yalnızca perdenin kenarından süzülen ince bir ışık vardı. Saate baktığında saatin sekiz buçuk olduğunu gördü. Dengede durmak için özenli davranıyordu. Kaptan haklıydı; Atlantik'in açıklarına doğru ilerledikleri için deniz artık daha hırçın ve *dalgalıydı*... Yalpalayarak pencerelere doğru ilerleyip perdeyi çekti.

“Oh!”

Ses bilinçsizce çıkmıştı dudaklarından. Görmeyi beklediği şeyin ne olduğundan emin değildi; dürüst olmak gerekirse, gördüğü şeyin tam olarak okyanus olduğunu, ufuktaki mavi sınırı öpene kadar kilometrelerce uzandığını düşünüyordu.

Ama yine de okyanusun katıksız güzelliğine, muazzamlığına, uçsuz bucaksızlığına hazırlıklı değildi.

Ya da kendini ne kadar küçük hissettireceğine.

Ama muhteşemdi. Hayır, muhteşemden de öteydi. Muazzamdı ve onu buraya getiren koşullara neredeyse minnet duyacaktı.

Alnını soğuk cama dayadı. On dakika boyunca orada durdu, dalgaların oyununu, buz gibi dalgaların oluşturduğu kıvrımları izledi. Arada sırada bir kuş uçuyor, karadan ne kadar uzakta olduklarını ve bir kuşun yere konmadan önce ne kadar uzağa uçabileceğini merak ediyordu. Ve elbette bazı kuşlar diğerlerinden daha uzağa uçabiliyordu. Bunu yapabilmelerini sağlayan neydi? Ağırlıkları mı? Kanatlarının açıklığı mı?

Bilmediği ve üzerinde düşünmeyi akıl edemediği o kadar çok şey vardı ki, şimdi dünyayı daha iyi görebileceği güverte yerine burada, bu kamarada sıkışıp kalmıştı.

“Bu *kadar* batıl inançlı olamazlar,” diye mırıldandı kendisini pencereden uzaklaştırarak. Doğrusunu söylemek gerekirse denizcilerin bu çağda böyle saçmalıklara tutunmaları gülünçtü. Gözleri kaptanın ona bıraktığı diş tozuna takıldı. Henüz kullanmamıştı. Eğer ona kulak asmayarak güverteye çıkıp herkesin üzerine doğru solursa, bunun denizcilerin ekmeğine yağ sürmekten ve onunla ilgili düşüncelerinde ne kadar haklı olduklarını düşündürmekten başka bir işe yaramayacağı kesindi.

Dilini damağına sürttü. Aman tanrım, ağzı berbattı.

Kaptanın bıraktığı diş tozu ile güzelce dişlerini fırçalayıp temizledi, tozun nane aromasından hoşlanmıştı. Ardından önceki gece başladığı kitabı eline alıp pencerenin yanındaki sandalyeye çöktü. Denizcilik üzerine bir incelemeydi ve doğruyu söylemek gerekirse yarısını anlamamıştı ve acemiler için yazılmadığı çok açıktı.

Kapı alındığında birkaç sayfa daha okuyabilmişti.

“Billy,” diye seslendi o olduğunu düşünerek. İçeri girince ayağı kalktı.

Her zamanki gibi Billy’nin yüzü kızardı, elinde kahvaltı olan bir tepsi vardı.

“Günaydın,” dedi Poppy, onunla konuşmaya kararlıydı. “Ah, o çay mı?”

“Evet, hanımefendi,” diye kekeledi Billy.

“Ne kadar da muhteşem. Hiç *aklıma*... yani... hiç aklıma gelmemiştir.”

Billy şaşkın bir ifadeyle ona döndü. Ama tam olarak değil. Hâlâ onun yanında olmak yerine başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu ama şimdi kaçma şansı olup olmadığı konusunda da kafası karışmış görünüyordu.

“ay ikramı olacağını hiç düşünmemiştim,” dedi Poppy. “Ama eğer düşünmüş olsaydım, kendimi bu kadar şanslı hisseder miydim bilemiyorum.”

Billy onun dolambaçlı sözleri karşısında ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünürken elindeki tepsiyi masaya bıraktı ve Poppy’nin oturup kahvaltısını yapması için masada bir yer ayarlamaya koyuldu.

“Kaptan bu konuda ısrarcı. Bunların bizi medeni kıldığını söylüyor. Çayın ve brendinin.”

“Hepimiz ne kadar şanslıyız.”

Billy biraz rahatlar gibi olup kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı. “Brendiyi paylaşıyor. Ama ay konusunda paylaşımcı.”

Poppy, ilk kez çocuğun ağızından arka arkaya çıkan sözcükler karşısında gözlerini kırptırdı. “Eh, yine de şanslıyız,” dedi. “ayı çok severim.”

Billy başıyla onu onayladı. “Siz tam bir hanımefendisiniz.”

Poppy ona içten bir tebessümle baktı. Gerçekten tatlı bir çocuktu. “Kaç yaşındasın Billy?”

Billy şaşkınlıkla baktı. “On üç, bayan.”

“Ah, senin daha küçük olduğunu sanıyordum.” Poppy bunu söyler söylemez pişman oldu, bunun için kendini tekmeleyebilirdi, onun yaşındaki oğlanlar asla küçük çocuklarla karıştırılmaktan hoşlanmazlardı.

Ama Billy buna sadece omuz silkti. “Biliyorum. Herkes benim on iki yaşında bile olmadığımı düşünüyor. Babam da böyleymiş, neredeyse on altı yaşına gelene kadar büyümediğini söylüyor.”

Poppy cesaret verici bir şekilde, “Ama eminim yakında birden serpilirsin,” dedi. “Bu yolculuktan sonra seni bir daha göremeyeceğim ama görseydim, kaptan kadar büyümüş olarak görürdüm muhtemelen.”

Billy bunun üzerine gülümsedi. “Siz hiç de sandığım gibi kötü biri değilmişsiniz, hanımefendi.”

“Teşekkür ederim,” dedi Poppy. Ve onun iltifatından bu kadar memnun olması kendisine biraz gülünç gelmişti.

“Daha önce hiç sizin gibi düzgün bir bayanla tanışmamıştım.” Ayakta dururken ağırlığını birinden alıp diğerine vererek ayak değiştirdi. “Bana bu kadar iyi davranacağınızı hiç düşünmemiştim.”

“Ben herkese iyi davranmaya çalışıyorum,” diyerek Poppy kaşlarını çatı. “Ama belki kaptan hariç.”

Billy’nin bir an nefesi kesilir gibi oldu ve ağzı açık kaldı, gülmesi mi yoksa nefes alması mı gerektiğini bilmiyormuş gibi görünüyordu.

“Endişelenme,” diyerek onu rahatlattı Poppy. “Şaka yapıyorum.”

Yani biraz.

“Kaptan gördüğüm en iyi insandır,” dedi Billy hararetle, “Sizi temin ederim. Ondan daha iyi birini tanımanız mümkün değil. Brendisini paylaşmadığını söylediğimi biliyorum ama diğer açılardan gayet iyidir ve ben zaten brendi içmeyi hiç sevmem.”

“Doğru söylediğinden eminim,” dedi Poppy aynı gülümsemeye. Bu, samimiyetsiz görünmek istemediği zamanlarda kullandığı yöntemdi... Ama pek de dürüst sayılmazdı. “Ben sadece burada olduğum için biraz sinirliyim.”

“Böyle hisseden sadece siz değilsiniz.” Billy birden elini ağzına götürdü. “Özür dilerim, hanımefendi!”

Ama Poppy çoktan mesajı almıştı ve gülmeye başladı. “Hayır, özür dileme. Çok eğleneliydi. Ve kesinlikle haklısın.”

Billy acıyla yüzünü buruşturdu. “Gemide bir bayanın olması normal değil, Bayan Poppy. Korkunç felaket hikâyeleri duydum.”

“Kadının varlığının getirdiği bir felaket mi?”

Billy başını sallayarak doğruladı, öyle ki bu belki de her zamankinden daha güçlü bir sallayış olabilirdi. “Ama ben buna inanmıyorum. Artık inanmıyorum. Çünkü kaptan bana bunun doğru olmadığını söyledi. Ve o yalan söylemez.”

“Hiç mi?”

“Asla.” Billy bunu o kadar kesin bir dille ve keskin bir baş sallayışıyla söyledi ki Poppy onun kendisine selam verdiğini düşündü.

Poppy hızlı bir şekilde, “Pekâlâ,” dedi. “Kahvaltımı getirdiğin için teşekkür ederim. Oldukça açım.”

“Evet, hanımefendi. İsterseniz tepsiyi kapının dışına bırakabilirsiniz. O zaman onu almak için sizi rahatsız etmek zorunda kalmam.”

Poppy ona yaptıkları bu sohbetin muhtemelen onun gününün en önemli anı olacağını söyleyemedi, bunun yerine, “Beni rahatsız etmezsın. Ayrıca zaten kamaranın kapısını açmama bile izin verileceğini de düşünmüyorum,” dedi.

Billy kaşlarını çattı, “Siz de hiç açmıyor musunuz yani?”

Poppy omuz silkti ve sanki *kim bilebilir ki açsam?* der gibi ellerini kavuşturdu. “Kaptan ve ben bu durumun ayrıntılarını henüz tartışmadık.”

Billy başını kaşıyarak, “Bu biraz mantıksız görünüyor,” dedi. “Kaptan genellikle böyle değildir.”

Poppy tekrar omuz silkti ve bu defa *ne diyeceğimi bilmiyorum* dercesine bir ifadeyle başını yana eğdi.

“Pekâlâ,” dedi Billy hafifçe eğilerek, “umarım kahvaltınızı beğenirsiniz. Sanırım aşçıbaşı tepsinize biraz pastırma da koydu.”

“Tekrar teşekkür ederim, Billy. Ben...” Billy kapıyı açtığı anda birden durdu. “Ah, bir şey daha var!”

Billy durdu. “Evet, hanımefendi?”

“Dışarı bakabilir miyim?”

“Pardon, anlamadım?”

Poppy, bunu sormak zorunda kalmasının ne kadar gülünç olduğunu biliyordu. “Kapının dışına bakabilir miyim? Daha koridoru bile görmedim.”

“Siz buraya nasıl geldiniz?”

“Bir çuvalın içindeydim.”

Billy’nin yüzü gevşedi. “Ama siz tam bir hanımefendisiniz!”

“Görünüşe göre, her zaman değil,” diye mırıldandı ve başını dışarı çıkarmak için açık kapıya doğru koştu.

“Görülecek pek bir şey yok,” dedi Billy onun için üzülür gibi.

Ama Poppy yine de bunu ilginç buldu. Açıkçası geminin en güzel kısmı burasıydı ya da en azından Poppy öyle olduğunu varsayıyordu. Koridor aydınlatılmamıştı ama merdiven boşluğundan aşağı doğru küçük bir güneş ışığı parlıyordu ve ahşap duvarların yağlanmış ve cilalanmış olduğunu görebiliyordu. Koridorun diğer tarafında üç kapı daha vardı ve her birinin iyi yapılmış pirinç kulpları vardı.

“Diğer kamaralarda kim uyuyor?” diye sordu Poppy.

Billy başıyla işaret ederek, “Şu, rotacının kamarası,” dedi. “Adı Bay Corroway. Seyir hâlinde olduğu zamanlar dışında pek konuşmaz.”

“Peki ya diğerkleri?”

“Bu Bay Jenkins’in. İkinci kaptandır. Diğerknde de...” Billy en uzaktaki kapıyı işaret etti... “Brown ve Green aynı kamarayı paylaşıyor.”

“Gerçekten mi?” Poppy onların da diğerk denizcilerle birlikte aşağıda olacağını düşünmüştü.

Billy başıyla bunu doğruladı. “Onlar çok uzun süredir kaptanla birlikteler. Kaptan sadakati ödüllendirmeyi sevdiğini söyler.”

“Aman Tanrım,” dedi Poppy, görülecek pek bir şey olmamasına rağmen boynunu uzatırken, “Ne kadar da pozitif bir devrimci.”

“İyi adamdır,” dedi Billy. “En iyisidir.”

Poppy, Kaptan James’in bu kadar güçlü bir bağılıktan etkilenmemesinin mümkün olmadığını ve bunun ona fazlasıyla olumlu yansıdığını düşünüyordu ama dürüst olmak gerekirse, bu aşırı coşkulu sadakat gösterisi ona giderek biraz daha abartılı gelmeye başlamıştı.

“Tepsiyi almak için bir saat sonra geri döneceğim, hanımefendi,” dedi Billy ve bunu başıyla da onaylarken koşarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Özgürlüğe.

Poppy güneş ışığına özlemle baktı. Işık merdiven boşluğuna ulaşıyorsa bu, merdivenlerin altından gökyüzünün görülebileceği anlamına gelmiyor muydu?

Hızlıca oraya bir göz atsa fena olmazdı elbette. Kimse bilmeyecekti. Billy’ye göre geminin bu bölgesine yalnızca beş adam uğruyordu ve muhtemelen şu anda hepsi kendi görev alanlarındaydılar.

Kapıyı dikkatlice çerçevesine yaslanacak şekilde kapattı. Parmaklarının ucuna basıp merdivene doğru ilerlerlerken kendini aptal gibi hissediyordu ama bunun muhtemelen bütün gün yaşadığı en heyecan verici şey olduğunun da gayet

farkındaydı. Koridorun sonuna ulaştığında sırtını duvara yasladı, bunu kimse görmesin diye yapmıştı elbette. Sonra yukarıya baktı ve vücudunu merdivenlere doğru kıvırdı. Bir şerit mavilik görse dahi bunu zafer sayacak durumdaydı.

Biraz daha eğildi ve sonra...

Gemi birden yana sarsıldı ve Poppy tökezleyip yere kapaklandı. Tekrar ayağa kalkıp kendisini toparlamaya çalışırken kalçasını ovuşturdu. “Hay aksi...” diye mırıldandı.

Birden dondu.

Kapı...

Çerçeveye çok dikkatli bir şekilde yerleştirdiği kapı...

Gemi sarsılırken tamamen kapanmıştı.

Poppy nefesini tuttu ve kamaraya doğru koştu ama kapı koluna asıldığında kapı ancak bir milim kadar hareket etti. Arkadan kilitlenmişti belli ki.

Hayır *hayır* hayır. Bu olmuş olamazdı. Kapıya tüm gücüyle yaslandı ama tekrar kışının üstüne düşüverdi. Billy tepsiyi almak için bir saat içinde döneceğini söylemişti. Burada beklerdi ve böylece kimsenin bundan haberi olmazdı.

Sonra çayı düşündü. Kamaraya girene kadar buz gibi ve bayatlamış olacaktı.

Başına gelebilecek en kötü şey buymuş gibi hissetti.

BÖLÜM 7

Andrew, yorgunluk, öfke ve suçluluk duygusuyla dümeni Bay Jenkins'e verip ve Bayan Bridgerton'ı kontrol etmek için aşağı indi. Yorgunluğu apaçık ortadaydı; önceki gece üç saatten fazla uyuyamamıştı ve uykusuzluk onu iyiden iyiye huysuzlaştırmıştı. Bütün sabah kötü bir ruh hâlindeydi, emirler yağdırıyor ve adamlarına saldırıyordu, hiçbiri onun öfkesini hak etmiyordu.

Suçluluk... Onu bu derece kötü etkileyen şey *suçluluktu*. Bayan Bridgerton'ın kamarada sıkışıp kalmasının onun yararına olduğunu *biliyordu* ama önceki gece güverteye çıkmasına izin vermesi için ona yalvardığında onun acı dolu yüzü gözünün önünde durmaya devam ediyordu. Gerçekten üzülmüştü ve bu yüzden içi içini yiyordu çünkü eğer onun yerinde olsaydı kendisinin de aynı şekilde hissedeceğini biliyordu.

Bu beklenmedik sempati onu öfkelendirdi. Onu kabine kilitlediği için pişmanlık duyması için hiçbir neden yoktu; Lanet mağaraya girmesi *onun* hatası değildi. Belki de dışişleri bakanının ona diplomatik bir kargoyu Lizbon'a götürmesini emretmesi de *kızın* hatası değildi ama konunun bununla ilgisi yoktu. Poppy'nin en güvenli olduğu yer onun kamara-

şıydı. Bu yüzden doğru ve mantıklı karar verdiğine emindi. Kaptan olarak komutası sorgulanamazdı.

Ama ne zaman günlük rutin işlerine devam etmeye çalışsa, Poppy Bridgerton'ın üzgün, titreyen yüzü zihninde belirliyordu. Gemi seyir defterine bir not yazmaya başladı ama tüy kalemi kâğıdın üzerinde o kadar uzun süre asılı kaldı ki ucundan büyük bir mürekkep damlası düşüp sayfayı lekeledi. İhtiyacı olan şeyin iyi, el emeği gerektiren ağır bir çalışma olabileceğini düşünerek, yukarıya çıkmanın daha iyi olacağına karar verdi ve böylece oradan ayrılıp geminin arma ve donanım bölümüne tırmanmak üzere güverteye yöneldi.

Ancak oraya vardığında neden geldiğini unutmuş gibiydi. Orada öylece duruyordu, iskalarya hattının üzerindeydi, düşünceleri Bayan Bridgerton ile Bayan Bridgerton'ı düşünmekten *vazgeçememesi* arasında gidip geliyordu. Sonunda o kadar kaba bir küfür savurdu ki adamlarından birinin gözleri faltaşı gibi açıldı ve dikkatle geri çekildi.

Katı bir denizcinin hassasiyetini kaşımayı başarmıştı. Başka koşullar altında olsa, bununla gurur duyardı.

Sonunda suçluluk duygusuna teslim oldu ve kızı kontrol etmeye karar verdi. Muhtemelen onun sıkıntıdan bunalmış olduğunu düşündü. Önceki gece okuduğu kitabı görmüştü. *Denizcilikte Seyrüseferin İleri Yöntemleri*. O bile ara sıra bakardı o kitaba... Özellikle uykuya dalmakta zorluk çektiğinde... Şimdiye dek bu yöntem asla başarısız olmamıştı, her zaman onun on dakikadan kısa sürede baygın düşüp uykuya dalmasına yardımcı olurdu.

Birden aklına onun okuyacağı çok daha iyi bir şey geldi... Birkaç ay önce okuyup Bay Jenkins'e ödünç verdiği bir romandı. Kız kardeşi çok beğenmişti. Aslında bunu ona veren de zaten oydu, bu yüzden bunun Bayan Bridgerton'ın zevki ne uygun olabileceğini düşündü.

Onun buna ne kadar minnettar olacağını hayal ederek hızla merdivenlerden aşağı indi.

Ama...

“Bu da ne, lanet olsun?”

Bayan Bridgerton bacaklarını iki yana açmış, sırtını da kamarasının kapısına dayamış, yerde oturuyordu. Yani şu an koridordaydı ve olması gereken yerde olmadığı çok açıktı.

“Bir kaza oldu,” dedi Poppy hemen.

“Ayağa kalkın,” diye çıkıştı Andrew.

Onun dediğini yaptı ve Andrew anahtarını kilide sokarken hızla önünden çekildi.

Andrew bileğini kavrayıp onu kamaraya sürüklediğinde Poppy çığlık atarak, “Bunu yapmak istemedim,” diye itiraz etti. “Billy gittiğinde koridora bir göz attım ve...”

“Ah, yani şimdi de onu da bu işe sürüklediğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Hayır! Asla böyle bir şey yapmadım.” Ve Poppy birden konuyu değiştirmeye karar verdi. “O gerçekten çok tatlı.”

“Ne?”

“Özür dilerim. Yani onun iyi niyetinden asla yararlanmadım, elbette. O sadece bir çocuk.”

Andrew ona neden inandığını bilmese de inanıyordu. Ancak öfkesini bir nebze olsun azaltmaya yetmedi yine de.

“Sadece kapının dışının nasıl görüldüğünü görmek istedim,” dedi Poppy. “Hatırlarsan buraya bir *çuvalm* içinde gelmiştim. Ve sonra gemi hareket etti... Yani, aslında sarsıldı, ama gerçekten çok şiddetliydi ve beni duvara savurdu.”

“Ve kapı kapandı,” dedi kaptan şüpheyle.

“Evet!” diye bağırdı Poppy, belli ki Andrew’ün alaycı ses tonunu kavrayamamıştı. “Aynen öyle oldu. Çayımı bile içemedim!”

Andrew ona baktı. Çay? Gerçekten mi?

“Neredeyse ağlayacaktım,” diye itiraf etti Poppy. “Ama

ağlamadım, biliyorsun. Her şeye rağmen asla ağlayan bir kadın olduğum için ne kadar şanslı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Ama dışarıdayken çayımın soğuduğunu fark ettiğimde gerçekten neredeyse ağlayacaktım.”

Poppy o kadar ciddiye ki öfkesini uygun bir düzeyde tutması zordu ama Andrew yine de denemeye kararlıydı. “Beni dinlemedin,” dedi sert bir sesle. “Size özellikle odadan çıkmamanızı söylemiştim.”

“Ama gemi sarsıldı!”

“Neden sarsılmasın?” diye sözünü kesti kaptan . “Farkında mısınız bilmem ama okyanustayız!”

Poppy onun alaycılığı karşısında dudaklarını birbirine bastırdı. “Gemilere yabancıyım,” dedi kenetlediği dişlerinin arasından. “Böyle bir sarsıntı beklemiyordum.”

Andrew onu tehdit edercesine eğildi ve aynı buz gibi ses tonuyla konuştu. “Kapının önünde oyalanmamalıydınız.”

“İyi, tamam, *özür dilerim*,” dedi Poppy. Kaptanın şimdiye kadar duyduğu en nezaketten uzak özürdü gerçekten.

Ama Andrew tuhaf bir şekilde bunun samimi olduğunu düşünüyordu.

“Bunun bir daha olmasına izin vermeyin,” dedi sertçe. Ama arkasını dönüp masasına doğru ilerleyerek onu cevap vermek zorunda kalma zahmetinden kurtardı. Romanı rafına yerleştirdi. Buraya gelmesinin sebebinin, kadının daha keyifli vakit geçirmesini sağlamak olduğunu düşünmesini istemiyordu. Burası bir gemiydi ve kötü davranışlar ödüllendirilemezdi. Onun açıkça belirttiği kurallara uymamıştı; aynı şeyi adamlarından biri yapsaydı, bir hafta boyunca fare yakalama görevine verilirdi. Ya da ihlalin ciddiyetine göre kamçı cezası alırdı.

Bayan Bridgerton’ın dersini aldığından emin değildi –onu tanıdığına göre muhtemelen almamıştı– ama bu konuda söylenmesi gereken her şeyi söylediğini düşündü ve masa-

sında bir şey arıyormuş gibi yaptı. Böyle bir numarayı ancak bir yere kadar sürdürebilirdi ama kız orada dikilmiş ona bakıyordu, o yüzden belki de gereğinden biraz daha sert bir şekilde, “Kahvaltınızı yapın,” dedi.

Ve sonra... Tanrı aşkına, şu an sanki annesi o kamara-daydı ve kulağını çekip ona davranışlarına dikkat edip nazik olmasını söylüyormuş gibi hissettiğine yemin edebilirdi... Bu yüzden öksürüp boğazını temizledikten sonra ekledi, “Lür-fen.”

•

POPPY’NİN AĞZI BİR KARIŞ AÇIK KALDI. Bunun üzerine Kaptan James, onun başını döndürecek kadar hızlı bir şekilde konuyu değiştirdi. “Ben...tamam.”

Poppy bir süre onu izledi, sonra dikkatle yürüdü... Nedenini bilmiyordu ama sanki ekstra sessiz olması gerekiyormuş gibi görünüyordu... Masaya döndü. Oturduktan sonra kahvaltı tabağının kapağını kaldırdı. Yumurta, pastırma ve kızarmış ekmek. Hepsi buz gibi soğuktu.

Ancak dilenciler seçim yapamazdı ve teknik olarak kapının dışında kalması onun hatasıydı, bu yüzden sessizce ve şikâyet etmeden yemeğini yedi. Yumurtalar iştah açıcı değildi ama kızarmış ekmek ve domuz pastırması hâlâ biraz ılık sayılırdı, bu saate kadar iyi dayanmışlardı.

Poppy ona yulaf lapası verilmediğine sevinmesi gerektiğini düşündü.

Kaptanın çalışma masası kamaranın en uzak köşesindeydi, bu yüzden kaptan etrafı karıştırırken onun sırtını gayet açık bir şekilde görebiliyordu. “Şu rota ve seyrüsefer kitabı nerede?” diye sordu sonunda.

Poppy’nin ağzındaki lokmayı çiğneyip yutması biraz zaman aldı. “Dün gece benim okuduğum kitap mı?”

“Evet.”

“Hâlâ yatağın üstünde. Ona ihtiyacın mı var?”

“Bay Carroway için,” dedi Andrew sertçe. “Rotacı.”

“Evet biliyorum,” dedi Poppy, ayağa kalkıp yatağa doğru yürürken. “Billy bana ondan bahsetti. İkinci komutanınız da Bay Jenkins, doğru mu?”

“Doğru.”

“Onlarla herhangi bir konuda etkileşime girme ihtimalim olmasa bile, memurların isimlerini bilmemin faydalı olacağını düşünüyorum.”

Andrew’ün çenesi gerilip sertleşti. “Sürekli esaretinizi vurgulamaya bayılıyorsunuz, değil mi?”

“Ender zevklerimden biri,” diye mırıldandı Poppy.

Kaptan gözlerini devirdi ama cevap vermedi, bu yüzden seyrüsefer kılavuzunu yataktan alıp ona uzattı. “Umarım Bay Carroway, burada özetlenen becerilere sahiptir.”

Kaptan en ufak bir memnuniyet belirtisi göstermedi. “Onun gerekli tüm becerilere sahip olduğuna dair sizi temin ederim.”

İşte yine gelmişti. Poppy’nin omzunda duran şaşırtıcı derecede aptal küçük şeytan... Onu kaptan kadar zeki olduğunu kanıtlamaya teşvik ediyordu. Dudaklarını büktü ve mırıldandı. “Siz gerekli becerilere sahip misiniz?”

Ama bunu sorar sormaz pişman oldu.

Kaptan bu sorudan hoşlanmış görünüyordu. Gülümsemesi durgun ve biraz da kibirliydi. Aralarındaki hava biraz olsun yumuşamıştı.

Öne doğru eğildi ve Poppy bir an için uzanıp ona dokunacağını sandı. Bunun yerine kendini beceriksizce bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken buldu. Saniki havaya kaldırdığı kolu ondan yardım ister gibiydi.

“Ah, Bayan Bridgerton,” diye mırıldandı, “gerçekten bu tür bir sorgulamayı sürdürmek istiyor musunuz?”

Aptal, aptal kız. Aklından ne geçiyordu ki? Bu onun oynayabileceği bir oyun değildi, özellikle de onunlayken. Kap-

tan James onun tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu. Onda bir centilmenin tavrı ve konuşması vardı ve pek çok açıdan bir *centilmendi* ama kibar davranışın sınırlarını zorlamaktan da bariz bir zevk alıyordu. Tamam, Poppy kendisini hiç de kibar davranış kurallarının geçerli *olmadığı* bir ortamda bulmuştu ama onunla bir balo salonunda tanışacak olsaydı da Kaptan Andrew'ün aynı davranışı sergileyeceğini düşünüyordu.

Bazıları kuralları çiğnerdi.

Diğerleri sadece çiğnemek isterdi.

Poppy kendisinin hangi kategoriye ait olduğundan emin değildi. Belki de ikisi de değildi. Ve bir sebeple bu ona kendini aşırı depresif hissettirmişti.

“Kaç yaşındasınız Bayan Bridgerton?” diye sordu kaptan.

Poppy birden irkildi. “Neden soruyorsunuz?”

Andrew onun sorusuna tabii ki cevap vermedi. Ağır göz kapaklarıyla onu izlemeye devam etti. “Söyle işte.”

Poppy yaşını söylememek için bir neden bulamayınca, “Pekâlâ,” dedi. “Yirmi iki yaşındayım.”

“Yani tam evlenecek yaşıdasınız.”

Poppy ne olduğundan tam olarak emin olmasa da bu konuşmada bir şekilde ona karşı bir hakaretin söz konusu olduğunu düşündü. “Ama evlenmeyeceğim çünkü evlenmek istemiyorum,” dedi yarı resmi bir tavırla.

Andrew hâlâ çok yakınında duruyordu. Poppy de huzursuz bir şekilde yatağın yanındaydı. Bu yüzden Poppy etrafından dolaşarak konuşmayı kesmeye çalıştı. Pencereye doğru ilerledi ama Andrew onu peşi sıra takip etti.

“Evlenmek mi istemiyorsunuz yoksa sizi isteyen adamlardan biriyle mi evlenmek istemiyorsunuz?” diye sorarken sesinde aynı kibir ve alaycılık vardı.

Poppy bakışlarını masmavi manzaraya dikti. “Bunun seni neden alakadar ettiğini anlamıyorum.”

Andrew biraz daha ona doğru yaklaşıarak, “Sadece soruyorum,” diye mırıldandı, “*becerilerinizi öğrenmek için.*”

Poppy tüm iyi niyetine rağmen geri çekildi ve ona baktı. “Pardon, anlayamadım?”

“Flört etme sanatı konusundaki becerilerinizi öğrenmek için, Bayan Bridgerton.” Bir elini kalbinin üzerine koydu. “Aman Tanrım, hemen bir sonuca varıyorsun.”

Poppy dişlerinin tuz buz olmasını önlemek için kendisine direniyordu. “Sizin bu konudaki ustalığınız ortada, ben sizin standartlarınıza uygun değilim.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim, her ne kadar bunun doğru olmadığından oldukça emin olsam da.” Bunu söyledikten sonra ona sırtını dönüp uzaklaştı ve masasına doğru yürüdü.

Ancak Poppy rahatça bir nefes dahi alamadan birdenbire arkasını döndü ve “Ama flört etmenin bir bilim değil bir sanat olduğu konusunda kesinlikle hemfikiriz.”

Artık neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. “Böyle bir konuda hemfikir olamam.”

“O hâlde bunun bir bilim olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Hayır!” Poppy, neredeyse bağırmıştı. Onu tuzağa düşürüyordu ve ikisi de bunun farkındaydı. Aralarındaki bu çarpık rekabeti onun kazanmasından nefret ediyordu. Ama sakın kalması gerektiğini biliyordu, bu yüzden kendisini toparlamak için biraz bekledi. Sadece birkaç dakika. Ve çok derin bir nefes aldı. Sonunda takdire şayan bir ciddiyetle çenesini bir santim kadar yukarı kaldırdı ve “Öyle olduğunu düşünmüyorum ancak bu kesinlikle evli olmayan iki kişi arasında geçecek türden bir konuşma değil.”

“Hımm.” Andrew bunu düşünüyormuş gibi yaparak, “Böyle bir konuşmayı tam da iki evli olmayan kişinin yapması gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

İşte bu kadar. Onun işini *bitirmişti*.

Eğer Andrew bu konuda daha fazla konuşmak isteseydi istediği kadar uzatabilirdi ama gerek duymamıştı. Bu kadar kısa ve öz bir biçimde onun işini bitirmişti. Poppy kahvaltısına geri döndü ve ekmeğine öyle bir hırsla yağ sürdü ki bıçak ekmeği delip geçerek eline saplandı. “Ah,” diye inledi, acıdan ziyade şaşkınlıktan inlemişti. Çünkü sonuçta bu sadece bir tereyağı bıçağıydı, derisini yırtamayacak kadar kör olmalıydı.

“Yaralandın mı?”

Poppy çok kızgın bir şekilde elindeki kızarmış ekmekten bir ısırık aldı. “Benimle konuşmayın.”

“Ah, aym kamarayı paylaştığımıza göre bu oldukça zor.”

Poppy’nin elleri şaşırtıcı bir güçle masaya indi ve hızla ayağa kalktı. “Bana işkence mi etmeye *çalışıyorsunuz*?”

“Biliyor musunuz,” dedi düşünceli bir tavırla, “evet.”

Poppy ağzının gevşediğini hissetti ve bir an için ona bakmaktan başka hiçbir şey yapamadı. “Neden?”

Andrew omuz silkti. “Beni sinirlendiriyorsunuz.”

“Ah, sen de beni sinirlendiriyorsun,” diye karşılık verdi Poppy.

Andrew güldü. Sanki elinde değilmiş gibi, sanki sözlerine verilecek tek olası tepki buymuş gibi. “Ah, hadi ama Bayan Bridgerton,” dedi onu sanki delirmiş gibi kendisini izlerken yakalayınca, “siz de kabul etmelisiniz ki yeni bir atışma rekoru kırdık.”

Andrew biraz daha kıkırdadı ve “Kendimi sanki kardeşlerimden biriyle çocukluk kavgasına girişmiş gibi hissediyorum,” diye ekledi.

Poppy kızgınlığının geçtiğini hissetti ama çok az.

Andrew pis pis sırıttı. “Saçınızı çekip ‘Beni daha çok sinirlendiriyorsun’ demek için inanılmaz bir istek duyuyorum.”

Poppy dudaklarını birbirine bastırdı çünkü söylemek için

can attığı şeyi, *Sen beni daha da çok sinirlendiriyorsun* demek istemiyordu.

Andrew ona baktı.

Poppy de ona.

İkisi de gözlerini kıstı.

“Ne söylemek istiyorsanız rahatça söyleyebileceğinizi biliyorsunuz,” diye kışkırttı Andrew onu.

“Seninle konuşmuyorum.”

“Ama az önce konuştunuz.”

“Üç yaşında mısın?”

“Sadece benim değil, ikimizin de çocuk gibi davrandığı sonucuna çoktan vardık sanki.”

“İyi. Beni daha da fazla sinirlendiriyorsun. Beni tüm kardeşlerimin toplamından daha fazla sinirlendiriyorsun. Bir sigilin insanın ayağının altını rahatsız etmesi gibi, yağmurun bir bahçeyi talan etmesi gibi, yanlış alıntılanmış Shakespeare’in ruhumu rahatsız etmesi gibi beni rahatsız ediyorsun!”

Andrew ona yeni bir saygıyla baktı. “Pekâlâ,” diye mırıldandı, “hiçbir şey durduk yere olmaz, her şeyin bir nedeni vardır.”

Poppy bakakaldı.

“Ne? Bu mükemmel bir alıntıydı. Sanırım *Kral Lear*.”

Andrew başını yana eğdi. “Ayrıca sigillerin de var mı?”

Poppy kollarını yukarı kaldırdı. “Of, Tanrım.”

“Çünkü eğer varsa, bu konuda beni bilgilendirmen kibarlık olur. Biliyorsun son derece bulaşıcıdırlar.”

“Seni öldüreceğim,” dedi, ifadesi laf kalabalığından çok inanılması güç bir gibiydi. “Bu yolculuğun sonunda seni boğmuş olacağım. Bundan kesinlikle eminim.”

Andrew uzanıp pastırmasından bir parça aldı. “Bir adamı boğmak sandığından daha zor.”

Poppy inanamayarak başını iki yana salladı. “Böyle bir şeyi nereden bildiğini sorabilir miyim?”

Andrew parmak uçlarıyla kendi göğsüne hafifçe vurdu ve sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi, “Korsanlıktan,” dedi. “Korsanlarla savaşıyor birisinin sonu genellikle kötü yerlerde biter. Ben henüz kimseyi *boğmadım* ama buna girişenleri çok gördüm.”

Sanki köy dedikodularını ya da yaklaşan hava değişikliklerini tartışıyormuş gibi düşüncesizce konuşuyordu. Poppy dehşete mi düştü yoksa büyülendi mi karar veremiyordu. Bu, kahvaltıda bahsedilmemesi gereken şeyler listesinde olmalıydı ama yine de...

...direnemedi. “Sormamam gerektiğini biliyorum ama...”

“Sözünüzü kestim,” dedi Andrew, bu arada çayın kapağını açıp içine baktı. Ardından yukarı baktı, gözlerinin mavisi kirpiklerinin arasından şeytani bir şekilde parlıyordu. “çünkü sanırım soracağınız sorunun ne *olduğunu* biliyorum.”

Onun düşüncelerini bu kadar kolay okuması rahatsız ediciydi ama akli başında olan herkes bu durumda mutlaka aynı soruyu sorardı. “Bildığınızı tahmin ettim,” diye onayladı Poppy, “ama sizi temin ederim ki ayrıntıları bilmek istemiyorum.”

“Lütfen Bayan Bridgerton. Bilmek istediğinizi bildiğimi biliyorsunuz.” Kalçasını masanın kenarına dayadı ve yaramazca ona doğru eğildi. “Ama size hikâyeyi anlatmayacağım. Bunun için daha sonra bana yalvarmanız gerekecek.”

Poppy bir başka çocukça laf ebeliğinin tuzağına düşmeyi reddederek başını iki yana salladı. Aksi hâlde bu gidişle Portekiz’e ulaşana kadar sonsuz bir “*öyle değil böyle ve de eğer öyleyse, o zaman böyle*” şeklinde devam eden aralarındaki bu laf yapıştırma döngüsüne saplanıp kalacaklardı. Üstelik kaptanın içinde *yalvarmak* sözcüğü geçen bir ifadenin çift anlam taşıdığını bilemeyip sorun çıkaracak biri olmayacak kadar idrak ve kavrama becerisine yeterince sahip olduğunu görmüştü.

“Sence şu bir pelikan mı?” diye sordu Andrew ve ona pencereden dışarıyı işaret ederken aynı anda kolunu masaya uzattı.

Poppy onun elini tokatladı. “Pastırmama dokunma.”

Andrew bu yüzden oradaki son kızarmış üçgen ekmeği alabildi. “Denemeye değer görünüyordu.”

“Kaptan James, kaç kardeşiniz var?” diye sordu Poppy.

“Dört.” Elindeki üçgen şeklindeki kızarmış ekmeğin bir köşesini ısırđı. “Üç erkek ve bir kız. Neden sordun?”

Poppy, ucu ısırılınca biraz bozuk bir eşkenar dörtgene dönüşen çalıntı kızarmış ekmeğe doğru alaycı bir bakış attı.

“Ben daha fazla sayıda olmanız gerektiğini düşünüyordum.”

Andrew sırtıttı. “Sezgilerin bu yönde mi?”

“İçlerinde en yaşlısının sen olmadığına da bahse girerim.”

“Eh, bu çok açık. Eğer en büyük varis ben olsaydım, şu an burada, açık denizde olmazdım, öyle değil mi?”

Varis değilse... “İlginç,” diye mırıldandı.

“İlginç olan ne?”

“Erkek kardeşinden varis olarak bahsettin. Bir kişinin varis olabilmesi için onun belirli bir kökenden gelmesi gerekir.”

“Şart değil,” dedi Andrew ama Poppy onun soyağacıyla ilgili izlerini silmeye çalıştığını biliyordu. Böylece geçmişiy-le ilgili başka bir ayrıntıyı daha ağızından kaçırmıştı, bu da onun hakkında artık iki şeyi çok iyi bildiği anlamına geliyordu: Donanmada görev yapmıştı ve ailesi büyük olasılıkla toprak sahibi üst tabakanın üyeleri-ydi.

Henüz daha her iki ayrıntıyı da doğrulamamıştı elbette ama Poppy vardığı sonuçlara güveniyordu.

“Ne olursa olsun...” dedi Poppy, şimdilik daha fazla devam etmemeye karar vererek. Gelecekte kullanmak üzere bu bilgiyi saklamak daha iyiydi. “En büyük kardeş gibi davranmıyorsun.”

Andrew çok nazik bir tavırla başını salladı ve onun fikrini kabul etti.

“Ama bahse girerim ki...” Bunu düşünürken parmağını ağzına götürüp durdu. “...en *küçüğü* değilsin.”

Bunu eğlenceli buluyor gibiydi. “Ama?”

“En *küçüğünden* ikinci. Kesinlikle.”

“Haklısınız Bayan Bridgerton ama bu sonuca nasıl vardığınızı sorabilir miyim?”

“Şımarık değilsin,” dedi Poppy ince ve değer biçen bir bakışla, “bu yüzden senin en *küçük* olduğunu düşünmüyorum.”

“Yani beni şımarık bulmuyor musun? Çok etkilendim.”

Poppy gözlerini devirdi. “Ama az önce ustaca gösterdiğin gibi, son derece sinir bozucusun. Bu kadarı en genç ikinci olmana yetiyor.”

“Çok sinir bozucu mu?” Bir kahkaha attı. “Bunu en büyük iltifat olarak kabul ediyorum.”

Poppy nezaketle başını sallayarak onayladı. “Eğer seni rahatlatacaksa buyur lütfen.”

Andrew ona doğru eğildi, sesi giderek boğuklaşıyordu. “Rahatlamaya her zaman ihtiyacım var,” diye mırıldandı.

Poppy’nin yanakları ateş gibi al al oldu. Onun hanesine bir puan daha yazılmıştı, kahretsin.

Kaptanın sırtışı onun sıkıntısından habersiz olmadığını açıkça ortaya koyuyordu ama ona acımış olmalıydı çünkü kızarmış ekmeğin son lokmasını ağzına attı ve “Şimdi de senin aile üyeleri sıralamasında nereye düştüğünü sormam gerekiyor.”

“Tam ortada,” diye yanıtladı Poppy, önceki konuya döndüğü için rahatlamıştı. “İki büyük, iki de küçük erkek kardeş.”

“Kız kardeşin yok mu?”

Poppy başını iki yana salladı.

“Eh, bu pek çok şeyi açıklıyor.”

Poppy gözlerini devirdi. Yine.

Poppy’nin ondan ayrıntılı açıklama yapmasını istememesi nedeniyle biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama onu tanıdığı için muhtemelen daha sonra bu hikâye için de yalvaracağını varsaymıştı. “Böylece ben de artık yola devam etmek için dümenin başına geçsem iyi olacak,” dedi Andrew. “Sonuçta gemi kendi kendine yön değiştirmiyor.”

“Ama bunu kesinlikle Bay Jenkins ya da Bay Carroway de yapabilir.”

“Gerçekten de yapabilirler,” diye onu doğruladı. “Ama bazı şeylere göz kulak olmayı seviyorum. Gün içinde nadiren çalışıyorum, genellikle kamaramda çok fazla zaman geçiriyorum.”

“Neden aşağı *indin*?”

Andrew bir an için ona boş boş baktı, sonra, “Ah evet, kitap için,” dedi. Onu aldı, havada hafifçe döndürüp ne kadar önemli bir kitap olduğunu vurguladı ve “Bunu Bay Carroway’e vermeliyim,” dedi.

“Size ona selamlarımı iletmenizi söyledim ama tabii ki onu tanımıyorum.”

Andrew ona yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Memnuniyetle.”

“En azından şimdilik.”

Andrew onun esprisini başıyla onaylayıp kabul etti. “Aferin Bayan Bridgerton.”

Kapıdan çıktı, kahvaltısı ve düşünceleriyle Poppy’yi yalnız bıraktı; ne yazık ki bu düşüncelerin bir kısmı iltifatından duyduğu memnuniyet, diğer kısmı da böyle hissettiği için kendine duyduğu kızgınlıktan oluşuyordu. Bu tür iç çatışmalarına alışsa iyi olacaktı. Yolculuğun sonuna kadar onunla birlikte olacağına göre...

BÖLÜM 8

Günün geri kalanı olaysız geçti. Poppy önceki gece rafta fark etmediği bir roman buldu ve okumayı denedi, can sıkıntısı onu yataktan sandalyeye, sonra farklı bir sandalyeye ve sonra da tekrar yatağa doğru sürüklemişti. Gökyüzü kararmaya başlayınca pencerelere doğru yöneldi ama doğuya bakıyor olmalıydılar çünkü gökyüzü maviden koyu maviye, turuncu ya da pembe bir nokta bile olmadan siyaha dönüşmüştü.

Oralarda bir yerlerde bir anlık çivit mavisi kalmış olabilirdi ama bu muhtemelen sadece bir temenni olarak kalacaktı.

Ancak Portekiz'e giderken yüzünü doğuya çeviriyorsa geri dönerken de batıya bakması mantıklıydı. Eve dönerken bolca gün batımının yaşanacağını kabul ederek kendini teselli etti. Güneşin doğuşunu izlemek için erken kalkabileceğini sanıyordu ama kendini bunun olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Billy çekingen bir şekilde kapıya vurdu. Poppy onun anahtarı olduğunu bilmesine rağmen onu karşılamak için ayağa kalktı. Ağır bir tepsi taşıdığını varsaydığı için bunun kibar bir davranış olacağını düşündü.

“İyi akşamlar hanımefendi,” dedi Billy onu görünce.

Poppy onun geçmesine izin vermek için kenara çekildi. “İçeri gel. Akşam yemeği çok lezzetli kokuyor.”

“Soslu tavuk, hanımefendi. Daha önce bir kez yemiştım. Çok iyiydi, güzeldi.”

“Ne tür bir sos?”

Billy tepsiyi masaya koyup kaşlarını çattı. “Tam olarak bilmiyorum. Kahverengi sanırım.”

“Kahverengi sos,” dedi Poppy ona bakıp dostça bir gülümsemeyle. “Bu benim favorilerimden biridir.”

Billy de gülümsedi ve bundan böyle bu yemeğe *Kahverengi Soslu Tavuk* adını vereceğini düşündü.

“Kaptan da bu gece burada yemek yiyecek mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum hanımefendi, aslında iki kişiye yetecek kadar yiyecek getirdim ama şu an güvertede çok meşgul.”

“Meşgul mü? Umarım bir sorun yoktur.”

“Ah hayır,” dedi Billy ona güven veren bir tavırla. “Onun her zaman yapacak çok işi vardır. Biz sizin acıkacağınızı düşündük.”

“Biz derken?”

“Ben, Brown ve Green,” dedi Billy. Tepsiden boş bir tabak alıp ona yemek yemesi için masada yer hazırlamaya başladı. “Sizden bahsettik.”

“Ne konuştuğunuzu öğrenebilir miyim?”

“Ah, sadece güzel şeyler.”

Poppy bunu tuhaf bulduğunu ifade eder şekilde yüzünü buruşturdu. “Brown, Green ve ben hiç iyi ev güzel bir başlangıç yapmadık aslında.”

“Ah ama onlara kızgın olduğunuz için sizi suçlayamazlar,” dedi Billy sadakatle.

“Bu çok nazik bir...”

“Ama aslında onlar da sadece işlerini yapıyorlardı.”

Poppy konuyu uzatmamaya karar verdi. “Öyleydiler elbette.”

“Kaptan onların artık sizi görmeye gelmelerine izin verdiğini söyledi. Yani eğer ben meşgulsem...” Billy ona sevimli bir bakış attı. “Ama başka kimseye izin vermediğini söyledi. Ve bunu çok tuhaf bir şekilde söyledi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Dedi ki...” Billy yüzünü buruşturdu. “Muhtemelen ben yanlış anlamış olabilirim. Bazen merak uyandıracak kadar süslü konuşuyor.”

“Ne dedi Billy?”

“Dedi ki...” Billy tekrar durakladı, kelimeleri söylemeden önce başını aşağı yukarı salladı. “Sizin diğer adamlardan herhangi biriyle tanışma fırsatınız olmazsa bunun onun için büyük mutluluk olacağını söyledi.”

Poppy eliyle ağzını kapattı ama ağzından çıkan kahkaha-yı tam olarak bastıramadı.

“Sanırım bu sizden hoşlandığı anlamına gelebilir,” dedi Billy.

“Ah hayır,” dedi büyük bir atıklıkla, “Seni temin ederim ki öyle bir şey yok.”

“Ama daha önce hiç başka bir bayan hakkında böyle konuşmamıştı,” diyerek omuz silkti Billy.

Poppy, büyük bir alaycılıkla, “Muhtemelen gemiye binmek için nedeni olan tek kadın ben olduğum için böyle konuşuyor olmalı,” diye yanıtladı.

“Eh, bu doğru,” diye onu onayladı Billy, “en azından benim bildiğim kadarıyla.” Ardından onun masadaki yerini hazırlamaya geri döndü, sonra da aynısını kaptan için yaptı. “Eğer o akşam yemeğine gelirse diye hazırlıyorum. Yani sonuçta nasılsa yemek yiyecektir, çünkü yemek yemesi gerekiyor ve yemeğini de her zaman kamarasında yiyor. Ama sizinle aynı saatte yemeyebilir.” Geri çekildi ve masanın or-

tasındaki kapalı tabağı işaret etti. “Bu onun en sevdiği yemeklerden biridir. Kahverengi soslu tavuk. Çok sever.”

Poppy gülümsemesini bastırdı. “Lezzetli olduğuna eminim.”

Billy kaşlarını çatarak, “Tepsiyi almak için geri geleceğim, bir saat sonra ge... Ya da hayır gelmeyeceğim,” dedi. “Tepsiyi almak için ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum, çünkü kaptanın ne zaman yemek yiyeceğini bilmiyorum.” Bir an için düşündü. “Merak etme, bir yolunu bulacağım.”

Poppy neşeli bir tavırla, “Senin bu tündengelim gücüne inancım tam,” dedi.

Billy büyük bir merak ve heyecanla “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedi. “Ama sanırım iyi bir şey.”

Poppy gülerek, “Çok iyi bir şey,” dedi. “Seni temin ederim.”

Ve Poppy’ye dostça bir selam verip dışarı çıktı. Poppy gülümseyip başını iki yana salladı. Önceki gün yüzüne bile bakmayan çocuğun bu çocuk olduğuna inanamıyordu. Onunla konuşmayı başarmasının tamamen kişisel bir zafer olduğunu düşünüyordu. Ve Billy’nin artık gemideki tek arkadaşı olduğu düşünüldüğünde bu oldukça şansının yaver gittiği anlamına da geliyordu.

“Bir arkadaşın *olduğu* için sevinmelisin,” diye kendisini uyardı. Daha kötü olabilirdi. Bütün öğleden sonra kendi kendine söylediği şey buydu. İngiltere’deki hayatı çoktan alt üst olmuş olabilirdi... dönene kadar bundan emin olamazdı... ama şimdilik sağlığı iyiydi, rahatsız edilmemişti ve... tabağının kapağını açıp yemeğini yedi ve yediği akşam yemeğinden mutlu olup rahat bir nefes aldı... oldukça iyi beslenmişti.

“Kahverengi soslu tavuk,” diye mırıldandı. Olabilecek en iyi tanımdı bu. Tabağına bir parça koydu, yanına da alışık olmadığı pilavdan koydu bir porsiyon, sonra da Kaptan James’in yiyeceği sıcak kalsın diye kapakları yerine yerleştirdi.

Yumurtalar ya da çay gibi...

Ama bu onun hatası değildi, diye hatırlattı kendine. Kap-
tanın hatası olan bir sürü şey *vardı* ama soğuyan kahvaltı
için onu suçlayamazdı.

Pencereden uçsuz bucaksız denize bakarak sessizce yeme-
ğini yedi. Ay doğmuş olmalıydı çünkü onun dalgalar üze-
rindeki ruhani yansımasını görebiliyordu ama geceyi aydın-
latmada pek bir işe yaramıyordu. Gökyüzü mürekkep gibi
karanlıktı ve yıldızlar iğne deliği gibi görünüyordu.

Suyun üzerindeki gökyüzü evinden çok farklıydı. Ya da
belki de durum hiç de farklı değildi ve şu anda kendini çok
daha yalnız hissediyordu.

Daha şanslı koşullar altında bu yolculuk ne kadar farklı
olabilirdi? Ailesiyle birlikte denize açılmayı hayal etmeye a-
lıştı. Elbette bu asla olmayacaktı, anne ve babasının hiçbir
seyahat etmeyi umursamamıştı. Ama Poppy yine de bunu
hep hayal etmişti... Hayalinde kardeşleriyle birlikte güver-
tede duruyor, rüzgâr ve dalgalar onların dengelerini bozar-
ken gülüyorlardı. İçlerinden birini deniz tutar mıydı? Büyük
ihtimalle Richard'ı tutardı. Poppy'nin onunla beğenilerinin
uyuşmadığı pek çok yiyecek vardı. Bu yüzden Richard o-
cukluklarında diğer dördünün toplamından daha fazla kus-
muştı.

Poppy kendi kendine kıkırdadı. Düşünecek ne çok şey
vardı. Eğer evde olsaydı, sırf çığlığını duymak için bile an-
nesine aynı şeyi söylerdi. Anne Bridgerton'ın mizah anlayı-
řı vardı ama bu vücut sıvılarını kapsamıyordu. Öte yandan
Poppy, erkek kardeşlerinden oldukça etkilenmişti ama onlar
kadar yaygaracı değildi.

Roger en kötüsüydü. Ve tabii ki en iyisi... Onun en azılı
savunucusuydu ama katı olamayacak kadar çok yaramazlık
ve şaka yapmıştı. O da en az onun kadar zekiydi ama en
büyükleri oydu ve fazladan yıllara dayanan deneyimi ve eği-

timi diğerlerinin ona ayak uydurmasını imkânsız kılıyordu. Örneğin, kardeşinin yatağına asla bir kurbağa bırakmazdı. Bu çok sıradan bir davranış olurdu.

Hayır, Roger amfibilere döndüğünde, onların gökten düşmesini sağladı. Ya da en azından tavandan Richard'ın kafasına. Poppy bunu nasıl bu kadar isabetli yaptığından hâlâ emin değildi.

Sonra baş tacı ettiği ve en değerli hazinem dediği bir numarası vardı. Altı ay boyunca Poppy'ye sahte kelime dağarcığı ile yanlış yazılmış sözcükler öğreterek gizlice ders vermişti ve Poppy de görev bilinciyle buna uymuş ve defterine şöyle şeyler yazmıştı:

TINTON: İSİM, PUDİNGİN ÜZERİNE SÜRÜLEN, YANMIŞ ŞEKERLE YAPILAN LEZZETLİ KABUK.

FIMPLE: ZARF, NEREDEYSE, AŞAĞI YUKARI

Anneleri yaklaşıp, “Fimple krema kutudan çıktı mı? Tinton alınca ne kadar mutlu olduğumu biliyorsun?” dediğinde resmen hayatı kararmış gibi olmuştu.

Annesi oracıkta bayılmıştı. Babası, Roger'ın hazırlığının boyutunu öğrendikten sonra, böylesine iyi düşünülmüş bir plan için kendisini cezalandırabileceğinden emin olmadığını düşündü. Hatta belki de böyle bir gayretin ödüllendirilmesi gerektiğini bile düşündü. Gerçekten de, Bayan Bridgerton kulak misafiri olmasaydı, Roger çok istediği o yeni eskrim kılıcını alabilirdi. Sahip olduğunu kimsenin bilmediği bir güçle kocasının kafasının arkasına vurdu ve “Kızını duydun mu? Hizmetçilerle erik sırası hakkında konuşuyor, hem de çok uzaklarda!”

“Onun özellikle erik sırasını çok sevdiğini biliyorum,” demişti Roger sırtarak.

Bay Bridgerton içini çekip inleyerek Roger'a döndü. "Artık seni cezalandırmam *gerekıyor*, bunu biliyorsun değil mi?"

Poppy, babasının ona hangi cezayı seçtiğini hiçbir zaman tam olarak bilemedi, ancak Roger'ın birkaç hafta boyunca tavuk kümesi gibi koktuğunu hatırlıyordu ve aldığı cezanın bazen işlediği suça tam olarak yetmediğini söyleyen annesi, ilave olarak ondan *defterine* bin kez "Kız kardeşimi *üzmeyeceğim*," yazmasını istemişti.

Ama Roger bunu sadece dokuz yüz kez yazabilmişti. Poppy ona yardım etmek için gizlice içeri girmiş, tüy kalemi eline almış ve onun için yüzlerce satır yazmıştı.

Onun en sevdiği kardeşiydi. Onun için her şeyi yapardı.

Hâlâ yapabilmeyi diliyordu. Şimdi bile, beş yıl sonra onun öldüğüne inanmak hâlâ çok zordu.

Arka arkaya birkaç iç çekişle, amaçsızca kamaranın içinde dolaştı, Kaptan James ona normalde akşam yemeğini saat kaçta yediğini söylememişi ama saat yediye, sonra sekizi, sonra dokuzu vurduktan sonra, artık akşam yemeğini yemenin bir anlamı olmadığına karar verdi. Poppy sonra iki dilim turtadan büyük olanını aldı ve yerken dışarıyı izleyebilmek için pencerenin yakmına bir sandalye çekti.

"Şefe övgülerimi sunacağım," diye mırıldandı, bakışlarını masadaki diğer turta dilimine çevirerek. "Eğer gelmezse..."

On, diye karar verdi. Kaptan On'a kadar dönmezse onun turtasını da yiyecekti. Ve bu son derece adil olacaktı.

Tatlılarını yemekte hep acele eder ve asla sona bırakmazdı. Richard ise tam tersiydi, tatlısını sona bırakır ve yavaşça yiyerek sonuna kadar her lokmanın tadını çıkarırdı, bu noktada zevkle inlerdi, tatlısı lezzetli olduğu için değil (aşçılarınun pişirme konusunda özel bir yeteneği olmasına rağmen), kendisinden daha az sabırlı olan kardeşlerine işkence etmek için. Poppy bir keresinde açlıktan olduğu kadar biraz ona duyduğu öfkeden de dolayı onun bisküvilerinden birini yemiş ve sonra da dayak yemişti.

Bu yüzden babası da Richard'ı dövmüştü.

Buna değmişti. Annesi onu hanımefendi davranışları üzerine bir konferans için bir kenara çekmiş olsa da buna değmişti. Aslında onun davranışlarını daha iyi hâle getirecek tek şey, Poppy'nin de dayak yemesi gerektiği idi. "Dayak," dedi yüksek sesle. Bu kelimeyi seviyordu.

Elindeki tabağa baktı. "Tabak," dedi. Hayır, hoş değildi. "Tas mı?"

Yüce Tanrım, çanak çömlekle konuşuyordu.

Hiç bu kadar sıkılmış mıydı?

Tanrı aşkına, bir *gemideydi*. Egzotik iklimlere doğru yola çıkıyordu. Beynini de kuruyormuş gibi hissetmemeliydi. Hissetmesi gereken şey...

Hissetmesi gereken şey dehşetti ama bunu zaten hissetmişti, yani şimdi biraz heyecanı hak etmiyor muydu? Elbette hak ediyordu.

"Evet, hak ediyorum," dedi kararlı bir şekilde.

"Ediyor musun?" Kaptan James'in eğlenen sesi duyuldu.

Poppy şaşkınlıkla çığlık attı ve neredeyse bir metre kadar havaya sıçradı. Tatlı tabağını düşürmemesi şaşırtıcıydı. "İçeri nasıl bu kadar sessiz girdin?" diye sordu Poppy.

Dürüst olmak gerekirse, kulağa daha çok bir suçlama gibi gelmişti.

Kaptan omuz silkmekle yetindi. "Yemeğini yedin mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Poppy, hâlâ nabzının normale dönmesini bekliyordu. Elini masaya doğru salladı. "Birazını senin için sakladım. Hâlâ sıcak mı bilmiyorum."

"Muhtemelen hayır," dedi kaptan ve doğrudan masaya yöneldi. Sesi pek endişeli gelmiyordu. "Ah..." diye memnuniyet ve minnettarlıkla iç çekti. "Kahverengi soslu tavuk. Favorim."

Poppy'nin kafası hızla kendine geldi.

Kaptan ona tuhaf bir bakış attı. “Yanlış bir şey mi var?”

“Kahverengi soslu tavuk mu? Gerçekten buna böyle mi diyorsun?”

“Başka ne dememi istersin?”

Poppy’nin ağzı açıldı ve yaklaşık iki saniye kadar o şekilde kaldı. Sonunda elleriyle sabit bir hareket yaptı ve “Boş ver,” dedi.

Kaptan onun bu dolambaçlı konuşma şekline kayıtsız kalarak omuz silkti ve zorlu bir gün geçirmiş bir adamın hızıyla yemeğine daldı.

Poppy kendi kendine, “Kahverengi soslu tavuk,” dedi. “Kimin aklına gelirdi ki?”

Kaptan çatalını yarı yolda durdurdu. “Yemekle ilgili bir sorunun mu var?”

“Hayır,” dedi Poppy. “Hayır. Bu...” Başını iki yana salladı. “Önemli bir şey değil. Bütün gün kendi kendime konuştum.”

Kaptan yemeğinden bir ısırık alıp başını sallayarak onu doğruladı. “Asla tanışma fırsatı bulamayacağın tüm o insanların aksine mi?”

Poppy dudaklarını birbirine bastırıp sert görünmeye çalıştı... ama muhtemelen başaramadığını düşündü. “Ama böyle yaparak tüm eğlencemi elimden alıyorsun.”

Kaptan hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden gülümsedi.

“Ne kadar belli etmek istemesen de şu an bu düşüncemden rahatsız olduğunu görebiliyorum.”

“Bayan Bridgerton, siz beni zaten *her zaman* rahatsız ediyorsunuz.”

Poppy çenesini yukarı kaldırdı. “O zaman bunu iyi bir iş günü sayabilirim.”

Kaptan şarabından uzun bir yudum aldı, sonra geçirtisinin duyulmaması için ağzını eliyle kapattı. “Sayabilirsin.”

Poppy, onun yemek yemesini izlemekten başka yapacak bir şeyi yokmuş gibi görünmemeye çalışarak elini kalçasına

dayadı (elbette ikisi de onun yemek yemesini izlemekten başka yapacak bir şeyi olmadığını biliyordu). Poppy kendisini gülünç derecede tuhaf hissetti, bu yüzden pencereye döndü ve dışarı bakıyormuş gibi yaptı. Aslında dışarıya baktığını sanıyordu ama manzara son iki saattir değişmemişti, yani aslında bu daha çok cama bakmak gibi bir şeydi. “Oldukça geç kaldın,” dedi Poppy sonunda.

Kaptanın sesi arkasından geliyordu; sıcak, zengin ve son derece kışkırtıcı. “Beni özledin mi?”

“Tabii ki özlemedim.” Poppy duygusuz havasını korumaya çalışarak arkasını döndü. “Ama merak ettim.”

Andrew gülümsedi. Ölümcül bir gülüşü vardı. Poppy düzinelerce kadının onun ardından bayıldığını kolaylıkla hayal edebiliyordu. “Her zaman meraklısın, değil mi?” diye mırıldandı.

Poppy bir anda şüphelendi. “Bunu sanki bir hakaretmiş gibi söylemiyorsun.”

“Çünkü bu bir hakaret değil,” dedi açıkça. “Eğer daha fazla insan meraklı olsaydı tür olarak çok daha gelişmiş olurduk.”

Poppy farkında olmadan ona doğru bir adım attı. “Ne demek istiyorsun?”

Andrew’ün başı düşünceli bir şekilde yana eğildi. “Söylemesi zor. Ama dünyayı uçan makinelerle dolaştığımızı düşünmek hoşuma gidiyor.”

Bu Poppy’nin şimdiye kadar duyduğu en saçma şeydi. Bu yüzden kendisini onun tam karşısına attı ve “Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey,” dedi.

Andrew güldü. “Yeterince meraklı olmadığın belli.”

“Bilmeni isterim ki...” Poppy kanatları, tekerlekleri ve belki biraz da alevleri olan bir mekanizma hayalinde canlanınca kaşlarını çatı. Bu, kendini savunmak için verdiği ilk tepkiden uzaklaşmasına yetmişti.

Dört erkek kardeşle büyümüşü. İlk tepkisi her zaman kendini savunmak olmuştu.

“Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu Poppy. Öne doğru eğildi ve kollarını önündeki masanın üzerinde kavuşturdu. “Uçan makinelerin?”

“Neden olmasın, anlamıyorum. Kuşlar yapıyor.”

Andrew omuz silkti. “İnsanlar da kanat yapabilir.”

“O zaman bunu neden şimdiye kadar yapmadık?”

“İnsanoğlu bunu denedi.”

Poppy gözlerini kırıştırdı. “Denediler mi?”

Andrew başını sallayıp bunu doğruladı.

Demek insanlar kanat yapıp uçmayı denemişti ama o bunu *bilmiyordu*, bu nasıl olurdu? Bu durum karşısında hayrete düşmüştü. “Kimse bana bir şey söylemiyor,” diye homurdandı.

Andrew bir kahkaha attı. “Bunun doğru olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.”

Konuşmaları boyunca belki de onuncu kez Poppy’nin gözleri kısıldı. “Neden?”

“Az önce sözünü ettiğin üzere her şeyi merak ettiğin için.”

“Sırf bir şeyleri merak edip soru soruyor olmam, insanların bana sürekli bir şeyler anlatması gerektiği anlamına gelmiyor.”

Andrew başını iki yana salladı. “Kimseye kanat yapan insanlar hakkında soru sordun mu?”

“Tabii ki sormadım.”

“O zaman şikâyet edemezsin.”

“Çünkü ne soracağımı bilmiyordum,” diye itiraz etti, kaptanın sözlerine karşı çıkarak, “Mantıklı sorular sorabilmek için kişinin o konu hakkında belirli bir bilgi tabanına ihtiyacı vardır.”

“Doğru,” diye mırıldandı Kaptan James.

“Ayrıca şunu söylemeye gerek yok,” diye devam etti

Poppy, bu kolayca zorlanmadan yaptıkları anlaşmayla biraz yumuşamıştı, “bana fizik okuma fırsatı verilmedi.”

“İster miydin?”

“Fizik okumak mı?”

Kaptan eliyle nazikçe bir işaret yaptı.

“Konumuz bu değil,” dedi Poppy.

“Aslında tam da bu, konumuz aerodinamikle ilgili.”

“Benim asıl demek istediğim şul” Parmağını ona doğru öyle bir salladı ki Andrew gözlerini kırptırdı. “Ben bunun bir kelime olduğunu bile bilmiyordum.”

“Bunu bilmediğin gayet açık, gün gibi aşikâr,” dedi. “Söylemene gerek yok.”

“Konumuz bu değil.”

“Yine konumuz bu değil,” dedi kaptan neredeyse meraklanmış bir sesle.

Poppy kaşlarını çattı. “Bir kere *söylediğinde* anlamını anlayabilirim. Ama konu...” devam etmeyip dilini tuttu.

“Konumuz mu?” dedi kaptan yardımsever bir tavırla.

Poppy ona bir bakış attı. “Konumuz kadınlara eşit eğitim hakkı tanınmalı,” dedi ciddi bir tavırla. “Tabii okumak isteyenler için.”

Kaptan turtasına uzanırken, “Bu konuda benden hiçbir itiraz görmeyeceksin,” dedi. “En ufak bir şekilde,” diye mırıldandı.

“Çok iyi o hâlde,” dedi Poppy.

“Daima,” derken Andrew turtasından bir ısırık aldı. “Senin dilimin daha mı büyüktü?”

“Tabii.”

Andrew sanki bu kadar az olacağını beklemiyormuş gibi onu belli belirsiz başıyla onaylayan bir hareket yaptı ve Poppy turtasını bitirirken sessizce oturdu.

“Yemeği hep bu kadar geç mi yersin?” diye sordu Poppy, kaptan sandalyesine oturduğunda.

Andrew sanki onun varlığını unutmuş gibi başını kaldırıp baktı. “Her zaman değil.”

“Ne yapıyordun?”

Andrew bu soru karşısında biraz eğlenmiş görünüyordu. “Geminin kaptanlığını yapmak dışında mı?”

“Bana bir gemi kaptanlığının neleri *gerektirdiğini* anlatacağını umuyordum.”

“Anlatacağım,” diyerek onu şaşırttı. “Ama bu gece değil,” diyerek esnedi, ardından gerindi ve bu hareketi beklenmedik derecede içtendi. Tanıdığı hiçbir centilmen onun huzurunda böyle bir şey yapmazdı... ailesi dışında elbette.

“Bağışla beni,” diye mırıldandı kaptan ve sanki sadece artık kamarasında serbest kalması gerektiğini ona hatırlatmak ister gibi göz kırptı.

Poppy yutkundu. “Sanırım yatmaya hazırlanacağım.”

Andrew başıyla onu onayladı. Bir anda ne kadar bitkin görüldüğünü fark etti Poppy. Son derece rahatsız edici bir şefkat duygusuyla sarsıldı. Ve birden, “Özellikle yorucu bir gün müydü?” diye sordu.

“Biraz.”

“Benim yüzümden mi?”

Andrew’un yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Korkarım her şey için sizi suçlayamıyorum, Bayan Bridgerton.”

“Bunu çok mu istiyorsunuz?”

“Yırtık bir yelkenin, can sıkıcı bir rüzgârın ve üç kusma vakasının sorumluluğunu üstlenmenin bir yolunu bulabilirseniz çok minnettar olurum.”

“Korkarım rüzgâr, sahip olmadığım doğaüstü bir yeteneğe ihtiyaç duyuyor,” dedi Poppy neredeyse özür dilercesine.

“Yırtık yelkenlere ve bulanık midelere karşı mı?”

“Plan yapmak için biraz zaman verilirse bunları hallederim,” derken Poppy eliyle belli belirsiz alaycı bir hareket yaptı. “Bir de güverteye erişim tabii.”

“Ama ne yazık ki bu konuda çok acımasızım.”

Poppy dirseğini masaya koyup elini düşünceli bir şekilde çenesine dayadı. “Yine de bunun senin doğanda olduğunu düşünmüyorum.”

“Acımasızlığın mı?”

Poppy başını sallayıp doğruladı.

Andrew gülümsedi ama çok az, sanki doğru düzgün hiçbir şey yapamayacak kadar yorgunmuş gibi. “Sadece bir gün oldu ama yine de beni çok iyi tanıyorsunuz, Bayan Bridgerton.”

“Sadece yüzeysel olarak, derinini bilmeden tanıdığımı düşünüyorum.”

Andrew ona merakla baktı. “Ama sanki bunu çok istiyormuş gibi konuşuyorsun.”

Sesleri yumuşamış, konuşmanın sert ve sivri kenarları yorgunluktan kırılmıştı sanki. Belki de birbirlerine duydukları saygıdan...

Poppy bu sıcak düşünceden rahatsız olarak ayağa kalktı. Kaptan James’e saygı duymuyordu. Duyamazdı. Ve ne kadar hoş biri olursa olsun Poppy kesinlikle onu *sevmemeliydi*.

Yorgundu. Savunmasızdı. “Geç oldu,” dedi Poppy.

“Gerçekten,” diye yanıtladı kaptan ve ellerini yıkamak için Billy’nin başlangıç yemeği ile tatlı servisi arasında getirdiği su dolu tasa doğru ilerlerken Poppy onun sandalyesinden kalktığını duydu. Onun da yüzünü yıkayıp dişlerini temizlemesi ve de saçlarını fırçalaması gerekiyordu. Bunu her gece yapıyordu ve bir erkeğin önünde yıkanıp temizlenmek ne kadar tuhaf gelse de açık denizin ortasında da bu alışkanlığını sürdürmeye kararlıydı.

Ama yine de garip bir şekilde olması gerekenden daha az tuhaf geliyordu.

Diş tozunu alırken kendi kendine, buna *ihtiyacın* var, dedi. Hepsi buydu. Eğer onun varlığına alışmaya başladıysa

bunun nedeni buna *mecbur* olmasıydı. O histeriye yatkın olmayan gerçekçi bir kadındı. Bununla gurur duyuyordu. Yeni tanıştığı bir adamın önünde dişlerini fırçalamak zorunda kalsaydı kesinlikle yaygara koparmazdı.

Poppy ona omzunun üzerinden baktı, kaptanın bir şekilde Poppy'nin onu düşündüğünü bildiğinden emindi ama kendi görevlerine dalmış gibi görünüyordu, şu an masasındaki bazı kâğıtları karıştırıyordu.

Poppy teslim olmuş bir şekilde uzun bir nefes vererek parmağına baktı ve üzerine naneli diş tozundan bir miktar serpti. Her fırçalamada el değiştirmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Diş tozu cildini tahriş edebilirdi.

Dişlerin fırçaladı, yüzüne biraz su çarptı ve kaptanın izlemediğinden emin olduktan sonra saçındaki tokaları çekti ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek, kullandığı yaban domuzu kılından saç fırçasıyla evde yaptığı gibi saçlarını güzelce fırçaladı. Uyku örgüsünü de yaptıktan sonra yatağa girmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Dönüp yatağa doğru bir adım attı ama sonra kaptanm orada olduğunu gördü, ona tahmin ettiğinden de daha yakındaydı.

“Ah!” diye bağırdı. “Üzgünüm ben...”

“Hayır, bu tamamen benim hatam. Hemen döneceğini düşünmemiştim ve...”

Poppy sola adım attı.

Andrew de sağa.

İkisi de garip sesler çıkardı.

“Özür dilerim,” diye homurdandı kaptan.

Andrew bu kez sola adım attı.

Poppy de sağa.

“Dans edelim mi?” diye espri yaptı Andrew. Poppy de aynı şekilde karşılık verecekti ama gemi güçlü bir dalganın üzerinde yukarı aşağı hareket ederek onu yana doğru tökez-

letti. Onu düşmekten kurtaran şeyse belinden kavrayan iki sıcak eldi.

“İşte şimdi gerçekten...” Poppy yukarı baktı ve bu büyük bir hataydı. “Dans ediyoruz,” diye fısıldadı.

Hareket etmediler, konuşmadılar bile. Poppy nefes alıp almadıklarından bile emin değildi. Gözleri onunkilere odaklanmıştı ve o kadar parlak, o kadar şaşırtıcı derecede maviydiler ki Poppy birden öne doğru çekildiğini hissetti. Bir santim bile kıpırdamıyordu ama yine de bu çekişi hissediyordu.

“Dans etmeyi sever misin?” diye sordu kaptan.

Poppy başıyla bunu doğruladı. “Müzik varsa.”

“Duymuyor musun?”

“*Duyamıyorum.*” Poppy bir an için gerçekten bunu duyduğunu kaptana söyleyip söylememesi *gerektiğini* bilemedi. Çünkü duyuyordu ve bunu teninde hissediyordu... Rüzgârın ve dalgaların yumuşak müziğini. Eğer başka biri olsaydı –hayır, kaptan başka biri olsaydı– bu romantizm ve nefes nefese bir bekleyiş anı olurdu.

Eğer şu an başka bir hayatta, başka bir dünyada olsalardı, önünde eğilebilirdi.

Poppy de başını kaldırıp yukarı bakabilirdi.

Sonra öpüşebilirlerdi.

Ama şu an bu çok cüretkârca bir davranış olurdu. Skandal. Eğer şimdi Londra’ya dönseydi tek bir öpücükle mahvolmuş bir hâlde olacağını düşünmek ne kadar komikti. Ama korsanlar tarafından kaçırılmakla kıyaslandığında bu çok önemsiz kalıyordu.

Ancak yine de kaptanın gözlerine bakarken bu hiç de önemsiz görünmüyordu.

Düşüncelerinin onu yönlendirmesi karşısında dehşete düşmüş bir hâlde geriye doğru sendeledi ama kaptanın elleri hâlâ üzerindeydi, büyük ve sıcak elleri onun kalçalarının üzerindeydi, durmaları gereken yer orası olmasa da en azından düşmemesi için onu sabit tutuyorlardı.

Güvenli.

“Deniz,” dedi kaptan sert bir sesle. “Bu gece dalgalı.” Aslında değildi ama yalanını takdir etti.

“Artık tökezlemiyorum,” dedi Poppy ve bu konuda ona güven vermek için elini masaya koydu. Ya da belki de kendisi de güvende olduğundan emin olmak istemişti.

Andrew onu serbest bıraktı ve kibarca bir adım geriledi. “Özür dilerim,” dedi. “Genelde bu kadar beceriksiz değilim.”

Başka bir yalan. Başka bir nezaket. Kesinlikle beceriksiz değildi. Aksine, tökezleyen Poppy idi. Bunu söyleyerek onun cömertliğine kendi cömertliğiyle karşılık vermeliydi ama tek yapabildiği, “Diş tozuyla işim bitti,” demek oldu.

Cevap vermesi beklediğinden biraz daha uzun sürdü ve sonunda dikkati dağılmış bir şekilde “Elbette,” dedi. Sonra bir adım attı ama bu kez onun yönünü görebilmek ve yolundan çekilebilmek için yarım saniye beklemeyi ihmal etmedi.

“Teşekkür ederim,” diye ekledi.

Her şey çok tuhaftı. Ama Poppy, olması gerektiği gibi olduğunu düşündü. “Şimdi yatağa gireceğim,” dedi.

Kaptan dişlerini temizlemekle meşguldü ama onun mahremiyetini düşünerek rahat etmesi için arkasını döndü. Bunu neden yaptığından emin değildi çünkü ikisi de onun kıyafetleriyle uyuyacağını biliyordu. Ama yine de bu düşünceli bir jestti ve bir centilmen olarak statüsünün bir başka göstergesiydi.

“Ben hazırım,” diye seslendi Poppy.

Kaptan dişlerinin temizliğini bitirip döndü. “Fenerleri birazdan kapatacağım,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Elbisesinin kuşağını o görmeden çözebilmek için örtüyü çenesine kadar çekti. Eve döndüğünde bu elbiseyi yakacaktı. Kumaşını beğendiği için aynısını yaptırmış olabilirdi ama bunu...

...Ocağa atıp yakacaktı.

Yan yattı ve yüzünü duvara çevirerek ona sağladığı mahremiyetin aynısını o da ona sağladı. Ama kaptanın her hareketini duyabiliyordu, onun kendisine uyumak için yer yapışını, çizmelerini çıkarışını, tüm uyku hazırlığını duyuyordu.

“Ah, yastık!” Poppy aniden hatırladı. Ve hemen yastığı başının altından çekip omzunun üzerinden ona doğru fırlattı. “Buyur!”

Yumuşak bir ses ve ardından yumuşak bir homurtu duydu.

“Kusursuz bir nişan alma,” diye mırıldandı kaptan.

“Sana mı vurdum?”

“Eşitledik.”

Poppy gülümsedi. “Skoru mu?”

“Çok şanslı olmalısın.”

“Ben hiç öyle düşünmüyorum,” diye itiraz etti.

“Kabul et, öylesin,” dedi Andrew, fenerlerin sonuncusunu da söndürürken. “Şimdi sessiz ol ve uyu.”

Poppy şaşırtıcı bir şekilde onun dediğini yaptı.

BÖLÜM 9

Andrew ertesi sabah gemiyi yelkenleri rüzgârla aynı hızda tutacak şekilde çevirirken sorunun Poppy Bridgerton'un kötü, berbat biri olmaması olduğunu fark etti.

Eğer o kötü biri olsaydı kamaranın kapısını kapatıp onu unutabilirdi.

Eğer bu kız kötü biri olsaydı, içinde bulunduğu zor durumdan belli belirsiz, onursuz bir zevk bile alabilirdi.

Ama kötü değildi. Tam bir baş belasıydı... daha doğrusu varlığı öyleydi... ama kötü, berbat biri değildi.

Ve bu, tüm bunları çok daha karmaşık hâle getirmişti.

Kızın güvenliği için canının sıkılmasına katlanmaya değerdi ama nedense bu durum onu birkaç kitap ve okyanus manzarası dışında hiçbir şey olmadan kabine kapattığı için kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

Andrew birkaç saattir ayaktaydı, gün doğumundan sonra nadiren uyurdu. Billy şimdiye kadar kahvaltısını getirmişti, bu da önemli bir şeydi. Çocuk çok fazla sohbet meraklısı değildi ama artık kadın misafirlere karşı duyduğu korkuyu yendiğine göre, elbette birkaç dakikalık oyalanma sağlayabilirdi.

En azından soğuk kahvaltı yapmak zorunda kalmayacaktı. Bayan Bridgerton bu hatayı bir daha yapmazdı.

O aynı hatayı iki kez yapacak türden biri değildi.

Yine de onu kontrol etmeliydi.

Kibarlık olsun diye.

Neticede misafiriydi.

Bir bakıma.

Ne olursa olsun, kesinlikle onun sorumluluğundaydı. Ve buna fiziksel sağlığın yanı sıra zihinsel sağlığı da dahildi. Ayrıca sıkılmasını önleyecek bir şeyler düşünmüştü. Bunun neden daha önce aklına gelmediğini gerçekten bilmiyordu... muhtemelen içinde bulundukları beklenmedik durum karşısında hâlâ dehşete düşmüş olduğu içindi.

Londra'da moda hâline gelen parçalanmış haritalardan esinlenerek tasarlanmış bir tür ahşap bulmacası vardı. Ama onunki normalden çok daha karmaşıktı. Denediğinde toparlaması birkaç saatini almıştı. Çok fazla değil ama Poppy'nin zamanını doldurmasına yardımcı olacaktı.

Poppy'nin hoşuna gideceğini biliyordu. Bunu açıklayamayacağı bir kesinlikle biliyordu çünkü bu bulmaca onun da hoşuna gitmişti. Çünkü ikisi de aynı şekilde analitik, problem çözen bir zihne sahip gibi görünüyorlardı. Eğer onun mağarasına izinsiz girdiğinde ulusal sırları riske atmasaydı, çok iyi arkadaşlar olacaklarından emindi.

Ya da onu kaçırmasaydı.

"Jenkins, dümene geç," diye seslendi, ikinci arkadaşının yüzündeki endişeli ve düşünceli ifadeyi görmezden gelerek. Andrew dümene normalden çok daha fazla zaman ayırmıştı. Ancak bir kaptanın belirli bir süreyi burada geçirmesi gerektiğini söyleyen bir yasa yoktu...

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı. Kendisini, özellikle kendisini hiç kimseye açıklamaya ihtiyacı yoktu.

Neyse ki Jenkins, herhangi bir yorum yapmadan komutayı devraldı ve Andrew, ana güverteye doğru ikişer ikişer

merdivenlerden indi ve ardından kamarasına doğru adım adım ilerledi.

Anahtarını kilide sokmadan önce sertçe vurdu ve Bayan Bridgerton'ın onu selamlamasına fırsat vermeden içeri girdi.

Masada oturuyordu, kestane rengi saçları gelişigüzel şekilde toplanmıştı. Kahvaltısından arta kalanlar (üç meyve ve biraz kızarmış ekmek) önündeki tepside duruyordu.

“Çilek sevmiyor musun?” diye sordu, üçünün en büyüğünü tabağından alırken.

Poppy okuduğu kitaptan kafasını kaldırdı. “Beni hasta ediyorlar.”

“İlginç.” Kaptan ondan bir ısırık aldı. “Yengem de senin gibi, aynı. Ben görmedim ama Edward... Yani benim ağabeyim... Çilek yediğinde karısının hâlinin görülmesi gereken bir manzara olduğunu söylüyor.”

Poppy Lizbon'la ilgili ince bir rehber olan kitapta kaldığı yeri işaretledi, ayak parmağının bile Portekiz toprağına değmesine izin verilmeyecek olsa da oldukça yararlı bir kitaptı... Sonra onu yere bıraktı ve “Sanırım bu bir insanın hiç de görmek istemeyeceğı bir manzara,” dedi.

“Gerçekten.” Andrew ürperdi. “Erkek kardeşimin bu konuda *korkunç* kelimesini kullandığını hatırlıyorum ve onun asla konuşurken abartıya kaçmaya yatkın biri olmadığına inanıyorum.”

“Yani senin aksine, öyle değil mi?”

Andrew bir elini kalbinin üzerine koydu. “Yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda abartırım.”

“Bir erkek kardeşin olduğunu duymak kulağı hoş geliyor.”

Andrew hemen, “O evli,” diye karşılık verdi.

“Onun evli olduğunu anladım ama anlamadığım şey şu ki, evli olması onu daha mı az keyifli kılıyor?” Poppy onu sinirlendirmesi gereken bu durumu son derece eğlenceli bul-

muş görünüyordu ama o bunun yerine kendini... Garip mi hissetmişti?

Green?

Geveze dili onu bu kadar başarısızlığa uğratmayalı uzun zaman olmuştu.

Neyse ki Bayan Bridgerton'ın bir yanıtı ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Bunun yerine tabağını ona doğru itti. "İstersen gerisini de alabilirsin."

Andrew onun teklifini kabul etti ve parmaklarında sadece çileğin yeşil yapraklı kısmı kalana dek bütünüyle ağzına atıp yedi. Sonra da boş tabağı masaya koyup kalçasını masanın kenarına dayadı ve "Sen de kendini kötü hissediyor musun?" diye sordu.

Poppy şaşırarak bir kahkaha attı. "Bir dakika içinde mi?"

Andrew onun cevabına başıyla küçük bir selam vererek karşılık verdi.

"Hayır," dedi Poppy, sesinde mizahi bir dokunuş vardı ve onun hoş bir şekilde içini ısıtmıştı. "Ama yine de oldukça kaşınıyorum ve nefesim daralıyor. Açıkçası, bir kamarada hapsolmuşken kaçınmayı tercih ettiğim iki şeyden biri buydu."

Andrew, meyveyi bitirirken, "Aşçıya söyleyeceğim," dedi. "Sana başka bir şey verebilir."

"Teşekkür ederim. Bunu memnuniyetle kabul ederim."

Andrew bir an ona baktı ve sonra, "Gördüğün gibi korkunç derecede medeniyiz, öyle değil mi?"

"Bunu bu kadar korkunç bir şey olarak görmek endişe verici," diye karşılık verdi Poppy.

"Bu yorumda üzerinde düşünülecek çok şey var," dedi kaptan masanın kenarından uzaklaşarak, "ama ne yazık ki zamanım yok."

"Ama yine de bana zaman ayırdın," diye belirtti Poppy. "Senin arkadaşlığından aldığım bu keyfi neye borçluyum?"

“Keyif mi?” diye mırıldandı kaptan ve gardırobuna yöneldi. Sonra da Poppy’nin cevap vermesine izin vermeden, “Değil mi? Bence öyle,” diye ekledi.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Onun şaşkın ses tonu hoşuna gitmişti ama eşyalarını karıştırırken daha fazla konuşma zahmetine girmede. Bulmacayı çıkaralı epey zaman olmuştu ve bulmaca gardırobun arka tarafında kırık bir kaleydoskop ve bir çift çorabın arkasına sıkıştırılmıştı. Tahta parçalar, altın rengi büzme ipli, mor renkli bir kadife kese içinde saklanıyordu. Sonuç olarak, oldukça muhteşemdi.

Masanın üzerine koydu. “Bundan hoşlanabileceğini düşündüm.”

Poppy kadife keseye, sonra da ona baktı, kaşları soru sormasına kalktı.

“Bu parçalara ayrılmış bir harita,” dedi kaptan.

“Ne?”

“Daha önce hiç görmedin mi?”

Poppy başını iki yana salladı ve kaptan keseyi açıp bulmacanın tahta parçalarını ahşap masanın üzerine döktü. “Bunlar yaklaşık on yıl önce çok popülerdi,” diye açıkladı. “Spilsbury adında bir haritacı, ahşap bir tahta üzerine bir harita yapmış ve ardından ülkelerin ve denizlerin sınırlarını yerlerinden kesip ayırmış. Bu yöntemin insanlara coğrafya öğretmeye yardımcı olacağını düşünmüş. Onların ilk birkaçının kraliyet ailesine gittiğine inanıyorum.”

“Ah, neden bahsettiğini biliyorum,” diye bağırdı Poppy. “Ama benim gördüklerimde bu kadar çok parça yoktu.”

“Evet, bu eşsiz bir şey. Onu özel siparişle kendim için yaptırdım.” Kaptan onun çaprazına gelen bir sandalyeye oturdu ve birkaç parçayı yayıp harita tarafı yukarı gelecek şekilde bulmacayı ters çevirdi. “Parçalanmış haritaların çoğu sınırlar boyunca kesilmiş... Ulusal sınırlar, nehirler, kıyıları...

Bu tür şeyler. Coğrafyayı zaten biliyorum ama bir şeyleri bir araya getirmeyi seviyorum, bu yüzden sipariş verirken benimkinin bunun yerine birçok rasgele küçük şekilde parçalara bölünmesini istedim.”

Poppy’nin dudakları şaşkınlıkla aralandı ve parçalardan birini eline aldı. “Ve sonra da oturup onları bir araya getirdin,” dedi neredeyse saygıyla. “Bu harika! Orada kaç parça var?”

“Beş yüz.”

“İnanmıyorum!”

Andrew mütevazı bir şekilde, “Aşağı yukarı,” diye itiraf etti. “Saymadım.”

“Ben sayacağım,” dedi Bayan Bridgerton. “Ne de olsa bol bol vaktim var.”

Bunu bir şikâyet olarak söylememiş gibi görünüyordu, bu yüzden birkaç parçayı daha çevirdi ve “Başlamanın en iyi yolu aramaktır...” dedi.

“Hayır, söyleme!” dedi Poppy araya girerek, “Ben kendim bulmak istiyorum.” Bir parça alıp ona baktı.

“Yazısı küçük,” dedi.

“Gözlerim keskindir.” Poppy başını kaldırdı, yukarıda bahsi geçen gözleri zevkle parlıyordu. “İC yazıyor. Pek yardımcı olmadı. Ama mavi, yani Baltık olabilir ya da Atlantik.”

“Ya da Pasifik.”

Poppy şaşırmış görünüyordu. “Harita ne kadar büyük?”

“Bilinen dünya işte,” dedi kaptan, ama bunu söylerken sesindeki kibirliliğe biraz şaşırmıştı. Bu bulmacayla gurur duyuyordu, bildiği kadarıyla başka hiçbir harita bu kadar çok fazla sayıda parçaya bölünmemişti. Ama övünmesinin nedeni bu değildi. Poppy’nin onunla tanıştığından beri ilk kez bu kadar mutlu olması da değildi. Bunun nedeni...

Sevgili Tanrım, onu etkilemek istemişti.

Birden ayağa fırladı. “Geri dönmeliyim.”

“Peki, tamam,” dedi Poppy dikkati dağılmış bir şekilde, onun söyleyeceklerinden çok bulmacayla ilgileniyordu. “Bildiğin gibi ben burada olacağım.”

Andrew kapıya doğru yürürken bir yandan da onu izledi. Poppy başını kaldırıp ona bir kez bile bakmamıştı. Poppy onun mizacındaki bu ani değişikliği fark etmediği için memnun *olmalıydı*. “Billy bu öğleden sonra sana yiyecek bir şeyler getirecek,” dedi.

“İyi olur.” Başka bir parça alıp inceledi, çayından bir yudum aldıktan sonra başka bir parçayı incelemek için masaya koydu.

Andrew kapının koluna dokundu. “Herhangi bir tercihin var mı?”

“Hımm?”

“Yemek için. Herhangi bir tercihin var mı? Tabii ki çilek dışında birçok şey olabilir.”

Poppy yukarı baktı ve sanki onun hâlâ orada olduğuna şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. “Yani kuşkonmazdan pek hoşlanmam, eğer sorduğun buysa.”

“Zaten gemide bu söylediğin şeyi bulmak pek olası değil,” dedi. “Meyve ve sebzeleri saklamaya çalışıyoruz ama asla bu kadar pahalı bir şeyi değil.”

Poppy omuz silkti ve elindeki bulmacaya geri döndü. “Zamanla her şeyin yoluna gireceğine eminim.”

“İyi.” Andrew öksürüp boğazını temizledi. “Bizi bu kadar iyi anlamana sevindim. Bunun ideal bir durum olmadığının ben de farkındayım.”

“Hı hı.”

Andrew başını yana eğdi ve Poppy’nin harita tarafı ona bakacak şekilde parçaları çevirmeye başlamasını izledi ve ardından, “Bu bulmacalardan bir tane daha olmaması gerçekten çok kötü,” dedi.

“Hımm.”

“Ben gidiyorum, o zaman.”

“Hıı hıı.” Aralarındaki bu sohbet onun sanki kaptanın bir an önce gitmesini ister gibi isteksizce sürekli başını yukarı kaldırıp, ardından elinde meşgul olduğu bulmaca ile ilgilenmek için tekrar aşağı indirmesine neden oluyordu.

“Pekâlâ,” dedi kaptan huysuzca. “Hoşça kal.”

Poppy dikkati tahta parçalara takılıyken veda etmek için başını bile kaldırmadan elini kaldırmakla yetindi. “Hoşça kal!”

Andrew kamaradan çıkıp koridora çıktı ve kapının kapanıp kilitlendiğinden emin oldu. Ama Poppy elbette dışarı çıkabilirdi. Onu dışarı çıkmasını sağlayacak bir araç olmadan bırakması sorumsuzca olurdu. Sonsuz’da hiç sorun olmamıştı ama yine de denizde dikkatli olmak gerekiyordu.

Gidip kapının kilidini açtı ve tekrar içeri girdi. “Senin de bir anahtarın olduğunu biliyor musun?”

Bu Poppy’nin dikkatini çekti. “Pardon, anlamadım?”

“Bir anahtarın var. Orada, üst çekmecedeki duruyor. Keyfi kullanma tabii ama olur da acil bir durum söz konusu olursa, onunla kamaradan çıkabilirsin.”

“Öyle bir şey olduğunda beni almaya gelmez misin yani?”

“Eh, denerim...” Andrew birdenbire kendisini çok tuhaf hissetti. Ona hoş gelen... ya da tanıdık bir duygu değildi. “Ya da birini gönderirim. Ama gerektiğinde senin kendini dışarı atma yeteneğinin olması önemli.”

“Yani demek istediğin şu ki,” dedi Poppy, “benim kamaradan ayrılmayacağıma inanıyorsun.”

Andrew tam olarak bu şekilde düşünmemişti ama cevap olarak “Evet,” dedi. “Sanırım öyle.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

Andrew ona baktı. Şimdi bu ne anlama geliyordu?

“Bulmaca için teşekkür ederim,” dedi, konuyu rahatsız edici bir hızla değiştirerek. “Aslında bunu gerçekten söyle-

yip söylemediğimden emin değilim. Gerçekten çok düşünelisin.”

“Önemli değil,” dedi. Başı ve omzu hafifçe kasıldı. Yanaklarının da ısındığını hissetmişti.

Poppy gülümsedi. Gözlerine derinlemesine nüfuz eden sevgi dolu, sıcak bir şeydi bu ve adam gözlerinin renginin yapraktan çok yosun yeşili olduğunu düşünmeye başlamıştı, gerçi bu sadece pencerelerden gelen ışıktan kaynaklanıyor da olabilirdi...

“Sana ihtiyaç duyulduğunu, gitmen gerektiğini söylemiştin, değil mi?” diye hatırlattı Poppy.

Andrew gözlerini kırıştırdı. “Evet, elbette.” Başını hafifçe iki yana salladı. “Bir an için unuttum.”

Poppy bu defa belli belirsiz bir eğlence havasıyla tekrar gülümsedi. Ya da belki sabırsızlıkla. Açıkça ondan kurtulmak istiyordu.

“O hâlde ben gidiyorum.” Kaptan başıyla hızlı bir selam verdi ve kapıya doğru ilerledi.

“Ah, dur bir dakika, bekle!” diye bağırdı Poppy.

Andrew döndü. Ama istekli bir dönüş değildi. Kesinlikle değildi. “Evet?”

Poppy elleriyle kahvaltısını işaret etti. “Tepsiyi alır mısın? Bulmaca için daha fazla yere ihtiyacım olacak, öyle değil mi?”

“Tepsi,” diye tekrarladı Andrew donuk bir sesle. Onun tepsisini taşımasını istiyordu. Ama bu lanet olası gemi onundu ve bu geminin kaptanıydı.

“Çok memnun olurum.”

Kaptan tepsiyi aldı. “Akşama görüşürüz, Bayan Bridgerton.”

Akşama kadar. Kesinlikle. Akşamdan önce onu kontrol etmek için geri dönmeyecekti. Kesinlikle dönmeyecekti.

•

POPPY bulmacanın dörtte birini tamamlamışken kapının sert bir şekilde tıklatıldığını ve ardından kilitte dönen anahtarın sesini duydu.

“Kaptan James!” dedi biraz şaşırarak. Her zamanki gibi acayip derecede yakışıklı görünüyordu. Bir erkeğin saçlarının rüzgârda uçuşması nasıl bir şeydi? Ve bu sabahın aksine gömleğinin yakası açıktı. Aslında Poppy bunu umursamamıştı ama nezaket gereği gözlerini zorlukla ondan kaçırdı ve dikkatini tekrar elindeki yapboz parçasına çevirdi. Bunun Kanada’ya ait olabileceğini düşündü. Ya da belki de Japonya’ya.

“Benim Billy olabileceğimi mi düşündün?” diye sordu Andrew.

“Hayır, asla, çünkü o böyle bir yetki ve salahiyyetle kapıyı çalmaz. Ama akşama kadar dönmeyeceğini söylemiştin.”

Kaptan hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve kamaranın karşısındaki duvarı işaret etti. “Gardırobumdan bir şey almam gerekiyor.”

“Belki bir kravat,” diye mırıldandı Poppy. Sadece erkek kardeşlerini bu kadar yaka bağır açık hâlde görmüştü. Ama kardeşleri *böyle* görünmüyordu. Ya da görünselerdi bile pek dikkatini çekmezdi doğal olarak.

Öte yandan kaptanın yakışıklı olduğunu çoktan kabul etmişti. Bunu ona itiraf etmediği sürece endişelenecek bir şey yoktu.

Andrew boğazına dokundu ve Poppy onun boyun bağını çıkardığını unuttuğundan şüphelendi. “Genellikle gemide formalitelerden vazgeçeriz.”

“Bugün hava çok sıcak olduğu için mi?”

“Sürekli güneşin altında duruyoruz.”

Muhtemelen saçlarının bu kadar cömertçe altın rengi çizgilere sahip olmasının nedeni buydu. Bütün yıl İngiltere’de yaşarken bu kadar parlak ve ışıltılı olmadığına bahse girerdi.

Parlak ve ışıltılı mı? Bu sözcükler kendisini zihinsel olarak sarsmıştı. Bu gemide mahsur kaldığı süre boyunca bu tür sıfatların kafasında hiçbir işi yoktu. Hayal ürünü ve aptalcaydı ve...

Evet evet, hepsini kafasından silmeliydi. Korsanların pis ve kaba olması gerekmiyor muydu? Ama bu kaptan James kraliçeyle çay içebilecekmiş gibi görünüyordu.

Tabii kravat takması şartıyla.

Gardırobunu karıştırırken onu izledi. (Sırtı ona dönük olduğundan bakmaması için bir neden yoktu.) Birkaç dakika sonra içinden bir şey çıkardı ama ne olduğunu göremeden cebine soktu.

Tam arkasını dönerken bulmacaya geri döndü.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Andrew.

“Gayet iyi, teşekkür ederim,” dedi Poppy, kendisini izlerken yakalamadığı için rahatlamıştı. “İşe tüm kenar parçalarla başladım.” Yaptığına baktı. Yarattığı dikdörtgen çerçeveye oldukça gurur duyuyordu.

Andrew’ün sesi hemen arkasından geldi. “Her zaman işe yarar bu.”

Poppy şaşırdı. Onun bu kadar yakın olduğunu fark etmemişti.

“Hımm... Geri kalan parçaları renklerine göre ayırmaya çalışıyorum. Ama zor. Çoğu çok solgun ve...”

Neden bu kadar sıcaktı? Ona dokunmuyordu bile ama yine de vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Arkasını dönmeye cesaret edemiyordu ama ne kadar da yakında olabilirdi ki?

Poppy hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Pembe ile bu renk tonu arasındaki farkı söylemekte zorlanıyorum.” İçinde hem su hem de toprak tonları bulunan bir parçayı havaya kaldırdı. Bir köşesi açık maviydi, geri kalanı ise uçuk şeftali rengindeydi.

“Bu kesinlikle pembe,” dedi Andrew kulağına yakın bir yerde ve sonra öne doğru eğilip kolunu onun yanından uzatarak yığıntı şeklindeki parçaların arkasındaki üçgen parçaya uzandı. Gömleğinin kumaşı başının arkasına fısıldar gibi değiyordu ve Poppy bir an için nefesinin kesildiğini hissetti.

Resmen nefes almayı unutmuştu.

Parçayı onun pembe yığınının üzerine koydu ve kolunu geriye çekerek hafifçe omzuna dokundu.

Poppy’nin teni karıncalandı.

Nedeni havanın sıcak olmasıydı. Ondan olmalıydı. Güneş nihayet pencerelerden içeri sızmayacak kadar yükseğe çıkmıştı ama sabah güneşi kamaranın ısınmasına yetmişti. Bulmacaya o kadar dalmıştı ki farkına bile varmamıştı. Ama şimdi soğuk bir içeceğe ihtiyaç duyan birinin hissettiği o sabırsız, yanık duyguyu hissediyordu. Ve küçükken annesinin ona “Unut onu, düşünme, kendiliğinden gider,” dediğinde midesinden gelen guruldamaları asla görmezden gelemediği gibi, şimdi de bu duygunun esiri olmaktan kendini alamıyordu.

Ve ona inanılmaz derecede yakındı.

Kaptan başka bir parçaya uzandı, bu defaki lavanta rengiydi ama diğerinden daha uzaktaydı ve Poppy döndüğünde onun kafasının kendisinininkinin hemen yanında olduğunu gördü. Eğer kaptan dönerse... Ve Poppy de dönerse...

Bu bir öpüşme olurdu.

“Dur!” diye bağırdı Poppy.

Andrew doğruldu. “Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedi Poppy, ani patlamasından çok utanmıştı. “Hayır. Hayır.” Son *hayır* sesine şakacı bir vurgu vermeye çalıştı ama başaramadığını hissetti. Hafifçe öksürüp boğazını temizledi, böylece tekrar konuşmadan önce toparlanması için kendisine fazladan birkaç saniye süre tanıdı ve bunu yaptığında ellerini kendisini dengede tutabilmek için deniz-

yıldızı gibi masanın üzerine yaydı. “Sadece bunu kendi başıma tamamlamak istiyorum. Hiçbir yardım istemiyorum.”

Andrew arkasından uzaklaşmıştı ve yüzüne baktığında ifadesinde kurnazca, alaycı, hatta *her şeyin farkında* olduğuna dair hiçbir şey olmadığını görünce rahatladı. Bunun yerine neredeyse utanmış ve şaşkın görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedi Andrew. “Böyle şeyleri seviyorum.”

“Sorun değil,” dedi Poppy sesindeki kekelemeden nefret ederek. “Sadece... artık...”

Andrew bir adım uzaklaştı ve Poppy kapıya doğru gittiğini sandı ama aniden durdu ve arkasını dönerek ellerini karşısındaki sandalyenin arkasına koydu. “Neden bu kadar anlayışlı davranıyorsun?”

Poppy gözlerini kırptırdı. “Pardon, anlayamadım?”

“Bugün son derece cana yakınsın.” Andrew’ün gözleri kı-sıldı ama bu bakışlarda *pek* şüphe görünmüyordu.

“Buraya...”

Andrew sanki bunu hiç düşünmemiş gibi başını yana eğdi. “Geldiğin günün aksine...”

“Bir *çuvalın* içindeyken mi demek istiyorsun?”

Andrew bunu geçiştirdi. “Nedeni bulmaca mı?”

“Şey...” Poppy durakladı, adamın sorusuna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Neden kabullenici davranıyordu ki? Bu çıldırtıcı adam onu rızası olmadan alıkoyuyordu; burada, açık denizde, bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Belki bir handa ya da evde, yani kaçmayı düşünebileceği bir yerde olsaydı daha farklı davranırdı. Ama burada, gemide, aykırı davranmanın ona kazandıracağı hiçbir şey yoktu. Hele de onun yanında bir hafta geçirmek zorundayken.

Kaptana baktı, onun yoluna devam etmesi için yeterince oyalandığını umuyordu ama hayır, kaptan hâlâ parlak mavi bir beklentiyle ona bakıyor ve cevabını bekliyordu.

“Sanırım,” dedi Poppy dikkatle, “bunun nedeni, hiçbir

hoş ve makul nedenimin olmaması, hoş karşılanmadım, hiçbir yere gidemiyorum. Kesinlikle kaçamam ve bunu yapacağımı düşünmek için aptal olmak gerekir. Portekiz’de tek başıma yaşayamam ancak senin koruman dahilinde yaşadığım takdirde iyi durumdayım. Yani beğen ya da beğenme, ben sana bağlıyım.”

Andrew yavaşça başını sallayıp bunu doğruladı. “Tıpkı benim de sana olduğum gibi.”

“Ah,” diye ekledi Poppy ve “ama ben bundan hiç *hoşlanmıyorum*,” diye özellikle vurguladı.

Andrew’ün çenesi gerildi ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

“Beğen ya da beğenme,” dedi Poppy. “Ben bundan hoşlanmadığımı açıkça belirtmek istedim.”

“Not edilmiştir,” diye belirtti Andrew.

“Ama,” diye ekledi Poppy, “bana hep biraz da olsa saygılı davrandın, bu yüzden ben de sana aynısını yapmaya çalışıyorum.”

Andrew’ün kaşlarından biri havaya kalktı. “Biraz da olsa mı?”

Poppy bu düşüncesini daha açık bir şekilde ifade etti. “Örneğin hâlâ bu odada uyuyorsun, öyle değil mi?”

“Seni korumak için,” diye hatırlattı Andrew.

“Kapı zaten kilitleniyor.”

“Aşağıda *uyuyamıyorum*.”

“Bu kamara ve dışarıdaki koridor dışında geminin bir santimini bile görmediğim için aşağıdaki yatakların uygun olup olmayacağını söyleyemem.”

Andrew küçümseyerek gülümsedi. “Sana *Sonsuz*’un içinde sonsuz serbestlik tanınmış olsa bile, denizcilerin kamara-larının civarı dışında hiçbir yere gitmene izin verilmeyeceğini söylediğimde bana güven.”

Poppy başını kapıya doğru eğdi. “Bu güvertede üç kamara daha saydım.”

“Saymış olabilirsin. Ama çok küçükler.”

“Ama iki erkek için yeterince büyük, sanırım. Brown ve Green paylaşmıyor mu?”

“Bu geminin kaptanı ne Brown ne de Green.”

“Yani aslında bir kamarayı paylaşamayacak kadar büyük olanın gururun olduğunu söylüyorsun.”

“Ama *seninle* paylaşıyorum.”

“Bu hâlâ anlam veremediğim bir karar,” diye Poppy homurdandı. “Başka bir yerde olsaydık, aynı kamarada kalmamız için benimle evlenmek zorunda kalırdın.”

Bu Andrew’ü güldürdü. Poppy için ölümcül, şeytani bir şeydi bu gülüş. Ona doğru eğildi. “Yani Bayan Bridgerton, benimle evlenmek mi istiyorsunuz?”

Poppy, “Hayır!” diye neredeyse ulur gibi bağırdı. “Sözlerimi çarpıtlıyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Andrew sempatik bir şekilde. “Çünkü bunu yapmamı fazlasıyla kolaylaştırıyorsun.”

Poppy kaşlarını çatı. “Kibar bir centilmen olmanla ilgili söylediğim her şeyi geri alıyorum.”

Andrew yine de gülümsemeye devam etti. Poppy bu sefil adamın bunu *eğlenceli* bulduğunu düşündü. Ya da belki de *onu* eğlenceli bulmuştu, ki bu çok daha kötüydü.

“Ne tesadüf ki,” dedi, “bu gece kılavuz kaptan kamarada uyumaya karar verdim. Orada gerçekten de iki yatak var.”

“Ama demin dedin ki...”

Andrew elini kaldırdı. “Bilge bir adam, asla çıktığı yolu tartışmaz. Ve bence aynı şey kadınlar için de geçerli.”

Haklıydı, lanet olsun. Yine... “Sendeki bu fikir değişikliğinin nedeni nedir?” diye kuşkuyla sordu Poppy.

“Ah, söyleyeyim... Ağrıyan boynum, ağrıyan sırtım ve bu sabah neredeyse dümende uyuyakalmam.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır, aslında değil,” dedi kaptan. Artık rahatça inleyebilirdi. “Ben istedim.”

Poppy söylediklerinden dolayı pişman görünmeye çalıştı. Gerçekten de öyleydi. Ama onun görevdeyken uykuya dalması düşüncesinin hoş bir yanı vardı ve sesindeki neşeyi gizleyememişti.

Schadenfreude, Poppy Bridgerton’la tanış.

“Mürettebatın nabzını yokladım,” dedi Kaptan James “ve sonuçta senin rahatsız edilmeyeceğinden emin oldum.”

Poppy ağırbaşlılıkla başını sallayıp onu onayladı. Kazanmıştı. Kazanmıştı! Ama erkekleri tanıyordu ve zaferin kendisine ait olduğunu düşünmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden ona hoş bir şekilde gülümsedi ve “Teşekkür ederim,” dedi.

Andrew kollarını kavuşturdu. “Elbette kapıyı kilitli tutacaksın.”

“Nasıl istersen.”

“Ve şunu anlamalısın ki burası hâlâ benim kamaram ve gün içinde buraya girip çıkacağım.”

“Her şeyin burada,” diye mırıldandı Poppy hoş bir tavırla ama şunu eklediğinde her şeyi mahvedebilirdi, “Gördün mü ne kadar hoş biriyim?”

BÖLÜM 10

Gerçekten de kabul edilebilir. Bir şeylerin peşindeydi. Ama ne olduğunu Andrew bir türlü kestiremiyordu. Bir kaçış planlamadığını söylediğinde ona inanmıştı. Kız bunun için fazla zekiydi. İngiliz topraklarına döndüklerinde bir şeyler deneyebileceğini tahmin ediyordu ama kesinlikle daha önce değil.

Ama Britanya topraklarına geri döndüklerinde... Andrew o zaman ondan kurtulmak istiyordu, öyle değil mi?

“Bir sorun mu var?” diye Poppy’nin sorduğunu duydu. “Birdenbire çok şüpheli görünmeye başladın.”

Kaptan ona baktı. Kahverengi saçlar, yeşil gözler, mavi elbise... Her şey aynıydı. Ama buna rağmen ona bakarken *kendisini* farklı hissediyordu.

Ama bunun *onun* yüzünden olmadığını söyledi kendi kendine. Doğru, onun varlığı bu yolculuğu eşi benzeri olmayan bir yolculuğa dönüştürmüştü ama huzursuzluğunun nedeni o değildi. Birkaç aydır kendini pek iyi hissetmiyordu.

Sanki içinde bir şeyler yerinden fırlamıştı. Kendisini dalgın hissediyordu.

Huzursuz.

Bu genellikle yelken açma zamanının geldiği anlamına gelen bir duyguydu. Onunki tek bir yerde çok uzun süre kalacak bir ruh değildi. Bu onun varlığının temel bir gerçeği, küstah mizah anlayışı, mavi gözleri ya da mekanik olan her şeye olan hayranlığı kadar onun bir parçasıydı. Donanmaya katıldığı son yılda Eton'dan çekilmesine izin vermeleri için anne babasına yalvarmasının nedeni buydu. Öğrenimini bitirmesini tercih edeceklerini bilmesine rağmen ona izin vermemelerinin nedeni buydu.

Andrew'ün her zaman mühendislik ve mimarlık tutkusuna sahip olmasına ve muhtemelen bu konuda gerekli olan eğitimi biraz almasının yeterli olacağını bilmelerine rağmen, Cambridge'e gitmesini teşvik etmek için çabalamak şöyle dursun ona önermeye bile çalışmamışlardı.

Çünkü o üniversitedeki üç yılı asla bitiremezdi. En azından o zaman değil. Zar zor yerinde oturabiliyordu. Dersler ve seminerler onun için tam bir işkence olurdu.

Ama son zamanlarda göğsünde kök salmış olan, farklı türde bir huzursuzluktu. Değişime ihtiyacı vardı evet ama *sürekli* bir değişim değil. Uzun zamandır aklının bir köşesinde gizlediği o kır evini yeniden gördü. Her aklına gelişinde biraz değişiyordu... Şuraya bir kafes, şuraya yeni bir taş işçiliği... ama tabii ki ne kadar büyük olması gerektiğinden hiçbir zaman tam olarak emin olamıyordu. Tek başına mı yaşamak istiyordu? Yoksa bir ailesi olmasını mı?

Çok küçük olamaz, diye karar verdi. Hiç kendine ait bir ailesi olmasa bile, yeğenleri için bolca yer isterdi. Çocukların çılgınca koşmak ve keşfetmek için alana ihtiyaçları vardı. Kendi çocukluğu muhteşem geçmişti. Rokesby ve Bridgerton çocukları içinde kendi küçük kabilelerini kurdukları ve baştan sona rahatça dolaşabilecekleri iki malikânenin tamamına sahiplerdi. Balık tutuyorlar, tırmanıyorlar, prensler, şövalyeler, korsanlar ve krallarla ilgili hayal güçlerinin her

türlü taslağını yaratıyorlardı. Ve tabii ki Billie Bridgerton her zaman Joan of Arc ve Kraliçe Elizabeth'i oynamayı tercih ediyordu, çünkü sıkıntı içindeki bir genç kız rolünü oynamayı asla istemiyordu.

Yağmur yağdığında oyunlar oynuyorlar, iskambil kartlarından evler inşa ediyorlardı ve Andrew bir noktada hayatlarında derslerin de olması gerektiğini düşünüyordu ama öğrenmeleri gereken bu dersler bile ebeveynlerinin uzman öğretmen seçimleri sayesinde eğlenceli hâle getirilmişti. Öğrenmenin eğlenceli olabileceğini, disipline körü körüne bağlılığın hiçbir şey kazandıramayacağını anlamışlardı, en azından yaşları tek haneli rakamlarda kalan çocuklarda.

Anne babası son derece bilge insanlardı. Çocuklarından hiçbirinin, kendileri de yetişkin olana kadar bunu gerçekten anlamaması Andrew'e mantıklı geldiği kadar ironik de geliyordu.

Ailesini görmek için gerçekten geri dönmesi gerekiyordu. Onları görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

“Kaptan James?”

Bayan Bridgerton şimdi onun yanında duruyordu, onun oturduğu masadan kalktığıнын farkına bile varmamıştı.

“Kaptan James?” dedi tekrar. “İyi misin?”

“Özür dilerim.” Çarçabuk zihnindeki düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştı. “Ben dalmışım, düşünüyordum...” Aslında ona gerçeği söylememesi için hiçbir neden yoktu. “Ailemi düşünüyordum.”

“Ah evet, erkek kardeşinden söz etmiştin,” dedi Poppy, gözleri muzırca bir şey düşünüyormuş gibi kısıldı. “Hani şu abartmayan ve korkunç bir çilek düşmanıya evli olan.”

Ve Poppy sonunda onu güldürmüştü. “Seni temin ederim ki hiç korkunç değildir. Aslında tanışsan ondan hoşlanırsın. O...”

Andrew birden durdu. Cecilia'mn yaralı erkek kardeşini aramak için okyanusu nasıl aştığını, yaralarına bakmaya

devam edebilmek için hafızasını kaybetmiş bir adamla nasıl evlenmiş numarası yaptığını ona anlatmak üzereydi. Cecilia özellikle cesur ya da inatçı biri olduğunu hiç düşünmemişti... Hâlâ düşünmüyordu... ve sık sık evinden bir daha asla elli milden fazla uzaklaşmayacağı için mutlu olacağını söyleyen biriydi. Ama kendisi buna ihtiyaç duyduğunda... *diğerleri* buna ihtiyaç duyduğunda... Bu gücü kendisinde bulmuştu.

Ancak ailesi hakkında daha fazla bilgi veremiyordu. Edward'ın adını bile anmamalıydı ama dürüst olmak gerekirse, hangi ailenin yakın zamanda soyağacının bir dalında Edward yoktu ki? Ancak George, Nicholas ve Mary hakkında konuşmaya başlasaydı... Bu isim kombinasyonu çok daha belirgindi. Ve yukarıda adı geçen George'un, Poppy'nin kuzeni Billie ile evli olması da buna dahildi...

“Onları özlüyor musun?” diye sordu Bayan Bridgerton.

“Ailemi mi? Elbette. Her zaman.”

“Ama yine de denizde bir yaşam seçtin.”

Omuz silkti. “Denizi de seviyorum.”

Poppy bir an düşündü, sonra, “Ben kendiminkileri gerçekten özlemiyorum.”

Andrew içten bir şaşkınlıkla ona baktı.

“Yani tabii ki onları *özlüyorsunuz*. Ama şu anda normalde zaten ailemin yanında olmamam gerekiyordu.”

“Ah evet,” diye hatırladı Andrew. “Charmouth'taki arkadaşım ziyaret etmek için yola çıkmışsın, şu anda onu ziyaret ediyor olmalıydın. Bayan Armitage'ı.”

Poppy şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Onun adını hatırlıyor musun?”

“Seni ona geri götürmem gerekiyor, öyle değil mi?”

Poppy'nin ağzı açıldı ama sonra onun ifadesini gördü ve fark etti ki...

“Tanrı aşkına kadın, seni öylece rıhtıma bırakacağımı düşünmedin herhalde, değil mi?”

Poppy alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. “Yani...”

“Benim nasıl bir adam olduğumu sanıyorsun?” Poppy’nin onun hakkındaki değerlendirmesine kızarak öfkeyle devam etti. “Lanet olsun, benim bir centilmen olduğumda ısrar eden sensin. Seni arkadaşının kapısının önünde güven içinde görmek istemeyeceğimi nasıl düşünürsün?”

Poppy olabildiğince kibar bir tavırla, “Beni kaçırdın,” dedi.

“Yine aynı şey,” diye homurdandı Andrew.

Poppy’nin gözleri büyüdü ve *Ama her şeyi söyledin bunu söylemedin* der gibiydi.

Andrew ellerini kalçalarına yerleştirdi. “Bu konuda başka seçeneğim olmadığını zaten konuşmuştuk.”

Poppy buna tek omzunu silkerek karşılık verdi. “Ama bunu açıkça söylemelisin.”

Poppy’nin bunda haklı olduğunu düşünüyordu ama bunu ona söyleyemiyordu, bazı şeyleri açıkça söylemesi onun için zordu. Kendi ebeveynleri bile onun son yedi yılını kraliyetin gizli hizmetinde geçirdiğini bilmiyordu.

Ama Andrew yine de onun tuzağına düşüp onun nasıl ve neden *Sonsuz*’a getirildiği konusuna girmeyecek, bu konuyu onunla bir kez daha tartışmayacaktı. “Sonuç olarak, ne olursa olsun,” dedi, ses tonu bariz şekilde sertti, “istenmeyen bir yük gibi rıhtımda bırakılmayacaksın. Seni eve *nasıl* götüreceğimizi henüz bilmiyorum, ama bir yolunu bulacağız, bunun için sana güvence veririm.”

Andrew cevabını bekleyerek ona baktı.

O da verdi.

“Yani teknik olarak,” dedi Poppy, iğneleyici sözler söylemek için özellikle onları seçen birinin dikkatli ifadesiyle, “*ben* istenmeyen kargoyum.”

Kaptanın bunu sindirmesi biraz zaman aldı. “Tartışmak istediğin konu *bu* mu?”

“Beni sağ salım Briar House’a götürmemeniz gerektiğini kesinlikle iddia etmeyeceğim. Yine de dikkatli olmak isteyebilirsiniz.” Andrew’ün kız kardeşinin –ve baldızının ve diğer baldızının– birçok kez gereksiz tavsiyelerde bulunduğunu hatırlayarak kaşlarını kaldırdı.

“Çünkü Elizabeth kuralları esnetmeye benim kadar istekli değildir,” dedi Bayan Bridgerton. “Yetkilileri aramış olabilir.”

Tüm Bridgerton ailesinden bahsetmeye bile gerek yok, diye düşündü Andrew sertçe.

Poppy tekrar masaya doğru yürüdü. “Eve yaklaşman muhtemelen senin için pek akıllıca olmaz.”

Andrew alaycı bir şekilde gülümsedi. “Tutuklanacağımdan mı endişeleniyorsun?”

Poppy homurdandı. “Kanunlardan bir şekilde kaçabileceğine inancım tam.”

Andrew bunun bir iltifat olduğundan emin değildi. Ama öyle olmadığından da emin değildi.

Öksürüp boğazını temizledi. “Geri dönmeliyim. İlgilenmem gereken çok şey var.”

Poppy birkaç yapboz parçasını inceleyerek dalgın dalgın başını salladı. “Öyle olması gerektiğini tahmin ediyorum. Bu kadar uzun süre kamarada kalmana şaşırdım zaten.”

Andrew onun kadar şaşırmamıştı.

“Ama akşam yemeğimi hâlâ burada yemeyi planladığımı bilmelisin,” dedi başıyla masayı işaret ederek, “her ne kadar bulmacanın üstesinden gelmiş gibi görünsen de.”

Poppy pişmanlık duymadan gülümsedi. “Korkarım bunun için özür dileyemem.”

“Ben de bunu beklemiyorum zaten,” dedi Andrew ve aşağı doğru baktı, orada Orkney Adaları’na ait olduğu açıkça belli olan bir parça gördü ve yerine yerleştirdi.

Poppy elini sallayarak ona itiraz etti. “Yapma şunu! Daha önce de yaptın!”

“Biliyorum ama bu konuda senden daha iyi olduğumu aklımdan çıkaramıyorum.”

Poppy’nin kaşlarını çatması o kadar muhteşemdi ki bunu tekrar yapmak zorunda kaldı.

“Pencereleri açtın mı?” diye sordu kaptan masumca.

Poppy oturduğu yerden şaşkınlıkla onlara dönüp baktı. “Pencereleri açmak mı?”

Andrew bu fırsattan istifade bir parçayı daha alıp yerine koydu.

“Hayır.” Poppy arkasını dönüp ona baktığında Andrew gülümsedi. “Üzgünüm. Kendime engel olamıyorum.”

“Olamadığın belli,” diye homurdandı Poppy.

“O parça Norveç idi,” dedi Andrew yardımsever bir tavırla.

“Görebiliyorum.” Ve sonra, alkışı hak edecek kadar gönülsüz bir tavırla itiraf etti, “*Şimdi.*”

“Oraya hiç gitmedim,” dedi kaptan en konuşkan ses tonu ve her zamanki tınısıyla.

“Norveç’e mi?” Poppy o sırada elindeki bir parçayı Afrika’nın en güney ucuna sığdırmaya çalıştı. “Ben de.”

Andrew gülümsedi çünkü ikisi de onun İngiltere dışına hiç ayak basmadığını zaten biliyordu. “Uymadı,” dedi Andrew yardımsever bir tavırla. “Orada Güney Amerika var.”

Bayan Bridgerton elindeki bulmaca parçasına kaşlarını çatarak baktı. Kısa kenarlarından birinde üçgen şeklinde yeşil renkte çıkıntı yapmış eşkenar dörtgen şeklinde bir toprak parçası vardı. Gerisi soluk mavi bir suydu. “Emin misin?” diye sordu Poppy. Minik yazılara gözlerini kısarak baktı. “Bir *H* ve bir *P* var. HOOPE olduğunu düşündüm.”

“Ya da HOORN Burnu,” dedi Andrew.

“Şey, bu kafa karıştırıcı,” dedi biraz sinirlenerek. Bir çırpıda masaya geri koydu. “Kulağa tamamen aynı gelmeyen isimler bulabileceğini sanıyor insan.”

Andrew güldü. Gülmek zorunda kalmıştı.

Poppy işaret parmağının ucunu parçalardan birine bastırırdı ve onu amaçsızca sekiz rakamı şeklinde kaydırırdı. Daha sonra “Daha önce yalan söyledim,” diyerek onu birden şoke etti.

Andrew döndü. Yavaşça “Söyle,” dedi.

Konuşması biraz zaman aldı ama Poppy konuştuğunda sesi daha önce duymadığı kadar ciddiydi. “Ailemi özlüyorum. Söylediğim gibi değil. Ben... onlardan senin kadar sık ya da uzun süre uzakta kalmadım. Ve ölen erkek kardeşimi özlüyorum. Onu her zaman özlüyorum.”

Poppy arkasını dönmeden önce onun sadece bir saniyelğine yüzünü görmesine izin verdi. Ama Andrew onun gözlerindeki acıyı görmemiş olsa bile, omuzlarının kasvetli duruşundan, sanki kol ve bacaklarından hayatın bir kısmının akıp gitmiş gibi olmasından bunu anlamış olmalıydı.

“Kaybın için çok üzgünüm,” dedi.

Poppy başını sallayarak bunu kabul ederken bir yandan da sürekli yapbozun parçalarını yerine koymaya çalışıyor, ondan başka hiçbir şeye odaklanmıyordu. “En sevdiğimdi.”

“Adı neydi?”

Poppy dönüp ona baktı. Andrew onun gözlerinde bunu sorduğu için küçük bir minnettarlık parıltısı belirmediğini fark etti.

“Roger,” dedi. “Adı Roger’dı.”

Andrew kendi kardeşlerini düşündü. Favori bir kardeşi yoktu ya da en azından olmadığını düşünüyordu. Ama kardeşlerinin hepsi hayatta olsa da, Andrew onun acısını tahmin edebileceğinden çok daha fazla hissedebiliyordu. Kardeşi Edward eskiden orduda subaydı ve savaş sırasında Amerika’da kaybolmuştu. Andrew onun öldüğüne inanmıştı. Kimseye bu kadarını söylememişti; özellikle de annesi, umudunu kaybettiğini ima edecek olursa kulakları çınlardı.

Ancak Andrew yüreğinde yas tutmaya başlamıştı.

Neredeyse bir yıl boyunca erkek kardeşinin öldüğünü inanmıştı, bu yüzden şu an Poppy'ye empati dolu sözler söylemek istiyordu ama yapamadı. Sonuçta Yüzbaşı Edward Rokesby'nin ölümden dönüş hikayesi çok iyi biliniyordu ama Andrew onun yanına oturdu ve tekrar "Çok üzgünüm," dedi.

Poppy bunu titrek bir baş hareketiyle kabul etti. Ama sadece birkaç dakika sonra dudakları kararlı bir şekilde gerildi. Parmaklarını birkaç kez masaya vurdu, ardından az öncesine kadar elinde bulunan yapboz parçasını tekrar almak için uzandı.

"Şunu söylemeliyim ki," dedi Poppy konuyu değiştirmek istediğini açıkça belirten bir sesle, "bu pek de Hoope'a benzemiyor."

Andrew bir gülümsemeyle parçayı onun parmaklarının arasından aldı. "Onun adını Hoorn'dan aldığına inanıyorum."

"O kim?"

Andrew kıkırdadı. "Hoorn. Hollanda'da bir şehir."

Bu Poppy'yi etkilemiş gibi görünmüyordu. "Hımm. Ben hiç oraya gitmedim."

Andrew omzuyla dürtecek kadar ona doğru eğildi. "Ben de."

"Bu şaşırtıcı," dedi Poppy ona doğru bakarak. "Her yere gittiğini sanıyordum. Görünüşe göre Norveç dışında."

"Ne yazık ki hayır. İşim beni sadece tamdık rotalara yönlendiriyor." Doğruydı. Andrew'ün zamanının çoğu gizli belgeleri aynı üç veya dört ülkeye taşımakla geçiyordu. En çok da İspanya ve Portekiz.

"Peki, bunu nasıl heceliyorsun?" diye sordu birden.

"Hoorn'u mu? H-O-O-R-N. Neden?"

"Orada bir yerlerde H-O-O-P-E adlı bir şehrin de var olup olmadığını merak ediyorum."

Andrew güldü. “Eğer varsa ziyaret etmek isterim.”

Ama Poppy’nin soruları daha bitmemişti. “Peki, hangisinin önce kurulduğunu biliyor musun?”

“Coğrafyada burun diye adlandırılan yerlerin mi? Sanırım HOOPE (Ümit Burnu). Ve yanlış hatırlamıyorsam bu isim ona bir Portekiz Kralı tarafından verilmişti.”

“Portekiz mi dedin? O zaman tamamdır. Lizbon’dan dönerken HOOPE’da duracağız.” Poppy’nin gözleri neşeye parladı. “Peki, sence Bay Carroway yolu bulabilir mi?”

“Eğer o lanet olası seyrüsefer kılavuzunu okuduysa mutlaka yolu bulacaktır.”

Poppy buna çok güldü, mizah ve neşe dolu, harika bir sestti bu. Bu, Andrew’ün denizdeyken duymaya alışık olmadığı türden bir sestti. Denizcilerin şakaları vardı ama bunlar kaba, erkeksi şakalardı, Poppy Bridgerton’m şakaları kadar zekice değillerdi.

Poppy. Bu isim ona gerçekten yakışıyordu. Eğer sıkıcı ve sıkıntılı biri olsaydı bu isme ne kadar yazık olurdu.

“HOOPE,” diye kıkırdadı Poppy, kaptanın bu kamara dışında hiçbir yerde olmadığından emin olduğu aksanını benimseyerek. “HOOPEEEEE.”

“Dur,” dedi kaptan. “Dayanamıyorum.”

“HOOOPEEEEE,” diye şarkı söylüyordu Poppy âdeta.

“Portekiz’in en ümit veren burnu.”

“Dürüst olmak gerekirse aksanın şimdiye kadar duyduğum en korkunç şey olabilir.”

Poppy sahte bir öfkeyle döndü. “Hollandalı bir kadına benzediğimi düşünmüyor musun?”

“Birazcık bile değil.”

Poppy sahte bir oflama sesi çıkardı. “Evet, işte bu hayal kırıklığı. Çok çabalıyordum.”

“Fark ettim.”

Poppy dirseğiyle onu dürttü, sonra başıyla yapbozun par-

çalarını işaret etti. “Bu karmaşanın arasında HOCOPİ’u gördüğünü sanmıyorum.”

Andrew ona yan gözle baktı. “Yardım istemediğini sanıyordum.”

“*Talep edilmeden yapılan bir yardımı istemiyorum,*” dedi Poppy.

“Korkarım ben de sadece istenmediği zaman yardım etmeyi seviyorum.”

“Yani onu *görmedin.*”

Andrew pişmanlık duymadan gülümsedi. “Asla.”

Poppy tekrar güldü, öyle ki neşeden başı geriye düştü. Andrew donakaldı. Onun güzel olduğunu düşünmüştü ama şu anda onda güzelliğin çok ötesinde bir şey olduğunu görüyordu. *Güzellik* donuk, statik bir şeydi ama Poppy Bridgerton’ın güzelliği asla öyle bir şey değildi.

“Aman Tanrım,” dedi gözlerindeki yaşları silerek. “Buraya geldiğimde eğer bana güleceğimi söyleseydin...”

“Sana kesinlikle *inanmazdım.*”

“Evet, pekâlâ...” Giderek ağzından çıkan sözler azaldı ve Andrew düşüncelerinin onu tekrar terbiyeye zorladığı anın geldiğini hissedebiliyordu. İfadesi donuklaştı ve böylece sihir giderek yok oldu. “Ama yine de evde olmayı tercih ederim.”

“Biliyorum,” dedi Andrew ve şu an onun elini kendi eliyle örtmek için yoğun bir istek duyuyordu.

Ama yapmadı.

Poppy duraksayarak konuşuyordu, sözcükler ağzından küçük gruplar hâlinde çıkıyordu ve gözlerini onun gözlerine doğru kaldırmasına rağmen, bakışlarını orada çok uzun süre tutmadı, omzunun ötesinde bir yere kaydırdı. “Sırf ara sıra böyle güldüğüm için... hatta arkadaşlığını takdir ettiğim için... böyle düşünmeni istemiyorum...”

“Biliyorum,” dedi Andrew. Poppy’nin cümlesini tamamlamasına gerek yoktu.

Andrew onun cümlesini tamamlamasını istemiyordu. Ama Poppy yine de tamamladı. "Seni affettiğimi sanma." Bunu Andrew da biliyordu ama olağanüstü derecede iyi hedeflenmiş darbeler hâlâ devam ediyordu.

Ve de şaşırtıcı derecede derin.

Andrew kalktı. "Gitmeliyim."

Poppy o kapıya ulaşana kadar hiçbir şey söylemedi. Soyulmuş, nazik ve görgülü davranışlarının kaptanı oldukça iyi yönde etkilemiş olmasından dolayı mutluydu, bu yüzden kaptan ayrılmadan önce ona, "Tekrar teşekkür ederim. Bulmaca için," dedi.

"Hiç önemli değil. Umarım beğenirsin."

"Beğenirim... ben..." Yutkundu. "Ben."

Kaptan sert bir şekilde onu başıyla selamlayarak saygı gösterdi.

Ve sonra da kamaradan çıkıp gitti.

*

ANDREW DURUP DERİN bir nefes almak için güverteye çıktı. Bu kadar aniden oradan çıkmak istememişti ama Bayan Bridgerton onun âdeta içini okuyup sinirini bozmuştu ve...

Ah lanet olsun, o kiminle dalga geçtiğini sanıyordu? Aslında akşama kadar kamarasına gitmeyi bile planlamıyordu ama aptalca bir nedenden dolayı onun bu bulmacayı nasıl çözdüğünü görmek istemişti ve bu yüzden de orada olmak için bir bahane uydurması gerekmişti.

Gardırobundan bir şey alacağını söylemişti ama ne aldığını bile bilmiyordu. Cebine uzandı ve alelacele aldığı şeyi çıkardı...

Bir çift iç çamaşırı.

Yüce Tanrım.

Andrew bir an onları tutup bir kenara atmayı düşündü. İhtiyacı olan son şey, adamlarından birinin kaçık bir

amaşırcı kadın gibi iç çamaşırlarını taşıırken karşıısına çıkmasıydı.

Ama sırf Poppy istediğı için... Gardıroptaki onca giysinin içinden en mükemmel olanını seçecek olursa mazeretinin hiç inandırıcı olmayacağını düşünerek buna cesaret edememişti...

Hayır, aslında bunu Poppy değil, *kendisi* istemişti...

Ama sonuçta ihtiyacı olan kesinlikle *onlar* değildi..

İç çamaşırları top gibi yapıp cebine tıktı.

İşte bu, diye düşündü. Adamlarının sızlanıp durduğu lanet *buydu* işte. Gemideki bir kadın, gemi direğine yıldırım çarpmasına ya da fare ve çekirge istilasına neden olmayacaktı. Öyle bir şey olmayacaktı ama delirecekti. Portekiz'e vardıklarında muhtemelen aklının yarısını kaybedecekti ve İngiltere'ye geri döndüklerinde de tam bir gözü dönmüş zırdeli olacaktı.

Gözü dönmüş bir zırdeli.

“Bir sorun mu var, Kaptan?”

Andrew başını kaldırıp baktı, adamlarından birinin böyle bir şeyi sormaya cesaret edebilmesi için nasıl bir ifade kullandığını düşünmek bile istemiyordu. John Wilson adında yeni ve genç bir denizci sadece birkaç adım ötede onu merakla mı yoksa endişeyle mi izliyordu, Andrew anlayamamıştı.

“Yok bir şey,” dedi Andrew sertçe.

Wilson'ın zaten kırmızı olan yanakları daha da kızardı ve sarsıntılı bir şekilde başını salladı. “Elbette. Sorduğum için özür dilerim.”

Lanet olsun, Andrew şu an çok gaddarca davrandığını hissediyordu. “Eee, söyle bakalım, bugün ne işin var?” diye sordu, ilgi gösterisinin önceki ses tonunun acısını dindireceğini umarak. Üstelik bir şeyleri soruşturması bir karakterine aykırı değildi. Tam tersine, adamlarından biriyle karşılaştığında bunu sorması tamamen normaldi.

Tabii ki cebinde bir iç çamaşırı topu olmadığına.
Çünkü bunu sırf bir kızı görmek istediği için yaptığını
itiraf edemiyordu.

Tanrım, bu yolculuk bu kadar çabuk bitemezdi.
Wilson, donanım odasını işaret ederek, “Bugünkü görev
yerim yukarısı,” dedi. “Halatları kontrol ediyorum.”

Andrew hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Peki, her
şey yolunda mı?”

“Evet efendim. Sadece bir tanesinin onarıma ihtiyacı var-
dı ve ciddi bir şey değildi.”

“Harika.” Andrew tekrar boğazını temizledi. “Peki. Seni
tutmayayım.”

“Sorun değil efendim. Vardiyam yeni bitti. Aşağıya ini-
yordum. Hamak sırası bende.”

Andrew başını sallayıp onu onayladı. Benzer birçok ge-
mide olduğu gibi gemide hamaklar ortaktı. Adamlarının
hepsi aynı anda uyumuyordu, uyuyamazlardı. Köprü asla
gözetimsiz bırakılamazdı ve mürettebatın önemli bir kısmı-
nın gece boyunca çalışması gerekiyordu. Sonuçta güneş bat-
tığında rüzgâr durmuyordu.

Yatakhaneler zaten kalabalıktı. Her denizcinin kendi ha-
mağının olmasına yetecek kadar hamak sağlamak yer israfı
olurdu. Andrew adamlarının onları paylaşmak için nasıl bir
nöbet planı yaptığını bilmiyordu. Bunun farklı gemilerde
farklı şekillerde yapıldığını görmüştü. Ama ne olursa olsun,
Poppy’ye aşağıda uyumayı reddettiğini söylerken şaka yap-
mıyordu. Donanmaya ilk girdiğinde zamanını hamaklarda
geçirmişti.

O *Sonsuz*’un kaptanıydı. Bu unvan ona kendisinden baş-
ka bir adamın teriyle ıslanmış hamak ipleri üzerinde uyuma-
ma hakkını kazandırmıştı.

Ama Bay Carroway’in yedek yatağı yolculuğun geri kala-
nına yetecekti. Andrew rahatsızlığa yabancı değildi ama ko-

ridorun karşısında mükemmel bir yatak varken neden yerde uyuyacaktı ki? Belki kendi yatağı kadar güzel olmayabilirdi ama sonuçta şu an yatağında Poppy Bridgerton vardı...

Onun yatağında.

Poppy Bridgerton.

İçinde bir şeyler sıkıştı. Bu şüphe uyandıracak derecede şehvete yakın bir şeydi.

“Hayır,” dedi yüksek sesle. “Hayır.”

“Kaptan?”

Lanet olsun, Wilson hâlâ işitme mesafesindeydi.

“Hiçbir şey!” diyerek Andrew onu tersledi, bu sefer ses tonuyla adamı korkutup korkutmadığını umursamadı.

Wilson hızla uzaklaştı ve Andrew yalnız kaldı.

İçindeki korkunç bir önsezi duygusuyla.

Ve cebinde bir çift küçük iç çamaşırıyla.

BÖLÜM 11

Sonraki birkaç gün olaysız geçti. Poppy bulmacayı bitirdi, parçalara ayırdı ve tekrar birleştirdi. İkinci seferki kadar tatmin edici olmasa da kitap rafındaki tek kurgu eseri olan *Eski Osmanlıların Mühendislik Yöntemleri ve Kent'in Tarımsal Baş Yapıtları* gibi mücevher değeri taşıyan eserlerden oluşan tek kurgu eserini okumayı çoktan bitirmiş olduğundan, bu onun için diğer seçeneklerden daha iyi bir eğlenceydi.

Bir gemi kaptanının neden tarımsal şaheserler konusunda bir rehber ihtiyacı duyduğunu anlayamıyordu ama babasının büyüdüğü ve kuzenlerinin hâlâ yaşadığı taşra mülkü olan Aubrey Malikânesi'ndeki bölümden birkaç dakika keyif almıştı.

Poppy, yakın zamanda olmasa da Aubrey Malikânesi'ni birkaç kez ziyaret etmişti. Ailesi aristokrat kuzenleriyle bir araya geldiğinde bunu Londra'da yapma olasılıkları daha yüksekti. Poppy bunun mantıklı olduğunu düşündü. Kentli Lord ve Leydi Bridgerton'ın başkentte muhteşem bir malikâneleri vardı, bu da Somerset'li Bay ve Bayan Bridgerton'ın başka bir yerde ikamet etmeye mecbur olmadıkları anlamına geliyordu. Şu anki vikont, babasının ağabeyi, cömert bir adamdı ve kardeşlerinin ve ailelerinin başka bir yerde

kaldıklarını kabul etmezdi. Neyse ki yeterince yeri vardı. Bridgerton Malikânesi Mayfair'in tam kalbinde, büyük bir balo salonu ve bir düzineden fazla yatak odasıyla büyük, görkemli bir malikâneydi.

Poppy'nin Londra'da sosyeteye tanıtıldığı her iki sezonda da kaldığı yer burasıydı. Anne ve babası ülkede kalmıştı, çünkü ikisi de şehir hayatından pek hoşlanmıyordu. Muhtemelen Leydi Bridgerton'ın Poppy'nin görücüye çıkmasına nezaret etme teklifini memnuniyetle kabul etmelerinin nedeni buydu. Bir de Alexandra Teyze'nin bir vikontes olduğu ve dolayısıyla evlenmek isteyen genç bir bayan için güçlü bir sponsor olduğu gerçeğinden dolayıydı.

Görünüşe göre yeterince güçlü olmasa da Poppy görücüye çıktığı iki dönemini de bir eş bulamadan geçirmişti. Ama bu Alexandra Teyze'nin suçu değildi. Poppy bir teklif *almıştı* ama teklif aldığı centilmenin dış görünüşü ve imkânları çok iyi olmasına rağmen, Poppy adamın yaşlandıkça güçleneceği ve kabalaşacağından ve de ahlaki yanının kötüleşeceğinden korkuyordu. Zira bu konudaki görevini yerine getirdiğini düşünüp sevinen ve sonucu sabırsızlıkla bekleyen Alexandra Teyze bile bu konuda onunla aynı fikirdeydi.

Başka birkaç centilmen de ona karşı ilgilerini dile getirmişti ama Poppy onları cesaretlendirmemişti. (Alexandra Teyze de bunu pek hoş karşılamamıştı.) Ama Poppy kararlı davranmıştı. Hayatının geri kalanını müstakbel kocasının (her kim olursa olsun) yanında geçirmek zorunda kalacaktı. Bu yüzden konuşması ilginç olan birinden umutlanmak çok mu fazlaydı? Onu güldürebilecek biri olsa fena mı olurdu?

Londra'da tanıştığı insanlar sadece birbirleri hakkında konuşuyor gibiydiler ve Poppy dedikodudan bütünüyle nefret etmiyor olsa da (dürüst olmak gerekirse, dedikodu sevmediğini söyleyen yalan söylerdi zaten) hayatta at yarışları,

kumar borcu ve genç bir hanımın hurnunun çok büyük olup olmadığı gibi konulardan daha önemli şeyler vardı.

Poppy aklına sık sık gelen soruları sormamayı öğrenmişti. Teyzesinin uygun arkadaş olarak seçtiği genç hanımların, neden bazı hayvanların bıyıkları olduğu, bazılarının olmadığı konusuyla ilgilenmedikleri anlaşılmıştı. Ve Poppy herkesin aynı mavi gökyüzünü görüp görmediğini yüksek sesle merak ettiğinde, üç ayrı beyefendi ona gözlerinin önünde bir tür cinnet geçiriyormuş gibi bakmıştı.

Hatta biri endişelenip gergin bir şekilde geri çekilmişti.

Ama dürüst olmak gerekirse Poppy neden herkesin bunu düşünmediğini anlayamıyordu. Hiçbir zaman başka birinin zihnine girmemişti. Belki onun mavi olduğunu düşündüğü şey, onların turuncu olduğunu düşündüğü şeydi.

Öyle olmadığını kanıtlamanın bir yolu yoktu.

Ancak Poppy ömrünü bir kız kurusu olarak geçirmek de istemiyordu. Ve böylece, Alexandra Teyze'nin ona tekrar refakat etmeye istekli olması şartıyla, ertesi yıl Londra'da başka bir görücüye çıkma sezonuna razı olmuştu.

Ama her şey değişmişti. Ya da belki *değişebilir* demek daha doğru olur. *Sonsuz* İngiltere'ye döndüğünde onun itibarının ne durumda olacağını kim bilebilirdi? Hâlâ (Elizabeth Armitage dışında) Briar Malikânesi'ne geri dönme şansı vardı ve Poppy bu olasılığa tutunmuştu ama aslında bu zayıf bir umuttu.

Belki de dünyanın tek vicdanlı korsanlar çetesinin arasına girdiği için kendini şanslı saymalıydı. Korsanlar, tüccarlar veya kendilerine her ne isim vermek istiyorlarsa... Şanslı olduğunu düşünüyordu, çünkü sonuçta durumu çok daha kötü olabilirdi. Dövülmüş olabilirdi. Saldırıya, tecavüze uğramış olabilirdi.

Ölmüş olabilirdi.

Ama bunun için minnettar olmayacaktı. Muhtemelen

hayatını sonsuza dek mahveden adamlara *minnettar* olmayı reddediyordu.

En azından şimdilik en zor kısım belirsizlikti. Bu, *bu gece operadan hoşlanacak mıyım, yoksa sıkıcı mı bulacağım?* gibi bir durum değildi. *Hayatım normal bir şekilde devam edecek mi yoksa sonsuza kadar toplum tarafından dışlanmış biri olarak mı kalacağım?* anlamına geliyordu.

En tuhafı da eğer Elizabeth'in onun ortadan kayboluşunu gizli tutmayı başardığını bilseydi kendisini daha farklı hissedeceğini düşünmesiydi. Eğer kimsenin onu işaret edip, "İşte korsanlarla kaçan pis fahişe," demeyeceğini bilseydi... (Çünkü kesinlikle öyle söylerlerdi, çünkü bu tür gerçekleri söylemek insanlara her zaman başka şeylerden çok daha fazla haz verirdi ve itibar konusunda her zaman suçlu kadın olurdu) Poppy geride bıraktığı hayata tam olarak yeniden kavuşacağından emin olabilseydi...

Şu an eğlendiğini düşünüyor olabilirdi.

Ah, bu kamarada sıkışıp kaldığı ve neredeyse bir haftadır bir nefes bile temiz hava alamadığı için hâlâ çok kızgındı. Geminin geri kalanını keşfetmeyi *gerçekten* çok isterdi. Poppy tekrar böyle bir yolculuğa çıkma fırsatı bulacağından şüpheliydi ve her zaman işlerin nasıl yürüdüğünü merak etmişti. Bir yelkenli gemi böyle bulmacalarla doluydu. Örneğin adamlar yelkenleri nasıl kaldırıyorlardı? Bunun için bir kereden fazla mı deneme yapmak gerekiyordu? Üçten fazla? Yiyecekler nasıl saklanıyordu ve yiyeceklerin hijyenik bir şekilde saklanıp saklanmadığına karar vermek için denetleme yapan birileri var mıydı? İş dağıtımı nasıl yapılıyordu ve bunun takvimini kim hazırlıyordu?

Kaptana düzinelerce soru sormuş, o da çoğunu yanıtlamıştı. Kraker hakkında bilgi edinmiş ve neden onu yemek zorunda olmadığı için minnettar olması gerektiğini öğrenmişti. Artık güneşin ekvatora yakın yerlerde daha hızlı do-

ğup battığını ve devasa okyanus dalgalarına tsunami den-
diğini biliyordu ve hayır, Kaptan James hiç böyle bir şey
yaşamamıştı ama yaşayan biriyle tanışmıştı ve bu tasvir hâlâ
kâbuslarına giriyordu.

Poppy ona *Sonsuz*'daki denizciler hakkında soru sormayı
çok seviyordu ve o da onlara ikisi Etiyopya İmparatorlu-
ğu'ndan olmak üzere on iki farklı ülkeden geldiklerini söyle-
mişti. (Artık haritada kolayca yerini bulabiliyordu.) Kaptan
James, yüz hatlarının kıtanın batı yakasında tanıştığı adam-
lardan oldukça farklı olduğunu açıklayarak onları ona tarif
etmeye çalışmıştı ama Poppy daha çok nasıl göründüklerin-
den ziyade onların gelenekleriyle ilgilenmişti.

Farklı bir kıtada büyüyen bu adamlarla konuşmak, onlara
hayatları, aileleri ve adlarının nasıl telaffuz edileceği hakkında
sorular sormak istiyordu (çünkü Kaptan James'in bunu doğ-
ru yapmadığından oldukça emindi). Bir daha asla böyle bir
fırsata sahip olmayacaktı. Londra kozmopolit bir şehirdi ve
başkentte geçirdiği iki sosyeteye takdim sezonu boyunca Pop-
py farklı ırklardan ve kültürlerden pek çok insanla tanışmıştı.
Ancak hiçbiriyle konuşmasına izin verilmemişti.

Ancak bu haftaya kadar bunu isteyebileceği hiç aklına
gelmemişti. Bu da onu... Tuhaf hissettirdi. Tuhaf ve rahatsız
edici.

Bu pek hoş bir duygu değildi ve daha önce fark etmediği
başka şeyleri de merak etmesine neden olmuştu. Her zaman
açık fikirli ve meraklı olduğunu düşünmüştü ama dünyası-
nın ne kadar inanılmaz derecede küçük olduğunu fark etme-
ye başlamıştı.

Ancak Etiyopya yerine Kent hakkında daha fazla şey öğ-
renme şansına sahip oldu. (*Eski Osmanlıların Mühendislik
Yöntemleri'nin* Osmanlı'dan çok mühendislikle ilgili olduğu
ortaya çıktı ve bu nedenle hem egzotik hem de tamamen
anlaşılabilir nitelikteydi.)

Ve böylece Poppy, akşam yemeğinden sonra Aubrey Malikânesi'nin portakal bahçesinin resimlerini inceliyordu... Belki de onuncu kez... Kaptan James içeri girdi ve içeri girmeden önce her zamanki gibi sert bir vuruşla onu uyardı.

“İyi akşamlar,” dedi Poppy pencereye doğru sürüklediği sandalyeden ona bakarak. Manzara değişmemiştii ama güzeldi.

Kaptan son birkaç gecede ki kadar yorgun görünmüyordu. Tüm denizcilerin bulanmış mide sorunlarını atlattıklarını düşünüyordu ve görevlerine geri döndüklerini söyledi. Poppy gemideki üç adam hastalandığında herkesin daha çok çalışması gerektiğini düşündü.

“İyi akşamlar,” diye nazik bir şekilde karşılık verdi Andrew. Doğrudan masaya yöneldi, tabaklardan birinin kapağını kaldırdı ve derin bir nefesle kokusunu içine çekti. “Sığırti yahnisi. Teşekkür ederim Tanrım.”

Poppy kıkırdamaktan kendini alamadı. “En sevdiğin yemek mi?”

“Bu, Mösyö LaBaker'ın uzmanlık alanlarından biri,” diye onayladı Kaptan.

“Aşçının adı LaBaker mı? Gerçekten mi?”

Kaptan James oturup yemeğini midesine indirdi, çok mutlu bir şekilde iki lokma aldıktan sonra, “Sana onun Leeds'li olduğunu söylemiştim. Adının önüne bir *La* eki koyup adını Fransızcaya dönüştürdüğünü düşünüyordum.”

“Ne kadar yaratıcı.”

Kaptan omzu üzerinden ona baktı. “Bana yemek pişirmeye devam ettiği sürece isterse kendisine patates diyebilir.”

Poppy, Poppy'liğini yaptı ve Bay LaBaker'ın kendisine ne dediğini, hâlâ işinin ona yemek pişirmek olup olmadığını merak etmeye başladı.

Kaptan diyordu muhtemelen. Kaptan James'in *buna* tahammül edebileceğini hayal etmek zordu.

“Neye gülüyorsun?” diye sordu Andrew.

Poppy başını iki yana salladı. Açıklamaya çalışmanın bir anlamının olmadığı, dolambaçlı bir düşünceydi bu.

Koltuğunda dönmeden onu görebilmek için sandalyesini çevirdi. Sonra o zahmetsiz erkeksi zarafetiyle arkasına yaslandı, dudaklarında şeytani bir gülümseme belirirken uzun bacaklarını uzattı. “Bana bir oyun mu çeviriyorsun?”

“Her zaman,” diye onayladı Poppy.

Bu Andrew’ü gerçekten güldürdü ve Poppy, onu güldürdüğünü umursamıyormuş gibi yapmak için bunu içinden birkaç kez kendisine hatırlatmak zorunda kaldı.

“Ama henüz başarıya ulaşamadım,” dedi Poppy içini çekerek.

“Bundan şüpheliyim.”

Omuzlarını silkerek onun akşam yemeğine geri dönmesini izledi. Üç lokma yahni, yarım ekmek ve bir yudum şaraptan sonra, “Adamların da seninle aynı yemekleri mi yiyor?” diye sordu.

“Elbette.” Ama Andrew bunu sorduğu için biraz kırgın görünüyordu. “Daha sade bir şekilde servis ediliyor ama onları standartların altında beslemiyorum asla.”

“Aç bir adam sıkı çalışamaz mı?” diye mırıldandı. Bunun söylendiğini duymuştu ve doğru olduğundan da emin di –kendisi de açken hiçbir işe yaramıyordu– ama sanki bir adamın yiyeceği, sadece daha iyi durumda olanlara sağlayabileceği emeğe değermiş gibi, biraz kendine hizmet eden bir ifade gibi geliyordu.

Kaptanın gözleri kısıldı ve Poppy bir an için sanki onu yargılıyormuş gibi hissetti. Ve belki de olumlu değildi.

“Aç bir adam moralini çabuk kaybeder,” dedi Andrew sakın bir sesle.

Poppy hemen, “Katılıyorum,” diye karşılık verdi. Bu adamı etkileme ihtiyacı hissetmiyordu –tam tersi olmalıydı–

ama onun kendisi hakkında kötü düşündüğünü düşünmek de hoşuna gitmiyordu.

Bunu düşünmesi bile saçmalıktı. Umurunda olmamalıydı.

Ama görünüşe bakılırsa oldukça umurundaydı, çünkü, “Bir erkeğin çok çalışma potansiyelinin onu iyi beslemek için tek neden olduğunu düşündüğümü söylemek istemedim,” diye ekledi.

“Düşünmüyor musun?” diye mırıldandı Andrew.

“Hayır, düşünmüyorum,” dedi Poppy kesin bir dille, bu kesinliği vurgulama gereği duymuştu, çünkü ses tonu çok yumuşaktı ve bunun kendisine inanmadığı anlamına gelmesinden korkuyordu. “Aç bir adamın ruhunu kaybettiği konusunda seninle aynı fikirdeyim. Ama çoğu erkek, kendilerinden aşağı gördükleri kişilerin ruhlarını umursamaz.”

“Ben o adamlardan değilim,” derken kaptanın sesi keskindi ve söylemek istediğini mükemmel bir şekilde ifade etmişti.

“Hayır, elbette,” dedi Poppy. “Ben de öyle olduğunu düşünmemiştim.”

“Birinin adamlarını iyi beslemesinin pek çok nedeni vardır,” dedi Andrew, “bunların en önemlisi onların insan olduğu gerçeğidir.”

Poppy, onun sesindeki ateşli ve sessiz coşkudan büyülenerek başını sallayıp onu onayladı.

“Ama dahası da var,” diye devam etti. “Gemi, bir değirmene, dükkâna ya da çiftliğe benzemez. Eğer biz burada birlikte çalışmazsak, birbirimize güvenmezsek ölürüz. Bu kadar basit.”

“Donanmada da disiplin ve düzenin bu kadar önemli olmasının nedeni bu değil mi?”

Andrew onu sert bir baş selamıyla onayladı. “Sonuçta bir emir komuta zinciri ve sorumlu bir kişi olmalı. Aksi takdirde anarşi olur.”

“İsyan.”

“Sahi.” Patates kesmek için çatalının yan tarafını kullandı ama sonra bunu yaptığını unutmuş gibi gözleri kısıldı ve diğer elinin parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutmaya başladı.

Bunu düşünürken farkında olmadan yapmıştı. Poppy onun bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak etti. Muhtemelen değildi. İnsanlar nadiren kendi yaptıklarını fark ederlerdi.

“Ancak,” dedi aniden, Poppy’nin dikkat kesilmesine neden olacak şekilde, “burası donanma değil ve sadakati teşvik etmek için Kral ve Kraliyet’i çağıramam. Sıkı çalışacak adamlar istiyorsam, kendilerine saygı duyulduğunu ve ödüllendirileceklerini bilmeleri gerekir.”

“İyi yemekle mi?” diye sordu Poppy.

Bu soru Andrew’ü eğlendirmişe benziyordu. “Ben daha çok kârdan küçük bir pay vermeyi düşünüyordum ama evet, iyi yemek de işe yarar. Sefil ruhlarla dolu bir gemiye liderlik etmek istemiyorum. Bu hiç keyifli bir şey değil.”

“Hem senin için *hem de* ruhlar için,” diye espri yaptı Poppy.

Andrew çatalını ona doğru sallayarak doğruladı. “Aynen. Erkeklerle iyi davranın, karşılığında onlar da size iyi davranırsın.”

“Bu yüzden mi bana iyi davrandın?”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Yüzünde sıcak, tembel bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. “Sana iyi davrandığımı mı?”

Poppy onun bu ifadesine tepki vermemek için kendini zorladı. Ona sanki dünyadaki tek insan oymuş gibi bakıyordu. Bu yoğun ve heyecan vericiydi ve Poppy buna karşı kendini nasıl koruyacağını öğrenmek zorundaydı, özellikle de bunun tek muhatabının kendisi olamayacağını bildiği için.

“Bana iyi davrandığımı mı düşünüyorum?” diye tekrar-

ladı Poppy. “Kaçırma olayı bir yana, evet, sanırım iyi davrandın. Kötü bir muameleye maruz kaldığımı söyleyemem. Belki çok sıkıldım, hatta sıkıntıdan patladım ama kötü muamele görmedim.”

“Burada bir ironi var,” dedi Andrew. “Burada muhtemelen hayatının en büyük macerası olacak bir maceranın içindesin ve sıkıldın.”

“Bunu belirtmen ne kadar büyük bir incelik,” dedi soğuk ve ilgisiz bir ses tonuyla, “ama aslında bu düşünce zaten hep aklımda. İki kez.”

“İki kez ne?”

“Lanet olası saatten söz ediyorum,” diye homurdandı. “Yani saatte iki kez. En azından.”

“Bayan Bridgerton, sizin lanetler savurduğunuzu bilmiyordum.”

“Bu edindiğim yeni alışkanlıklardan biri.”

Gülümsedi, bembeyaz dişleri ve muzipliğiyle. “Geçen hafta mı oluştu?”

“Çok zekisiniz, Kaptan James.”

“Size bir iltifatta bulunmama izin verirsiniz...” Başını nezaketle eğdi; bu beklenen bir şeydi. “Tüm sohbet partnerlerim arasında siz rahatlıkla ilk beşe girersiniz.”

Poppy bir kaşını kaldırdı. “Yani bu dünyada seni benim kadar sinir bozucu bulan dört kişi daha mı var?”

“Biliyorum,” dedi kaptan sıkıntılı bir şekilde başını sallayarak. “İnanması zor. Ama...” Bunu söylerken ucuna kadar saplanmış havuçla çatalını kaldırdı... “Bunun karşılığı tam olarak şu: Bu dünyada beni senin kadar sinirlendiren dört kişi var.”

Poppy bunu bir an düşündü. “Bunu rahatlatıcı buldum.”

“Öyle mi?”

“Eve döndüğümde seni bir daha göremeyeceğim...”

Poppy ellerini kalbinin üzerinde çırpı ve sanki kendisini

son monoloğuna hazırlıyormuş gibi dramatik bir şekilde iç çekti. “Bu büyük, zalim dünyanın bir yerinde *birisinin* seni rahatsız ettiğini bilmek kalbimi ısıtacak.”

Andrew bir an ona baktı, şaşkınlığa uğramıştı, sessizliğe gömüldü ve sonra birden kahkahalara boğuldu. “Ah, Bayan Bridgerton,” dedi ve bir an durup ardından sözcükleri ağzından çıkarabildiğinde, “bir numaraya yükseldiniz.”

Poppy çenesini yukarı kaldırarak zekice bir gülümsemeyle ona baktı. “Tüm çabamla bunu başarmaya çalışıyorum.”

Kaptan James bardağını kaldırdı. “Bundan en ufak şüphem yok.” Görünüşe göre onun şerefine içti ve ekledi, “Ve başardığından da hiç şüphem yok.”

Poppy asil bir baş hareketiyle ona teşekkür etti.

İçkisinden uzun bir yudum daha aldı, sonra bardağı önünde tutarak bakışlarını koyu kırmızı sıvının çevresinde döndürürken, “İtiraf etmeliyim ki,” diye ekledi, “tüm eşitlikçi görüşlerime rağmen şarabımı paylaşmıyorum.”

“Ama benimle paylaştın.”

“Evet, *sen* özel bir durumsun.”

“Öyle miyim?” dedi Poppy.

“Eğer elimde olsaydı konyayı bile paylaşabilirdim,” diye devam etti. Ardından Poppy’nin sorgulayıcı bakışlarına karşılık ekledi, “Brown ve Green’in mağaraya gitmesinin nedeni *buydu*, oradan almaları gereken şey *buydu*.”

“Ama onun yerine beni aldın.”

Poppy bundan pek emin değildi ama onun, “Tanrı ikimize de yardım etsin,” diye mırıldandığını düşündü.

Poppy homurdandı. Elinde değildi.

“Davranışlarına dikkat edersen,” dedi Andrew hiç lafı dolandırmadan. “O zaman sana biraz sulu içki verebilirim.”

“Sulu içki nedir?” Gerçi Poppy Billy’nin bundan bahsettiğini duymuştu. Bundan hoşlanmışa benziyordu.

Kaptan tabağındaki etten bir parça koparıp ağzına attı. “Çoğunlukla sulandırılmış rom demek.”

“Çoğunlukla mı?”

“İçinde başka ne olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Yeterince içtim...”

Birden durdu.

“Yine ne oldu?” diye sordu Poppy. Bazen bunu yapıyordu... Ona bir şeyler anlatmaya başladığında birden durup cümlesini yarıda kesiyordu.

Andrew çatalını bıraktı. “Hiçbir şey.”

Poppy onun birden sessizleşmesinin nedenini sorguladığında hep böyle diyordu.

Ama Poppy sormaya devam etti. Sanki yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi.

Kaptan James ayağa kalktı ve elleri kalçalarında, ayırt edilemez ufka bakarken pencereye doğru yürüdü. “Bu gece ay yok.”

“Ben de merak etmişim,” Saatlerdir pencerenin yanında oturuyordu ve dalgaların üzerinde titreşen tek bir ay ışığı görmemişti. Bu, önceki akşamlardan biraz farklı bir deniz manzarası yaratıyordu.

“Bu, yıldızların şaşırtıcı derecede parlak olacağı anlamına geliyor.”

“Buna dikkat etmem için beni uyarman ne kadar hoş,” diye mırıldandı.

Poppy kaptanın onu duyduğundan oldukça emindi ama tepki vermemişti. Bunun yerine arkasına dönmeden, “Saat kaç?” diye sordu.

Poppy bilmediğini ifade etmek için başını iki yana salladı. Saate bakmak için boynunu bükemeyecek kadar tembel miydi? “Saat on buçuk.” *Ekselansları.*

“Hmm.” Bu oldukça kısa bir hımm idi, onun sözlerini doğru olarak kabul ettiğini ve şimdi bununla ilgili düşündüğünü ifade ediyordu.

Poppy onun homurtularını nasıl yorumlayacağını bilmiyordu ama haklı olduğuna bahse girerdi.

“Adamlarımın çoğu şu anda aşağıda olacaktır,” dedi Andrew.

Duvarın pencerelerle buluştuğu noktaya yaslanarak yüzünü Poppy’ye çevirdi. “Vardiya hâlinde çalışıyorlar. Her biri sekiz saat uyku uyuyor ama yarısından fazlası geceleri, dokuzdan beşe kadar uyuyor.”

İlginçti... Bu tür ayrıntılar Poppy’nin hoşuna gidiyordu... Ama bunu ona neden şimdi anlattığını anlayamıyordu.

“Sanırım,” dedi dudaklarını yavaşça ve kasıtlı bir şekilde eğerek, “yani eğer seni şu an yıldızları görmeye götürürsem, bu pek bir kargaşaya neden olmaz.”

Poppy hareketsiz kaldı. “Az önce ne dedin?”

Andrew ona baktı, ifadesinde bir gülümseme olduğunu ima eden bir şey vardı.

Ve daha fazlasını ima eden bir şey.

“Beni duydun,” dedi.

“Açıkça söylemen gerekiyor.” diye fısıldadı Poppy. “Söylemek zorundasın.”

Kaptan ona nezaketle selam verebilecek kadar geriye doğru küçük bir adım attı.

“Sevgili Bayan Bridgerton,” diye mırıldandı, “güvertede bana eşlik etmek ister misiniz?”

BÖLÜM 12

Poppy kitabını bıraktı ve gözlerini bir kez bile kaptanın yüzünden ayırmadı. Eğer bunu yaparsa, bu teması bir anlığına bile keserse, önerisinin sabun köpüğü gibi havaya uçacağına dair tuhaf bir düşünceye sahipti.

Poppy çok ufak bir kafa sallama ile onu onayladı.

“Elimi tut,” dedi Andrew ve ona doğru uzandı.

Ve içindeki mantıklı ve doğru olan her şey bu adama dokunmaması gerektiğini haykırırsa da... Teninin onun tenine temas etmesine kesinlikle izin vermemesi gerekse de...

Tuttu. Elini tuttu.

Kaptan Andrew bir an hareketsiz kaldı, sanki onun bunu yaptığına tam olarak inanamıyormuş gibi aralarındaki mesafeye baktı. Parmakları yavaşça onunkilerin etrafında kıvrıldı ve elleri gerçekten kenetlendiğinde başparmağını onun bileğinin hassas derisine sürttü.

Poppy bu duyguyu bedeninin her yerinde hissediyordu.

“Gel,” dedi. “Hadi yukarı çıkalım.”

Poppy içinde beliren tuhaf duyguyu anlamlandırmaya çalışarak aptalca başını salladı. Sanki her an parmaklarının ucunda topukları yerden yükselecek, havada asılı kalacaktı gibi kendini hafif hissetti. Kanı derisinin altında fısıltı-

yor gibiydi ve karıncalandı... Sadece onun dokunduğu yerde değil... Eli onun elindeyken sıcak ve güvende hissediyordu... Ama bedeninin her yanı karıncalanmıştı.

Onu her noktasında.

İstiyordu...

Bir şey.

Belki de her şeyi istiyordu.

Ya da belki ne istediğini biliyordu ve bunu düşünmekten bile korkuyordu.

“Bayan Bridgerton?” diye mırıldandı.

Baktı. Ne zamandır ellerine bakıyordu?

“Hazır mısın?”

“Şala ihtiyaç duyar mıyım?” diye sordu Poppy. (Sonra sorusunun yersizliğini fark edip gözlerini kırptırdı.) “Şalım yok. Ama ihtiyacım var mı?”

“Hayır,” dedi, sesi neşesinden olacak, sıcaktı. “Oldukça hafif bir esinti var.”

Elini ondan çekerek, “Ama ayakkabıya ihtiyacım var,” dedi. Kısa siyah botlarının nerede olduğunu bile unutarak bir an durakladı. Geldiğinden beri onları giyme zahmetine girmemişti. Ne zaman buna ihtiyacı olacaktı?

“Gardıropta,” dedi Kaptan. “Altta.”

“Evet, tabii.” Ne kadar aptaldı. Bunu biliyordu. Üç kez takılıp düştükten sonra ikinci gününde onları oraya koymuştu.

Poppy botlarını aldı ve bağcıklarını bağlamak için oturdu. Daha bu akşam! Ne kadar nazik olursa olsun gemideki adamların hiçbirine minnet duymayacağına dair kendi kendine yemin etmişti ama içindeki hain dürtüyü bastıramıyor gibi görünüyordu, kollarını ona dolayacak ve *teşekkür* edecekti, içinden fışkırırcasına *teşekkür* edecekti, ta ki...

Belki sadece ikinci kez olana kadar. Daha fazlası gülünç olurdu.

Ama mesele şuydu ki...

Poppy durdu. Hiçbir amacı yoktu. Ya da eğer öyleyse, artık ne olduğunu bilmiyordu.

Durakladı. Hiçbir anlamı yoktu. Ya da varsa bile artık ne olduğunu bilmiyordu.

Bunu ona hep yapıyordu. Düşüncelerini bulandırıyor, kelimelerini birbirine karıştırıyordu. Konuşma yeteneğiyle, hazır zekâsı ve ironisiyle gurur duyan kadın, konuşamaz hâle gelmişti. Ya da en azından zekice konuşamıyordu ki bunun daha kötü olduğunu düşünüyordu.

Onu tanımadığı birine dönüştürmüştü ama sadece bazen, en şaşırtıcı kısmı da buydu. Bazen tam olarak bildiği Poppy Bridgerton'a dönüşüyordu, hazırcevap, keskin zekâlı. Ama diğer zamanlarda –koyu mavi bir bakışla ona döndüğünde ya da belki de çok yakınından geçtiğinde ve etrafındaki havanın onun teninden ısındığını hissettiğinde– nefesi kesiliyordu. Mantiğini kaybetti.

Kendisini kaybetti.

Ve şimdi? Andrew onu nezaketle silahsızlandırmıştı, hepsi bu. Onun kamaradan ayrılmak konusunda çaresiz olduğunu biliyordu. Belki de bunu gelecekte yapacağı bir haksızlığa karşı onu yumuşatmak için yapıyordu. Bir keresinde delirmezse hayatının daha kolay olacağını söylememiş miydi?

Ona asla tükürmediğini söylemişti. O Poppy Bridgerton'dı. Kendi ayakkabılarını bulamayan bu dağınık beyinli kadın değil.

“Bağcıklarında bir sorun mu var?” diye sordu.

Poppy sol botunun yarısına kadar bağcıklarını bağlamayı bıraktığını fark etti. “Hayır,” diye ağzından kaçırdı, “sadece düşüncelerimin akışını kaybettim.” Çabucak işini bitirip ayağa kalktı. “İşte. Hazırım.”

Ve bir şekilde ayağındaki sağlam ayakkabılarıyla denge-sini yeniden kazanmıştı. Biraz irkildi.

“Botların çok kullanışlı görünüyor,” dedi kaptan, ona eğlenerek ve merakla bakarak.

“Seninki kadar pratik değil,” dedi, özel yapım olduğu kesin olan uzun çizmelere bakarak. Bu kadar iyi hazırlanmış ayakkabılar ucuza gelmezdi. Aslında kaptanın kıyafetlerinin tamamı zarif bir şekilde yapılmıştı. Korsanlık sandığından daha kazançlı olmalıydı. Ya öyleydi ya da Kaptan James çok paralı bir aileden geliyordu.

Ama bu gerçekçi görünmüyordu. Kesinlikle soyluydu ama Poppy onun ailesinin zengin olduğundan şüpheliydi. Öyle olsa neden ticarete atılsın ki? Bir de bu *tür* bir ticaret. Mesleğinin saygın hiçbir yanı yoktu. Erkek kardeşlerinden birinin aynısını yapması durumunda anne ve babasının tepkisini hayal bile edemiyordu.

Annesi utançtan ölürdü. Kelimenin tam anlamıyla değil elbette ama utançtan öldüğünü o kadar sık söylerdi ki Poppy beyninde sürekli canlandırdığından ölmesinden korkardı.

Ancak yine de Poppy, kaptanda böylesine bir hayal kırıklığını gerektirecek hiçbir şey göremiyordu. Doğru, onun iş ilişkilerinin doğasını ve kapsamını bilmiyordu ama adamlarına nasıl davrandığını gördü... Ya da en azından Billy’ye, Brown’a ve Green’e. Onun kendisine nasıl davrandığını gördü ve Londra’nın tüm sözde beyefendilerini düşünmeden edemedi... Tapınması, hayran olması ve evlenmek istediği kişiler.. Kendileri için çalışan kadın ve erkeklere karşı sergiledikleri tüm sert sözleri, zulmü ve nezaketsizliği düşündü.

Bir adamı beyefendi, diğerini ise haydut ilan eden kısıtlamaları ve standartları sorgulamasına yetecek kadar düşündü.

“Bayan Bridgerton?”

Kaptanın sesi düşüncelerini böldü ve neden bahsettiğini hatırlamaya çalışarak gözlerini kırptırdı.

“Hazır mısın?”

Heyecanla başını salladı, bir adım attı ve sonra öyle aniden sırtı ki onu şaşırttı. “Günlerdir ayakkabı giymedim.”

“Onlara güvertede kesinlikle ihtiyacın olacak,” dedi. “Çıkalım mı?”

“Lütfen.”

Başını kapıya doğru eğdi. “Önden buyurun.”

Kamaradan çıktıktan sonra, kısa merdivenlerden güverteye kadar onu takip etti. Kapalı bir alana çıktılar ve adam onu ilerletmek için tekrar elini tuttu.

Ancak Poppy o kadar kolay yönetilmiyordu. “Bu ne?” diye sordu, sadece açık havaya çıktı. Elini kurtardı ve halatlardan oluşan kafese benzeyen şeye dokundu... Çocukluğunda tırmanmaya çalıştığı şeye benziyordu.

Aslında şimdi tırmanmaya çalışacaktı ama öyle bir amaç için yapılmış gibi görünmüyordu.

Kaptan James’e döndü ve “İp,” dedi.

Kaptanın omzuna vurdu ama hafifçe değil. Kaptanın yüzünde arsız bir sırıtış vardı ve bunu onu iğnelemek için söylediğini açıkça belli ediyordu.

Poppy’nin sabırsızlığına gülümseyerek, “Buna çarmih ipi denir,” dedi.

Poppy ipe dokundu ve liflerin sağlamlığına ve kalınlığına hayran kaldı. “Bu bir tür halat mı?” diye sordu. “Oldukça kalın bir ip, öyle *değil* mi?”

“Bu çok gerekli ve yararlı bir ip,” dedi kaptan. “Bilinen çok sayıda ipten farklı bir ip. Direği bir yandan diğer yana desteklemek için kullanılan, yelkenin açısını rüzgâra göre ayarlayan, geminin arması gibi şeyleri sabit tutan Sabit Donanım sistemine ait bir parça.”

Bilmediği bir denizcilik terimi daha ortaya çıkmıştı. “Sabit Donanım?”

“Yani çalışan donanımın aksine,” dedi Kaptan. “Yani sabit duran donanım demek, genellikle hareket etmeyen ip ve

halatları ifade eder. Hareket eden halatlara, daha doğrusu yelkenleri kontrol etmek için hareket ettirdiğimiz halatlara da Hareketli Donanım denir.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Poppy ama gerçeği söylemek gerekirse pek anlamamıştı. Çünkü geminin yalnızca küçük bir bölümünü görmüştü ve zaten ona yabancı olan hiç görmeye alışık olmadığı pek çok mekanizma ve alet vardı. İyi bildiğini düşündüğü eşyalar bile (örneğin ipler) alışık olduğundan farklı bir adla ve farklı şekilde kullanılıyordu. Yelken sanatında gerçek anlamda ustalaşmanın ne kadar süreceğini hayal bile edemiyordu.

Ya da buna yelken bilimi mi deniyordu? Hiçbir şey bilmiyordu. Poppy, boynunun direklerden birinin uzunluğuna bakmasından korktuğu için kaptanın birkaç adım önünde yürümeye devam etti. İnanılmaz derecede uzun bir direkti, geceyi o kadar görkemli bir şekilde zıpkın gibi deliyordu ki neredeyse gökyüzünü delebileceğini düşündü.

“Yunanların ve Romalıların tanrılarla ilgili bunca hikâye anlatmalarının nedeni bu olsa gerek,” diye mırıldandı. “Neredeyse direğin göklere yükseldiğini hayal edebiliyorum.”

Kaptana doğru baktı. Kaptan dikkatle onu izliyordu, tüm dikkati onun sözlerinde ve yüzündeydi. Ama bu kez kendini utangaç hissetmiyordu. Garip ya da utanmış hissetmedi. Ya da flört oyunlarında bu adamla rekabet edemeyeceğini düşünmedi.

Bunun yerine neredeyse içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti. Belki okyanusun ya da tenindeki tuzlu esintinin etkisiydi. Uçsuz bucaksız yıldızlı gökyüzünün altında kendini küçücük hissetmesi gerekirdi ama bunun yerine yenilmez hissediyordu.

Ve çok mutlu.

Her zamankinden daha fazla kendisi gibiydi.

Elini yukarıdaki karanlık geceye doğru sallayarak, “Dire-

ğın gökyüzünde bir delik açtığını hayal et,” dedi. “Ve sonra yıldızların düştüğünü.” Tekrar Kaptan James’e baktı. “Eğer antik çağda, astronomi ve mesafe kavramı olmadan yaşasaydım, böyle bir efsane uydurabilirdim. Elbette bir tanrı, gökyüzüne degecek kadar uzun bir tekne yaratabilirdi.”

“Yıldızların doğuşuyla ilgili zekice bir teori,” diye düşündü, “gerçi onların nasıl bu kadar eşit bir şekilde dağıldıklarını merak ediyorum.”

Poppy onun yanında duruyordu ve birlikte yukarıya baktılar. Yıldızlar elbette düzgün bir düzen oluşturmuyordu ama gökyüzünün her köşesine dağılmışlardı.

“Bilmiyorum,” dedi Poppy düşünceli bir ifadeyle. Gözlerini yıldızlardan ayırmıyor, her şeyin uçsuz bucaksızlığını içine çekiyordu. Sonra dirseğiyle ona çarptı. “Hikâyenin o kısmını senin bulman gerekecek. Bütün işi ben yapamam.”

“Ya da,” dedi adam kuru bir sesle, “gemiyi ben kullanabilirim.”

Karşılığında sırtıtmaktan başka bir şey yapamadı. “Ya da gemiyi kullanabilirsin.”

Adam pruvayı işaret ederek onu ileri doğru itti ama o bunun yerine avucunu direğe bastırdı ve yelken direğindeki bir kurdele gibi kendi etrafında döndü. Neredeyse başlangıç noktasına geri döndüğünde ona baktı ve “Tek parça tahtadan mı yapılmış?” diye sordu.

“Bu öyle. Aslında bizimkilerin hepsi öyle. Ama biz o kadar büyük bir gemi değiliz. Donanmanın birçok gemisinin direkleri birkaç parça tahtadan yapılır. Gel,” diyerek onu ileri doğru itti. “Bu en uzun direğimiz bile değil.”

“Değil mi?” gözlerini kocaman açarak ileriye baktı. “Hayır, elbette değil. Bu en önemli olanlardan biri olmalı.” İleri atladı ama Andrew daha hızlıydı ve en yüksek direğe ulaştığında elini uzatmak için geri dönmek zorunda kaldı.

“İşte,” dedi, “benimle gel. Sana yıldızları vaat ettim.”

Komik olmasa da güldü. Sırf mutlu hissettiği için. “Demek öyle,” dedi ve bir kez daha elini onun elinin içine koydu. Ama sadece iki adım gitmişlerdi ki, başka bir ilginç nesne gördü. “Oh, o da ne?”

Kaptan bakma zahmetine bile girmede. “Sana sonra anlatırım.”

Poppy onun sabırsızlığı karşısında sırtıttı ve onu ileri doğru çekmesine izin vererek başka bir direğin (mizana direği, kaptan adımlarını hiç bozmadan bunu ona söylemişti) yanından geçmesine izin verdi. Kısa bir merdiven çıktılar ve sonra ilerlemeye *devam* ettiler.

“Manzara bu taraftan daha iyi,” dedi ona.

Onun arkasından tökezleyerek yürürken bile yüzü çoktan gökyüzüne dönüktü. “Her yerde aynı değil mi?”

“Küçük güverte daha iyi *hissettiriyor*.”

“Ne konuda?”

“Sadece benimle gel,” dedi ve onu elinden çekti.

Poppy tekrar güldü. Bu *harika* bir duyguydu. “Geminizin bu kısmına, neden gaga deniyor?”

“Neden sana bir çiçeğin, gelinciğin adı verilmiş?” diye karşılık verdi.

Bir an bunu düşündü. “Pes.”

Onu yanına çekerken, “Gaga küçük güvertenin en ön kısmıdır,” diye açıkladı. “Biraz yüksekte kalır ve dışa doğru uzanır. Adamların geminin önündeki kılavuz direğin yelkenlerini çalıştırırken durdukları yer burasıdır.”

Gaga mı? Kılavuz direk mi? “Bunları kesinlikle şu an sen uyduruyorsun,” diye dalga geçti.

“Denizdeki yaşamın kendine has bir dili vardır.”

“O zaman her şeye bir isim bulalım, mesela ben *şuna...*” Aslında hiçbir şeye işaret etmedi... “Vinç topuzu diyeceğim. Çünkü orada kirli ve boğumlu bir yumru gibi asılı duruyor.”

Kaptan ona hayranlık dolu bir bakış atacak kadar kısa bir süre durakladı. “Onun için hiç kötü bir isim değil.”

Poppy özel bir şeyden söz etmediği için onun neden bahsettiğini bilmiyordu ama yine de sordu: “Hangisi? Vinç topuzu mu yoksa gübre yumağı mı?”

“Vinç topuzu tabii ki,” dedi tamamen ifadesiz bir yüzle.

Poppy gülümsedi ve onun kendisini öne çekmesine izin verdi. “Sen kesinlikle benden daha iyi bilirsin.”

“Bu cümleleri çok iyi saklayacağım. Onu bir daha duymam pek olası değil.”

“Kesinlikle değil!” Ama Poppy bunu gülerek söyledi, sürekli gülmekten yanakları neredeyse acıyordu. “Kelime uydurmakta çok iyiyimdir, biliyorsun. Bu benim ailemde de var.”

Kaptanın kaşları şakayla karışık bir merakla kırıştı. “Bunları nasıl bulduğunu hayal bile edemiyorum.”

Ona erkek kardeşinden üzeri kabuk tutmuş bozuk kremalardan, fare zehri ve zehirli otlardan, Roger’ın odasına gizlice girip onun okuma defterine sözcükleri özellikle yanlış yazmasından ve haksızlık ettiği kişi kendisi olmasına rağmen cezasını tamamlamasına yardım etmesinden bahsetti.

Ve kaptan güldü. Sanki daha iyi bir şey hayal edemiyormuş gibi güldü; o kadar sevinçliydi ki Poppy’ye neredeyse sanki oradaymış, sanki her şeyi görmüş ve şimdi bunu duymaktan ziyade keyifle hatırlıyormuş gibi geldi. İlk kez.

Daha önce Roger’ın tuhaflıklarından kimseye bahsetmiş miydi? İyi niyetli bir yakınmayla bile olsa anlatmış olmalıydı. Ama yakın zamanda değil, muhtemelen öldüğünden beri değil.

Kaptan nefesini tutup, “Sanırım kardeşinle ben iyi arkadaş olurduk,” dedi.

“Evet,” dedi Poppy, Roger’ın en sevdiği kardeşi olduğunu ve Kaptan James’in en iyi arkadaşı olabileceğini fark etti. “Sanırım onu çok severdin. Bence senden hoşlanırdı.”

“Kız kardeşini kaçırmış olsam bile mi?”

Aslında konuyu bir şekilde durdurmalı ya da değiştirmeliydi, aksi hâlde sinsi, fırsat kollayan biri durumuna düşecekti, bunu yapmamalıydı. Ama bunu her nedense yapamıyordu ve Poppy ağzından çıkanı hiç tartmaksızın, “Seni benimle evlendirirdi,” dedi.

Poppy ona baktı.

Andrew de ona.

Sonra da şaşırtıcı bir kayıtsızlıkla ekledi: “Ancak o zaman tatmin olurdu. Kin tutacak bir tip değildi.”

Kaptan’ın parmakları onunkileri sıkıca kavradı. “Sen öyle misin?”

“Bilmiyorum,” dedi Poppy. “Hiç bu kadar haksızlığa uğramamıştım.”

Bunu onu incitmek için söylememişti ve yüzbaşının yüzünü buruşturmasından da hiç memnun olmamıştı. Ama gerçek buydu ve o an daha azını hak etmiyordu.

“Keşke böyle bir şey olmasaydı,” dedi.

“Biliyorum.”

Andrew’ün gözleri onun gözlerine kenetlendi. “Keşke sana başka seçeneğim olmadığını söylediğimde bana inansaydın.”

“Ben...” Poppy yutkundu. Ona *inanıyor* muydu? Onu son birkaç gündür tanıyordu, belki yıllardır tanıdığı biri gibi değildi ama kesinlikle Londra’da ona kur yapan beyefendilerden daha fazla tanıyordu. Onunla evlenmesini isteyen adamdan bile fazla tanıyordu.

Andrew James’in yalancı olduğunu ve sırf kendi kâr ve çıkarları uğruna birisinin incinmesine izin verecek türden bir adam olduğunu düşünmüyordu.

“Başka hiçbir seçeneğin olmadığına inandığın için bunu yapmaya karar verdiğine inanıyorum,” dedi sonunda Poppy.

Andrew bir an sessiz kaldı, ardından, “Sanırım bu da bir şey,” dedi.

Poppy ona çaresizce omuz silkti. “Benden bundan başka daha ne söylememi beklediğini bilemiyorum.”

Başını sallayıp onaylaması onun teslimiyet göstergelerinden biriydi, ama konuyla ilgili daha fazla bir şey söylemedi. Bunun yerine kolunu kaldırarak Poppy’yi birkaç adım daha ileri gitmeye teşvik etti. “Dikkat et,” diye mırıldandı.

Poppy ayak parmaklarına baktı. Güverte onun önünde aniden durdu, yüksekliği birkaç fit kadardı. Kaptan aşağı atladı. “İşte burası Gaga, dediğim yer, leydim,” dedi ve *Sonsuz*’un sivri cephesini oluşturan küçük üçgen güverteye cesur bir şekilde atladı. Ardından uzandı ve onun aşağı inmesine yardım etmek için ellerini onun kalçalarına koydu.

Ama inince, tutmaya bırakmadı.

“Bu, güvertede durulabilecek kadar ileri bir mesafe” dedi Andrew.

Poppy birkaç adım ilerideki bir noktayı işaret etti. “Bu da ne demek...”

“Yani güvertede *güvenli* bir şekilde durabilmek için,” diye düzeltti Andrew.

Pozisyonlarını onun arkasında duracağı şekilde ayarladı. “Şimdi gözlerini kapat.”

“Ama yıldızları göremiyorum.”

“Onları daha sonra gözlerini açtığında görebilirsin.”

Poppy, sanki *Oh, çok iyi*, der gibi başını sola, sağa ve tekrar geriye eğdi ama gözlerini kapattı.

“Şimdi başını hafifçe yukarı kaldır. Tamamen değil, sadece biraz.”

Yaptı ve belki de o hareketten dolayıydı ya da belki sadece gözlerini kapattığı içindi ama sanki okyanustan çok daha büyük bir şey onun dengesini çalmış gibi anında dengesinin bozulduğunu hissetti.

Hâlâ onun kalçaları üzerinde duran kaptanın elleri onu daha da sıkı tuttu. “Ne hissediyorsun?” diye sordu dudaklarını kulağına yaklaştırarak.

“Rüzgârı.”

“Başka?”

Poppy yutkundu. Dudaklarını yaladı. “Havadaki tuzu.”

“Başka?”

“Hareketi, hızı.”

Andrew ağzını ona yaklaştırdı. “Başka?”

Ve sonra Poppy başından beri doğru olan tek şeyi söyledi.

“Seni.”

BÖLÜM 13

Andrew Poppy'yi güverteye çıkarmaya hangi şeytanın onu ikna ettiğinden emin değildi.

Belki de bunu yapmaması için ikna edici bir neden bulamadığıındandı.

Deniz sakindi. Yıldızlar barızdi.

Mürettebatın çoğu aşağıdaydı.

Akşam yemeği için aşağı indiğinde ve onu pencerenin yanında otururken gördüğünde, bir şekilde onun saatlerce bu pozisyonda denize ve gökyüzüne baktığını ve her ikisinin de gerçekten bir parçası olmanın nasıl bir his olduğunu asla anlamadığını biliyordu.

Bu sanki bir suç gibi görünüyordu.

Ona uzanıp elini avucunun içine koyduğunda...

Kutsanmış gibi hissetti.

Şimdi, geminin burnunda dururken, rüzgâr saçlarına tuz ve serpinti saçarken, kendini yenilenmiş hissetti.

Kendini *taptaze* hissediyordu.

Dünya kendi ekseninde durmadan dönüyordu, bunu anlıyordu. Peki neden sanki daha fazla dönmüş gibi hissediyordu? Sanki daha büyük bir dönüş yapmış ya da yönü tersine dönmüş gibi. Tuzlu hava daha berraktı, yıldızlar mürekkep

rengi tuvallerinde esrarengiz bir keskinlikteydi. Ve onu hissetmek... kalçasının nazik kıvrımı, vücudunun yumuşak ısıtılı sıcaklığı...

Andrew sanki daha önce hiçbir kadına dokunmamış gibiydi. Onun sadece yüzüne bakmaktan bu kadar memnun olması tuhaftı. Poppy gökyüzünü, kaptan ise Poppy'yi izledi; mükemmeldi.

Hayır. Mükemmel değil. Kusursuzdu. Mükemmel *ötesiydi*. Ama olmamalıydı. Olmasını istemiyordu.

Ama yine de ona bakınca kendisini mükemmel derecede harika hissediyordu.

Ne hissettiğini sorduğunda *seni*, demişti.

Parmakları belki bir santim kadar ileri doğru kaydı, böylece sabit tutuşu kucaklaşmaya daha yakın hâle geldi. Cesaret ederse onu kendisine doğru çekmeye yetecek kadar.

Seni, demişti.

Andrew daha fazlasını istiyordu.

Seni.

Romantik bir adam değildi ya da en azından öyle olduğunu düşünmüyordu. Ama o an bir şiire dönüşmüştü; su gizemli bir ölçüyle yükselip alçalırken rüzgâr dizelerini fısıldıyordu.

Ve eğer ayaklarının altındaki dünya bir sone hâline gelmişse, *bu kız yüce* biriydi.

Onun ilham perisi mi olmuştu? Kesinlikle hayır. Poppy Bridgerton sinir bozucu, çileden çıkarıcı ve onun huzurunu kaçırmayacak kadar zekiydi. Yaklaşan bir felaketle sarmalanmış bir sıkıntıydı ama yine de onu düşündüğünde... ki bu her zaman böyleydi, kahretsin... gülümsedi.

Andrew bazen böyle kendi kendine sırtıyordu.

Kendi kendine, Poppy'nin kendisi için bir pürüz olduğunu, hatta daha da kötü olduğunu söyledi... Lanet bir hançer yarasına eşdeğerdi... Ama günün sonunda tek istediği

şey onunla akşam yemeğine oturup bir kadeh şarapla onun kendisiyle flört etmesi için neler yapabileceğine bakmaktı, bunun için de yalanlarını sürdürmek zordu.

Belki de *bu* yüzden sonunda onu güverteye çıkarmıştı.

Sadece Poppy'nin gülümsemesini görmek istemişti.

Ve bu arayışta, bu görevde...

Başarısı ortadaydı.

Onu kapıdan içeri çekip kamaradan çıkardığı ilk andan itibaren gülümsemeyi bırakmamıştı. O kadar sert ve o kadar güzel gülümsüyordu ki neredeyse bir kahkaha sayılabilirdi

Poppy'yi mutlu etmişti, kendisini de.

Ve *bu* çok korkutucu olmalıydı.

“Sence orada kaç yıldız var?” diye sordu Poppy.

Andrew ona baktı. Gözlerini açmıştı ve şu an o kadar yoğun bir şekilde gökyüzüne bakıyordu ki, Andrew bir an için onun saymaya niyetli olabileceğini düşündü.

“Bir milyon?” dedi kaptan. “Bir milyar? Gözlerimizin görebileceğinden daha fazlası.”

Küçük bir ses çıkardı, mırıltı gibi bir şeydi, eğer mırıltı iç çekmeyle karıştırılabilirse ve sonra bir gülümsemeyle renklendirilebilirse. “Çok büyük.”

“Gökyüzü mü?”

Poppy başıyla doğruladı. “Bir şey nasıl bu kadar anlaşıl-maz olabilir? Bunun ne kadar anlaşılmaz olduğunu anlaya-mıyorum bile.”

“Kelimenin tanımı bu değil mi?”

Poppy topuğuyla ona hafifçe tekme attı, “Oyunbozanlık yapma.”

“Sen de aynı şeyi söyledin, bunu biliyorsun.”

“Burada değil,” dedi Poppy neredeyse rüya gibi bir ses-le. “Ve şimdi değil. Bütün alaycılığım, iğnelemelerim askıya alınmıştır.”

Buna bir an bile inanmadı. “Gerçekten mi?”

İç çekti. «Güvertede her şeyin her zaman bu kadar güzel ve harika olamayacağını biliyorum, ama bana bir kereliğine yalan söyler misin?»

Andrew buna karşı koyamadı. “Sana daha önce yalan söylemediğimi düşündüren ne?”

Poppy dirseğiyle onu dürttü.

“Güverte her zaman bu kadar güzel ve harikadır,” diye tekrarladı kaptan. “Deniz asla çalkantılı değildir ve gökyüzü her zaman açıktır.”

“Peki adamlarınız her zaman görgülü ve sağduyulu davranıyorlar mı?”

“Elbette.” Onun kalçalarını tuttuğu ellerinin baskısını ayarlayarak onu biraz sola çevirdi. “Bunu görüyor musun?” diye sordu, önlerindeki döşemedeki bir deliği işaret ederek.

“Neyi görüyor muyum?” Poppy ona bakmak için başını çevirdi ve o da bu sefer onun bakışlarını takip edebildiğinden emin olarak tekrar işaret etti.

“Şu yuvarlak kapak tam orada,” dedi kaptan. “Orası bir tuvalet.”

“Ne?”

“Eh, biz buna yüz numara diyoruz,” diye açıkladı. “Sana gemide özel bir dilimizin olduğunu söylemiştim.”

Poppy biraz irkildi ama bu onu kaptanın elinden kurtaracak kadar değildi. “Tam burada mı? Tuvalet mi? Açıkta mı?”

“Diğer tarafta da bir tane var.”

Poppy nefesini tuttu ve Andrew, kız kardeşine tüyler ürpertici, ürkütücü ve iğrenç şeylerle işkence yaptığı zamanları hatırladı.

O zaman olduğu kadar şimdi de iyiydi.

Dudaklarını Poppy’nin kulağına biraz daha yaklaştırdı. “Hepimizin kamarasında güzel ve harika lazımlıklar olduğunu düşünmedin, değil mi?”

Poppy'nin yüzünü görebilmek için yana doğru eğildiği için çok mutluydu, çünkü dudakları muhteşem bir hijyen korkusuyla bükülüp gerildi ve sonunda, "Bana sadece çömelip üzerine oturduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

"Ben yapmıyorum," diye sözünü kesti Andrew, "ama adamlarım öyle yapıyor. Gerçekten ustaca bir tasarım. Geminin gövdesi elbette içe doğru kıvrılıyor, böylece atıklar doğrudan okyanusa düşüyor, özellikle kuvvetli rüzgâr olduğunda, ama o zaman bile..."

"Dur!" diye bağırdı Poppy. "Bu iğrenç."

"Ama sen her zaman sorularla dolusun," dedi tüm masumluğuyla. "Geminin nasıl çalıştığını bilmek istediğini sanıyordum."

"Öyle yapıyorum ama..."

"Seni temin ederim ki, bu tür konular bir geminin başarılı bir şekilde işletilmesi için çok önemlidir. Hiç kimse gösterişsiz şeyler hakkında konuşmak istemez. Bunun mimarların ve mühendislerin ortak çöküşü olduğunu sana söyleyeyim. Zarif parçaları tasarlamak çok iyi ve güzel de ama onu gerçekten harika yapan bir yapıda göremediğiniz şeylerdir."

"*Bunu* görebiliyorum," diye mırıldandı Poppy başıyla bunu onaylayarak.

Bir kıkırdamayla mücadele etti. "Bir uzlaşma da diyebilirsiniz. Bu durumda, adamlar çok daha temiz bir gemi için saygınlıklarından biraz ödün veriyorlar. İnanın bana, uzun bir yolculuk sırasında gemide yeterince rutin oluyor."

İnsanların bir şeyi onayladıklarına karar verdiklerinde başlarını eğerek eşlik ettikleri kaşlarını çattı. Yine de, «Bu konuşmayı yaptığımı inanamıyorum,» dedi.

"Ben de öyle."

"Konuyu sen açtın."

"Evet, öyle yaptım." Nedenini hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı.

“Ah, doğru ya. Çünkü adamlarımın nazik tavırları hakkında yorum yapmıştın.”

“İddiamı çürütmenin yolu bu muydu?”

“İşe yaramadı mı?”

Kaşlarını çattı. “Ama *sen* dedin ki...”

“Eskiden yapardım,” diye itiraf etti. “*Sonsuzda* değil ama diğer gemilerde, komuta bende değilken.”

Poppy biraz ürperdi.

Andrew neşeyle, “Fransa Kralı sarayının önünde lazımlığın üzerinde oturuyor,” dedi.

“O böyle bir şey yapmaz!”

“Yapıyor, yemin ederim. En azından sonuncusu yaptı.”

Poppy başını iki yana salladı. “*Fransızlar.*”

Andrew kahkahayı patlattı.

“Komik olan ne?”

“Sensin, bildiğin gibi.”

Poppy kaşlarını çatmaya çalıştı ama işe yaramadı. Kendisiyle açıkça gurur duyuyordu. Andrew onun çok hoş görünüşünü düşünüyordu.

“Sanırım Fransa’ya gittin,” dedi Poppy.

“Gittim,” diye doğruladı Andrew.

“Her yerine mi yoksa sadece Paris’e mi?”

“Limanlarına.”

“Tabii ki.” Gözleri utangaç bir şekilde yan tarafa kaydı. “Bu büyüklükte bir gemiyi ta Paris’e kadar götüremezsın.”

“Genelde değil, hayır. Rouen’e kadar gidebiliriz. Bazen gideriz, bazen de kıyıya yanaşırız. Genellikle Le Havre’da.”

Poppy bir anlığına sessiz kaldı ve bu sessizlik rüzgârın saçından ince bir tutamı kulağının arkasından savurmasına yetecek kadar uzun sürdü. Andrew’ün cildini gıdıkladı, neredeyse hapşırmasına neden oldu.

“Her şeyi yaptıktan sonra ne yapacaksın?” diye sordu Poppy sonunda. Sesi artık daha ciddi, düşünceli ve meraklıydı.

Kaptan bunun çok ilginç bir soru olduğunu düşündü; başka birinin ona soracağını hayal bile edemeyeceği bir soru. “Sence bu mümkün mü?” diye merak etti. “Yani, her şeyi yapmak?”

Bunu düşünürken Poppy’nin kaşları aşağıya düştü ve Andrew, oluşan çizgilerin endişeden değil düşünceden kaynaklandığını bilmesine rağmen, parmaklarını onları düzeltmekten alıkoymakta çok zorlandı.

“Ben yeterince şey yapmanın mümkün olabileceğini düşünüyorum,” dedi Poppy sonunda.

“Yeterince mi?” diye mırıldandı Andrew.

“Öyle ki artık hiçbir şey yeni hissettirmez.”

Poppy’nin sözleri onun son zamanlardaki düşüncelerini yansıtıyordu.

Neredeyse nefesini kesecekti. İşinin artık heyecan verici olmaması ya da hiç yeni bir şey yapamaması değildi bu. Daha çok eve gitmeye hazır hissetmeye başlamıştı. Sevdiği insanlarla birlikte olmak için.

Onu seven insanlarla birlikte.

“Bilmiyorum,” dedi, çünkü doğru düzgün bir cevabı olmasa bile sorusu dürüstlüğü hak ediyordu. “Henüz o noktaya ulaştığımı sanmıyorum,” dedi. “Yine de...”

“Yine de mi?”

Kaptan ona giderek yaklaşıyor olabilirdi.

Ama Andrew başladığı cümlesini bitirmedi. Çenesini onun başının üstüne koyduğunu hayal edebilecek kadar öne doğru eğildi. Ellerini uzatıp onun vücuduna sarmak ve onu kendisine doğru çekmek dürtüsüyle mücadele ediyordu. İkisi de rüzgâra karşı dururken, ona sarılıp kucaklamak istiyordu.

“Etiyopya’ya gitmek isterim,” dedi Poppy aniden.

“Gerçekten mi?”

Poopy Bridgerton çoğu kişiden daha maceracıydı ama bu isteği Andrew’ü şaşırtmıştı.

“Hayır,” diye itiraf etti Poppy. “Ama sadece oraya gitmek istediğimi *düşünmek* hoşuma gidiyor.”

Andrew gözlerini kırptırdı. “Peki ne... istiyorsun?”

“Son zamanlarda kendime çok zaman ayırdım,” dedi Poppy. “Bir şeyleri hayal etmekten başka yapacak çok az şey var.”

Andrew genel olarak kendisinin zeki bir adam olduğunu düşünürdü ama onu takip etmek konusunda *en kötü* zamanını yaşıyordu. “Yani Etiyopya’ya gitmeyi mi hayal ediyorsun?”

“Pek değil. Bunu doğru dürüst hayal edebilecek kadar bilgim yok. Duyduklarımın ne kadar azının doğru olduğunu hayal bile edemiyorum. İngiltere’de insanlar Afrika’dan sanki büyük, mutlu bir yermiş gibi bahsediyor...”

“Mutlu?” Kullanacağı kelime bu değildi.

“Ne demek istediğimi anlıyorsun. İnsanlar oradan sanki Fransa ya da İspanya gibi tek bir yermiş gibi bahsediyor ama aslında *çok büyük*.”

Andrew parçalanmış haritayı ve onu bir araya getirirken ne kadar eğlendiğini düşündü. “Haritada öyle yazıyor,” diye mırıldandı.

Başıyla onayladı, sonra da “Etiyopya’ya gitmek isteyecek türden bir insan olmayı hayal ediyorum” diyerek onu tamamen şaşırttı.

“Arada bir fark var mı?”

“Sanırım var. Belki de demek istediğim, böyle şeyler yapmak isteyen bir insan olmak isterdim. Bence böyle biri partilerde harika olurdu, değil mi?”

Andrew kuşkuluydu. “Yani amacının partilerde harika olmak olduğunu söylüyorsun.”

“Hayır, tabii ki hayır. Şu anki amacım ne pahasına olursa olsun bu tür toplantılardan kaçınmak. Bilmeniz gerekiyorsa, Charmouth’a bu yüzden gittim.”

“Sanırım bilmeliyim,” diye mırıldandı, çünkü başka uygun bir yanıt görünmüyordu.

Poppy devam etmeden önce ona yarı kızgın yarı hoşgörülü bir bakış attı. “Demek istediğim şu ki, bir baloya gitsem ve Etiyopya’ya bilerek gitmiş biriyle karşılaşsam...”

“*Bilerek mi?*”

“Birinin *baskı* altına alınmasının bir önemi olduğunu düşünmüyorum.”

Andrew onu kendisine doğru çevirdi. Onun yüzünü görmeye ihtiyacı vardı. Aksi hâlde sohbeti takip etmek çok zordu.

Onu inceledi, bilmediği bir şey aradı. Kötülük belirtileri var mıydı? Delilik? Sonunda, “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” diye itiraf etti Andrew.

Poppy güldü. Gülüşü muhteşemdi. “Üzgünüm, pek açık konuşamadım. Ama beni bu kadar uzun süre kendi başıma bıraktığın için bu senin hatan. Düşünmekten başka hiçbir şey yapamayacak kadar çok zamanım oldu.”

“Ve bu da seni toplumsal söylem ve Etiyopya İmparatorluğu hakkında kapsamlı sonuçlara mı götürdü?”

“Öyle.” Bunu oldukça görkemli bir şekilde söyledi ve sanki alanını genişletebilirmiş gibi bir adım geri çekildi. Gerçi onu dinleyecek başka kimse yoktu; gaga başına giderken sadece iki mürettebatın yanından geçmişlerdi ve her iki adam da akıllıca davranarak ortalıkta görünmemişti.

Kaptanlarını bir bayanla el ele pek sık görmüyorlardı, her ne kadar onu peşinden sürüklemek için olsa da.

Ama Poppy’nin geri adım atması, kalçalarına yeniden tutunması gerektiği anlamına geliyordu ki bu çok utanç vericiydi. Onun dikkatini çektiğinden emin olunca açıklamasını yaptı. “Bu dünyada iki tür insan vardır.”

“Emin misin?”

“Bu konuşmanın amaçları doğrultusunda, evet. Etiyopya’yı ziyaret etmek isteyenler ve istemeyenler.”

Andrew yüz ifadesini korumak için çok mücadele etti. Ama başaramadı.

“Gülüyorsun,” dedi, “ama bu doğru.”

“Eminim öyledir.”

“Sadece beni dinle. Bazılarımızın maceracı, gezgin bir ruhu vardır, bazılarımızın ise yoktur.”

“Ve sence bir insanın maceraya susamış olduğunu kanıtlaması için Afrika’nın doğusuna seyahat etmek istemesi mi gerekir?”

“Hayır, elbette değil, ama bir gösterge olarak...”

“Siz, Bayan Bridgerton, maceracı bir ruha sahipsiniz.”

Memnun bir gülümsemeyle geri çekildi. “Öyle mi dersin?”

Kolunu havada savurarak denizi ve gökyüzünü, onları bir şekilde bir karadan diğerine, hiçbir insanın tek başına dayanamayacağı derinliklere taşıyabilecek, zekice yapılmış bir tahta yığınının tepesindeki yerlerini işaret etti.

“Baskı altındaysa değildir,” diye hatırlattı Poppy ona.

Bu kadarı yeterdi. Andrew ellerini onun omuzlarına koydu.

“Bu dünyada iki tür insan vardır,” dedi Andrew. “Bu beklenmedik yolculukta top gibi kıvrılıp hıçkırarak ilerleyenler ve...”

“Bunu istemeyenler mi?” diye Poppy onun sözünü kesti.

Andrew başını iki yana salladı ve yanağına dokunduğunda dudaklarında ufacık bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. “Sana senin de bu gruptan olduğunu söyleyecektim.”

“Yani dünyaya karşı olan ben miyim?”

“Hayır,” dedi Andrew, aklı karışmıştı ve içinden sanki bir şeyler yuvarlanıp aşağı düşüyordu. Boşlukta idi ve o kadar hafifti ki tıpkı bir ağaçtan düştüğü zamanki gibiydi, aşağıda hiçbir şey yoktu, sadece boş bir alan ve o vardı.

“Hayır,” dedi tekrar. “Sanırım senin tarafındayım.”

Gözleri büyüdü ve gözbebeklerinin rengini seçemeyecek kadar karanlık olmasına rağmen, yine de bir şekilde görebiliyormuş gibi hissetti, koyu yosun yerini daha soluk bir şeylerin zerreciklerine bırakıyordu. Daha genç, çimlerdeki yeni filizler gibi.

İçinde hafif ve ışık saçan bir şey kabarmaya başladı. Aşk, flörtün ve arzunun o baş döndürücü, kıvılcımlı hissi.

Hayır, arzu değil. Ya da sadece arzu değil.

Bekleyiş.

Biraz önceki gibi. Kalbinin atışını vücudunun her köşesinde hissedebildiğin, her nefesin ayak parmaklarına kadar ulaştığını hissettiğin an. Hiçbir şeyin bir kadının dudaklarının mükemmel kıvrımıyla kıyaslanamadığı o an...

“Seni öpsem,” diye fısıldadı, “izin verir miydin?”

Gözleri neşeye benzer bir ifadeyle büyüdü.

Neşe mi?

“Eğer beni öpersen,” diye yanıtladı kadın, “sana izin verip vermeme şansım olmazdı. Öpmüş olurdun.”

Andrew şu an kılı kırk yarmak konusundaki ısrarcılığına güvenmeliydi. Onun sorunun içinden bu kadar net bir şekilde çıkmasına izin vermeyecekti.

“Eğer sana doğru şu şekilde eğilecek olsaydım...” Sözlerine hareketleri eşlik ediyordu. Yüzlerinin arasındaki boşluk giderek azalıyordu. “Yani eğer gözlerim dudaklarına odaklanırsa, herkesin bildiği bu öpmeyi düşündüğüne dair evrensel bir işarettir, o zaman ne yapardın?”

Poppy dudaklarını yaladı. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliydi. “Emin değilim,” diye fısıldadı.

“Ama şu anda bu oluyor. Yaklaşıyorum.” Uzanıp onun tenini okşadı. “Yanağına dokunuyorum.”

Neredeyse belli belirsiz bir şekilde onun eline doğru kıvrılmıştı yüzü.

Andrew daha kelimeleri oluşturmada sesinin boğuklaştığını hissetti. “Artık ne yapardın değil, ne yapacaksın?”

Daha da yaklaştı, o kadar yaklaştı ki gözleri artık onun yüzüne odaklanamıyordu. O kadar yakındı ki nefesinin hafif dokunuşunu dudaklarında hissedebiliyordu.

Ama yine de bir öpücük değildi.

“Ne yapacaksın, Poppy?”

Ve sonra eğildi. Titredi. Sadece birazcık, ama dudaklarının onunkilere usulca değmesine yetmişti

Öpücüklerin en zarifiydi.

Kalbinden vurulmuştu.

Kaptanın parmakları onun omuzlarına indi ve zihninin çok küçük bir köşesinde bunun onu kendine çekmek için değil, kendini bundan alıkoymak için olduğunu fark etti. Çünkü eğer yaparsa...

Ve Tanrı biliyor ya çok istiyordu.

Çok istiyordu. *Ondan* çok daha fazla.

Onun vücutlarının boylu boyunca temas etmesini istiyordu. Sırtının kıvrımını elinin altında istiyordu, bacağına onun bacaklarının arasına sokarken o sıcaklığı hissetmek istiyordu.

Kendini ona doğru bastırmak istiyordu, böylece arzusu hissedecek, bunu bilecek ve ona ne yaptığını anlayacaktı.

Hepsini ve daha fazlasını istiyordu, bu yüzden artık nefes alıp verişleri titrek ve düzensizleştğinde kendisini durdurmak için bir adım geriledi.

Devam etmek cennet olurdu.

Devam etmek delilik olurdu.

Derin bir nefes almak için biraz zamana ihtiyacı olduğundan arkasını döndü. O öpücük... Bir saniyeden az sürmüştü ama perişan olmuştu.

“Özür dilerim,” dedi, sesi boğazında sert ve cızırtılıydı.

Poppy birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Neden?”

Andrew dönüp ona baktı. Poppy parmaklarını hafifçe kendi dudakları üzerine götürdü, sanki az önce ne olduğunu anlayamamış gibi sersemlemiş görünüyordu.

Aramıza hoş geldin.

“Bunu yapmamalıydım,” dedi çünkü bu, olmaması gerektiğini söylemekten biraz daha nazik görünüyordu. Ancak neden yaptığından emin değildi.

“Bu...” Poppy kaşlarını çattı ve sanki bir şey hakkında çok düşünüyormuş gibi görünüyordu. Ya öyleydi ya da ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu.

“Poppy?”

Sanki içinde bir şeyler uyanmış gibi gözleri tekrar Andrew’e döndü. “Sorun yok,” dedi.

“Sorun yok mu?” diye Andrew tekrarladı. Bu kulağa... Soğuk geliyordu.

“Bu senin hatan değildi,” dedi. “Ben seni öptüm.”

“Lütfen,” dedi Andrew sabırla, “ikimiz de biliyoruz...”

“Ben seni öptüm.” Poppy bunu dişlerinin arasından kesin bir dille söyledi. “Çünkü bana cesaret verdin.”

“Ben...” Ama daha fazlasını söylemedi. Gerçek miydi? Ona cesaret mi *vermişti*? Yoksa onun da bunu istediğinden emin olmak mı istiyordu? Çünkü tek bir öpücük bile Poppy’yı mahvedebilirdi.

Bu onu da mahvedebilirdi.

“Öyle oldu,” dedi Poppy. “Öyle oldu ve pişman değilim.”

“Değil misin?”

“Hayır. Tam da hayatımın macerasını yaşarken sıkılmamın ironisini tartışmıyor muyduk? Pek çok şeysiniz Kaptan James, ama sıkıcı değilsiniz.”

Dudakları uçuklayabilirdi. “Teşekkür ederim.”

“Ama bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız.”

“Eğer dileğin buysa.” Bu onun dileği değildi ama öyle olmalıydı.

Kadın ona tuhaf bir şekilde nüfuz edici bir ifadeyle baktı. “Öyle olmalı, sence de öyle değil mi?”

Artık ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu ona söylemeyecekti. “Kararınız karşısında saygıyla eğiliyorum Bayan Bridgerton.”

Sanki buna bir an bile inanmamış gibi küçük bir homurtu çıkardı. Sanırım bunu hak etmişti; böyle şeyler söylerken genellikle bir dereceye kadar ironi kullanırdı.

“Çok iyi,” dedi Andrew. “Hiç yaşanmamış gibi davranacağız.”

Poppy sanki tartışacakmış gibi ağzını açtı... Ve aslında onun da tartışmak istediğinden oldukça emindi; yüzündeki bu ifadeyi ne anlama geldiğini anlayacak kadar çok kez görmüştü. Ama sonunda hiçbir şey söylemedi. Ağzını kapattı ve başıyla onayladı.

Bu sohbetin sonu gibi görünüyordu, bu yüzden Andrew ayın belirmemiş olduğu gecede simsiyah olan gökyüzüne ve zar zor fark edilen ufka baktı. Şu ana kadar iyi vakit geçirmişlerdi ve eğer havada beklenmedik bir değişiklik olmazsa sabah Lizbon’da olacaklardı. Bu da biraz uyuması gerektiği anlamına geliyordu. Çünkü sabah erkenden ilk iş olarak gemiden çıkıp şehre inmesi gerekiyordu.

“Korkarım seni aşağıya geri götürmem gerekiyor,” dedi Andrew.

Poppy hayal kırıklığını gizleyemiyordu ama aynı zamanda bunu beklediği de açıktı.

“Pekâlâ,” dedi iç geçirerek.

Andrew ona elini uzattı.

Poppy istemediğini ifade edip başını iki yana salladı. “Kendim halledebilirim.”

“En azından küçük güvertenin uç kısmından kalkmana yardım etmeme izin ver.”

Poppy izin verdi ama ana güverteye çıktığı anda elini onun elinden çekti. Sadece geri dönüş yolunu ona göstermesine izin verdi ve çok geçmeden kamaranın kapısına vardılar.

“Bay Carroway’in kamarasına gitmeden önce birkaç şey almam gerekiyor,” dedi Andrew.

“Elbette.” Poppy içeri girerlerken kenara çekildi, her şey nazikçe gerçekleşiyordu ve ilginç bir şekilde tuhaf değildi.

Daha doğrusu hiçbir şey olmamış gibiydi.

Her şey onların istedikleri gibiydi.

Değil mi?

BÖLÜM 14

Poppy ertesi sabah çok tuhaf bir duyguyla uyandı. Neredeyse baş dönmesine benzer bir şeydi ve bu yüzden hareket hâlinde olmadıklarını fark edinceye kadar birkaç saniye boyunca yatağın parmaklığını tuttu.

Evet, hareket etmiyorlardı!

Yataktan fırlayıp kalktı ve hemen pencereye doğru koştu, açıklanamaz bir şekilde sessizlik karşısında tökezledi. Dışarı bakmak için heyecanlı bir nefesle perdeleri açtı ve...

Rıhtım.

Tabii ki.

Geminin penceresinden Lizbon'un tam merkezini göremeyeceğini neden düşünemediğini bilmiyordu. Londra'daki rıhtımlar da başkentin görülmeye değer yerlerine yakın değildi.

Yine de Atlantik'in uçsuz bucaksız suyu bakmaya değer bir şeydi ve Poppy gördüğü her şeyi hevesle ve içine sindirerek izlemek istiyordu. Şu an kesinlikle büyük bir tuvalin sadece küçük bir kısmını görebildiğini biliyordu ama yine de önündeki sahne hayat ve hareketlilikle doluydu. Mürettebat sadece erkeklerden oluşuyordu... Hepsi erkekti, aralarında tek bir kadın bile yoktu ve bugüne dek gemide bir kadın

olduğu hiç görülmemiş bir şeydi... Bu yüzden amaçları sadece kendilerine verilen görevi en iyi ve seri şekilde yerine getirmek olan güçlü, becerikli, sandıkları taşıyan, ipleri çeken ve her türlü işi yapabilen bu adamlar için Poppy çoğunun çözemediği bir kadındı.

Ve de hepsi ne kadar tuhaf ve farklıydı... ama aynı zamanda pek de farklı değillerdi. İngiliz liman işçilerinin yaptığını düşündüğü görevlerin aynısını yapıyorlardı, onlar da itişip kakışıyorlar, gülüyorlar, aralarında tartışıyorlardı ama yine de Portekiz'de olduğunun farkında olmasaydı bile bu adamların İngiliz olmadığını bilirdi.

Çoğunun Poppy'nin hemşerilerinin çoğundan daha koyu saç ve tene sahip olduğu doğru olsa da bu fark onların sadece görünüşü ile ilgili değildi. Bu daha çok hareketleri ve jestleriyle ilgiliydi. Konuştuklarında sadece onlara bakarak sözlerinin farklı bir dilde olduğunu anlayabiliyordu. Adamların ağızları normalden farklı şekilde hareket ediyordu. Kaslarını farklı şekilde kullanıp farklı ifadeler kullanıyorlardı.

Büyüleyiciydi ve aralarındaki duvar ve pencereler yüzünden onların sesleri bu kadar alçak bir seviyeye düşmüş olmasaydı bunu fark eder miydi diye merak etti. Eğer onları duyabilseydi... Portekiz dilinin ses tınısını gerçekten *duyabilseydi*... Gözleri onların yüzlerindeki değişiklikleri fark edebilir miydi?

Üzerinde düşünecek o kadar çok şey vardı ki. Görülecek de çok şey vardı.

Ama o bu kamarada mahsur kalmıştı.

Kaptan James, Lizbon'a inmesine izin verilmeyeceğini açıkça belirtmişti. Bunun çok tehlikeli olduğunu, rehberlik yapmak için orada olmadığını, yürütmesi gereken işleri olduğunu, bunun bir keyif yolculuğu olmadığını söylemişti...

Kaptan James sadece nedenlerle dolu biriydi.

Ayrıca Poppy'ye hiçbir durumda güverteye çıkmasına izin verilmeyeceğini de söylemişti.

Ama dün gece fikrini değiştirmişti.

Poppy alnını pencereye yasladı, camın serinliği tenini rahatlatıyordu. Önceki gece yatağında uzanırken, her anı yıldızların altında yeniden yaşarken, *belki de* onun merhamet edip onu şehre götüreceğini ümit etmesine neden olmuştu.

Önceki gece bir şeyler değişmişti ama o öpücüğü düşünmüyordu.

Hayır, kesinlikle öpücüğü düşünüyordu. Bu konudan bir daha asla bahsetmemeleri gerektiğini söyleyebilirdi ama kaptan hiç olmamış gibi davranmalarını önerdiğinde dehşete düşmüştü. Neredeyse ona öyle diyecekti, bunun tam da bir insanın hatırlamaya özen göstermesi gereken türden bir şey olduğunu söyleyecekti, sadece tekrarlanmadığından emin olmak için.

Ama bu ona önemsiz ve hatta belki de kaba gelmişti, bu yüzden neredeyse bunun ilk öpücüğü olduğunu ve bir kızın bunlardan sadece bir tane alabileceğini söyleyecekti ve eğer hiç olmamış gibi davranacağını düşündüyse delirmişti.

Ama bu tam da onun yanlış anlayacağı türden bir şeydi. Yatağında yatarken onu düşündüğünü sanmasını istemiyordu, öyle olsa bile.

Şimdilik.

Hayatının geri kalanında yatakta uzanıp onu düşünmek gibi bir düşüncesi yoktu. Bir haftadan kısa süre içinde İngiltere'ye dönecek ve onu bir daha asla göremeyecekti. Eğer Elizabeth çenesini kapalı tutarsa Poppy'nin hayatı normal bir şekilde devam edecekti, bu da sonunda ailesinin onayladığı hoş bir centilmenle evleneceği ve yatağında uzanıp hayatının geri kalanında *onu* düşüneceği anlamına geliyordu.

Ve eğer Elizabeth çenesini kapalı *tutmazsa* ve Poppy'nin sosyal konumu sıfıra düşerse, onu uyanık tutmakta inanılmaz derecede yakışıklı Kaptan Andrew James'ten çok daha büyük sorunlar yaşayacaktı.

Poppy saatin kaç olduğunu görmek için baktı ve Billy sanki tam zamanı gelmiş gibi kapısını çaldı. O olduğunu anlaması için sesini duymasına gerek yoktu. Billy ve kaptan onu görmeye gelen iki kişiydi ve vuruşları tebeşir ve peynir kadar farklıydı.

“Girin!” diye seslendi çünkü kaptanın aksine Billy her zaman içeri girmek için onun iznini bekliyordu. Saçları hâlâ uyku örgüsündeydi ama bunu umursamayı bırakmıştı. Ve kıyafetleriyle uyuduğu için, hiç kimse onu uygunsuz giyinmiş olarak göremeyecekti.

Her zamanki tepsisini taşıyarak, “Kahvaltınızı getirdim hanımefendi,” dedi Billy. “Önemli bir şey değil. Sadece biraz kızarmış ekmek, çay ve elma. Adamların çoğu yemek için karaya çıkacak.”

“Öyle mi yapacaklar?” Poppy mırıldandı, kıskanç gözleri pencereye doğru kayd.

Billy tepsiyi bırakırken başını salladı. “Tabii ki gemiye binmeleri gerekiyor ve hepsi birden gemiyi terk edemezler ama kaptan herkesin bacaklarını esnetme şansına sahip olmasını sağlıyor.”

“Herkesin, öyle mi?”

Billy onun ses tonundaki donukluğu ve gizli imayı umursamayıp konuşmaya devam etti. “Ah evet, gerçi neyin ne olduğunu bilmiyorsanız kafa karıştırıcı bir yer. Sadece lisanı değil, yine de birkaç kelime bilmek güzel elbet. Örneğin *Sim*, *evet* demek, *No* ise *hayır*.”

“Eh, bu çok işe yarar,” diye belirtti Poppy.

“*Hayır*, gittiğimiz her yerde *no* galiba,” dedi Billy arsız bir sırıtışla. “Farklı yazılıyor sanırım, ama kulağa yeterince aynı geliyor.”

Poppy masada her zamanki yerine oturdu ve limanın en iyi görüntüsünü sağlayacak şekilde koltuğunu ayarladı. “Almanca’da hayır, *nayn*.”

“Öyle mi?” Billy başını kaşıdı. “Ben oraya hiç gitmedim. Sahilleri yok sanırım.”

Poppy kendine bir fincan çay koydu. “Hamburg,” dedi dalgın bir şekilde.

“Ha?”

Poppy başını yukarı kaldırıp ona baktı. “Hamburg’da Almanca konuşurlar. Baltık Denizi yakınında işlek bir liman. Haritada gösterirdim ama çoktan onu söküp parçalarına ayırdım.”

Billy başını sallayıp doğruladı, çünkü onu hafta başında parçalara ayrılmış harita üzerinde çalışırken görmüştü. “Belki bunu ben de denemeliyim” dedi. “Coğrafya hakkında biraz daha bilgi sahibi olmama faydası olur. Okuyabildiğimi biliyorsun,” dedi gururla. “Ve gemideki adamların yarısından daha iyi hesaplama yapabilirim.”

“Bu harika bir şey,” dedi Poppy. Belki dönüş yolculuğunda bulmaca üzerinde çalışabilirlerdi. Bu onun üçüncü seferi olacaktı ama bir arkadaşına sahip olmak çok eğlenceli olurdu. Billy’nin bazı görevlerinden alınması için Kaptan James’e dilekçe vermesi gerekecekti ama bunun çocuğun eğitimi için olduğunu açıklarsa...

Kaptan buna evet, derdi. Bundan emindi.

“Bana Lizbon hakkında biraz daha fazla bilgi ver,” dedi Poppy cesaret verici bir gülümsemeyle. “Her şeyi duymak istiyorum.”

“Ah, burası çok canlı bir şehir hanımefendi. Buradan bunu tam anlayamazsınız.” Karşısındaki sandalyeye çöktü ve pencereyi işaret etti. “Burası sadece sahil. Bu sefer çok yakınımızda demir attık, dolayısıyla iyi bir görüş açısına sahipsiniz ama burası şehir değil. Şehir büyük ve gösterişli.”

“Gösterişli mi?” diye mırıldandı Poppy. Çayından dikkatlice bir yudum aldı. Hâlâ biraz fazla sıcaktı.

“Ah evet, gerçekten farklı bir yer. Gerçi insanın kendi va-

ranı gibisi yok, kendi ülkemizde bir sorun olduğundan değil. Sadece... Farklı şeyleri görmek güzel.”

“Eminim,” diye mırıldandı Poppy ve konuşurken saklayamadığı her zamanki alaycı tonu maskelemek için çay fincanını yavaşça dudaklarına götürdü.

“Her şey farklı görünüyor,” diye devam etti Billy. “Öyle sayılır, ama çoğu şey ve yemekler aynı değil. Alışmak biraz zaman alıyor ama yemekler güzel. Buraya altı kez geldim, dolayısıyla etrafı biliyorum.”

Poppy hafifçe gülümsemeyi başardı.

Billy duraksadı ve sonunda onun ifadesini fark etti. “Ben... şey, size bir şey getirip getiremeyeceğimizi sorabilirim. Güzel sütlaç yapıyorlar ama taşınması o kadar da kolay değil. Bir de bazen şekere sarılmış olarak gelen küçük ekmeğe benzer şeyler var.” Mutfaktaki çılgınlığı düşünüp gözlerini döndürdü. “İstersen sana bunlardan bir tane getirebilirim.”

“Görünüşünüze bakılırsa,” dedi Poppy, “sanırım birden fazlasını isteyebilirim.”

Billy güldü. “Taze ve sıcak olduklarındaki kadar iyi olmayacaklar ama yine de onları seveceksin. Aşçı da erzak alacak, böylece biraz Portekiz tarzı bir şeyler yapabilir.”

“Çok nazıksın, Billy.”

Billy ona anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. “Kaptan, gemide kalmanızı sağladığı için kötü bir adam değil. Kendi başınıza yola çıkmanız güvenli olmaz. Londra’ya yavaşsak bile güvenli olmaz. Hanımlar burada, suyun yakınında...” Güçlü bir şekilde kızardı ve sesini alçaltarak “Ne demek istediğimi anladıysan, hepsi bayan değil,” dedi.

Poppy *bu konuda* daha fazla bilgi almamaya karar verdi. “Kaptan James’le karaya çıkarsam ne olacağını düşünüyor-sun?” diye sordu. “Lizbon beni koruyamayacağı kadar tehlikeli bir şehir değil, elbette.”

“Şey...” Billy bir an bunu düşündü, düşünürken ağzı bir

yana büzüldü. “Sanırım kaptan seni rıhtım bölgesinden geçirip daha güzel yerlere götürebilir.”

Poppy’nin ruh hâli oldukça iyileşti. “Harika! Ben..”

“Ama o burada değil.”

Demek öyle, lanet olsun. “Gerçekten burada değil mi?”

Billy başını iki yana salladı. “Gemiden ilk inen oydu. Bir işi vardı. Genelde öyle yapar.”

“Ne zaman döneceğini biliyor musun?”

“Bunu söylemesi zor,” dedi Billy omuz silkerek. “Bu genellikle onun ne taşıdığına bağlıdır.”

“Taşımak mı?”

“Bazen bir paket, bazen sadece evrak. Ve tabii ki bazen de hiçbir şey.”

Bazen de hiçbir şey olmuyor mu? Poppy bunu çok ilginç buldu ama neden merak ettiğini söyleyemiyordu. Muhtemelen şu an merak edecek daha iyi bir şeyi olmadığı için olsa gerek. Zira İngiltere’ye dönüş yolculuğunda hemen hemen her türlü değişimden geçmişti (bunun yüzde doksam onun harap olmasını içeriyordu, diğer yüzde onu ise hiç beklemediği muhteşem bir şanstı ve şu an yaşadığı bu ikisinin birleşimi.)

Yani evet, bu yüzden şu an merak ettiği tek şey kaptanın neden bazen paket bazen de evrak taşıdığı idi. Ülkesine dönüp çok daha ciddi sorunlarla uğraşmak zorunda kalana kadar sadece bu tür şeyleri düşünecekti..

“Sık sık evrak taşıyor mu?” diye sordu Poppy.

Billy ayağa kalktı ve sandalyesini yerine itti. “Bazen. Gerçekten bilmiyorum. Gemiyle ilgili olmayan bu işin ne olduğunu hiçbirimize söylemiyor.”

“Onun gemiyle ilgili olmayan bir işi mi var?”

Billy omuz silkti. “Burada arkadaşları var. Onlara uğramak zorunda. Buraya pek çok kez geldi.”

Poppy, Billy’nin sadece dokuz aydır Sonsuz’da olduğunu

biliyordu, bunu ona ikinci kez kahvaltı getirdiğinde söylemişti. Eğer Billy Lizbon'a daha önce altı kez gelmişse, Poppy, Kaptan James'in yıllar içinde burayı ne kadar sık ziyaret etmiş olduğunu hayal etti. Billy'ye göre (çünkü bildiği hemen hemen her şey Billy'ye göre idi), 1782'den beri geminin kaptanlığını o yapıyordu.

Portekiz'e çok fazla gezi yapılmış gibi görünüyordu ama Poppy yine de korsanlık hakkında ne biliyordu? Belki de güvenilir ve sadık bir tüccar ağına bağlı kalmak mantıklıydı.

Ve aynen böyle, bir suçlu gibi düşünüyordu. Aman tanrım.

Poppy nihayet içilebilir bir sıcaklığa ulaşmış olan çayını yudumladı. "Şehirde iyi eğlenceler," dedi. "Gideceğini varsayıyorum."

"Ah evet. Aslında yakında. Adamlardan biri beni de yanına alacağını söyledi." Billy ona utangaç bir ifadeyle baktı. "Kaptan benim de tek başıma gitmeme izin vermiyor."

Poppy, kaptanın başkalarının tahmin ettiğinden daha yumuşak bir kalbe sahip olduğunu anlamaya başlamıştı. Başka bir gemi kaptanının on üç yaşındaki bir çocuğun güveni ve refahı konusunda endişelendiğini hayal etmek zordu.

Gerçi başka gemi kaptanlarıyla ilgili bir deneyimi yoktu ama yine de.

"Ben gitsem iyi olur," dedi Billy. "Kıyıya çıkmadan önce görevlerimi bitirmem gerekiyor ve eğer Bay Brown benden önce hazır olursa, beni bekleyeceğini hiç sanmıyorum."

Poppy tamam diyerek başını salladı ve ona veda etti. Sonra hızlıca kahvaltısını yaptı... Üçgen kızarmış ekmeğin üzerinde ısırlıklarla desen yapmanın pek çok yolu vardı... Sonra da gösteriyi izlemek için çayı alıp pencereye doğru gitti.

Bu daha çok tiyatroya gitmek gibiydi. Katılma fırsatı bulunduğu herhangi bir tiyatro yoktu ama yine de bundan keyif almaya kararlıydı. İlk başta tüm manzarayı görmeye çalıştı

ama aynı anda çok fazla şey oluyordu, bu yüzden sadece bir adamın görevlerini yerine getirmesini izleyerek onu seyretmeye karar verdi.

“Sana José diyeceğim,” dedi. Bu yakın zamandaki bir kralın adıydı, dolayısıyla bölgeye uygun olduğu kesindi. “José Goodhope. Üç çocuğun, dört köpeğin ve bir tavşanın var.”

Kaşlarını çattı. Muhtemelen tavşanı yedi. En iyisi ona fazla bağlanmamak.

“Evli misiniz Bay Goodhope? Yoksa dul mu?”

Gizemli adamın konteynerden sandık alıp bir gemiye doğru taşınmasını izledi. “Dul,” dedi kararlı bir şekilde. “Böyle daha dramatik.”

Shakespeare gurur duyardı. Sonuçta bu bir oyundu.

“Ve zavallı annesiz çocuklarınız. Onları beslemek için çok çalışmalısınız. Aman Tanrım, açlar.”

Düşündü.

“Ama tavşanı yiyecek kadar aç değilim,” dedi Poppy kararlı bir sesle. Bu onun hikâyesiydi ve tavşanı kurtarmak istiyordu. Beyazdı, kabarıktı ve kesinlikle gerçek değildi ama insanın kendi hikâyesini yazmasının güzelliği buydu. Ne isterse yapabiliirdi.

Her zaman kötü bir derebeyi olmak istemişti.

Ya da hoş. Gerçek bir tercihi yoktu. Yeter ki o sorumlu olsun.

José sandığını bıraktı ve koluyla alnını silerek konteynere döndü. Başka bir sandık aldı; duruşuna bakılırsa bu ilkinden daha ağırdı. Bunu bıraktıktan sonra dik durdu ve boynunu birkaç kez sağa sola sallayıp döndürdü.

Poppy de aynısını yaptı. Birinin esnemesini izlemek in-sanda onu taklit etme ihtiyacı yaratıyordu.

Tekrar öne baktığında José’nin omzu üzerinden birine seslenmek için döndüğünü gördü. Daha sonra gömleğinin eteğine uzandı...

Ve gömleğini çıkardı.

Poppy öne doğru eğildi. İlginçti. Liman işçileri görevlerini rutin olarak gömleksiz mi yerine getiriyorlardı? Bu bir Portekiz geleneği miydi? Burası kesinlikle Londra'dakinden daha sıcaktı ama yine de Londra rıhtımlarına hiç gitmemişti. Belki de adamlar göğüsleri çıplak koşuyorlardı etrafta.

Eğer durum böyleyse neden kimse ona söylememişti?

"Ah, José," diye mırıldandı çay fincanını bırakırken.

"Çok sıcak bir gün değil mi?"

Bu, durup pencereye yaklaşmak için yeterli bir neden gibi görünüyordu. Belki de planını yeniden yapılandırması gerekiyordu. José'nin dul kalmasını gerçekten istiyor muydu? Onu hiç evlenmemiş bir bekar yapmak daha mantıklı olmaz mıydı?

Çocuksuz. Belki bir köpek. Ve tavşan olarak kalabilir.

Çok güzel ve kabarıktı. Kim bunu hikâyede tutmak istemez ki?

"Birisine kur yapıyor musun, José?" Kaslarının eforla esnemesini izlerken alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Sandığı kavramak için uzandığında önce kollarını gördü ama gemiye vardığında sırtım da gördü.

Bir erkeğin sırtının bu kadar ilginç olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kardeşlerini gömleksiz görmüştü ama yakın zamanda görmemişti ve hiçbiri José kadar heykel gibi görünmemişti.

"Heykel," dedi yüksek sesle. Anlamına biraz benzeyen başka bir kelime olduğunu düşündü. Ancak yalnızca esnek bir ortamda çalışıyorsanız. Ellerini kile şekil veriyormuş gibi havada sıktı. *Heykeltraşlık*. Kepçeleme ve ezme hareketine benziyordu.

Poppy başını iki yana salladı. Tamamen konudan uzaklaşıyordu ve José *tam orada* rıhtımdaydı. Bu kaslara ne deniyordu? Adamın göğsündekilere...

Poppy'nin elleri hâlâ heykel yapmaya devam ederek havada hareket ediyordu.

Poppy resim dersleri almıştı elbette, bütün genç hanımlar gibi. Öğitmeni vücut kaslarından bahsetmişti ama bir erkeğin göğsündeki kaslardan hiç bahsetmemişti. Onlara ne deniyordu?

Kaptan James'in kitaplığına baktı. Her nasılsa cevabı *Kent'in Tarımsal Baş Yapıtları*'nda bulacağından şüpheliydi.

Poppy pencereye yaklaştı. Kimsenin onu limandan görebileceğini düşünmüyordu. Dışarısı içeriye göre çok daha parlaktı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu. José şimdi biraz ara vermişti ve yeni taşıdığı sandıklardan birinin üzerinde oturuyordu. Ondan pek de yaşlı görünmüyordu. Kesinlikle otuzdan fazla değil. Gür saçları vardı. Koyu renkti... Kaptanınkinden daha koyuydu tabii... Ama bir o kadar da parlak ve dalgalıydı. Muhtemelen aynı zamanda yumuşak, esnek bir kaliteye de sahipti.

Birkaç gün önce okyanusun hırçın dalgaları dengesini bozduğunda kaptanın saçına dokunmuştu. Dengesini bulmak için yalpalarken ileriye doğru atılmış ve tutunmak için eline geçen ilk şeyi yakalamıştı. Ve sonunda bunun kaptanın kafası olduğunu anlamıştı.

Tabii ki bu tamamen tesadüftü.

José'nin saçında da benzer bir dalga vardı. Poppy bundan hoşlandığına karar verdi. Eğer esinti ona da öyle vursaydı, alnına sert bir şekilde düşerdi. Londra'da buna benzer bir centilmen vardı ve bütün kadınlar bayılmıştı. Poppy'nin tanıdıklarından biri, kafası karışık bir adamda bir şeyler var demekti. Bu onun çok *dinç ve enerjik* olduğu anlamına geliyordu. Poppy onun her zamanki gibi saçma sapan konuştuğunu düşünmüştü ama şimdi José'ye baktığında dinçlik tamamen yeni bir anlam kazanıyordu.

José'nin de çok enerjik olduğunu hissediyordu.

Yakışıklıydı José'si. Elbette kaptan kadar değildi ama her erkek Andrew James kadar yakışıklı olamazdı.

"Ama José," dedi yüksek sesle, "sanırım yaklaştın."

"Neye yaklaştı?"

Poppy neredeyse bir metre kadar sıçradı ve çay fincanını masadan düşürüyordu. Yüzbaşı James kapının yanında durmuş, çatık kaşları ve keyifli bir ifadeyle onu izliyordu.

"Kapıyı çalmadın!" diye onu suçladı.

"Çaldım," dedi kaptan içtenlikle. "Peki José kim?"

Poppy ona aptal gibi baktı, ki bu muhtemelen kötü bir şey değildi, çünkü şu an kendisinin zeki ya da suçlayıcı olmayan her şeyi başarabileceğinden artık şüphe ediyordu. Onun kapıyı çaldığına ve kendisinin de duymadığına inanmıyordu.

Ya da kapının açıldığını.

Veya kapandığını.

Poppy boğazını temizleyip ona güneydün dedi. Şu an en iyi ve uygun hareket tarzı bu gibi görünüyordu.

Ancak Kaptan James kararsızdı. "Seni bu kadar büyüleyecek ne izliyorsun?"

"Hiçbir şey!" dedi çok yüksek sesle. "Yani, sadece rıhtımlar tabii ki. Eminim ilgini çekmez ama bakma şansı bulduğum ilk şey sadece okyanusun suyu değil."

Üç köşeli şapkasını çıkardı. "Beni özledin mi?"

"Tabii ki hayır."

Bunu hafif alaycı bir baş sallamayla kabul etti, sonra pencerenin yanında ona katılmak için ağır adımlarla yürüdü. Poppy başını yana eğip manzarayı incelerken kıvranmama-ya çalıştığını fark etti.

"Sıradan bir günde kargo yüklemeye benziyor," dedi.

Poppy, anlamayı gevezelik etme dürtüsüne tercih etti ve sadece birkaç anlamsız ses çıkarıp başını salladı.

José işine dönmüştü ama neyse ki Kaptan James başka

bir yere bakıyordu. Eliyle yakındaki bir gemiyi işaret etti ve “*Marabella* yarın Güney Amerika’ya doğru yola çıkıyor,” dedi.

“Gerçekten mi? Kulağa heyecan verici geliyor.”

“Bu şimdiye kadar yaptığım en uzun yolculuk.”

Poppy, dikkatini hâlâ gömleksiz çalışan José’ye yöneltmemeye çalışarak, “Sanırım öyle,” dedi.

Kaptan, düşünceli bir ses tonuyla, “Bunu yapmak isteyeceğimi sanmıyorum,” dedi.

“Boynuz Burnu’nu görebilirdin,” diye belirtti Poppy.

Omuz silkti. “Neredeyse hiç kimse o kadar güneye gitmez. *Marabella* Salvador’a doğru gidiyor.”

“Salvador?” Poppy tekrarladı. José ona doğru yürüyordu.

“Brezilya’da,” diye onayladı Kaptan.

Poppy, parçalara ayrılmış haritada Salvador’un işaretlenip işaretlenmediğini hatırlamaya çalıştı ama göz ucuyla José’nin tekrar esnediğini gördü ve...

“Bayan Bridgerton,” dedi Kaptan, “çıplak bir adamı istahla gözetleyip, iç mi çekiyorsun?”

“Çıplak değil,” diye sertçe karşılık verdi Poppy.

Geriye dönüp bakıldığında sorunun *diğer* kısmını reddetmek çok daha akıllıca olurdu.

Kaptan James geniş bir şekilde gülümsedi. “Yani onu dikizliyorsun.”

“Ben kimseyi dikizlemiyorum.”

Kaptan çenesini okşayarak, “Gerçekten sağlam birine benziyor,” dedi.

“Yapma.”

“Çok kaslı.”

Poppy’nin yüzü yanmaya başladı. “Sus.”

“Şimdi anlıyorum,” dedi kaptan şaşmaz bir keyifle. “Bu José!”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye mırıldandı Poppy.

“İyi seçim yapmışsınız Bayan Bridgerton. Çok çalışkan birine benziyor.”

Poppy ölmek istiyordu.

Kaptan onun omzunu sıvazladı. “Senin José çok çalışkan.”

“Adını nasıl bilebilirdim ki?”

Kaptan kesinlikle kahkahalarla homurdandı. “Bahse girerim ki ona zaten bir isim, bir aile geçmişi ve bir özgeçmiş vermişsindir.”

Poppy ağzının açık kalmamasına şaşırdı. Bu adam denizde bir haftadan kısa bir süre kalmasına rağmen onu nasıl bu kadar iyi tanıyordu?

Kaptan James, son derece memnun bir tavırla kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. Ona bakarken son derece erkeksi bir yanı vardı. Zavallı José ise üç çocuk ve bir tavşan sahibi olmaya geri dönmüştü.

“Neden beni öyle izliyorsun?” dedi Poppy şüpheyle.

“Ah, bu bütün gün gördüğüm en eğlenceli şey.”

“Saat daha dokuz buçuk,” diye mırıldandı.

“Sevgili Bayan Bridgerton,” diye devam etti, “gömleksiz bir adam görmek istersen, bu isteğini memnuniyetle yerine getirirdim.”

Poppy’nin gözleri iyice kısıldı. “Sen bir canavarsın.”

“Ama sevimli bir canavar.”

“Ailen sana nasıl katlanıyor?”

Ve yüzünde yine o öldürücü gülümseme belirdi. “Son derece çekici olduğumun farkında değil misin?”

“Hımm.”

“İstediyine sorabilirsin.”

Ona bir bakış attı. “İsterdim ama bütün hafta konuştuğum tek kişi Billy idi.”

“Ve ben,” diye belirtti neşeyle.

“Siz pek tarafsız bir kaynak değilsiniz.” Bu bakımdan Billy de öyle değildi.

Kaptan nihayet onun yanından ayrılıp kamaranın içinden masasına doğru giderken tekrar güldü. “Ah, Bayan Bridgerton,” dedi. “Keşke yollarımız bu şekilde kesişmeseydi ama gemide istemeden bir esirim olmak zorunda olsaydı bu esirin sen olması beni çok mutlu ederdi.

Poppy ona bakakaldı. “Bunun için teşekkür mü etmeliyim?”

“İltifat ettim,” dedi kaptan, masasında işini yaparken anahtarla üst çekmeceyi açtı, ceketinin cebinden bir şey çıkarıp içeri soktu, sonra çekmeceyi tekrar kapattı. Tabii ki kilitledi. Her zaman kilitliyordu.

Poppy onu izlerken sonunda normalden biraz daha resmi giyinmiş olduğunu fark etti. Mesela bir yelek giymişti ve çizmeleri cilalanmış görünüyordu. Kravatı da alışılmadık bir titizlikle bağlanmıştı.

“Billy bu sabah gemiden oldukça erken ayrıldığını söyledi,” dedi Poppy.

“Öyle yaptım. Güneş doğduktan hemen sonra. Bu da işimi oldukça hızlı halletmemi sağladı.”

Poppy’nin aklı kilitli üst çekmeceye gitti. “Peki bu ne ile ilgili bir işti?”

“Hadi ama Bayan Bridgerton, bana cevaplamayacağım soruları asla sormamanız gerektiğini biliyorsunuz.”

“Belki de seni zayıf bir anında yakalamayı umuyorumdur.”

“Ama sanırım asıl ben seni bu sabah zayıf bir anında yakaladım.”

Poppy gözlerini kırptırdı.

“José’yi bu kadar çabuk mu unuttun? Ah, şu kadınların tutarsızlığı.”

Poppy *bu konuda* ne düşündüğünü ona göstermek için gözlerini devirdi.

Kaptan elini kalbinin üzerine koydu. “Ah, ay’a yemin

etme, o kararsız ay'a, Daire içindeki küresinde her ay değişen o ay'a, Yoksa senin aşkın da aynı şekilde değişken olur."

Shakespeare mi? Gerçekten mi?

"*Romeo ve Juliet,*" dedi, sanki Poppy onu anlayamamış gibi. "Ve en ufak bir şekilde bile yanlış alıntı yapılmamıştır."

Ah, ama kaptanın kiminle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Poppy çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "*Artık iç çekmeyin hanımlar, artık iç çekmeyin. Erkekler her zaman aldatıcıdır, onların bir ayağı denizde, bir ayağı kıyıdadır, asla yerlerinde sabit durmazlar.*"

Kaptan, Poppy'nin bu imalı karşı koymasını başını sallayarak kabul etti ve sonra da, "Erkeklerin bu kadar sabit olduğunu *hiçbir zaman* iddia etmedim zaten. Ve bence sen her şeyi fazla abartıyorsun," dedi.

Poppy yine de yaptığı bu meydan okumadan etkilenmişti.

"Biliyorum," dedi kaptan, onun ifadesini doğru yorumlayarak. "Aslında yerinde sabit duramama konusunda gülünç derecede iyiyim."

Bir kaşını kaldırdı. "Ben de öyleyim."

"Hiç şüphem yok."

"Ama şu an değişkenlik ile ilgili başka bir Shakespeare cümlesi aklıma gelmiyor, senin geliyor mu?" diyene kadar gözleri sessiz bir savaşta kilitli kaldı.

"Benim de gelmiyor," diye itiraf etti Poppy.

İkisi de gülmemeye çalışarak bir süre öylece durdular. Sonunda kaptan pes etti. "Ah, Bayan Bridgerton," diyerek odanın karşı tarafına geçti ve karşısındakinin onu sıkıştırıp zor durumda bırakmış olmasından dolayı muzipçe gülümseyerek önünde durdu ve konuyu sonlandırdı. "Her neyse, bugün çok memnun kalacağınızı düşünüyorum."

Poppy'nin tüm şüpheleri birden alarma geçmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir de hava çok güzel."

“Evet, bu kadarını ben de biliyorum,” diyerek ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Pencereden.”

“Ama pencereden bakarak her şeyi anlayamazsın. Sanırım güneşi görebilirsin ama esintiyi hissedemezsin, sıcaklıktan emin olamazsın.”

Poppy onunla dalga geçmeye karar verdi. “Bugün rüzgâr var mı?”

“Gerçekten var.”

“Ya sıcaklık nasıl?”

“José’nin gömleksiz dolaşmasından da anlaşılacağı üzere hava oldukça sıcak.”

Poppy homurtulu bir ses çıkardı.

Aslında kaptanın artık onu kızdırmaktan vazgeçip bu konuyu derhal kapatması gerekiyordu.

“Bir tavsiyede bulunabilir miyim?” diye mırıldandı kaptan ve bu aralarındaki havanın iyice elektriklenmesine neden oldu.

“Ama kabul etmezsem alınmayacaksın.”

“Bu öğleden sonra yaptığınız alaycılığınızı artık bir kenara bırakın. Biz bir nevi arkadaşız, öyle değil mi?”

Poppy’nin bunu onaylaması için büyük bir cesaret göstermesi gerekiyordu ama sonunda “Bir nevi,” demeyi başardı.

“Peki o zaman Bayan Bridgerton, arkadaşınız olarak... Yani bir nevi... Bugün Lizbon’da bana eşlik etmek isteyip istemediğinizi merak ediyorum.”

Poppy dondu kaldı. “Ne?”

Kaptan gülümsedi. “Bir kez daha tekrarlayayım mı?”

“Ama bana demiştin ki...”

“Fikrimi değiştirdim.”

“Neden?”

“Bir önemi var mı?”

Aslında Poppy önemli olduğunu düşünmüştü ama sonra gemiden inerken bunu konuşacak kadar önemli olmadığı anlaşılmıştı.

“Her şeyi görmek istiyorum,” dedi Poppy çizmelerini giymek için otururken.

“Açıkça söylemek gerekirse bu imkânsız.”

Poppy başını kaldırıp yukarı baktı ama sadece bir saniyeliğine. Botlarının bağcıklarını mümkün olduğu kadar çabuk bağlamak istiyordu. “O hâlde mümkün olan her şeyi.”

“Mümkün olan her şeyi,” dedi Andrew ve dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Söz veriyorum.”

BÖLÜM 15

Andrew, Poppy'nin kulağına eğilip, "Sakın arkana dönme," diye fısıldadı, "José seni izliyor."

Bunu yaptığı için Poppy tarafından kaburgalarına doğru sert bir dirsek darbesiyle ödüllendirildi. Bunun üzerine Andrew, "Gömleğini giymemiş," diye ekledi.

"Offff!" Poppy gözlerini devirip ona çok sert bir bakış fırlattı. Sonuçta *benim umurumda bile değil*, demenin etkileyici bir göstergesiydi ama kaptan aslında öyle olmadığını çok iyi biliyordu.

"O zaman bu akla şu soruyu getiriyor," dedi Andrew. "Neden?"

Andrew durup bekledi. Bu bekleyiş biraz zaman aldı ama sonunda Poppy yemi yuttu.

"Neden, diye sorarken ne demek istiyorsun yani?"

"Yani acaba neden gömleğini tekrar giymiyor? Sonuçta hava *o kadar da* sıcak değil."

Andrew emin değildi ama onun homurtusunu duyduğunu düşündü. Ve homurtusu pek de onu takdir eder gibi değildi.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu kaptan.

"Bilmesem de nasılsa söyleyeceğinden eminim."

"Sormana sevindim." dedi neşeyle. Sonra ona doğru eğil-

dı. dudakları kulağından sadece birkaç santim uzaktaydı. “*Sanırım* o da senin onu izlediğini biliyor.”

Poppy sanki önündeki yola açıkça odaklandığını belirtmek istercesine boştaki eliyle bıkkın bir hareket yaptı. “Onu izlemiyorum ki.”

“Evet, *şu an* izlemiyorsun.”

“Daha önce de izlemiyordum.”

“Hadi ama Bayan Bridgerton, yarı giyinik bir adama *bakmamak* elde değildir. Ayrıca açıkçası eğer gerçekten bakmasaydınız sizin biraz akli eksik biri olduğunuzu düşünürdüm.”

Poppy bu defa sinirlenerek gözlerini devirdi.

“Onu suçlayamazsın,” diye devam etti Andrew, onu sahildeki bölgeden, fayton sürücülerinin müşteri almak için beklediği noktaya doğru yönlendirerek. “Bu kadar iyi giyimli bir kadının bir ticaret gemisinden inmesi pek sık görülen bir şey değildir.”

Poppy yüzünü buruşturarak üzerindeki elbisesine baktı. “Artık pek iyi değil.”

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Andrew. *Yalan* değildi. Elbisesi artık pek iyi olmasa da o çok hoş görünüyordu. Her şey göz önüne alındığında oldukça iyi dayanmıştı ama tabii ki bir hafta boyunca bütün gün ve bütün gece hiç çıkarmadan giyilecek şekilde yapılmamıştı. Bu yüzden mavi kumaş artık olağanüstü derecede buruşmuştu ve Poppy kamarada hiç ayakkabı giymediği için eteğini ince bir toz tabakası çevreliyordu. Ayrıca eteğin yan tarafında eski bir tereyağı lekesi vardı ama Poppy onu henüz fark etmemiş olsaydı bile kaptanın kesinlikle bunu belirtmeyeceğini biliyordu.

“José gerçekten bana mı bakıyor?” Onun sözlerini şimdi ciddiye alıyordu ve bunların hepsini ağzının ucuyla söylemişti. Andrew’e bakacak kadar başını bile çevirmedi.

Ve bunun çok doğal olduğunu belirterek, “*Herkes* sana bakıyor,” dedi Andrew.

Poppy birden sersemleyip şaşkınlıkla ona baktı. “Ciddi misin?”

“İskorbüt kadar,” dedi Andrew neşeyle.

Bu cevap Poppy’yi bir an için duraklattı. “Gerçekten az önce ‘iskorbüt kadar ciddi’ mi dedin sen?”

“Bir gemide iskorbüt hastalığından daha ciddi bir hastalık yoktur. Bitkinlik, yorgunluk, sancı, acı... Bir de bunlar sadece içeride olanlar. Sonunda diş etleri çekilmeye başlar ve ardından dişler teker teker dökülür.” Sanki bunun doğruluğu hakkında ona güven verirmiş gibi başını ona doğru eğdi. “Ama onların bu konuya daha önce de önem vermedikleri varsayılıyor. Ne yazık ki denizciler genellikle diş bakımı ve hijyeniyle tanınmıyorlar.”

Poppy’nin dudakları düşünceyle kıvrıldı. “Hmmm.”

Şaşırtıcı derecede yumuşak bir yanıt. “Hmmm?” diye karşılık verdi Andrew.

Kaptan esprili ve kendini bu şekilde ifade edebilen biriydi.

Ailesinin kadınlarının önünde türlü iğrenç şeyi (hem gerçek hem de gerçek olmayan) sırf komiklik olsun diye anlatarak çok fazla zaman harcamıştı. Oysaki kanlı diş etleri ve çürük dişlerle ilgili hikâyeler genellikle daha fazla ve daha ciddi tepki görmeyi hak ediyordu.

“Yoksa *sen* iskorbüt hastası mıydın?” diye sordu Poopy.

Andrew dişlerini göstererek sıırıttı. Tüm dişleri tastamam yerindeydi ve bu hiç de fena bir başarı değildi. O bir denizciydi, liman kenarındaki tavernalardan payına düşeni sık sık almıştı. Yüzüne birkaç kez yumruk yemeden denizci olunmazdı.

Ancak Poppy onun diş gösterisinden etkilenmemişti. “Bu gösteri, hiç eksik dişinin olmadığı anlamına gelmez. Herkesin sadece bu hastalık yüzünden dişlerini kaybetmiş olmadığından eminim.”

“Doğru,” diye yanıtladı, “ama benimki oldukça çekici

bir gülümsemeydi, sence de öyle değil mi?” Andrew konuyu ona daha iyi anlatmak için tekrar sııttı.

“*Kaptan James.*”

“Neden sürekli rahatsız ve tedirgin bir hâlin var?” diye takıldı Andrew, “Ama sorduğun soruya cevap vermem gerekirse, hayır, ben iskorbüt hastalığına yakalanmadım. Ama eğer yakalanmış olsaydım bu gerçekten şaşırtıcı olurdu. Çünkü hiç istisna sayılacak kadar uzun bir yolculuğa çıkmadım.”

“İskorbüt uzun yolculuklarda daha mı sık görülür?”

“Öyle. Ama *Sonsuz* genellikle Avrupa sularında kalıyor ve bu yüzden pek uzun yolculuklar yapmıyoruz.”

Poppy bir an bunu düşündü. “Peki, ne tür bir yolculuk olağanüstü derecede uzun sayılır?”

“Örneğin Hindistan’a yolculuk yaklaşık dört ayı bulabilir. Güney Amerika’nın bazı kısımları da öyle.”

Poppy ürperdi. “Kulağa çok kötü geliyor.”

“Kabul ediyorum.” Andrew, kendisinden Avrupa dışında bir görev üstlenmesi istenmediği için Tanrı’ya (ya da daha çok krala) sık sık teşekkür ediyordu. Denizi seviyordu ama karaya adım atma anına da *bayılıyordu*. Her ne kadar dünyanın ne kadar büyük bir kısmının suyla kaplı olduğuna sürekli hayret etse de okyanusun gerçek sonsuzluğunu hiçbir zaman deneyimlemediğinin de fazlasıyla farkındaydı.

Gemisinin adının bu olması gerçekten manidar ve gülünçtü.

Poppy’ye “Gemiler uzun yola çıktıklarında yol boyunca sık sık durur, mola verirler,” dedi kaptan, “ama her zaman değil. Yakın zamanda Hindistan’a aralıksız yirmi üç hafta süren bir yolculuk yapıldığını duymuştum.”

Poppy nefesini tuttu. “Tek bir mola bile vermeden mi?”

“Bana öyle söylendi. Ama ben uzun ya da kısa olsun, her yolculukta ve her koşulda meyve yemek konusunda ısrarcıyım.”

“Meyve mi?”

“Hastalıklardan koruyor sanki.”

“Neden?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf etti Andrew. “Dürüst olmak gerekirse koruduğundan emin değilim. Ama sonuçları tartışmayacağım.”

“Meyve,” diye mırıldandı Poppy. “Ne kadar büyüleyici. Bunu nasıl çözdüklerini merak ediyorum.”

“Basit bir gözlem sanırım.”

Poppy düşüncelere daldığında yaptığı gibi dalgın dalgın başını salladı.

Onu izlemek hoşuna gidiyordu; bazen neredeyse onun düşüncelerini görebildiğine yemin edebilirdi.

Andrew kadınların yüksek öğrenim görmesine izin verilmediği gerçeğini hiç düşünmemişti ama Poppy Bridgerton’ın üniversiteye gidememesi bir suçtu. Çünkü onun merakı sonsuzdu. Her şey hakkında sorular soruyordu ve onun kendisinden aldığı tüm cevapları daha sonra kullanmak üzere düzenli bir şekilde sakladığından hiç şüphesi yoktu.

Veya daha fazla inceleme için. Andrew sık sık onu *düşünürken* yakalıyordu. Poppy keskin bir konuşmacıydı ama büyük ve derin sorular üzerinde düşünerek çok zaman harcıyordu.

Ya da en azından bunların büyük ve derin sorular olduğunu varsayıyordu. Andrew’ün ölümünü planlıyor olması da aynı derecede muhtemeldi.

“Neden gülümsüyorsun?” diye sordu Poppy şüpheyle.

“İskorbüt hastalığım olmadığı için olabilir mi?” dedi kaptan.

Poppy ona bir dirsek attı. *Bunu* çok fazla yapıyordu.

“Eğer bilme istiyorsan, senin düşüncelere dalmış olduğun gerçeği üzerine düşünüyordum, bu da beni ne düşündüğünü merak etmeye sevk etti ve benim ölümümü planlayıp planlamadığını merak etmeye başladım.”

“Ah, günlerdir bunu yapmadım,” dedi Poppy neşeyle.

“Çağrışım ve ilişkilendirme yoluyla kendimi geliştiriyorum.”

Poppy homurdandı.

“Bunu bir anlaşma olarak kabul edeceğim,” dedi Andrew. “Ama acaba ne hakkında bu kadar derin *düşünüyorsun*, sorabilir miyim?”

“İskorbüt,” dedi Poppy.

“Hâlâ mı?”

Poppy omuz silkti. “Üzerinde düşünecek çok şey var. Kitaplarından herhangi birinde bundan söz ediliyor mu? Eğer öyleyse dönüşte okuyabilirdim. Osmanlı Mühendisliğinden çok daha ilginç olurdu.”

Andrew Osmanlı mühendisliğini kişisel olarak büyüleyici buluyordu ancak çok az kişinin bu özel tutkuyu paylaştığının da farkındaydı. “Sanmıyorum,” dedi, “ama şimdi sen bahsettiğine göre muhtemelen tıbbi bir metin edinmeliyim.” *Sonsuz*’da doktor yoktu; bunun için çok küçük bir gemiydi. Bir dahaki sefere birisi hastalandığında hastalıklarla ilgili bir rehber faydalı olacaktı.

“Lizbon’da İngilizce kitaplar satın alınabilir mi?” diye sordu Poppy.

“Bu kadar spesifik bir şey bulacağından şüpheliyim.”

Poppy, *Yine de denemeye değer*, der gibi bir hareket yaptı ve sonra sustu, aklındaki düşünceler bir kez daha kaşlarının arasında çift kırıksıklıklar oluşturdu.

Yine düşünüyordu. Ya da hâlâ. Andrew gülümsedi. Eğer ona doğru eğilirse Poppy’nin zihnindeki çarkların ve dişlilerin döndüğünü duyabilir miydi?

“Merak ediyorum...” dedi Poppy yavaşça.

Andrew durup onun cümlesini bitirmesini bekledi. Poppy hâlâ düşünüyordu.

“Neyi merak ediyorsun...” diye sonunda ısrar etti Andrew.

Poppy sanki onu dinlediğini unutmuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Sanırım sorun ikisinden biri olmalı. Ya vücutta bir çeşit besin eksikliği var... Muhtemelen uzun yolculukta elde edilemeyen ama meyvelerde bulunan bir şey... Ya da hastalık birinden yayılıyor. Meyvelerde insandan insana şifa veren bir şey olmalı.”

“Aslında,” dedi Andrew, “meyve hem hastalığı önleyici hem de tedavi edici gibi görünüyor.”

“Gerçekten mi?” Poppy neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Bu çok kötü. Demek istediğim, elbette her ikisini de yapması *iyi bir şey*, ancak sadece birinden biri olsaydı nedenini bulmak çok daha kolay olurdu.”

“Şart değil. Eğer meyvenin içindeki belirli bir besin maddesini vücut alamıyorsa, bu onun hem önleyici hem de tedavi edici olduğunu açıklayabilir.”

“Elbette!” Poppy’nin yüzü birden aydınlandı. “Harikası!”

“Sonunda anladın.”

Onun esprisini fark etmedi bile. “Ama meyvenin içinde ne olduğunu merak ediyorum. Peki sadece meyveler mi? Peki ya sebzeler? Meyveden yapılan meyve suyu da işe yarar mı?”

“Yarar diye düşünüyorum. Bazı gemiciler içkiye limon koyar.”

Bu Poppy’yi ilgilendiriyor gibiydi. “Tadının daha iyi olmasını sağlıyor mu?”

“Pek güzelleştirdiği söylenemez,” dedi Andrew ve yola dönerlerken güldü. İleride birkaç fayton görebiliyordu ve bir tanesini kiralamayı düşündüğünü söyledi.

“Yürümeyecek miyiz?” diye sordu Poppy. “Çok güzel bir gün ve dışarıda olduğum için çok mutluyum.”

“Yürümek için fazla uzak değil,” diye itiraf etti, “ama yol üzerindeki bazı yerler biraz kötü.”

Bunu düşünürken Poppy’nin gözleri kısıldı. “Biraz mı kötü yoksa...” Poppy burada duraksadı, “kötü mü?”

“Ne fark eder?”

“Çok şey.”

İnce eleyip sık dokuma konusunda ona güveniyordu. “Pekâlâ,” diye kabul etti, “yalnızca biraz kötü.” Bir fayton kiralayarak zaman kazanmayı düşünmüştü sadece ama Poppy haklıydı. On dakikalığına da olsa tozlu bir arabaya hapsedilemeyecek kadar güzel bir gündü.

Baixa’ya doğru yöneldiler, ona Portekizlilerin merkez mahallesi olduğunu açıkladı. Yol boyunca pek ilgi çekici bir şey yoktu ama Poppy her şeyden büyülenmişti.

“Billy bana yemekleri denememi söyledi,” dedi Poppy. “Özellikle de tatlıları. Özellikle sevdiği bir tür kızarmış hamur tatlısı varmış.”

“*Malasadas*,” diye onayladı Andrew. “Kutsal bir tatlıdır.”

“Kutsal mı?” Poppy dalga geçti. “Senin yemeklerden bu kadar ruhani terimlerle bahsedecek bir adam olduğunu düşünmemiştim doğrusu.”

“Aslında *Malasada* Paskalya’dan önce yapılan geleneksel bir tatlı, gerçi neden Paskalya’dan önce yeniyor bilmiyorum. Muhtemelen Katolik perhiziyle ilgili bir şey. Ama yine de sana bir tane bulabiliriz.”

Gerçekten de bir sonraki köşede, arkasındaki masanın üzerinde büyük bir kâse hamur bulunan ve içi kızgın yağ dolu bir kızartma teknesinin önünde duran bir adam gördüler.

“malasadanız sizi bekliyor,” dedi Andrew, kolunu zarif bir hareketle yana sallayarak.

Poppy satıcıya yaklaştığında başının döndüğünü fark etti, çünkü satıcı anında Portekizce konuşarak pazarlama atağına geçmişti.

Poppy çaresizce adama bakıp, “Hayır, hayır, üzgünüm. Ben bu dili konuşmayı bilmiyorum...” derken bir taraftan kocaman açılmış gözlerle Andrew’e döndü. *Bana yardım et* der gibiydi.

Andrew hemen öne çıktı. “*Dois malasadas, por favor.*”

“*Só dois?*”^{***} diye soran satıcı bu miktar karşısında şaşkın görünüyordu. Teatral bir tavırla elini kalbinin üzerine koydu ve sanki bunların onlara yetmeyeceğini göstermek ister gibi parmaklarıyla *malasadaların* ebadını belirtip bekledi.

“Ne diyor?” diye sordu Poppy.

“Benim için çok hızlı konuşuyor, takip edemiyorum,” diye itiraf etti, “ama bizi, sadece birer tane *malasada* ile yetinemeyeceğimize, onların çok küçük olduğuna ikna etmeye çalıştığından oldukça eminim.”

“*Pequeno,*”^{****} dedi adam ciddi bir ifadeyle, “onlar çok küçük.”

“*Quatro,*”^{*****} dedi Andrew, dört parmağını havaya kaldırarak.

Adam dramatik bir şekilde iç çekti ve bu harekete altı parmağıyla karşılık verdi. “*Seis.*”^{*****}

“Üç tane yiyebilirim,” diye ısrar etti Poppy. “Hatta altı tane.”

Andrew ona bir bakış attı. “Daha büyüklüklerini bile bilmiyorsun.”

“Kesin altı tane yiyebilirim.”

Andrew ellerini pes eder gibi bir tavırla havaya kaldırdı. “*Altı,*” dedi sokak satıcısına. Ardından Poppy’ye döndü. “Seninkine toz şekeri atmalarını istiyor musun?”

Poppy onun sorusu karşısında geriledi, âdeta şaşkına dönmüştü. “*Elbette,*” dedi.

“Özür dilerim,” dedi Andrew, eğlendiğini gizleme gereği duymadan. “Bu aptalca bir soruydu.”

“Gerçekten öyleydi.”

* (Por.) İki Malasada lütfen. (ed.n.)

** (Por.) Sadece iki mi? (ed.n.)

*** (Por.) Küçük.

**** (Por.) Dört. (ed.n)

***** (Por.) Altı. (ed.n.)

Gülmemek elde değildi ama Andrew, Poppy'nin Portekizli adamın kâseden hamur parçalarını alıp ustalıkla aynı büyüklükteki küreler hâlinde yuvarlamasını izlerken neşesini gülümsemesine sığdırmayı bir şekilde başardı. Adam teker teker ama yine de oldukça seri bir şekilde onları kızgın yağın içine atarken Andrew ve Poppy'ye yağ sıçramaması için uzaklaşmalarını işaret etti.

Poppy kâseye bakarken parmaklarının ucunda yükselecek, "Hamur çok sarı," dedi. "Çok fazla yumurta kullanmış olmalı."

Andrew omuz silkti. *Malasadas*'ın nasıl yapıldığı ile ilgili hiçbir fikri yoktu. Sadece onları yemeyi sevdiğini biliyordu.

"Portekizce yumurtanın nasıl söylendiğini biliyor musun?"

"Korkarım bilmiyorum."

"Buradaki işlerinden dolayı buranın dilini bilmen gerektiğini düşündüm."

Andrew ilk kez onun işi hakkında bilgi edinmenin peşinde olduğunu görüyordu ve böyle olacağını hiç düşünmemişti. "Aslında fazla bir şey bilmeme gerek yok," dedi. "Ve yumurtalar da nadiren yaptığım sohbetlere pek konu olmuyor."

Poppy neredeyse şehvetli bir iç çekişle, "Çok güzel kokuyor," dedi. "Onları ne kadar süre pişirmek gerekiyor?"

Andrew, Poppy'nin iç çekişlerini ve heyecanını görmezden gelmeye çalışarak, "Çok fazla olmadığını düşünüyorum," dedi.

"Ooooooh... Sabırsızlanıyorum." Heyecandan neredeyse zıplayacaktı, ayaklarının üzerinde sallanıyor, parmak uçlarına yükseliyor ve sonra tekrar eğiliyordu.

"Gören de seni *Sonsuz*'da aç bıraktığımızı düşünür."

Poppy kazana bakmak için boynunu büktü. "Sanırım bitmek üzereler." Sokak satıcısı eline uzun bir maşa aldı ve ilk

malasadayı çıkardı. Altın sarısı renginde parlıyordu. Satıcı Andrew'e, "Açúcar?"* diye sordu.

Poppy şekeri reddederse büyük ihtimalle isyan çıkaracaktı, bu yüzden Andrew "*Sim, por favor*"** dedi.

Satıcı malasadayı şeker dolu bir kâseye bıraktı ve ardından altısı da yağdan çıkarılana kadar aynı işlemi tekrarladı. Maşayla, şeker tozuyla kaplanana kadar kabın içinde yuvarlandı.

Andrew birkaç bozuk para almak için cebine uzandığında hâlâ beklentiyle sallanan Poppy'ye baktı. Ellerini göğsünün üzerinde birleştirmiş, sanki uzanıp bir ikramı kapmaktan kendini alıkoymaya çalışıyormuş gibi parmaklarını kıpırdatıyordu.

"Durma," dedi Andrew sesindeki heyecanını bastırmadan. "Al bir tane."

"Çok sıcak değiller mi?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Poppy baş döndürücü bir gülümsemeyle uzanıp kâsedeki *malasadalardan* birini aldı. Onu dudaklarına götürdü ve küçük, dikkatli bir ısırık aldı. "Çok sıcak değil," dedi ve sonra gerçek bir ısırık aldı.

"Oh," diye nefesini tuttu.

"Beğendin mi?"

"Oh."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Ohhh."

Andrew birden kravatını düzeltme ihtiyacı hissetti. Ve belki pantolonunu da. Tanrım, bundan daha az tutkuyla doğruğa ulaşan kadınlarla olmuşluğu vardı.

Sokak satıcısına gereğinden fazla bozuk para uzattıktan sonra malasaları aldı ve Poppy'yi hafifçe dürterek kasabaya doğru yola çıktı.

* (Por.) Şeker. (ed.n.)

** (Por.) Evet, lütfen. (ed.n.)

“Geç kalmak istemeyiz,” dedi.

“Ne için?”

Andrew ona iki *Malasada* verdi. “Sana mümkün olan her şeyi göstereceğimi söylemiştim, değil mi? Eğer sözümü tutacaksam yola çıkmamız gerekiyor.”

Poppy omuz silkti ve hoş bir şekilde gülümsedi, sonra bir tane daha yedi. “Burada asla yaşayamam,” dedi, elindeki son hamur topağına aşkla bakarken. “Bunlardan her gün on dört tane yedim ve çılgınlar gibi şişmanlardım.”

“On dört mü?”

“Ya da daha fazla.” Parmaklarındaki şekeri yaladı. “Muhtemelen daha fazla.”

Diliyle şekeri yalamasını izlerken Andrew’ün dudakları aralandı. Neredeyse büyülenmişti, şekeri onun dudaklarından tatma dürtüsü onu hareketsiz bırakmıştı. Şu an kendisini bir santim bile hareket ettiremiyordu.

Ne yapacağını bilmiyordu. Bunu yapamazdı. Burada değil. Onunla değil.

Ama burada güneşin altında çok güzel görünüyordu.

Hayır, güzel değil. Parlak ve göz alıcı. Onu bu kadar büyüleyen her ne ise içten geliyordu. O kadar mutluydu, o kadar sevinç ve keyifle doluydu ki neredeyse çevresine parlak ışıltılar saçıyor, herkesi yörüngesine çekiyordu.

Onun yanında olup aynı sevinci hissetmemek imkânsızdı.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu Poppy hâlâ sırtarak.

“Yüzünde kırıntılar var,” diye yalan söyledi.

Ama bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu hemen anladı çünkü Poppy hemen elini yüzüne götürdü ve “Nerede? Burada mı?” dedi.

“Eee, hayır, tamam, gitti... Hıh...” Andrew ona hiçbir şey söyleyememiş, sadece belirsiz bir hareket yapmıştı.

“Burada mı?” diye sordu Poppy şüpheyle, kulağının yakınındaki bir noktaya dokunarak.

“Evet,” dedi Andrew, belki de beklenenden biraz daha fazla bir coşkuyla. Ama bu sefer yalan söylemiyordu; Var olmayan kırıntıların yerini tespit etme eylemi sırasında bunlardan birkaçının gerçekten cildinde birikmesine neden olmuştu.

Poppy onları savurarak yok etmeye çalıştı. “Şimdi daha iyi mi?”

Hayır.

“Evet,” dedi Andrew. Şu an onu köşeye çekip öpmediği sürece kendini daha iyi hissedeceğinden emin değildi.

Ama öpmeyecekti.

Ya da kendini böyle telkin ediyordu.

BÖLÜM 16

Poppy cennetteydi.
Ya da Lizbon'da.

Boş ver, diye geçirdi içinden. Yarın cennet, yükseklerde meleklerin falan olduğu, gerçekte her neyse o olmaya geri dönebilirdi. Bugün için cennet Lizbon'du ve kimse aksini iddia edemezdi.

Kaptan James'in fikrini değiştirip onu da karaya çıkardığına hâlâ tam olarak inanamıyordu. Bu, minnet duymaya-
cağına dair ettiği yemini yeniden gözden geçirmesi için yeter de artardı bile.

Neredeyse.

Ya da...

Poppy dönüp etrafına, mavi gökyüzüne, tepedeki harap kaleye, tırnaklarının altına sıkışan küçük şeker ve tarçın tane-
ciklerine baktı.

Belki bir günlüğüne yeminini yeniden düşünebilirdi.

Bugün için –cennet Portekiz'de bir şehir olduğu sürece–
Poppy Bridgerton onu buraya getirdiği için Kaptan James'e minnettar olacaktı.

Yarın evde onu nelerin beklediğini düşünmemeye çalışma işine kaldığı yerden devam ederdi.

Lizbon'da ne kadar kalacaklarına dair hiçbir fikrinin olmadığı geldi aklına birden. “Yarın mı yola çıkıyoruz?” diye sordu. “İşini tamamladın mı?”

“Tamamladım. Normalde Lizbon'da birkaç gün kalırdık ama şu an durumumuzu göz önüne alırsak...” Kaptan açıklamasına alaycı bir baş sallamayla devam etti. “Sanırım bir an önce geri dönmemiz en iyisi olacak, değil mi?”

“Elbette,” dedi Popp. Bunda ciddiydi. Geçen her gün, Elizabeth'in onun ortadan kaybolduğunu bildirme ve Popp-y'nin hayatının geri kalanını bir skandal silsilesi içinde geçirme ihtimali artırıyordu.

Ancak Lizbon'da bir gün daha geçirmekten ne kadar keyif alacağını düşünmeden de edemiyordu. Harika vakit geçiriyordu ve bunun sadece kamaranın (ne kadar rahat olsa da) sınırlarından nihayet kurtulmuş olmasından kaynaklandığını düşünmüyordu.

Burada çok fazla görülesi şey vardı. Portekiz başkentinin hareketli sokaklarında yürürken, yeni bir yere ilk gidişi olmasa da tamamen yabancı bir yere ilk kez seyahat ettiğini fark etti.

Bu hiç de aynı şey değildi.

Poppy İngiltere'de birçok yere gitmişti ama kasabalar yeni olsa bile hiçbir zaman bilinmez gibi hissettirmemişti. Kulakları kendisinin her zaman konuştuğu dili duyardı; gözleri kendi köyünde bulabileceği türden dükkânları ve kiliseleri görürdü. Onun için yeni olan her şey hâlâ kolayca anlaşılıyordu.

Ama bugün sanki biri onun dünyasını almış, masanın üzerindeki dönen bir tepsi gibi çevirmiş, hiçbir şeyin bildiği gibi olmadığı bir yere bırakmıştı.

Tabelaları okuyamıyordu... Yani *okuyabiliyordu* elbette; Portekizliler çoğunlukla İngilizlerle aynı alfabeyi kullanıyordu ama o bunların ne anlama geldiğini nadiren anlayabiliyordu.

Başka bir dilin uğultularını dinlemek, yüzlerce insanın sıradan konuşmalar yaptığını ve kendisinin bu konuşmanın anlamı hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etmek tuhaf ve heyecan vericiydi. Kendisi ve teyzesi Londra'da yürürken (şimdiye kadar gördüğü Lizbon'dan daha kalabalık tek yerdi) yoldan geçenlerin konuşmalarına kulak misafiri olduğu zamanları düşündü. Asla kulak misafiri olmak istemiyordu ama ufak tefek şeyleri duymamak imkânsızdı: yünün fiyatını tartışan iki kadın, şeker için yalvaran bir çocuk...

Artık yüz ifadelerine ve ses tonlarına dayanarak yalnızca tahminde bulunabiliyordu. Bir adam ve bir kadın sokağın karşısında tartışıyorlardı... Pek şiddetli değildi ama Poppy'ye göre onlar karı kocaydı ve kadın önceki gece eve bu kadar geç geldiği için kocasına kızmıştı.

Adamın utangaç ifadesine bakılırsa Poppy onun iyi bir mazereti olduğunu düşünmüyordu.

İleride, şık bir şapkacı dükkânının kapısında iki genç kadın hararetli bir konuşmanın içindeydiler. Durumlarının iyi olduğu açıktı; Sağlarında son derece canı sıkılmış bir ifadeyle yaşlı bir kadın duruyordu... Kesinlikle onların refakatçilerinden biriydi.

Poppy ilk başta hanımların yeni aldıkları şapkaları tartışıyor olabileceğini düşündü, ancak bu öngörüsünü hızla değiştirdi. İkisinin de gözleri heyecanla parlıyordu, özellikle sarışın olanı neredeyse sevinçten patlayacakmış gibi görünüyordu.

O âşıktı. Poppy bundan emindi. Bir centilmen hakkında konuşuyorlardı ve kız onun kendisine evlenme teklif edip etmeyeceğine düşüncelerini söylüyordu.

Heyecanlı kıkırdamalardan öyle olduğunu tahmin etmişti.

Yabancı olan tek şey insanlar ve dil değildi. Şehir, Londra'nın asla olamayacağı kadar canlıydı. Belki gökyüzünün kristal berraklığı ya da binaların parlak kırmızı çatılarından.

Belki de bir saat önce yediği dört *malasadadan* kaynaklanıyordu.

Poppy büyülenmişti.

Kaptan James çok etkileyici ve bilgilendirici bir rehber olduğunu kanıtlamıştı âdeta. Her mağazanın vitrinine bakmak için durduğunda ya da bir kilisenin içine girip her bir vitray pencereye bakmakta ısrar ettiğinde hiç şikâyet etmeden duruyordu. Aslında onun sevincinden keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

“Ah, şunlara bak,” dedi, son beş dakika içinde onuncu kez söylediğini fark etse de. Her dükkânda ya da tezgâhta dikkatini çekecek bir şey buluyordu.

Bu seferki, etek kısmı zarif bir şekilde işlenmiş, ince, düz bir keten kumaştı. Poppy bunun etek kısmındaki karmaşık kesimli bir elbise ya da bir masa örtüsü olarak kullanılabileceğini düşündü, ancak birisinin üzerine şarap dökmesinden korkuyordu. Daha önce hiç bu tarzda iğne işi görmemişti ve vaktinin çoğunu Londra’nın en şık mağazalarında geçirmişti.

“Onu almalısın,” dedi kaptan.

Ona kuşkulu bir bakış attı. “Hiç param yok ve dahası, eve döndüğümde onun varlığını nasıl açıklayacağım?”

Andrew omuz silkti. “Cornwall’dan aldığını söyleyebilirsin.”

“Cornwall mi?” *Bu* fikir de nereden çıkmıştı? Ve dahası “Cornwall’da da böyle şeyler yapılıyor mu?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama işin güzelliği de bu. Çünkü bunu başka birinin de bildiğinden şüpheliyim.”

Poppy başını iki yana salladı. “İki haftalığına Cornwall’a gittiğimi söyleyemem. Bu da neredeyse Portekiz kadar olasılık dışı.”

“Neredeyse mi?” diye tekrarladı Andrew ama onunla pek alay etmiyordu.

“Açıklaması da aynı derecede zor olurdu,” dedi Poppy.

Kaptan pek ikna olmuş görünmüyordu.

“İngiltere’de beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrin yok,” dedi Poppy kaptana. Doğrusunu söylemek gerekirse Andrew’ün küstahlığı Poppy’yi biraz ürkütmüştü.

“Sen de bilmiyorsun,” dedi Andrew. Her ne kadar haklı olsa da, sözleri kaba ya da öfkeli olmasa da bu ifadenin Poppy’nin kendi içinde bulunduğu zor duruma karşı anlayışsız olmadığını düşünüyordu.

Hayır, anlayışsız değildi. Andrew onun durumunu çok iyi anlıyordu. Anlayamadığı şey, kaderini körü körüne beklemenin onun için ne kadar zor olduğuydu.

Belki kendisi plan yapmadan önce tüm bilgilere sahip olana kadar bekleyen tiplerden olabilirdi ama Poppy öyle değildi. Hayata geçirdiği her bir plan için bir düzine fikir üretmesi gerekiyorsa, varsın üretsın diye düşündü.

Zekâ:

Yani: Elizabeth’in Poppy’nin kaybolduğundan kimseye bahsetmemiş olması (harika) ihtimalini düşünmüştü.

Elizabeth’in bunu Poppy’nin ailesine söylemiş ama başka kimseye söylememiş olma ihtimalini de düşünmüştü.

Peki ya Elizabeth’in kocası eve erken dönmüş olsaydı?

Ya Elizabeth’in hizmetçisi Elizabeth’e sessiz kalacağına söz verdiyse ama sonra kız kardeşine bir şey söylediyse?

Ya hizmetçinin kız kardeşi olmasaydı? Ya Londra’da yaşayan ve Wyndham Düşesi için çalışan en yakın çocukluk arkadaşı ve sık sık mektuplaştığı biri dışında bu kötü yerde yalnız olsaydı?

Ama ya Wyndham Düşesi’nin kocasının bilmesini istemediği kumar borçları varsa? Poppy bu yönde bir söylenti duymamıştı ama bu mümkündü. Ve eğer düşesin kumar borcu varsa, aklına fayda sağlamak yerine şantaj yapmak gelebilirdi.

Bunlar Poppy'yi geceleri uyutmayan sorulardı. Aslında gayet iyi uyuyordu; okyanus onu bir beşik gibi sallıyordu. Ama bu soruları gün boyu düşünüp durmuştu. Okyanusa bakmış, düşünmüş, düşünmüş ve düşünmüştü.

Ama tartışmak istemiyordu, en azından bugün. Bu elinden geldiğince kavgacı görünmemeye çalışarak, “Beni neyin beklediğini bilmediğim doğru. Her şey yolunda gitmiş *olabilirdi*. Bu harika olmaz mıydı? Ancak bu beni her olası sonucu hayal etmekten ve her biriyle başa çıkmak için bir plan tasarlamaya çalışmaktan alıkoymuyor,” dedi.

Ona içten ve delici bir bakışla baktı. “Söyle bana,” dedi. Gözlerini kırıştırdı. “Pardon anlayamadım?”

“Bana planlarından birini söyle.”

“Şimdi mi?”

“Neden olmasın?” der gibi omuz silkti.

Dükkâna göz gezdirirken dudakları şaşkınlıkla aralandı. Bu kadar hassas bir konuşma için alışılmadık bir yer gibi görünüyordu.

“Bizi kimse anlayamaz,” dedi. “Birisi anlasa bile burada kimseyi tanımıyorsun.”

“Sonra anlatırım,” dedi. Sorduğuna memnundu ama Portekiz'deki bir kumaş dükkânının ortasında geleceğini tartışmaya kesinlikle hazır değildi. Bunu önerdiği için neredeyse eğlenmişti. Bu tam bir *erkek* işiydi.

“Akşam yemeğinde hatırlatacağım.”

Poppy başıyla onayladı. “Akşam yemeğimizi gemide mi yiyeceğiz?”

“Bunu sana yapmayacağım,” dedi Andrew muzip bir tavırla. “Bu senin Lizbon'da tek günün. Sık sık gitmeyi sevdiğim bir tavernaya gideceğiz. Seversin diye düşünüyorum. Öyleyse...” Kumaş topunu işaret etti. “Bunu sana alabilir miyim?”

Normal şartlarda Poppy'nin bir centilmenden böyle bir

hediye almayı düşünmesi mümkün değildi. Ama normal koşullarda olmamalarına rağmen reddetmek zorunda kaldı. “Kabul edemem,” dedi Poppy yarım ağız. “Ama detaylarını aklımda tutmaya çalışacağım. Belki bu tür dikişleri öğrenebilirim.”

“Nakış mı yapıyorsun?” Andrew şaşırmış gibiydi. Neden şaşırdığını anlayamadı, neticede çoğu kadın dikiş nakış işi yapardı.

“Bu kadar *iyi* değil,” dedi Poppy ona, parmaklarını zarif dikişler üzerinde hafifçe gezdirirken. “Ama yapmaktan keyif alıyorum. Çok rahatlatıcı buluyorum. Zihnimi temizliyor.”

Andrew şaşırmış *görünüyordu*. “Zihninin her zamanki gibi açık olduğuna inanmakta güçlük çekiyorsam beni başışla.”

Bu çok tuhaf bir ifade değil miydi? Eğer başka bir ses tonuyla söylenmiş olsaydı Poppy rahatlıkla bir hakaret olarak algılayabilirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“*Sürekli* düşünüyorsun.»

“İnsan olmak böyle bir şey değil mi?”

“Sen farklısın,” dedi Andrew ve onun böyle düşünmesi Poppy’nin tuhaf bir şekilde hoşuna gitmişti.

“Böyle bir şey var mı?” diye sordu. “Zihninizin sessizleşmesi için ellerinizle yapabileceğiniz bir şey?”

Kaptan ona meraklı ve yoğun bir bakış attı. Poppy onun ne demek istediğini anlayıp anlamadığından emin değildi.

“Yapabileceğin ve gerektiğinde konuşmaya devam edebileceğin türden bir şey, ama seni... sakinleştiren...” Çaresiz bir şekilde omuz silkti. “Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum.”

“Hayır, anlıyorum,” dedi. Bir an tereddüt etti ya da belki de kelimelerini özenle seçiyordu. Ama sonra uzandı ve az önce hayranlıkla seyrettiği kumaşa dokundu.

“İskambil kâğıtlarından evler yapmayı seviyorum,” dedi.

Poppy'nin bir an için nutku tutuldu. "Pardon, anlayamadım?"

"Hiç iskambil kartlarından ev yapmadın mı? İlk ikisini I şeklinde yerleştiriyorsun." Sanki elinde gerçek oyun kartları varmış gibi gösterdi. "Sonra birini getirip II yapıyorsun. Paı şekilde başlıyorsun işte, başka yolu yok. Sanırım üçgenler oluşturmayı deneyebilirsin, ama bu çok ileri düzeyde. Tavsiye etmem."

Poppy sadece ona baktı. Böyle bir şeyi bu kadar ciddiye alacağını düşünmezdi.

Hiç kimsenin böyle bir şeyi bu kadar ciddiye alacağını düşünmezdi. Ama bunu oldukça çekici buldu.

"Bir kez bu istikrarı yakaladığında," diye devam etti Andrew. "İstedğin her şeyi, istediğin ölçüde inşa edebilirsin." Durdu. "Daha doğrusu kardeşlerinden biri gelip her şeyi yerle bir edene kadar."

Poppy kıkırdadı, kendi evinde de benzer bir sahneyi hayal edebiliyordu. "Daha önce hiç yapmadım," dedi. "İskambil kartlarıyla ev yapabileceği hiç aklıma gelmemişti."

"Bunun için birden fazla iskambil destesine ihtiyacın var," dedi Andrew bilge bir tavırla. "Eğer işleri ilginç kılmak istiyorsan tabii."

"Ne yazık ki hayatım son zamanlarda fazlasıyla ilginç."

Andrew bunun üzerine bir kahkaha attı. "Belki Lizbon'da bir iki iskambil destesi bulup yarın nasıl yapıldığını gösterebilirim."

"*Gemide?*"

"Ah, evet, doğru." Andrew utangaç bir tavırla dudaklarını birbirine bastırdı. "Gemide biraz zor olur gibi."

Dükkândan çıkıp Baixa'nın hareketli sokaklarına doğru yürüdüler. Gerçekten çok hoş bir bölgeydi ama sonra Poppy'nin aklına bir şey geldi ve kaptana dönüp sordu: "Şehrin bu kısmı neden bu kadar yeni görünüyor?"

“Ah.” Yürümeyi bıraktı ve neredeyse profesyonel bir havayla anlatmak için ona döndü. “Yaklaşık otuz yıl önce burada bir deprem oldu. Yıkıcıydı. Eski şehrin büyük kısmı yıkıldı.”

Poppy sanki otuz yıl sonra depremin izlerini görebilirmiş gibi hemen sağa sola baktı.

“Bu alan tamamen yeniden inşa edildi,” dedi kaptan.

Poppy sahile doğru bakarken, “Bu caddeler ne kadar muhteşem,” diye mırıldandı. “Dümdüz.” İngiltere’nin tamamında bu kadar düz ve uzun bir cadde olduğundan emin değildi.

“Yeni şehir bir şebeke üzerine yerleştirilmiş.” Kolunu geniş, yatay bir hareketle salladı. “Şehrin ne kadar ışık içinde ve aydınlık olduğuna bak. Hava kalitesi de sürekli iyileştiriliyor çünkü sirkülasyon var, hava sıkışıp kalmıyor.”

Poppy bunu daha önce fark etmemişti ama gerçekten de tenini gıcıklayan hoş, taze bir esinti vardı. Londra’da böyle bir şey yaşadığını hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamadı.

“Olağanüstü,” dedi Poppy caddenin yukarısına ve aşağısına bakmak için boynunu uzatırken. Binaların bir araya getirilişinde mükemmel bir uyum vardı. Her biri *neredeyse* aynıydı, dört ya da beş kat yüksekliğindeydi ve zemin katında kemerli bir pasaj vardı. Pencereleer aynı hizadaydı... Her binanın her katında pencerelerin hepsi aynı boyuttaydı ve hepsinin arasında tam olarak aynı mesafe vardı.

Bu sıralanışın ruhsuz bir monotonluk yaratacağı düşünülebilirdi ama yaratmıyordu. Her binanın kendine has bir ruhu ve sokağa büyük bir canlılık veren küçük farklılıkları vardı. Bazı binalar boyalı, bazıları boyasızdı. Hatta biri fayansla kaplıydı. Çoğunun mağazaların üstündeki ilk katta balkonları vardı, ancak birkaçının düz cepheleri vardı ve ardından en üstteki her pencerede birkaç tane daha düz balkon vardı. Ve hepsi aynı genişlikte değildi. Daha büyük

binaların altı veya sekiz penceresi vardı, ancak diğerlerinin çoğunda yalnızca üç pencere vardı.

Ama yine de tüm farklılıklara rağmen diğerleriyle uyumluydular. Sanki başka bir yerde inşa edilmeleri mümkün değilmiş gibi.

“Çok güzel. Çok modern.” Kaptan James’e doğru baktı. Sanki Poppy’nin mimari hakkında ne düşündüğünü gerçekten önemsiyormuş gibi meraklı bir dikkatle onu izliyordu. Çok mantıksızdı. Neden önemsesindi ki? Burası onun yurdu değildi; mimari tasarımla hiçbir ilgisi yoktu.

Ama yine de gözleri onun üzerindeyken, o kadar parlak mavi ve meraklıydı ki, düşüncelerini paylaşması neredeyse zorunlu görünüyordu. Bir anlığına geriye dönüp caddeye bakarak, “En ilginç bulduğum şey,” dedi Poppy, “tanıdık tek bir unsurun olmaması. Pencerele, kemerler... Neoklasik tarzlar, değil mi?”

Poppy başıyla bunu doğrulayıp devam etti. “Fakat bunların hepsi bu şekilde bir araya getirildiğinde tamamen yeni bir şey ortaya çıkıyor, daha önce buna benzer bir şey gördüğümü sanmıyorum.”

“Kabul ediyorum,” dedi Andrew. “Gerçekten orijinal. Lizbon’a her gelişimde bu bölgeyi ziyaret etmeye çalışıyorum. Bu her zaman mümkün olmuyor. Bazen limanın önünden geçiyorum. Eski şehrin de kendine has bir cazibesi var. Ama bu...” Sanki modernliği sergiliyormuş gibi kolunu tekrar salladı. “Bu gelecek.”

Poppy birdenbire neden denizci olmayı seçtiğini anlamamaya başladı. Denizden bahsederken hiç bu kadar heyecanlanmamıştı. *Mutsuz* görünmüyordu ve aslında bir deniz kaptanı olarak hayatının sevdiği pek çok yönü olduğu şüpheliydi. Ama onun gerçek tutkusu buydu: bu binalar, bu mimari.

Poppy onun da bunun farkında olup olmadığını merak etti.

“Yine de en dikkat çekici şey bu değil,” dedi Andrew aniden. “Buraya gel.” Elini tuttu ve onu kaldırım boyunca çekiştirdi. Ona bakmak için dönünce gözlerinin heyecandan daha da parladığını gördü. Hangi yeni ayrıntının onu bu kadar heyecanlandırıldığını hayal edemiyordu ama sonra onu zarif yeni binalardan birine soktu.

“Bak,” dedi. “Harika değil mi?”

“Neden bahsettiğini anlayamıyorum,” dedi Poppy nazikçe. Bir çeşit hükümet binasıdaydılar, şık ve yeni ama pek istisnai sayılmazdı.

“Hayır, göremiyorsun,” dedi Andrew, bir duvarı işaret ederken... Bir kapı mı?

“Bana bakmamı söyledin,” dedi Poppy ona.

Andrew güldü. “Kusura bakma. Devrim niteliğinde olan şey duvarların içinde olandır. Her biri bir Pombaline kafesi üzerine inşa edilmiş.”

Gözlerini kırıştırdı. “Bir Pomba... Ne?”

“Bir Pombaline kafesi. Bu... Adının ne olduğu önemli değil... Binaları depremlerde daha güvenli hâle getirmeyi amaçlayan tamamen yeni bir yapı türü. Tahta bir kafesle işe başlarsın...”

“Bir *kafes* mi?”

“Hapishanedeki gibi değil,” dedi, onun tepkisine gülerek. “Bunu daha çok bir çerçeve olarak düşün. Üç boyutlu bir kafes de diyebiliriz. Duvarların içine yerleştirilir ve daha sonra başka malzemelerle kaplanır. Böylece deprem olunca güç dağılır.”

“Güç mü?”

“Deprem gücü. Eğer bu gücü yayabilirsen...” Elleriyle Musa’nın Kızıldeniz’i yarması gibi bir hareket yaptı. “Büyük hasara yol açma ihtimali daha az olur.”

“Bence mantıklı.” Poppy kaşlarını çatıp konsepti kafasında canlandırmaya çalıştı.

Ancak kaptan açıkça onun anladığından emin olmak istiyordu. “Şöyle düşün. Eğer senin saçını çekersem...”

Poppy birden geriye sıçradı. “Ne?”

“Hayır, bir dinle, söz veriyorum fizik dersi veriyorum. Hem daha geçen bu alandaki çalışma eksikliğinden yakınmadın mı?”

Poppy gözlerini devirdi. Ama ona güveniyordu. “Pekâlâ. Devam et o zaman.”

“Pekâlâ. Yani her şey gücün dağılımıyla ilgili. Saçının küçük bir tutamını çeksem, çok canın yanar.”

Uzanıp bir tutam saçını parmaklarının arasına sıkıştırdı. Onun uzmanlık alanına girmiyordu ama bunu yapmak zor değildi.

“Dur bir dakika, gerçekten saçımı mı çekeceksin, yani?”

“Muhtemelen kardeşlerinin yaptığığın aynısı, daha acı verecek şekilde değil.”

Poppy çocukluğunu düşündü. “Beni rahatlatmaya yetmiyor.”

Kaptan yüzünü biraz daha yaklaştırdı. “Sana zarar vermeyeceğim, Poppy. Söz veriyorum.”

Poppy yutkundu ve bunun Andrew’ün gözlerindeki ciddi bakıştan mı yoksa adını ilk kez söylüyor olmasından mı kaynaklandığından emin değildi ama ona inanıyordu. “Devam et.”

Andrew onun saçını biraz çekti. Çok acıtmadan ama isterse de acıtabileceğini hissettirecek kadar...

“Şimdi,” dedi, “saçından bir parçasını tuttuğumu hayal et.” Eli kıvrıldı ve sanki hayal etmesi gereken saç miktarına yaklaşıyormuş gibi havada bir pençe şekli yaptı.

“Olamaz.” Saçının bundan kurtulmasına imkân yoktu.

“Çekmeyeceğim, merak etme,” dedi, gün boyunca ilk kez bir parça olsun duyarlı olduğunu göstermişti. “Ama çektiği mi hayal et. Acıtmazdı.”

Haklıydı. Acıtmazdı.

“Bunun nedeni, gücün kafa derisinin daha geniş bir alanına yayılmasındandır. Bu nedenle, etkilenen her nokta daha az çekişe maruz alır. Ve sonuç olarak, kişi daha az acı hisseder.”

“Yani eğer eşit acı vermek istiyorsan, elinde daha fazla saç olmalı ve onu çok daha sert çekmeniz gerekiyor.”

“Kesinlikle öyle! Aferin.”

Poppy’nin övgüsünden bu kadar memnun olması çok saçmaydı, özellikle de şu an başının yanından dağınık bir tutam saçı sarkarken.

“Şimdi,” diye devam etti Andrew, Poppy’nin saçını ustaca yerine tutturma girişimlerinden habersiz bir şekilde, “herhangi bir ahşap çerçeveyi öylece dikip çalışmasını bekleyemezsin. Sonuçta ortaya bir şey çıkarmış olmak, hiç yoktan iyidir elbette, ama fizik yasalarını uygularsan inanılmaz derecede güçlü bir yapı yaratabilirsin.”

Andrew haçları, kirişler, kafes kirişler ve muhtemelen ölmüş olduğunu düşündüğü Fibonacci adında biri hakkında konuşurken Poppy sadece ona bakıyordu, ama kaptan açıklamasına o kadar dalmıştı ki, Poppy sözünü kesip sormaya cesaret edemedi.

Onu izlerken –gerçek şu ki, dinlemekten ziyade izliyordu; geometrinin altın oranından bahsetmeye başladığında onu takip etmeyi bırakmıştı– gözlerinin önünde farklı bir insana dönüştüğünü fark etti. Tüm duruşu değişmişti. Onu kaptan olarak görmüştü: tam bir güven ve otoriteyle ayakta duruyordu. Onu haydut olarak görmüştü: upuzun bacakları ve akıcı hareketleri vardı.

Ama şimdi kolları sanki resimler ve planlar çiziyormuş gibi havada hareket ediyordu ve görünmez tuvalini resimlerken ve havaya denklemler çizerken neredeyse olduğu yerde zıplıyordu. Poppy’nin kaptanın neden bahsettiği hakkında

en ufak bir fikri yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse tek kelimeyi bile takip edemiyordu.

Ama izlemesi muhteşimdi.

Kaptan değildi, haydut da değildi. Sadece Andrew'du. İsmi buydu, değil mi? Bunu ilk gün söylemişti. “Kaptan Andrew James hizmetinizde,” demişti ya da buna benzer bir şey. Ve Poppy o zamandan beri bunu düşünmemişti, onun Kaptan James'den başka bir şey olduğunu düşünmemişti.

“Hayal edebiliyor musun?” diye sordu Andrew ve Poppy bunu anlamasının onun için gerçekten önemli olduğunu fark etti.

“Ben... hayır,” diye itiraf etti Poppy, “ama bu tür şeyleri kafamda canlandıracak hayal gücüm yok. Kâğıt üzerinde görseydim sanırım anlayabilirdim.”

“Elbette,” dedi neredeyse asık suratla.

“Bunun çok ilginç olduğunu düşünüyorum,” dedi Poppy hemen. “Hatta devrim niteliğinde. Daha önce kimsenin böyle bir şey yapmadığını söylemiştin. Kaç hayatın kurtarılabilceğini bir düşün.”

“Bu da işe yarayacak,” dedi Andrew. “Aynı şiddette bir deprem daha olmadı ama Tanrı korusun eğer olsaydı bu binalar ayakta kalırdı. Mühendisler bunu test etti.”

“Nasıl test ettiler ki?” Deprem öyle parmak şıklatıp çağrılacak bir şey değildi.

“Askerler.” Andrew'ün gözleri heyecanla açıldı. “Yüzlercesini getirdiler ve etrafta koşturdular.”

Poppy ağzının açık kalmış olabileceğini düşündü. “Şaka yapıyorsun.”

“Hiç de değil.”

“Askerleri koşturdular ve bu da depreme yakın bir etki yaratacak kadar zemini sarstı mı?”

“Tasarımın başarılı olduğunu söylemeleri yeterli.”

Poppy, “İşte bu sevdiğim bir şey,” dedi. “Çözümsüz, hat-

ta hiç olmayan bir sorunu ele almak ve sonra onu böylesine bir şekilde çözmek. Bana göre bu gerçek bir deha.”

“Hepsi bu kadar değil,” dedi Andrew, onu dışarı çıkarıp geniş yaya kaldırımlarının olduğu bir caddeye götürdü. “Binaların cephelerine bak. Onların aşırı sade olduğunu düşünebilirsin...”

“Öyle düşünmüyorum,” diye araya girdi Poppy hevesle. “Oldukça zarif buldum.”

“Ben de öyle,” dedi ve Poppy’nin ifadesinden oldukça memnun görünüyordu. “Ama söylemek istediğim şeydu ki bu binaların çoğu, daha doğrusu bu binaların her birinin çoğu parçası başka yerlerde bir araya getirildi.”

Poppy binalardan birine baktı, sonra tekrar Andrew’e döndü. “Ne demek istediğini anlayamadım.”

Yakındaki bir cepheyi işaret etti. “Binaların çoğu parçası, taş ustalarının ve marangozların aynı anda tek bir tür üzerinde çalışabileceği, çok başka yerlerde yapılıp sonradan bir araya getirildi. Hem zaman hem de para açısından ortada büyük bir tasarruf var. Örneğin tüm pencere çerçevelerini aynı anda yapmak gibi.”

Poppy caddeye baştan uca baktı. Bağlantısız duvarlar ve pencere çerçeveleriyle dolu geniş bir alan hayal etmeye çalıştı. “Sonra da bütün parçaları burada mı bir araya getirdiler? At arabalarıyla mı?”

“Sanırım. Daha çok mavnayla.”

“Böyle bir şeyi hiç duymadım.”

“Bu pek sık yapılan bir şey değil. Buna önceden parçaları üretip, hazırlayarak getirip burada monte etmek diyorlar.”

“Bu büyüleyici.” Poppy şaşkınlıkla başını iki yana salladı, çevresinde gördüğü bu muhteşem mimari ve insanların Portekizce konuşması şu an ona Lizbon’da olduğu gerçeğini hatırlattı...

“Ne?” diye sordu. Çünkü Andrew ona çok tuhaf bir şekilde bakıyordu.

“Bir şey yok,” dedi yumuşak bir sesle. “Yani aslında pek yok da değil. Çünkü çoğu insan bunu ilginç bulmuyor.”

“Merak ediyorum,” dedi omuz silkerek. “Ama ben zaten çoğu şeyi merak ederim.”

“Seni bu karmaşanın içine sokan da bu değil mi zaten,” dedi alaycı bir ifadeyle.

“Öyle değil mi?” Poppy içini çekti. “Gerçekten de o sahilde aksi yönde yürümeliydim”

Adam yavaşça başını sallayarak onayladı, ama sonra, “Yine de şu an –sadece bu öğleden sonra– aksi yönde yürümediğin için oldukça memnunum,” diyerek onu tamamen şaşırttı.

Poppy’nin gün boyunca düşünebildiği tek şey buydu.

BÖLÜM 17

Andrew, Poppy'yi alıp limanın yakınındaki küçük bir tavernaya götürdü. Mürettebatının çoğu gibi o da orada defalarca yemek yemişti ama İngiltere'deki benzer bir yere asla bir bayanı götürmezken, kurallar burada, Portekiz'de aynı şekilde geçerli görünmüyordu.

Üstelik taverna sahibinin karısı mükemmel bir aşçıydı ve Poppy'ye gerçek Portekiz mutfağından tattırmak için daha iyi bir yer düşünemezdi.

Kapıyı açmak için uzanırken, “Bu pek alışık olduğun bir şey olmayacak,” diye uyardı.

Gözleri parladı. “Tamam.”

“Müşteriler biraz kaba olabiliyor.”

“Ben o kadar kırılgan değilim.”

Andrew kapıyı zarafetle açtı. “O hâlde buyur bakalım, girelim.”

Hemen karşılandılar.

“Kaptan!” İşletmenin orta yaşlı sahibi Senhor Farias telaşla yanımıza geldi. Yıllar içinde biraz İngilizce öğrenmişti ve Andrew'ün Portekizce bildiğinden çok daha iyi konuşuyordu. “Seni görmek ne güzel. Geminin burada olduğu söylendi ve nerede olduğunuzu merak ediyordum.”

Andrew gülümsedi. Eski bir dost gibi karşılanmak her zaman mutluluk vericiydi. “Bay Farias, bu benim için de bir zevktir. Söyleyin bana, aileniz nasıl?”

“Çok iyi, çok iyi. Maria’m artık evli, biliyorsun. Yakında... Nasıl denir... Baba değil ama...” Parmaklarını hızla havada şıklattı, aklından bir şey bulmaya çalıştığında bu hareketi yapıyordu. Andrew onun bunu yaptığını birçok kez görmüştü.

“*Başka başka... Onun da üstü,*” dedi. “Baba değil ama...”

“Büyükbaba mı?”

“Evet, ta kendisi.”

“Tebrikler, dostum! Eşiniz Senhora Farias çok memnun olmalı.”

“*Evet*, o çok mutlu. Küçük bebekleri çok seviyor. Ama bu da kim?” Bay Farias sonunda Andrew’ün biraz arkasında duran Poppy’yi fark etti. Elini tuttu ve öptü. “Senin karın mı? Evlendin mi? *Parabéns*, Kaptan! *Tebrikler!*”

Andrew, Poppy’ye bir bakış attı. Öfkeden kızarıyordu ama gerçekten utanmış gibi görünmüyordu.

“O benim kuzenim,” dedi Andrew, çünkü bu en güvenli yalan gibi görünüyordu. Adamları yemek için bu tavernaya, yani Taberna da Torre’ye gelmemiş olsalar bile geldiklerinde *Sonsuz*’un gemide bir kadınla yola çıktığı haberini vereceklerdi.

“Yolculuğumuzun konuğu.”

Senhor Farias onu bir masaya yönlendirerek, “O hâlde benim *de misafirim*,” dedi. “Bu vesileyle en iyi yemeğimizi getireceğim.”

“Yani şimdi bana bazı yiyeceklerinin en iyi olmadığını mı söylüyorsun?” diyerek takıldı adama Andrew.

“Hayır,” dedi Senhor Farias. “Karım kötü hiçbir şey pişirmez. En iyisi bu. Bu yüzden her şeyi kuzeninize getireceğim.”

Poppy cevap vermek için ağzını açtı ve bir an reddedebilecekmiş gibi göründü ama bunun yerine, “*Harika* olur,” dedi.

Senhor Farias ellerini kalçalarına koydu. “Kaptan seni aç mı bırakıyor?”

Poppy, Senhor Farias’ın koluna girmesine izin vererek, “*Sonsuz*’daki yemekler çok güzel,” dedi.

“Ama Portekiz yemeklerini hiç denemedim... Yani, *Mala-sada* hariç... Ve çok merak ediyorum.”

Andrew onların peşinden gelerek, “Çok meraklı bir bayan,” diye seslendi.

Poppy ona bir bakış attı. “Bu birkaç şekilde yorumlanabilir.”

“Hepsi çok isabetli.”

Ağzıyla, açıkça gözlerini devirir gibi komik bir şey yaptı ve sonra mutlu bir şekilde Senhor Farias’la birlikte adamın en iyi yemeklerinin olduğu masaya gitti.

“Otur, otur,” diye ısrar etti adam ve bir ona, bir Andrew’e, sonra yine ona baktı. “Şarap getireceğim.”

“O çok iyi biri!” dedi Poppy masaya oturur oturmaz.

“Onu seveceğini söylemiştim.”

“Bütün Portekizliler bu kadar dost canlısı mı?”

“Çoğu ama hiçbiri onun kadar değil.”

“Bir de büyükbaba olacak!” Poppy sevinçle ellerini çırp-tı, gülümsemesi odayı aydınlatmaya yetiyordu. “Çok mutlu oldum. Onu tanımıyorum bile.”

“Annem sık sık hiç tanımadığı kişiler adına mutlu olan bir kişinin gerçekten iyi bir insan olduğunu söyler.”

Kaşlarını çattı. “Bu çok tuhaf. Teyzem de aynı şeyi söylüyor.”

Andrew yanağının içini ısırdı. Lanet olsun, elbette Leydi Bridgerton da aynı şeyi söylemiştir. O ve annesi yakın arkadaşlardı. “Bu bilinen bir deyiştir,” dedi. Bu muhtemelen

yalandı ama belki de değildi. Bildiği kadarıyla annesinin evindeki bütün hanımlar aynı şeyi söylüyordu.

“Gerçekten mi? Bunu başka kimsenin söylediğini duymadım ama yine de tanıdık çevrem o kadar da büyük değil.” Sonra, onun endişelerini hafifletmek ister gibi bir ifadeyle öne doğru eğildi ve “Senhor Farias’ın ne getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum. O kadar açım ki,” dedi.

“Ben de öyle. İki *malasada* bir yemek sayılmaz.”

Poppy parmağını ona doğru salladı. “Seninkilerden birini bana vermek senin seçimindi.”

“Üçü de bunu yapmazdı. Görünüşe göre,” dedi Andrew parmağını ona doğru sallayarak, “dördü de yetmemiş.”

Şarap doldurmaya gelen Senhor Farias’a gülümsüyordu. Gittiğinde parlayan gözlerle öne doğru eğildi ve “Her şeyi denemek istiyorum,” dedi.

Andrew bardağını kaldırdı. “Her şeye,” dedi. Sanki şimdiye kadar duyduğu en çekici şeymiş gibi gülümsedi. “Her şeye.”

Andrew arkasına yaslanıp onu garip bir gurur duygusuyla izledi. Birine bir şehrin, herhangi bir şehrin manzaralarını göstermeyeli uzun zaman olmuştu. Hükümet adına olsun ya da olmasın, işlerinin çoğunu kendi başına yürütüyordu. Ve gemisindeki adamlarla birlikte şehre girmesi farklıydı. Arkadaşılar ama eşit değillerdi ve bu fark her zaman aralarında olacaktı.

Ama Poppy’yle geçirdiği her an çok keyifliydi. Ve belki de onun *Sonsuz*’taki varlığının korktuğu kadar büyük bir felaket olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

Başlangıçta bu kızla evlenmek zorunda kalabileceğini biliyordu ama bunun gerçekten bu kadar büyük bir yük olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Pombaline kafeslerini ilginç bulan birini başka nerede bulacaktı? Ondan başka kim onun tatsız ve sıradan açıklamalarını alıp, onları çarpıtabilir,

baş aşağı çevirebilir ve daha da büyük bir zekâ parıltısıyla ona geri yansıtabilirdi?

Çok akıllıydı... Kaptanın Poppy'si...

Ve onu öpmüştü. Onu şimdiye kadar hissettiği en küçük, en geçici dudak dokunuşuyla öpmüştü. Yine de bir şekilde her şeyden daha *fazlaydı*.

Poppy Bridgerton onu öpmüştü ve bu muazzam bir şeydi.

Kanında hissetti, teninde hissetti. Ve gecenin ilerleyen saatlerinde nihayet uykuya daldığında, rüyalarını yakıp geçmişti. Ağrılı ve sertleşmiş şekilde uyandı, her zamanki sabah ereksiyonuna hiç benzemiyordu. Bu konuda hiçbir şey yapamazdı, çünkü kılavuz kaptanın kamarasında yatıyordu.

Carroway sağlam bir adamdı ama her arkadaşlığın da bir sınırı vardı.

Düşününce her arkadaşlığın *sınırı* vardı. Yoksa da olması gerekirdi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Poppy.

Ona gerçeği söylemesinin hiçbir yolu yoktu, bu yüzden şöyle dedi: “José’ye yemek getirmemiz gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Bu sabah o kadar enerjik çalışıyordu ki.”

Poppy ona kızgın bir bakış attı. “Çok kötüsün.”

“Sürekli böyle söylüyorsun ama bu konuda beni henüz ikna edemedin.”

“Bunu diyen ilk kişi olduğumu hiç sanmıyorum,” dedi Poppy homurdanarak.

“Kesinlikle değilsin. Ailem ruhuma bir terbiye duygusu aşılama çabasından çoktan vazgeçti.”

Poppy ona kurnazca baktı. “Çok kötü davrandığını söylemenin binlerce yolu var.”

“Gerçekten de öyle. Ve muhtemelen bundan bu kadar kolay kurtulmamın nedeni de bu.” Pis bir gülümsemeye ona doğru eğildi. “Tek çözüm tatlı dil, hepsi bu.”

“Gerçekten hepsi bu.”

Andrew onun alaycı ses tonuna güldü. “Sana Eton’dan en hızlı atılma rekorunu elimde tuttuğumu söylemiş miydin?”

“Sen Eton’a mı gittin?”

“Gittim,” diye doğruladı Andrew ama Poppy’nin onun geçmişiyile ilgili bu kadar bariz bir gerçeği açıklamasını pek umursamadığını fark etti.

Poppy bir an ona baktı, gözleri meraktan neredeyse zümrüt gibi parlıyordu. “Sen *kimsin*?”

Bu soruyu ilk kez dile getirmiyordu. Hatta aynı inanamayan ses tonuyla... Ancak ilk kez tepkisi parlak bir sırıtış ya da küçümseyici bir kıkırdamadan fazlasıydı.

Cevabı ilk kez kalbinden söküp çıkarmak istemişti.

“Bu tuhaf bir şey,” dedi kaptan ve sesinden bu sözlerin ruhunun keşfedilmemiş bir köşesinden geldiğini duyabiliyordu, “ama sanırım artık beni herkes kadar iyi tanıyorsun.”

Poppy hareketsiz kaldı ve ona kaçamak olmayan şaşırtıcı derecede doğrudan bir bakışla baktı. “Ben seni hiç tanımıyorum.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye mırıldandı. Onun gerçek adını bilmiyordu, geçmişini ya da Kent’te kuzenleriyle birlikte büyüdüğünü bilmiyordu. Onun bir kontun oğlu olduğunu ya da gizlice kraliyet için çalıştığını bilmiyordu.

Poppy bu detayların hiçbirini bilmiyordu ama *onu* tanıyordu. Hatta onu tanıyan ilk kişi olabilirdi ve bu düşünceyle ürktü Andrew.

Ama sonra bunun hiç de korkutucu olmadığını fark etti. Korkutucu olması *gerektiğini* düşündü ama gerçekten değildi...

Oldukça hoş.

Ailesi Andrew’ü her zaman şakacı biri olarak görmüştü ve o da onları aksi yönde ikna etmek için pek bir şey yapmamıştı. Pek çok kez Eton’dan *atılmıştı* ama asla akademik

başarısızlıklar nedeniyle değil. Yüksek notlar alamayacak kadar huzursuz bir çocuk olduğu doğrudu ama çalışmalarda oldukça başarılıydı.

İşlediği suçlar her zaman küçük çaplı davranışlardı. Bir arkadaşına yaptığı eşek şakası bir şekilde bir öğretmenin kapısının önünde son bulmuştu. Bir öğretmene yapılan ve bir şekilde okul müdürünün kapısında son bulan bir eşek şakası. Yemekhanede uygunsuz kahkahalar. Kilisede uygunsuz kahkahalar. Açıkçası, hemen hemen her yerde uygunsuz kahkahalar.

Yani eğer ailesi onu aptal ya da en azından ciddiyetsiz biri olarak görüyorsa, kesinlikle haklılardı.

Ama onunla ilgili *her şey* bunlardan ibaret değildi. Önemli işler yapmıştı. Kimsenin bilmediği ama kritik olan işler.

Bu onu hiç rahatsız etmiyordu.

Pekâlâ, daha doğrusu bu onu o kadar da çok rahatsız etmiyordu.

Masanın karşısından Poppy'ye baktı ve tüm bunların bir saniyeden kısa sürede aklından geçmesine hayret etti.

“Sen *beni* tanıdığını mı sanıyorsun?” diye sordu Poppy.

“Evet.” Bunu düşünmesine bile gerek yoktu.

Poppy bir homurtu çıkardı. “Bu çok gülünç.”

“Bulmacaları sevdiğini biliyorum,” dedi Andrew.

“Herkes sever...”

“Hayır, sevmez,” diye onun sözünü kesti Andrew. “Senin ve benim kadar değil.”

Onun bu şiddetli savunması Poppy’i şaşırtmışa benziyordu.

“Ayrıca biliyorum ki,” dedi kaptan, “eğer bunu kendine bir görev belirlersen, öğrenene kadar bırakamazsın.”

Ve Poppy’nin şaşkın ifadesi karşısında ekledi, “Ama herkes öyle değil tabii ki. Bulmacalardan hoşlananlarımız arasında bile.”

“Sen de aynısın,” dedi Poppy savunmacı bir tavırla.

“Farkındayım,” dedi Andrew omzunu silkerek. “Ama beni rahatsız etmiyor.”

Poppy çenesini bir çentik havaya kaldırdı. “Beni de.”

Andrew onun bu tutumu karşısında alay etmeden edemedi. “Seni kötü bir şeyle suçlamıyorum. Bence bu bir iltifat.”

“Ah.” Poppy biraz kızardı ve sanki övgüyü tam olarak özümseyemiyormuş gibi kendi içinde heyecanlanması gerçekten oldukça gülünçtü. “Benim hakkımda başka ne bildiğini sanıyorsun?” diye sordu.

Andrew gülümsediğini hissetti. “İltifat mı arıyorsun?”

“Kesinlikle hayır,” diye alay etti Poppy. “Cevaplarının aynı şekilde gurur verici olmasını beklemek için hiçbir nedenim yok.”

“Çok iyi.” Bir anlığına düşündü. “Zekâm gizlemeyi sevmediğini biliyorum.”

“Sen gerçekten beni bunu bilecek kadar tanıyor musun?”

“Kesinlikle,” dedi. “Ama seni tanımam için bunu bilme gerek yok. Ben seni Londra’daki sosyete tarafından *Sonsuz*’da yaşadığından çok daha fazla ve de çok daha farklı kısıtlamalara maruz kaldığını bilecek kadar tanıyorum.”

“Bugüne dek hiçbir zaman ve hiçbir yerde beni bir kamara hapseden bir sıkışmışlık ve kısıtlanmışlık yaşamadığımı söylemeliyim.” dedi Poppy küstahça.

“Ve bunu bana Lizbon’daki bir kafede yemek yiyen kadın söylüyor.”

“Pes, teslim oluyorum,” diye itiraf etti Poppy ve kaptan da onun gülümsemesini bastırdığını düşündü.

Andrew ona doğru biraz eğildi. “Fransızca konuşamadığını, denizin mideni bulandırmadığını ve erkek kardeşin Roger’ı tüm kalbinle özlediğini biliyorum.”

Poppy başını kaldırıp yukarıya baktı, gözleri karanlık ve hüünlüydü.

“Tüm iyi ağabeylerin yaptığı gibi sana eziyet etmesine rağmen ona taptığını biliyorum ve onun da seni sandığından çok daha çok sevdiğini biliyorum.”

“Bilemezsin,” diye fısıldadı Poppy.

“Tabii ki bilebilirim.” Andrew başını eğdi, bir kaşı havaya kalktı. “Çünkü benim de bir ağabeyim var, ben de bir erkek kardeşim.”

Poppy’nin dudakları aralandı ama ne diyeceğini bilmiyor gibiydi.

“Senin sadık biri olduğunu biliyorum,” dedi Andrew.

“Bunu nasıl bilebilirsin?”

Andrew omuz silkti. “Biliyorum.”

“Ama sen...”

“...Geçen haftanın çoğunu senin yanında, sana refakat ederek geçirdim. Bunun senin sahip olduğun bir özellik olduğunu bilmek için bir sadakat gösterisine tanık olmama gerek yok.”

Poppy birkaç kez gözlerini kırıştırdı, kirpikleri sabit bir yere odaklanmamış gözlerinin üzerinde yukarı aşağı hareket ediyordu. Uzak duvardaki bir noktaya bakıyor gibiydi ama gördüğü her şeyin kendi kafasının içinde olduğu açıktı. Sonunda, Andrew tam onu sözlü olarak rahatsız etmek üzereyken Poppy doğruldu ve bakışlarını onunkine çevirdi.

“Seni tanıyorum,” dedi Poppy.

Andrew az önce onu hiç tanımadığını söylediğini söyleme gereği hissetmedi. Şu an onun ne söyleyeceğini duymayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Ama daha bunu sormasına fırsat kalmadan Senhor Farias elinde bir tabak etli ve sebzeli morina böreğiyle masaya geldi.

“*Bolinhos de bacalhau! Morina Böreği!*” diye seslendi.

“Ama biraz beklemeniz gerekiyor. Çok sıcaklar.”

Poppy onlara baktı. “Aman Tanrım, hâlâ cızırdıyorlar.”

Senhor Farias mutfağa giden yolu çoktan yarılarmıştı ve arkasını bile dönmeden parmaklarını başının üzerinde çıklatıp “Çok sıcak!” diye bağırdı.

Poppy sırttı ve Andrew konuşmalarının önlerindeki görkemli yemeğe dönmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu, ancak Poppy önemli bir şey söylemek üzereydi ve o anın kaybolmasına izin veremezdi.

“Beni tanıdığını söylemiştin,” diye hatırlattı Andrew.

“Hmm?” Poppy uzanıp ihtiyatlı bir şekilde böreğe dokundu.

“Çok sıcak!” diye bağırdı Bay Farias.

Poppy bir yandan buna dikkat ederken, diğer yandan başını ileri geri sallayıp tavernacının nereye gittiğine baktı.

“Bunu nasıl gördü?” diye hayret etti. “Burada bile değil.”

“Poppy.”

“Sence artık yenmeye hazırlar mı?”

“Poppy,” dedi tekrar.

Poppy sonunda başını kaldırıp ona baktı ve onun bakışlarıyla karşılaştığında hoş bir şekilde gülümsedi.

“Senhor Farias bir tabak dolusu börekle gelmeden önce,” dedi Andrew. “Beni tanıdığını söylemiştin.”

“Ah evet, doğru. Söyledim.”

Andrew *Pekâlâ*, o zaman ne kadar tanıyorsun bakalım? sorar gibi devam et işaretini yaparak onu duymak istediğini belirtti.

“Pekâlâ,” dedi Poppy bunun üzerine ve sanki ona ders vermeye hazırlanan bir öğretmen edasıyla doğruldu.

“Senin başkalarının inanmasını istediğin kadar sert olmadığını biliyorum.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Poppy ona kaşını kaldırıp imalı bir bakış attı. “Billy bana Lizbon’da onun tek başına dolaşmasına izin vermeyeceğini söyledi.”

“O bir çocuk.”

“Evinin terk edip bir *gemide* yaşayan bir çocuk,” diye sertçe karşılık verdi. “Onun konumundaki çoğu erkek çocuğun benzer kısıtlamaları var mı?”

“Hayır,” diye itiraf etti Andrew, “ama o bu dili konuşmıyor. Ve yaşma göre daha çok ufak tefek.”

Gülümsemesi çarpık ama zafer doluydu. “Ve sen ona değer veriyorsun.”

Andrew kravatını çekti. Böyle bir şeyden utanmak çok saçmaydı. O sadece küçük bir çocuğu koruyordu. Herkesin bu tür davranışları zaten olması gerekirdi.

“Ve adamlarına da çok iyi davranıyorsun,” dedi Poppy.

“Bu iyi bir iş. Bunun hakkında konuşmuştuk.”

Güldü. Tam onun yüzüne doğru. “Lütfen. Birinin adamlarını iyi beslemesinin asıl nedeninin, bunun iyi bir iş olması değil, onların insan olması olduğunu çok açık bir şekilde söyledin.”

“Hatırladın, değil mi?” diye mırıldandı Andrew.

“Her şeyi hatırlıyorum.”

Kaptan Andrew bundan bir an bile şüphe duymamıştı. Ama tuhaf bir şekilde onun övgüsünden rahatsızdı... En azından bu tür konularda. Bu tamamen saçmalıktı. O mürettebatına dürüst davranırdı. Ama insanlara işlerini iyi yapmaları değil, güçleriyle ve kudretleriyle gurur duymaları öğretilmişti ve o basitçe nasıl teşekkür edeceğinden pek emin değildi.

“Sanırım yemek için hazırlar,” dedi Andrew, börekleri işaret ederek.

Bunları yemek için neredeyse parmağını yakacak kadar istekli olan Poppy omuz silkmekle yetindi.

“Yemek istemiyor musun?”

İstedini biliyordu. Sadece karmaşık ve önemsiz bir konuya değinmek istiyordu.

Tekrar masadaki yemeğe yöneldi. “Vaktimizi boşa harcıyoruz.”

“Düşündüğün bu mu?” diye mırıldandı ve ses tonu, birkaç dakika önce aynı sözleri söylediği zamanki ses tonuyla o kadar aynıydı ki bu bir tesadüf olamazdı.

Uzanıp çatalını bir böreğe sapladı.

“Parmaklarımızı kullanmamız gerekmiyor mu?”

“Sadece dikkatli olursan...”

“Çok sıcak değil!” diye seslendi Senhor Farias.

Andrew başını kaldırıp gülümsedi.

Poppy bir tanesini alıp ısırды ve tadına bakınca şaşkınlık yaşayıp geriledi. “Tatlı olacağını sanmıştım!”

Güldü, ancak o zaman ne kendisinin ne de Senhor Farias’ın ne olduğunu –İngilizce olarak– söylemediklerini fark etti. “Bu tuzlu morina,” dedi ona. “Burada çok seviliyor ve Portekizlilerin bunu sayısız tarifle kullandığı söyleniyor. Bu, en yaygın olanlarından biri.”

“Biraz... Sanki şey gibi...” Poppy birkaç kez dudaklarını şapırdattı, yarım börek hâlâ parmaklarının arasına zarıfçe kıştırılmıştı. “Boş ver, nasıl bir şey olduğundan tam olarak emin değilim. Ama... Ah, bak!” Boştaki elini kapıya doğru salladı. “Billy burada!”

Poppy gülümsedi ve yanına çağırdı.

“Bayan Poppy! Kaptan çıkmanıza izin verdi demek!” Bunu patronunun önünde ağzından kaçırdığını fark ettiğinde Billy’nin gözleri dehşetle irileşti. “Affedersiniz efendim. Öyle demek istemedim. Yani demek istedim ki...”

Billy yutkundu, boğazındaki küçük Âdem elması oynuyordu. “Ona sizin asla kötü biri olmadığınızı söyledim efendim. Hatta ona sizin çok iyi biri olduğunuzu söyledim. Buna yemin ederim.”

Andrew dönüp Poppy’ye baktı, Billy’nin ifadesini değerlendiriyormuş gibi abartılı bir çabayla önce bir kaşını, sonra

diğerini kaldırmıştı. “Ne diyorsunuz Bayan Bridgerton? Suggest Usta doğruyu mu söylüyor?”

“Bu senin soyadın mı?” Poppy çocuğa sordu. “Bunu bilmiyordum, söylemedin sanırım.”

Billy endişeyle başını sallayıp doğruladı ve Andrew ona acımaya başladı. “Özür dilemene gerek yok, Billy. Gerçekten ‘onu çıkmasına izin verdim.’”

Poppy komplocu bir havayla öne doğru eğildi. “Ve eve dönüş yolculuğunda beni ‘geri götüreceğinden’ emin olabilirsin.”

Billy’nin çenesi geriye çekildi ve gözleri komik bir şekilde irileşti.

“Şaka Billy,” dedi Poppy. “Yani, sanırım şaka değil, çünkü bu doğru, ama ben şaka yapıyordum.”

“Ehham...” Billy yardım için Andrew’e baktı ama o sadece omuz silkti. Çocuğun kadınların konuşurken takip edilmesinin zor olabileceğini erkenden öğrenmesi iyi bir şeydi.

“Buraya yalnız mı geldin?” diye sordu Poppy. “Ben de Kaptan James’i sana bir yetişkinin eşlik etmesini zorunlu kılmış olmasından dolayı övmüştüm.”

Billy şiddetle başını iki yana salladı. “Brown beni kasabaya giderken getirdi. Beni almaya geleceğini söyledi.”

Poppy şaşkın görünüyordu. “*Burada* tek başına vakit geçirmek mi istedin?”

Billy sırtarak, “Senhor Farias kedisini beslememe izin veriyor,” dedi. “Adı Whiskers. Ben ona böyle derim. Portekizce bir adı var ama telaffuz edemiyorum. Ama çok arkadaş canlısı. Karnını falan ovmama izin veriyor.”

Billy yan kapıdan dışarı fırladığında Andrew Poppy’ye döndü ve “Lizbon’a her gidişimizde buraya geliyor. O yarıtıkla saatler geçiriyor,” dedi.

“Gerçekten özünde küçük bir çocuk.” diye mırıldandı Poppy. “Bazen bunu unutuyorum... O benden daha hızlı

büyümüş olmalı diye düşünüyorum ve her geçen gün bu düşüncemin doğru olduğundan şüpheleniyorum.”

Andrew onaylayarak başını salladı. Billy’nin yaşındayken hâlâ erkek kardeşleri ve komşularının çocuklarıyla çılgınca koşup oynuyordu. En büyük endişesi, eğer erkek kardeşi onu içeri iterse gölün ne kadar soğuk olacağıydı.

“Gemide kediniz yok mu?” diye sordu Poppy.

Geminin kedisinin sefil, nahoş bir canavar olduğunu açıklamak üzereyken solundaki ani bir hareket dikkatini çekti. Dikkatli bir şekilde omzunun üzerinden baktı ama gördüğü tek şey Senhor Farias’tı. Bunun dışında...

Bu çok tuhaftı.

Neşeli tavernacı orada öylece hareketsiz duruyordu. Çok sakindi.

Oysa Senhor Farias asla yerinde durmazdı. Müşterileri selamlardı, kadehlere şarap dökerdi ama bu şekilde hiç ayakta durmazdı. Kesinlikle şu anki gibi olmazdı, omuzları duvara sertçe dayanmıştı ve gözleri ileri geri seğiriyordu.

Bir şeyler yolunda değildi.

“Poppy,” dedi Andrew alçak bir sesle, “gitmemiz gerek.”

“Ne? Hayır. Daha bitirmedim...”

Onu masanın altından dürttü. “*Hemen şimdi.*”

Poppy’nin gözleri kocaman açıldı ve tamam diyerek hafifçe başını salladı.

Andrew, Senhor Farias’la göz teması kurdu. Andrew daha sonra kapıya baktı ve gitmek istediğini belli etti. Senhor Farias gözlerini uzaktaki pencerenin yanındaki kaba görünüşlü üç adama kaydırarak sorunun kaynağına işaret etti.

Andrew ayağa kalktı ama aceleyle ortaya çıkacak kadar hızlı değildi. “*Obrigado, Teşekkür ederim,*” dedi içten bir sesle ve uzanıp Poppy’nin elini sıkıca tuttu. “Bir dahaki sefere Lizbon’a geldiğimde seni göreceğim, öyle değil mi?”

Senhor Farias başını sallayıp onu doğruladı ve belki biraz

fazla coşkuyla, “*Sim, sim. Evet, evet,*” derken, Andrew hemen Poppy’yi ayağa kaldırdı.

Poppy, Andrew’ün hızına yetişmek için acele ederken, “Ben de teşekkür ederim, bayım,” dedi.

Senhor Farias gergin bir şekilde gülümsedi. Böylece bu faslı geçmişlerdi. Ancak kapıya birkaç adım kala Poppy aniden elini Andrew’ün elinden kurtardı ve “Ah, ama Billy!” diye bağırdı.

Andrew onun elini tekrar yakalamak için ileri atıldı ama o çoktan yan kapıya doğru koşmaya başlamıştı bile.

“Poppy,” diye seslendi, paniğe kapılmış gibi görünmemeye dikkat ederek. “Onu daha sonra alabiliriz.”

Poppy çocuğu tehlikeli bir yerde bırakmak istemediğini açıkça belli ederek başını iki yana salladı. Bu arada bir şeyler söylüyordu... Muhtemelen Billy’nin hemen dışarı çıkması gerektiği ile ilgiliydi. Andrew onun ne söylediğini net bir şekilde duyamıyordu... ve o sırada Poppy kafasını arkadan uzattı.

Kahretsin. Oysa ki Billy olduğu yerde çok daha güvenderdi. Bu adamlar her neyi... Ya da kimi istiyorlarsa o kesinlikle Portsmouth’lu on üç yaşında bir çocuk değildi. Ama bu tabii ki onun güvende olduğu anlamına gelmiyordu. Eğer Billy yollarına çıkarsa onu bir an bile düşünmeden keserlerdi.

Andrew, hemen Poppy’nin peşinden gitti. Arka taraftan kaçabilirlerdi. Görece daha güvenli olan kalabalık caddeye ulaşmak daha uzun sürerdi ama bunu yapmak zorundaydılar.

“Ah!” Poppy’nin bağırdığını duydu. “Affedersiniz.”

Ama sesi kötü çıkıyordu ve Andrew kapıya ulaştığında kanı dondu. Ara sokakta iki adam daha duruyordu. Birinin eli Billy’nin omzundaydı.

Diğerinin eli de Poppy’nin üzerindeydi.

Andrew hayatının geri kalanında o anı sanki çeyrek yıl sürmüş gibi hatırlayacaktı. Her an inanılmaz derecede yavaşlamış gibi hissetmesine rağmen, resmen düşünmeyi unutmuştu. Kelimeler, dil... Hepsi gitmiş, her şeyin yerini öfkeyle dolup taşmış bir dünya almıştı.

Andrew ileri atıldı ve ellerini haydutun boğazına doladığı sırada Poppy yana savruldu. Ama birkaç saniye içinde etrafı sarılmış ve kendini tavernanın duvarına yaslanmış, her iki kolu da tavernanın içinde gördüğü kaba görünümlü çetenin üyeleri tarafından hareketsizleştirilmiş hâlde bulmadan önce sadece iki tekme atabilmişti.

Durumu değerlendirmek için aceleyle etrafına bakındı. Daha önce gördüğü üç adamın daha büyük bir gruptaki birkaç kişi olduğu ortadaydı. Andrew toplamda kaç kişi olduklarından emin olamıyordu. Sokakta dört kişi saymıştı ama açık kapıdan gelen seslere bakılırsa içeride de bir o kadar vardı.

Dört adam, Andrew'ün takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde Portekizce konuşuyorlardı ve sonra elini Poppy'nin koluna sımsıkı dolamış olan kişi pozisyonunu ayarladı ve onu kendisine doğru çekti, adamın adaleli kolu ve sivri dirseği boğazına dayandı.

“Ellerini onun üzerinden çek,” diye kükredi Andrew ama iğrenç ve aptal adam sadece güldü ve Poppy, adam onu göğsüne daha da sıkı bir şekilde çekerken boğuk bir çığlık attı.

“Seni piç kurusu...” Ama Andrew'ün homurtusu, tavernanın taş duvarına çarpıp kesilmişti.

Poppy'yi tutan adam yeniden güldü ve Poppy'nin çenesinin alt kısmını gıcıklayan bir tutam saç lülesini parmağına doladı.

İlk ölen o olacaktı.

Andrew'ün bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama Tanrı şahidi olsun ki onun karnını deşip bağırsaklarını dökecekti.

“Bırak onu!”

Billy. Yüce Tanrım, çocuğu tamamen unutmuştu. Görünüşe bakılırsa herkes unutmuştu çünkü çocuk birden ileri doğru koşup Poppy’yi esir alan kişinin bacağına incik kemiğine tekme attığında kimse onu tutamamıştı.

“Billy, hayır!” diye bağırdı Andrew çünkü herkes bu adamların karşısında onun hiç şansı olmadığını görebiliyordu.

Ancak Portsmouth’un belalı tarafından gelen on üç yaşındaki ahmak bir centilmenin heyecanlı yapısı ve saf kalbine sahipti. Leydisinin onurunun küçümsenmesine izin vermeyecekti.

“Bırak onu!” Billy tekrar çığlık attı. Ve sonra... *Tanrım, bunu yaptığı için onu öldüreceklerdi...* Dişlerini iri yarımın koluna geçirdi.

Ortaya çıkan acının uğultusu kanı dondurmaya yetti ve bunun intikam mı yoksa tepki mi olduğunu Andrew asla bilemiyordu ama adamın yumruğu Billy’nin kafasına bir sopa gibi indi.

Çocuk taş gibi yere düştü.

“Billy!” diye bağırdı Poppy.

Ve Andrew dehşet içinde bu olayı izlerken Poppy çıldırdı.

“Seni vahşi!” diye hırladı Poppy ve çifte darbe indirdi... önce ayağını onu esir alan haydudun ayağına vurdu, sonra da sivri dirseğini onun karnına sapladı.

Ayak hiçbir işe yaramadı ama dirsek onu bırakacak kadar sersemletti ve Poppy eğilip yerde yatan Billy’yi uyandırmaya çalışırken onun kafasını kucakladı.

“O bir çocuk!” diye tısladı.

“*Ele me mordeu! Beni Isırdı!*” dedi onu tutan adam ve yaralı kolunu görmesi için Poppy’nin yüzüne doğru uzattı.

Poppy başını Billy’den kaldırıp, “Bu senin o lanet hatan yüzünden,” diye bağıracak kadar adama uzun süre baktı.

Diğer haydutlar gülüyordu ama bu adamın öfkesini yatıştırmaya yetmemişti. Bir sürü küfür savurdu.

Andrew'ün *bunu* anlayabilmesi komikti.

“Billy,” dedi Poppy, çocuğun saçını yüzünden yavaşça çekerek. “Lütfen uyan. Bana cevap verebilir misin?”

Billy hareket etmedi.

Poppy kötü niyetli bir hırıltıyla, “Umarım o ısırtık enfeksiyon kapar,” dedi. “Umarım kolun çürüyüp düşer. Umarım hayaların griye döner.”

“Poppy!” diye gürledi Andrew. Bu adamlardan hiçbirinin İngilizce konuştuğunu sanmıyordu ama eğer konuşuyorlarsa, muhtemelen öğrendikleri ilk kelime *hayalardı*.

“İçinizde İngilizce konuşan var mı?” diye sordu Andrew. “*Inglés?*”

Nos, hayır sesleri homurtu şeklinde çıkarken adamlardan biri kafasını tavernaya doğru uzatıp bir şeyler bağırdı. Birkaç dakika sonra Andrew'ün tavernada ilk kez gördüğü adamlardan biri Senhor Farias'ı ara sokağa götürdü.

Boğazına bir bıçak dayayarak.

BÖLÜM 18

“Billy?” diye mırıldandı Poppy, hafifçe yanağını okşadı.
“Billy, lütfen uyan.”

Ama çocuk kıpırdamadı. Ancak Poppy onun kafasına aldığı şiddetli darbeden dolayı hasta ya da solgun görünmediğini düşündü. Sanki derin derin uyuyordu ve uyuması gayet doğalmış gibiydi, sanki uyanmak için ihtiyacı olan tek şey biraz dürtülmekti ve gözlerini açma zamanının geldiğini hatırlatmayı bekliyor gibi neredeyse huzurlu görünüyordu.

Su, diye düşündü. Belki yüzüne püskürtülen bir miktar su işe yarayabilirdi. Su kelimesini biliyordu. Bunu günün erken saatlerinde öğrenmişti.

Haydutların arasından bir adama bakarak, “*Aqua, Su,*” diye yalvardı. “*Aqua por the boy, çocuğa su.*”

Ancak onun yarı Portekizce olan karışık cümlesi duyulmadı. Tavernanın içinde bir kargaşa çıktı... Bağırışlar, ardından kırılan tahtaların sesi ve devrilen masalar. Billy’ye vuran adam açık kapıya doğru koştu ve içeride gözden kayboldu.

Haydutlar kendi aralarında çok fazla konuşuyorlardı, ses tonları hızlı ve sertti ve Poppy’nin İngilizce duymaya alışkın kulakları için tamamen anlaşılmazdı.

Poppy kendisini çok çaresiz hissediyordu. Oysa günün er-

ken saatlerinde her şey o kadar büyüleyiciydi ki... Portekiz dilinin müziği kulaklarında dönüp duruyordu. Ne dediklerini merak etmek eğlenceli bir oyundu, dünyanın gerçekte ne kadar büyük olduğunu düşünmek bir mucizeydi.

Şimdi kendini okuma yazma bilmiyor gibi hissediyordu. Ve kaybolmuş.

Andrew'e döndü ama onun bu hızlı konuşmaları ondan daha iyi anlayacağı söylenemezdi. Bütün günü onunla geçirmişti; ne kadar Portekizce bildiğinin farkındaydı.

Çoğundan daha fazla ama akıcı olmaktan uzak.

“Andrew.” Adını fısıldadı ama duyduğunu sanmıyordu. İri yarı iki haydut onu duvara sıkıştırmıştı ve bunu görmek bile Poppy'nin boğazının düğümlenmesine yetmişti. İçlerinden birinin dirseği Andrew'ün karnına sertçe indi; diğeri çenesini mengene gibi tutuyordu. Her ikisi de onu yerinde tutmak için vücutlarının tüm ağırlığını kullanıyorlardı.

Andrew. Poppy bu defa onun adını sadece düşündü. Zaten şu an onun dikkatini çekemezdi. Kapıya bakıyordu, yüzü neredeyse duygudan yoksun bir ifadeyle kilitlenmişti.

Yoksun. Mahrum anlamına gelen başka bir kelimeydi.

Yoksun. Poppy bu kelimedden nefret ediyordu.

Bu, Kaptan Andrew James'i tanımlamak için kullandığı kelimeler arasında asla yer almaması gereken kelimeydi. O dolup taşıyordu. Her şeye doymuştu. Capcanlı, hayat doluydu.

Onun tanıdığı veya tanımadığı herkesten daha canlı olabileceğini düşündü.

Ve...

Ve...

Gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirdi. Andrew hâlâ ondan uzağa bakıyordu ama artık bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Onun gözlerini görmesine gerek yoktu; okyanustan daha mavi olduklarını biliyordu. Onun sesini

duymasına da gerek yoktu; sesinin güneş sıcaklığı gibi üzerine vuracağını biliyordu.

Günün erken saatlerinde söyledikleri... haklıydı. Poppy onu *tanıyordu*.

Andrew James sadece var olmakla yetinmiyordu. *Yaşıyordu*.

Ve onun da aynı şekilde olmayı istemesini sağlamıştı.

Bunun farkına varınca birden nefesi kesildi. Kendisinin hızlı, maceracı ve zekâ dolu olduğunu düşünürdü. Belki öyleydi de ama Andrew'le birlikteyken *daha fazlasıydı*. Bütün bunlardan daha fazlası, diğer her şeyden daha fazlası ve isteyebileceğini bile bilmediği çok şeyden daha fazlasıydı.

Poppy'yi değiştirmiş denemezdi, tüm özüyle zaten oradaydı.

Ama Poppy onunla biraz daha büyümüştü.

"Poppy." Andrew'ün sesi. Alçak tonda ve uyarı niteliğindedeydi. Tavernadan gelen sesler değişmişti. Ayak sesleri. Birisi onlara doğru geliyordu.

"Bay Farias," diye fısıldadı Poppy. İlk önce taverna sahibi ortaya çıktı, dolgun kolunu göğsüne sımsıkı sarıp vücudunun üst kısmını hareketsiz tutan bir adam tarafından sert bir şekilde ileri doğru itilmişti.

Ve boğazına bir bıçak dayalıydı.

Arkalarından üçüncü bir adam merdivenlerden aşağı atladı... Grubun lideri olmalı, diye düşündü Poppy. Tüyler ürpertici bir ses tonuyla birkaç kelime söyledi ve ardından Senhor Farias, "Onlarla savaşmayın, Kaptan! Sayıları da silahları da çok," dedi

"Ne istiyorlar?" diye sordu Andrew.

"Para. Para istediklerini söylüyorlar. Senin İngiliz olduğunu, zengin olduğunu görüyorlar."

Poppy'nin eli Billy'nin yanağını okşamaya devam ederken, gözleri bir adamdan diğerine bakıyordu. Bu adamlar

neden onların zengin olduklarını düşünüyorlardı? Elbette hâlleri vakitleri yerindeydi, bu belliydi, sonuçta işçi olmadıkları ortadaydı. Ancak onun zengin bir vikontla akraba olduğunu ve sağ salim geri dönmesi için kralın fidyesini ödeyecek güçte bir ailesi olduğunu bilmelerine imkân yoktu.

Anne ve babasının böyle bir fidyeyi karşılayabileceği de pek belli değildi. Ama amcası... o öderdi.

Eğer Poppy'nin kaçırıldığını bilseydi.

Ama Lizbon'da olduğunu bile bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Onun için önem taşıyan hiç kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Bunu daha önce hiç bu şekilde düşünmemiş olması gülünçtü.

Gülünç.

Belki trajik.

Muhtemelen ikisi de değil.

Tekrar Billy'ye baktı. Artık onun için önemli olduğunu fark etti, Andrew da öyleydi. Ama Lizbon'un karanlık köşelerinde kaybolursa, onlar da kaybolacak ve ailesi başına ne geldiğini asla öğrenemeyecekti.

"Ceketimde biraz bozukluk var," dedi Andrew, ses tonu yavaş ve kasıtlı olarak düzdü. Andrew göğsüne doğru başıyla işaret etti. "Göğüs cebime uzanırlarsa bulacaklardır."

Senhor Farias tercüme ediyordu ama Poppy'nin, çete liderinin Andrew'ün önerisi hakkında ne düşündüğünü bilmek için Portekizce anlamasına gerek yoktu. Cevabı sertti, yüz ifadesinden kötü niyetli olduğu açıkça anlaşılıyordu.

Ve Senhor Farias korkudan bembeyaz kesilmişti.

"Bunun yeterli olmadığını söylüyor," dedi tavernacı. "Bunun yeterli olmadığını nereden bildiğini sordum, senin kim olduğunu bildiğini söylüyor. Seni tanıyor, senin Sozsuz'un kaptanı olduğunu biliyor. Ve senin bir cebe sığmayacak kadar mallarının ve paranın olduğunu söylüyor."

Andrew'ün yüzünde bir kas seğirdi. Poppy onun öfkesini kontrol altında tutmak için ne kadar çabaladığını görebili-

yordu. “Onlara eğer bizi bırakırlarsa fazlasıyla ödüllendirileceklerini söyle.”

Onu tutan adam bıçağı boğazına daha sıkı bastırırken Senhor Farias’ın ağzı titredi. “O kelimeyi bilmiyorum, fazlasıyla *telafi edilecek*...”

Andrew sert bir şekilde “Onlara para ödeyeceğim,” dedi ve dirseğini karnına dayarken homurdandı. “Yani eğer bizi bırakırlarsa onlara para ödeyeceğim.”

Senhor Farias tercüme etti ve çete lideri başını geriye atıp güldüğünde Poppy’nin kanı dondu. Adam gözlerini sildikten sonra birkaç kelime söyledi ve Senhor Farias Andrew’e döndü.

“Seni götüreceğini söylüyor. Bu şekilde daha fazlasını elde edecekmiş.”

“Sadece serbest bırakılırsa...”

Lider birkaç sözle onun sözünü kesip bağırdı.

Senhor Farias sarsılarak yutkundu.

“Ne dedi?” diye sordu Andrew.

Tavernacının sesi fısıltıya dönüştü. “Leydiyi de götüreceğini söylüyor.”

Andrew’ün bakışları bir anda vahşileşti. “Ölülerimin üstünde...”

“Hayır!” diye bağırdı Poppy.

Andrew’ün gözleri çete liderinden ayrılmıyordu. “Sen bu işten uzak dur, Poppy,” dedi.

“Zaten boğazıma kadar içine battım,” diye karşılık verdi Poppy. “Ve eğer cesedini çiğnemek zorunda kalırsam bana çok büyük bir iyilik yapmışsındır zaten.”

Andrew dik dik baktı.

Poppy de aynı ifadeyle baktı.

“Kaptan?” Senhor Farias’ın sesi korkudan boğuk çıktı ve Poppy ona baktığında boynundan aşağı ince bir kan izinin sızdığını gördü.

Andrew'ün yanıtı kesindi. “Kadın. Gidiyor. Özgürdür.”

“Kaptan, bunu kabul edeceklerini sanmıyorum...”

“*Basta! Yeter!*” Çete lideri cebinden bir silah çıkarıp Billy'nin kafasına doğrulttu.

“Hayır!” Poppy birden kendisini çocuğun üzerine attı. Ölmek istemiyordu... *Lütfen Tanrım, lütfen...* Ölmek istemiyordu. Ama Billy'yi vurmalarına da izin veremezdi. Andrew onu korumak istemişti. Ve o çok küçüktü.

O sadece kediyle oynamak istiyordu.

Çete lderi tiksintiyle homurdandı, sonra da Senhor Farias'a birkaç söz söyleyip hızla uzaklaştı.

“Ne dedi?” diye fısıldadı Poppy.

Senhor Farias'ın dudakları titredi ve başını iki yana salladı.

“Onları tanıyor musunuz?” diye sordu Poppy.

Adam başını salladı. “Onlara her ay ödeme yapmak zorundayım. Korunmak için.”

“Kimden?”

Tavernacının boğazından acı bir ses çıktı. “Onlardan. Bunu hepimiz yapmak zorundayız. Benim, *siz nasıl diyorsunuz*, evimin olduğu civardaki herkes.”

“Komşuların da mı?”

“Evet. Komşularım da. Hepimiz para ödüyoruz. Ama bunu ilk kez yapıyorlar, daha önce hiç yapmadılar. İnsanlara zarar verdiler ama sizin gibilere değil.”

Her nasılsa Poppy bunu pek güven verici bulmadı. Ama yine de Senhor Farias'ın böyle demek istemediğini biliyordu.

“Senhor.”

Hepsi hâlâ duvarın yanında hareketsiz duran Andrew'e döndü, çenesini sıkıştıran adamın çenesi garip bir pozisyona gelmişti.

Ama “Ne dedi?” derken sesi sert ve kesindi.

Senhor Farias, Poppy'ye baktı, sonra tekrar Andrew'e

döndü. “Üçünüzü de alacaklarını söylüyor.” Tavernacının dudakları titredi. “Seni, leydiyi ve oğlanı.”

Poppy’nin nefesi kesildi. “Ne? Hayır! Billy...”

“Üçünüzü de alacaklar,” dedi Senhor Farias, Poppy itirazını bitiremeden onun sözünü kesti. “Ya da iki kişiyi vuracaklar. Sizden birini... Ve beni.”

Dünya bir anda sessizliğe büründü. Belki insanlar hâlâ konuşuyordu, belki yakındaki sokağın sesleri her zamanki gibi devam ediyordu. Ama Poppy hiçbir şey duymuyordu, kulaklarının arasındaki boşluk sanki birden suya dalmış ve insanlar yukarıda konuşuyormuş gibi kalınlaşmıştı.

Yavaş yavaş ayağa kalktı. Andrew’e baktı.

Tek kelime bir şey söylemedi. Şu an buna ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu.

Andrew ciddiyetle başını sallayıp onu onayladı. Anlamıştı.

Korku tuhaf bir canavardı. Poppy çocukken, o ve erkek kardeşleri ile sık sık *Ya şöyle olsaydı? O zaman ne yapardın?* diye bir oyun oynadığını hatırladı.

Ya bir yaban domuzu tarafından kovalanıyor olsaydın ne yapardın?

Birisi kafana silah doğrultsa nasıl tepki verirdin?

Bütün çocuklar bu oyunları oynamamış mıydı? Bütün yetişkinler oynamıştı ama değil mi?

Dört erkek kardeşiyle birlikte bu oyunu oynadıkları zamanı hatırladı... Sonuçta bu oyunu onlarla defalarca oynamıştı. *Ya bir domuz tarafından kovalanıyorsa? Ve birisi kafasına silah doğrultursa Poppy nasıl tepki verirdi?*

O da küstah bir tavırla onlara karşılık vermişti. *Hanginiz yardımınıza gelirdiniz ki?* Ama erkek kardeşleri hemen bunun oyunun parametreleri dışında olduğunu söylemişti. Ama sonuçta Richard ve Reginald onun böyle bir durumda çılgık atabileceğine karar vermişlerdi. Bu çok da beklenmedik bir durum değildi, Poppy sık sık çılgık atmazdı ama

atması gerektiği zamanlar atabilirdi... Ve eğer çılgılık atacak olursa, *lanet olsun*, ortalığı yıkabilirdi.

Ronald onun bayılacağını düşündüğünü söylemişti. Poppy ona hayatında hiç bayılmadığını söylediğinde de şimdiye dek kafasına hiç silah da dayamadığını söylemişti.

Poppy her ne kadar erkek kardeşinin vardığı sonuca katılmasa da kabul etmek zorunda kaldığı şey konuyla alakalıydı.

Oyun kısa bir süre sonra sona ermişti, çünkü Richard havayı koklamış ve aşçının elmalı turtalarının kokusunu aldığı söylemişti. Ancak daha sonra Poppy, Roger'a neden ona öyle bir durumdan nasıl kurtulabileceği konusunda bir fikir vermediğini sormuştu.

“Bilmiyorum Poppy,” dedi erkek kardeşi alışılmadık derecede ciddi bir ifadeyle. “Böyle bir durumda nasıl tepki vereceğimi pek bilmiyorum. Bu gerçekleşene kadar gerçekten *bilebileceğimi* de sanmıyorum.”

Ve işte şu an gerçekleşiyordu.

Ve korku gerçekten de tuhaf bir canavardı çünkü Poppy şu an kurtulmak için neler yapabileceğini düşünürse düşünsün, hayatı tehlikedeyken karşısındakilere pek çok tepki verebileceğini düşünse de şu an mesele bu değildi, şu an mesele korkuydu.

Öyle ki, şu an sanki neredeyse orada değilmiş gibiydi.

Uyuşmuştu.

Kayıtsızdı.

Hareketleri yavaş ve dikkatliydi ama hiçbir şey kasıtlıymış gibi gelmiyordu. *Yavaş hareket edeceğim*, diye düşündü, *Kimseyi ürkütmek istemiyorum*.

Ve aynen öyle yaptı. Ve de haydutların yapacaklarını yapmalarını sabırla bekledi.

Önce Andrew hareketsiz hâle getirildi, elleri kabaca bedeninin arkasına götürüldü ve iple bağlandı. Ve başına kaba

bir çuval geçirilirken, “Ona zarar vermeyin,” diye onları uyardı.

Poppy onu izlerken vücudundan bir hayalet gibi geçti korku. Kör olmanın... onun kör olmasının... korkunç bir yanı vardı. Eğer Andrew onu göremezse yardım edemezdi ve sevgili Tanrım, Poppy bununla tek başına yüzleşmek istemiyordu.

Poppy ağzını açtı ama ne diyeceğini bilmiyordu ve en azından adamlardan biri onu sertçe bileğinden yakalayana kadar ses çıkaramıyor gibi görünüyordu. Ama adam parmaklarını onun tenine bastırduğında yeterince canı yandı ve küçük bir ciyaklama sesi çıkardı.

“Poppy?” Andrew bağlarını koparmak için mücadele etti. “Ne yaptılar...”

Onu esir alan kişi ona karşı birkaç küfür savurdu ve onu duvara çarptı.

“Ben iyiyim!” diye bağırdı Poppy. “İyiyim. Yemin ederim. Sadece şaşırdım.”

Andrew’ü tutan adama baktı. “Lütfen ona zarar vermeyin.”

Adam arkasına dönüp ona sanki bir aptalmış gibi baktı. Muhtemelen şu an öyleydi. Poppy adamın onu anlayamayacağını biliyordu.

Ama yine de denemesi gerekiyordu.

“Çocuk,” dedi, ricasını en nazik yüze sahip olana yönlendirerek. “Lütfen nazik olun.”

“*Suavemente, Yavaşça,*” dedi Senhor Farias.

“*Suavemente,*” diye tekrarladı Poppy, şu anda Billy’nin başına çuval geçiren adam kesinlikle Senhor Farias’ı duymuş olmasına rağmen. “Lütfen.”

Poppy, baygın hâldeki çocuğun ellerinin bağlanmasını izlerken yutkundü. “Bunu yapmak zorundalar mı?” Senhor Farias’a yalvardı. “Kaptanı aldılar, beni de aldılar. Ama o daha bir çocuk.”

Senhor Farias acı dolu bir ifadeyle ona baktı.

“Umarım bunların hiçbirini hatırlamaz,” dedi Poppy.

Senhor Farias titrek bir nefes verdi ve Billy ile birlikte yerde yatan adama bir şeyler söyledi. İki adam hızlı hızlı konuşurken Poppy’nin gözleri ileri geri hareket ediyordu. Sonunda Senhor Farias ona döndü ve “Çocuğun çok fazla sorun çıkardığını konuşuyorlar. Onunla beni bırakacaklar,” dedi.

Poppy neredeyse gülümsedi. Neredeyse gülecekti, o kadar rahatlamıştı ki.

“Ama onlarla dövüşmemelisiniz,” diye Poppy’yi uyardı tavernacı. “Onlara sorun çıkarmamalısınız. Sen de öyle Kaptan,” dedi. “Seni götürdüklerinde asla sorun çıkarmalısın, yoksa birini geri gönderirler ve...”

Boğazını kesme hareketi yaptı.

Poppy birden irkildi. Gözü kapalı olduğu için hiçbir şey göremeyen Andrew’e baktı ve bu hareketi tercüme etmesi gerektiğini fark etti. Yutkundu ve bu sözleri söylemek için kendisini zorladı. “Onu öldürecekler. Eğer onlara sorun çıkarırsak Billy’nin boğazını kesecekler.”

“Peki bunu yapmazsak onu serbest bırakacaklar mı?” Andrew çuvalın altından konuştu.

“Sim.”

Evet. Poppy’nin artık anladığı bir avuç Portekizce kelimeden biriydi. “Ben onlarla işbirliği yapacağım,” dedi.

Poppy’nin kafasına kabaca bir çuval geçirilmeden önce gördüğü son şey taverna sahibinin hüzünlü başını sallamasıydı.

Poppy birden dondu. Havanın bu kadar anında kararaçağını beklemiyordu.

Veya çok sıcak olacağını.

Nefes almaya çalıştı.

Yüzünün etrafındaki hava yoğunlaşmıştı. Poppy nefes verdi ve ısınan hava ağzına ve burnuna geri döndü. Nefes

almaya çalıştı ama alamadı... Hayır, aldı ama aldığını sanıyordu, ciğerlerine hiçbir şey ulaşmıyordu sanki.

Kimse onun boğazını tutmuyordu. Neden nefes alamıyordu?

Nefes aldığını duyabiliyor, göğsünün hızla inip kalktığını hissedebiliyordu ama işe yaramıyordu. Başı dönüyordu, aklı karışmıştı. Kendi ayaklarını göremeyince birden nasıl ayakta durabildiğinden emin olamadı.

Bir şeye tutunma gereği duydu.

“Poppy?” Andrew’ün ona seslendiğini duydu. “Poppy, burada, yanımda mısın?”

Sesi çok uzaktan geliyordu.

“*Poppy!*”

“Onun elini tutmam lazım,” diye soludu Poppy. Ve kimse bir şey yapmayınca çığlık attı. “İzin verin, onun elini tutayım!”

Etrafında telaşlı bir hareket vardı, seslerin canlı bir ritmi vardı; bunlardan biri Senhor Farias’a aitti. Ve sonra Poppy mucizevi bir şekilde elinin Andrew’ün elleri arasına yerleştirildiğini hissetti.

Ama bu çok tuhaf bir durumdu. Andrew’ün elleri arkadan bağlıydı. Parmakları onunkilere zar zor kenetlenebiliyordu.

Ama bu bir cankurtaran halatıydı âdeta.

“Her şey yoluna girecek, Poppy,” dedi. “Sana söz veriyorum.”

“Nefes alamıyorum.”

“Alabilirsin.”

“İyi değilim.”

“İyisin.” Sesinde, neredeyse paniğini delegecek kadar ince bir mizah vardı. Parmaklarını sıktı. “Güçlü olmana ihtiyacım var.”

“Güçlü değilim.”

“Sen tanıdığım en güçlü insansın.”

“Değilim. Gerçekten değilim.” Poppy sesinin neden yalvarıyormuş gibi çıktığını bilmiyordu.

Andrew tekrar elini sıktı ve kız onun güldüğünü duydu. “Bu senin ilk kaçırılışın değil.”

“Aynı değil,” diye çıkıştı Poppy. Başını onunla karşı karşıya olabileceğini düşündüğü yere çevirdi. “Dürüst olmak gerekirse, Kaptan. Bu akla gelebilecek en yanlış benzetme.”

“Ve sen güçlü olmadığını söylüyorsun,” diye mırıldandı Andrew.

“Sen...” Poppy durdu. Parmaklarının onunkilerin etrafında kıvrıldığını hissetti.

“Poppy?”

Andrew’ün ne yaptığını anlaması biraz zaman aldı.

“Şu anda nefes alıyor musun?”

Poppy evet anlamında başını salladı, sonra kaptanın onu göremediğini hatırladı ve “Ben,” dedi. Sonra da, “Teşekkür ederim,” diye ekledi.

“Bunun üstesinden geleceğiz,” dedi Andrew.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Andrew, evet demeden önce bir an çok uzun süre durakladı.

En azından Poppy nefes alıyordu.

BÖLÜM 19

Andrew'ün nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Tavernaya dönecek olursak o ve Poppy çok kaba bir şekilde bir at arabasına bindirilmişlerdi. Bir saatten fazla yol kat etmişlerdi ama Andrew'ün kafasında bir çuval ve her ikisinin de üzerine atılmış ağır bir battaniye varken... Yapıtları yolculuğun rotası hakkında hiçbir bilgisi olamıyordu.

Emin olduğu tek şey yüksek bir rakımdaydılar. Ancak bu pek de ayırt edici bir şey değildi. Yolculuğa deniz seviyesinde başlamış oldukları kesindi ve bu da yukarısı *dışında* başka herhangi bir yöne gitmelerinin mümkün olmadığı anlamına geliyordu.

Bir binanın içine taşındılar, ardından dik bir merdivenden çıktılar ve sonra da binanın arka tarafındaki bir odaya taşındılar. Kapı kapandı, kilit döndü ve sonra biri Andrew'ün başındaki çuvalı çekip çıkardı, bu dar çuval bezinin derisine kabaca sürtünmesine neden oldu. Güneş ışığından kör olmaya hazırlanıyordu ama hava karanlık ve loştu. Odada sadece bir pencere vardı ve pencerenin dışı ahşap kepenklerle örtülmüştü... Sıkıca kapatılmış, hatta muhtemelen çivilenmişti.

Tam zamanında döndüğünde adamlardan birinin Poppynin başındaki çuvalı tutup çıkardığını gördü. Ve çıkarıldığı

anda Poppy derin bir nefes almıştı ama biraz titrek bir hâli olmasına rağmen fazla zarar görmemiş gibiydi. Muhtemelen battaniyenin altında bunalmış ve terden yapış yapış olmalıydı. Başındaki çuval bezine verdiği tepkiden sonra, Andrew onun bir kez daha nefes alma krizi geçireceğinden korktu. Andrew arabada onunla konuşmayı denemişti... Daha önce işe yaramış gibi görünüyordu... Ama arkalarında onlarla yolculuk eden adamın kafasına attığı bir tokatla susturulmuştu Acımamıştı... Battaniye darbenin büyük bir kısmını engellemişti... Ama eğer bir uyarı olarak düşünülecek olursa kesinlikle işe yaramıştı. Andrew ağzını kapalı tuttu ve hiçbir şey denemedi.

Başka seçeneği yoktu.

Sinir bozucuydu.

Bu, Poppy'nin *Sonsuza* gelişinden sonraki ilk ya da ikinci günü hatırlatmıştı... Poppy'nin ona neden bu kadar uzlaşmacı ve uysal davrandığını sormuştu. O da uysal davranmaması için iyi bir nedeni olmadığını söylemişti. Onlar denizdeyken kaçması pek mümkün değildi.

Andrew o zamanlar onun son derece mantıklı olduğunu düşünmüştü. Hâlâ öyle olduğunu düşünüyordu.

Ama şimdi asıl noktayı ne kadar büyük ölçüde kaçırdığını fark etti. Kaderini uysallıkla kabul etmeye zorlandığı için kendini ne kadar aciz hissetmiş olmalıydı. Tüm seçenekler berbatken kişinin en iyi seçeneği seçmesinin tatmin edici hiçbir yanı yoktu.

Diplomatik paketi Portekiz'e götürmek ve başbakanın elçisi İspanya'dan getirdiği belgeler için oraya gelene kadar mağaranın yerini gizli tutmak gibi katı emirler varken onu İngiltere'de bırakamazdı. Bu durumda gerçekten çıkacağı yolculukta Poppy'yi yanında götürmekten başka seçeneği yoktu.

Ama daha anlayışlı olabilirdi. Daha... Şefkatli?

Daha fazla... Daha fazlası olabilirdi.

Belki daha dürüst. Nitekim Poppy onun gerçek adını bile bilmiyordu.

Andrew henüz ses çıkarmaya cesaret edemediğinden gözleriyle konuşmaya çalışarak ona baktı. Poppy anlamış görünüyordu, gözleri kocaman açılmış ve dudaklarının kenarları kıvrılmıştı. Onları eve getiren iki adam hâlâ kapının yanında duruyor, birbirleriyle hızlı bir şekilde Portekizce konuşuyorlardı.

Adamlar konuşurken Andrew çevrelerini kontrol etti. Bir yatak odasıydılar... büyük ya da lüks bir şey değildi ama gördüğü kadarıyla düzenli ve temizdi. Dekorasyon bir pansiyonda bulabileceğinizin bir veya iki adım ötesindeydi. Burada yaşayan her kimse küçük bir servete sahip olmalıydı.

Andrew konuşmalardan birkaç kelime yakalamıştı... Para, erkek, kadın. Ve neyle bağlantılı olabileceğinden emin olmasa da şu an içlerinden birinin *yedi* dediğini duymuştu. Belki de hiçbir şeyle bağlantılı değildi. *Erkek, kadın ve para* kelimeleri üzerine odaklanmasının tek nedeni, onları duymayı beklemesiydi.

Yarın.

Aptal.

Ev.

Bu kelimeleri de duyduğunu sandı.

Adamlar aniden onlara doğru döndü ve içlerinden biri bağırarak emir verirken elini onlara doğru salladı.

Adam onlardan harekete geçmelerini istedi. Andrew omzuyla Poppy'yi dürttü ve bacaklarının arkası yatağa değene kadar geriye doğru ilerlediler.

Poppy korku ve endişeden kocaman açılmış gözlerle ona baktı ve başını hafifçe iki yana salladı. Soru yok. Henüz değil.

Adamlar konuştuğuca canlanmaya başladı ve ardından Andrew bir bıçağın parıltısını gördü.

Düşünmedi.

Düşünmeye *zamanı* yoktu. Andrew hemen atlayıp onun vücudunu kendisinininkiyle örtmeye çalıştı. Ama elleri bağlı olması dışında beceriksiz ve dengesizdi. Poppy sendeleyerek yatağa dönerken homurdandı ve Andrew kendini tam bir aptal gibi hissederek yere düştü.

Bıçaklı adam uzun adımlarla ilerledi ve Poppy'nin bileklerini yakalayıp bağlarını keserken gözlerini devirdi.

Andrew'e baktı. "*Idiota, Aptal!*"

Daha sonra adam arkadaşlarını da yanına alarak oradan ayrıldı.

Andrew gözlerini kapattı. Bir dakikaya ihtiyacı vardı. Lizbon yakınlarında bir yerde, elleri arkadan bağlı bir şekilde yerde yatıyormuş gibi davranmayı elbette hak etmiyordu.

Kan tadı aldı. Dilini ısırması olmalıydı.

"Kaptan?"

İçini çekti.

"Kaptan?"

İkinci seferde sesi biraz paniklemiş görünüyordu, bu yüzden gözlerini açmaya kendini zorladı. Poppy onun yanında duruyordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"İyiyim," dedi düz bir sesle.

Ayağa kalkmasına yardım etmek için uzandı. "Seni çözmeyi deneyebilirim."

Kafasını salladı. Bileklerini kim bağlamışsa, bunu deneyimli denizcilere layık düğümlerle yapmıştı.

Burada bir alay vardı.

Lanet olsun.

Poppy tekrar doğrulduğunda, "Onları vücudunun önüne bağlamaları gerekirdi," dedi.

"Ya da," dedi Andrew asabi bir sesle, "bizi kaçırmamalıydılar."

"Yani... evet," dedi Poppy ve sinirli bir şekilde güldü.

“Sen nasılsın?” diye sordu Andrew. Aslında soracağı ilk şey bu olmalıydı. *Aklına* gelen ilk şey bu olmalıydı, kendine acıma ve gözlerini kapalı tutma isteği gibi saçmalıklar değil.

“Ben...” Cevabını seçmesi biraz zaman almış gibi görünüyordu. “İyiyim,” diye karar verdi sonunda. “O çuvalı kafama geçirdiklerinde bana ne olduğundan emin değilim. Hiç böyle bir şey yaşamadım. Arabadayken, zamanımın yarısını nefes almayı hatırlamaya çalışırken, diğer yarısını da *nasıl* nefes alacağımı hatırlamaya çalışarak geçirdim.”

“Özür dilerim,” dedi ve ne için özür dilediğinden bile emin değildi. Günah listesi tuhaf bir şekilde uzundu.

Ancak Poppy onun sesindeki yoğunluğu duymamış gibi görünüyordu. “Çok tuhaftı,” diye devam etti.

“Her şey çok hızlı oldu. Nefes alamıyordum. Ama yine de nefes *aldığımı* düşünüyordum. Ama *aldığımı bilmiyordum*. Bu söylediklerimin hiçbir anlamı olmadığını biliyorum.”

“Böyle şeyler nadiren olur.” Andrew hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Daha önce de görmüştüm. Ne oldu sana? Adamlarımdan biri mağaraya bir adımdan fazla giremez.”

“Mağara mı?” diye sorarken Poppy şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Mağarada hiçbir sorun yaşamadım.”

Bağlı elleri her zamanki hareketlerini yapmasına engel olduğundan Andrew omuz silkti. “Herkes için durumun farklı olduğunu tahmin ediyorum. Bildiğim kadarıyla o kafasına bir torba geçirilerek günlerce mutlu bir şekilde oturabilir.”

Bunu düşünürken Poppy’nin dudakları aralandı. “Sanırım haklısın. Bu kadar mantıksız bir şeyden mantık aramak aptallık.”

Andrew yavaşça başını sallayıp onu doğrularken yatağa oturdu. Bitkin düşmüştü. Artık acil tehlike ortadan kalktığından olacak –tüm bıçaklar ve silahlar (ve onları tutan insanlar) kapının diğer tarafındaydı– sanki tüm enerji vücudundan çekilmiş gibiydi.

Ya da dökülmüştü. Çekilme yavaş olur gibi geliyordu. Bu bir anda olmuştu. Bir an savaşılmaya hazırды ama bir sonraki an hiç gücü yoktu.

Poppy bir an onun yanına oturabilirmiş gibi göründü ama sonra dönüp beceriksizce kollarını vücuduna doladı. “Çok faydalı oldu,” dedi duraksayarak. “Benimle konuşman beni sakinleştirdi. Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etme,” dedi Andrew sertçe. Onun minnettarlığını istemiyordu. Buna dayanamıyordu.

Eğer bu odadan canlı çıkarlarsa ve bu Andrew sayesinde olursa, *o zaman* ona teşekkür edebilirdi. Ama o zamana kadar öldürse yeri ydi.

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?” diye sordu sonunda Poppy.

“Hayır.”

“Ben...” Poppy yutkundu, sonra kapalı pencereye doğru baktı. “Sence arabada ne kadar kaldık? Bir saat mi? Şu anda muhtemelen şehirden oldukça uzaktayız.”

“Ya da aynı yol üzerinde altı kez gidip geldiler ve bu yüzden biz hâlâ tavernanın hemen köşesindeyiz.”

Gözleri büyüdü. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” diye itiraf etti, “hemen köşede değil. Ama yolculuğumuzun uzunluğu tahmin edilenden daha az olabilir ve biz de düşündüğümüzden çok daha yakın bir yerde olabiliriz.”

Poppy pencereye gidip kulağını cama dayadı.

“Bir şey duyabiliyor musun?”

Poppy küçücük bir hareketle hem onu susturmak hem de aynı fikirde olduğunu belirtmek amacıyla başını salladı. “Pek bir şey duyamıyorum,” dedi, “ama etraf sessiz değil. Her neredeysek, sessiz bir yer değil.”

Andrew onun yanına gitti ve kulağını pencereye dayadı. Karşı karşıya gelip dinlediler. Haklıydı. Dışarı s sessiz değildi. Hayat vardı. Bazı şeyler oluyordu.

“Sanırım hâlâ şehirdeyiz,” dedi Andrew yavaşça. “Ya da en azından çok uzakta değiliz.”

Poppy mırıldanarak onaylayan bir ses çıkardı ve kendini cama daha sıkı bastırdı. “Seslerden bazıları kadın sesi,” dedi.

Andrew kaşını kaldırdı. “Nedense bizi kaçıran çetenin gizli bir kadın birimi olduğunu sanmıyorum.”

“Bu da bizi şehrin çok sıradan bir yerine getirdikleri anlamına geliyor. Ya da kasabanın yakınına.”

“Bu çok iyi bir haber. Ne kadar az uzakta olursak o kadar iyi.”

“Birinin bizi bulma şansı ne kadar?”

“Kaçma şansımız da o kadar fazla.” Andrew onun sorgulayıcı bakışına karşılık ekledi. “Şehirde saklanmak çok daha kolaydır.”

Poppy başını sallayıp onu onayladı, sonra kendini pencereden çekti ve odanın ortasına doğru birkaç adım attı. “Sanırım oturacağım.”

“Bu iyi bir fikir.”

Yatağa doğru ilerledi, sonra durup arkasını döndü. “Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Elbisenin içinde bıçak sakladığını sanmıyorum,” diye mırıldandı Andrew.

“Ne de bir silah,” dedi Poppy, gözleri ona *Sonsuz*’a getirildiği gün neredeyse aynı şeyi söylediğini hatırladığını söylüyordu. “Ne de bir kese altın. Ne yazık ki.”

“Ne yazık ki,” diye aynı fikirde olduğunu belirtti Andrew. Kahretsin.

İki Saat Sonra

KAPIYA BAKMAKTAN BAŞKA yapacak bir şey yoktu. Birkaç dakika önce birisi Andrew’ü almaya gelmişti. Gö-

türölürken kaptanın yarısı dışarı itilmiş, yarısı dışarıdan çekilmişti ve Poppy o zamandan beri onu görmemişti. Ayrıca hiçbir şey de duymamıştı ki bunun iyi bir işaret olduğunu düşünüyordu. Silah sesleri doğası gereği yüksek seslerdi ve eğer onu başka bir şekilde yaralamaya çalışırlarsa kesinlikle duyardı.

Öyle değil mi? Silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak için odayı aramıştı ama hareket edebilen tek şey sandalyelerdi.

“Bunların işe yaraması gerek,” diye mırıldandı ve bir tanesini kapıya yaklaştırdı. Eğer mecbur kalırsa onu havaya kaldırabilir ve birinin kafasına düşürebilirdi. Hatta birini bayıltabilirdi.

Bunun Andrew olmadığını umdu.

Ne kadar süre orada durup bekleyip dinlediğinden emin değildi. On dakika? Yirmi? Kesinlikle otuz değil. Zamanın geçişini tahmin etmede hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Ve sonunda...

Ayak sesleri. Sandalyenin üst kısmını tuttu. Saldırıp saldırmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Andrew’ün sesini duymuş muydu? Ya onun sesini duymadıysa?

Kapı açılana kadar beklemesi gerekecekti. Böylece kimin içeri girdiğini görecekti.

Sesler yaklaştı.

Poppy sandalyeyi kaldırdı. Başının üstünde tuttu.

Kilitte bir anahtar döndü.

Nefesini tuttu.

Kapı ardına kadar açıldı.

Ve Andrew içeri girdi.

Poppy birden sersemlediğini hissetti ve tam sandalyeyi onun başının üzerine indirecekken ramak kala durdurmuştu.

“Aaaa!”

Andrew bağırdı.

Poppy de bağırdı.

İkisi de bağırdı ve koridordaki biri de muhtemelen onlara çenelerini kapatmalarını söylemek için bağırdı.

“Çıkar şunu kafamdan,” diye bağırdı Andrew ve ellerini savunma amacıyla havaya kaldırdı.

“Senin bağlarını çözmüşlerdi!” diye bağırdı Poppy. Andrew yere düşmesine yetecek kadar kuvvetle odaya itilip yere düştüğünde Poppy onun iplerinin çözülmüş olduğunu hemen fark etmişti.

“Sandalye,” diye sözünü kesti Andrew.

“Ah özür dilerim.” Sandalyenin bacaklarından biri Andrew’ün gözüne girecekti neredeyse. Poppy aceleyle arkaya itti. “İyi misin?” diye sordu. “Ne oldu? İyi misin?”

Başını sallayıp iyi olduğunu doğruladı. “Kalkmama izin ver.”

“Ah evet, üzgünüm.” Poppy onun ayağa kalkmasına yardım etti.

“Ne...” Poppy dilini tuttu. Ona yine ne olduğunu sormak üzereydi.

Andrew üzerini silkeledikten sonra, “İngilizce konuşan birini getirdiler,” dedi.

“Ve?”

“Ve arkadaşım gibi davrandı. Bize yapılan muamele karşısında dehşete düştüğünü söyledi ve ellerimin çözülmesi konusunda ısrar etti.”

Poppy ses tonunun neden alaycılığa bu kadar yakın olduğunu merak etti. “Bu... İyi bir şey mi? Değil mi?”

“Muhtemelen değil. Esir alırken iyi bilinen bir taktiktir. Kişi karşısındaki esire nazik davranır. Onun güvenini kazanmaya çalışır.”

“Ah.” Poppy düşündü. “Yine de herkesin sana kötü davranmasından daha iyi, değil mi?”

Andrew başını düşünceli bir tavırla yana eğdi.

“Sanırım. Diğer sorgulama yöntemlerinin çoğu kanlı olur, dolayısıyla evet, bu tercih edilebilir.”

Poppy dudaklarını birbirine bastırdı ama böyle ters bir yorum yaptığı için ona kızmadı. “Sana ne istediklerini söylediler mi? Yani para istediklerini biliyorum ama ne kadar istediklerini söylediler mi?”

“Kolayca toplayabildiğimden daha fazlasını.”

Poppy’nin dudakları aralandı. Nedense fidye talebini karşılayamayacakları aklına gelmemiştir. “Benim param var,” dedi duraksayarak.

“Portekiz’de mi?” diye sordu Andrew dalga geçercesine.

“Tabii ki değil. Ama eğer onlara söylersek...”

“Saf olma.”

Poppy farkında olmadan dişlerini birbirine bastırdığını hissetti. “Sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“Biliyorum.” Andrew elini saçlarının arasından geçirdi. “Biliyorum.”

Poppy onu dikkatle izledi. Onun ikinci “Biliyorum” cümlesi ilkinden daha yüksek ve daha vurguluydu.

Hatta kızgın.

Poppy bir süre bekledi ve “Bana neler olduğunu anlatacak mısın?” diye sordu.

“Anlatmaya çalışıyorum.”

Poppy başını iki yana salladı. “Ben sana bir şey olup olmadığını sormuyorum. Bir şey olduğunu biliyorum ve bu şey her neyse onu bana anlatacak mısın diye soruyorum. Çünkü eğer ne olduğunu anlatmayacaksan ve bazı kısımları benim iyiliğim için söylemeyeceksen de bunu bilmek istiyorum.”

Andrew sanki Almanca konuşmaya başlamış gibi ona baktı. Veya Çince. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Sır saklıyorsun,” dedi basitçe.

“Seni bir haftadır tanıyorum. Elbette sır saklarım.”

“Bunun için kızmıyorum. Sadece bilmek istiyorum.”

“Tanrı aşkına, Poppy.”

“Tanrı aşkına, kaptan,” diye karşılık verirken sesinin şarkı söyler gibi çıkmıştı.

Kaptan ona son derece rahatsız bir bakış attı. “Gerçekten mi? Yaptığımız şey bu mu?”

“Başka ne yapabilirim? Bana hiçbir şey söylemiyorsun.”

“Ben de bunu yapmaya *çalışıyordum*,” dedi kaptan. “Sırlarımı sakladığım için zırvalamaktan vazgeçmeyeceksin.”

“Ben hayatımda hiç zırvalamadım. Ve sana da sır saklamaman gerektiğini asla söylemedim! Sadece saklayıp saklamadığımı bilmek istedim.”

Cevabını bekledi, çünkü kesinlikle bir cevabı vardı... Ama bunun yerine sadece bir ses çıkardı... Garip ve tanıdık olmayan bir ses... Tam kalbinden çıkmıştı sanki. Hırıltıya benziyordu ama değildi ve Poppy büyülenmiş bir korkuyla izlerken, Andrew kabaca arkasını döndü.

Ellerini başının üzerindeki duvara dayadı, öne doğru basılırken neredeyse inliyordu. Onda vahşi bir şeyler vardı. Poppy’yi ürküten bir şey.

Bir şey yapmalıydı.

Ama yapmadı.

Eli karıncalanıyordu. Sanki ona dokunması gerekiyordu ama yapamıyordu. Sanki bunu yapmasa ölebilirmiş gibiydi.

Tüm vücudunda tuhaf bir duygu vardı. Arzu. Masum olsa da bunun arzu olduğunu biliyordu. Uygunsuz ve zamansız bir duyguydu ama yine de oradaydı, muhtaç bir canavar gibi birden ortaya çıkmıştı ve bir an önce istediğini almak istiyordu.

Bir adım geri attı. Kendini korumaya çalışıyordu ama bir işe yaramadı.

Sorununu çözmeye yardımcı olmadı.

Peki ama şimdi, kaptanın medeniyetten uzak kalmış, en vahşi ve kaba anında böyle hissetmesi ne anlama geliyordu?

Gemideki günleri hatırladığında Poppy birtakım şeylerin farkına vardı, buna dair pek çok ipucu olduğunu fark etti. Güvertede öpüştüklerinde ona doğru iyice yaklaşıyorlardı ne olacağını saatlerce merak etmişti. Onun tenini, boyun bağını çıkardığında ortaya çıkan boynundaki küçük kötü lekeyi düşünmüştü.

Sadece boynunda yoktu. Kollarını sıvadiğinde teninin altındaki kasların hareketinden büyülenmişti. Tanıdığı erkeklerin çoğunda böyle adale yoktu. At sürmüşler, çit çekmişler, mülklerinin çevresinde yürümüşlerdi ama işe bunların hiçbiri işe *yaramamıştı*. Bu, Poppy'nin kaptanın bedeninin ne kadar güçlü olduğunu düşünmesine ve kendi kollarının yapamadıklarını onun kollarının ne kadar yapabileceğini merak etmesine neden olmuştu.

Ve her zaman onun sıcaklığının farkındaydı. Vücudunun etrafında her zaman başkalarından birkaç derece daha sıcak olan bir hava tabakası vardı. Bu ona daha da yaklaşma isteği uyandırıyor, sonra daha da yaklaştı, sadece bir fısıltı uzağındayken ısınıp ısınmadığını görmek için.

Bu tür düşüncelerin çok ayıp ve rezilce olduğunu biliyordu. Hatta şeytani. Ama tüm bunlar... Hayır, bunların hiçbiri onu bu kadar titreme noktasına getirmemişti.

Sanki görünmez bir kısıtlamayı protesto ediyormuş gibi gerilmiş vücuduyla uzun bir nefes almasını izledi. Elleri pençe hâline gelmişti, yalnızca parmak uçları başının üzerindeki duvara baskı yapıyordu.

“Kaptan James mi?” diye fısıldadı Poppy. Onu duyup duymadığından emin değildi. Ona yeterince yakındı... Oda en hafif mırıltıların bile fark edilmeden geçemeyeceği kadar küçüktü. Ama kafasında her ne oluyorsa... Gürültülüydü. Gürültülüydü, ilkeldi ve onu çok şiddetli bir şeyin eşiğinde bırakmıştı.

“Kapt...”

Andrew bir adım geri attı. Nefes alırken gözlerini kapattı. Ve sonra fazlasıyla sakin ve ölçülü bir soğukkanlılıkla ona döndü.

“Özür dilerim,” dedi.

Poppy ne diyeceğini bilmiyordu.

“Neredeydik?”

Poppy’nin hiçbir fikri yoktu.

“Doğru,” diye devam etti Andrew, sanki Poppy ona suskun bir deli gibi bakmıyordu. “Fidye notunu *Sonsuz*’a getirmene izin vermeleri için onları ikna edebilirdim.”

Kızın ağzı açık kaldı. Bunu neden daha önce söylememişti? Andrew elini saçlarında gezdirdi ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Sadece birkaç adımdı ama kafese kapatılmış bir kedi gibiydi. “Yapabileceğim en iyi şey buydu,” dedi.

“Ama...” Poppy söyleyecek söz bulmakta zorlandı. Tek söyleyebildiği... “Ben mi?”

“Fazla iyi niyetli bir davranış olurdu.”

“İyi niyetli olduklarını bilmiyordum.”

“Ve yaşadığının kanıtı,” diye ekledi daha kırılgan bir tonda.

“Kanıtı mı?” dedi kadın, birden anlamıştı. “Bu korkunç bir ifade.”

Adam onun saflığına gözlerini devirdi. “Konuştuğu adam başka birine danışmak zorunda. Yarın sabaha kadar cevaplarını alamayacağız.”

Poppy pencereye doğru baktı. Az önce, tahta panjurların arasında dar bir ışık şeridi vardı.

“Gece oldu,” dedi Andrew.

“Böyle adamların karanlığın örtüsü altında çalışmayı tercih edeceğini düşünüyorum.”

Andrew yine gözlerini devirdi. Bu işte bir ciddiyetsizlik ya da şakaya yer yoktu, bu da bu işte birlikte olduklarını söyleyecek hiçbir şey olmadığını gösteriyordu. “Onların akıllarının işleyişi hakkında çok az fikrim var,” dedi.

Poppy birkaç saniye dilini tutabildi, ama daha fazla dayanamadı, elinden ancak bu kadar geliyordu. “Neden bu kadar kaba davranıyorsun?”

Yüzünde sabırsız bir anlayışsızlık ifadesi belirdi. “Pardon, anlamadım?”

“Sadece biraz daha kibar olabileceğini söylüyorum.”

“Ne...” Andrew kelimeyi tamamlayamayıp başını iki yana salladı.

“Geri döndüğünden beri homurdanıp hırlamaktan başka bir şey yapmadın.”

Sanki onun bu küstahlığına inanamıyormuş gibi Andrew’un ağzı açık kaldı. “Tanrı bilir kim tarafından esir tutuluyoruz ve biz bunları yaşarken, sen şimdi kalkıp benim nazik olmadığımın mı yakınıyorsun?”

“Hayır, elbette hayır. Peki, tamam, evet. Çünkü ne zaman ben bir öneride bulunmaya çalışsam...”

“Senin bu tür konularda hiç deneyimin yok,” diye sözünü kesti Andrew. “Seni neden dinleyeyim ki?”

“Çünkü aptal değilim, beni dinlemek istemeyebilirsin ama sonuçta beni dinlemenin sana getireceği en kötü şey söyleyeceklerime katılmamandır.”

Andrew burnunun üzerine dokunup onu sıktı. “Poppy,” dedi, bu sözcük bir iç çekiş olduğu kadar hırlama gibiydi de. “Ben yapamam...”

“Bir dakika,” diye sözünü kesti Poppy. Az önce söylediklerini düşündü. “Böyle şeylerde senin daha fazla deneyimin olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Biraz,” diye itiraf etti Andrew.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Bu, ilk defa nahoş tiplerle uğraşmak zorunda kalmadığım anlamına geliyor,” diye sert bir şekilde karşılık verdi Andrew.

“İlk kez mi kaçırılıyorsun?”

“Evet.”

“İlk kez mi bağlandın?”

Kaptan tereddüt etti.

Poppy nefesini tuttu. “*Kaptan Ja...*”

“Bu şekilde,” dedi hemen Andrew. Ve sanki şu an en çok ihtiyacı olan şey onun sorgulamasını kesmek olduğunu yüksek bir ses tonu ve vurgulamayla söylerken, havaya doğru baktı.

Poppy’nin gözleri kısıldı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bu soruyu sorma.”

Poppy muhtemelen onu ilk kez *gerçekten* kızardığını görüyordu ve bu kaptanı cevap vermeye zorlamak için yeterli olmalıydı. Ancak koşullar göz önüne alındığında, bunu görmezden gelmeye karar verdi. Çoğunlukla.

Poppy ona kurnaz bir bakış attı. “Bu soruyu sana daha sonra sorabilir miyim?”

“Lütfen sorma.”

“Emin misin?”

Bazen insanların çıkardığı bir ses vardı... Gülmekle ağlamak arası bir şeydi ama sonunda kulağa alay etmek gibi gelirdi.

“Biraz bile değil,” diyerek buna benzer bir ses çıkardı Andrew.

Poppy bir adım geri çekildi. Akıllıca görünüyordu. Birkaç dakikalık temkinli sessizliğin ardından, “Peki, bu gece ne yapacağız?” diye sordu.

Andrew’ün sesi net olmasa da bunu sorduğunda epey rahatlamış görünüyordu. “Ellerim çözüldüğüne göre odayı daha dikkatli inceleyeceğim ama kaçmanın bir yolunu bulacağımı sanmıyorum.”

“Yani sadece böylece durup bekleyecek miyiz?”

Andrew ciddi ve keskin bir baş selamı ile bunu doğruladı. “Aşağıda en az altı, koridorun karşısında da iki adam say-

dım. Hiçbir şey yapmamayı sevmiyorum ama intihar etmek-
ten de hoşlandığım pek söylenemez.”

Andrew daha önce çıkardığı o sesi... Gülmekle ağlamak
arası, korkunç bir alay içeren o sesi çıkardı...

Poppy de ona eşlik etti.

BÖLÜM 20

Birkaç saat sonra... Onları kaçırانların önlerine fırlattığı ekmek ve peyniri yedikten sonra, Andrew kalktı ve odanın kapsamlı bir incelemesine geçti ama hiçbir şey çıkmadı, ortamda uzun bir sessizlik vardı ve bu onları sessiz bir ateşkese ikna etti... Andrew oturdu. Sırtını duvara dayadı, bacaklarını öne doğru uzattı ve içini çekti.

“Sandalyeyi istemiyor musun?” diye sordu Poppy. Yataktaydı. Ve birkaç dakika önce kaptan ona sandalyeyi almasını söylediğinde itiraz etmek için ağzını açmıştı ama Andrew elini kaldırıp ona “*Bunu tartışma*” anlamına gelen öyle bir bakış atmıştı ki Poppy tek kelime edememişti.

Andrew başını iki yana salladı. “Bundan daha az rahat görünüyor.”

Poppy sandalyeye baktı, sonra tekrar ona. “Bunu görebiliyorum,” dedi.

Andrew buruk bir şekilde gülümsedi.

“Yatak... Rahatsız edici değil ama mükemmel bir yatak da değil.”

Bunun üzerine kaptan gerçekten güldü. “Sen berbat bir yalancısın.”

“Tam olarak yalan değil. Önemli olan onu nasıl ifade ettiğin.”

Andrew homurdandı. “Londra’daki her politikacı öyle diyor.”

Bu Poppy’nin gülümsemesine neden oldu ve bu ona o kadar tuhaf bir mutluluk verdi ki, bunu ancak bu koşullar altında birini gülümsetmenin zaferden başka bir şey olarak görülemeyeceği gerçeğine bağlayabilirdi.

“Al,” dedi yastığını kaparak, “bunu almalısın.”

Andrew onu yakalamaya çalışmadı, havada uçup omzuna çarpmasına izin vermenin çok daha hoş bir yanı olduğunu düşündü. “Tıpkı eski günlerdeki gibi,” diye mırıldandı.

“Nasıl isterdim.”

Andrew ona baktı.

Mavi eteğinin yanlarından dışarı çıkan dizleriyle bağdaş kurmuştu. Bu yüzden elbisesi bir üçgen gibi görünüyordu. Andrew onun böyle bir pozisyonda en son ne zaman oturduğunu hatırlamaya çalıştı. Daha önce hiç böyle oturduğunu gördüğünü de sanmıyordu.

Kimse zaten toplum içinde bu şekilde oturmazdı. Bu sadece evde otururken tercih edilen bir seçimdi. Savunma gerektirmeyen anlar için.

“Özür dilerim,” dedi Andrew. Sözcükler yavaş yavaş çıkıyordu ağzından; söylemekte isteksiz olduğu için değil, beklediğinden daha keskin bir şekilde hissettiği için. “Daha önce sergilediğim öfkeli davranışlar için.”

Poppy, konunun ani değişimini sindirmeye çalışırken dudakları hafifçe aralandı ve hareketsiz kaldı. “Sorun değil,” dedi.

“Aslında sorun.”

“Öyle. Aslında...” Poppy başını iki yana sallayarak tavana doğru baktı. Şu an içinde bulunduğu duruma pek inanamamış gibi görünüyordu. “... kimsenin çabuk sinirlenmemesi gerekir. Ama bu arada *seni* boğmamış olmam muhtemelen küçük bir mucize olmalı.”

Andrew gülümsedi. “Bir erkeği boğmak kolay değil biliyorsun.”

Poppy’nin gülmekten başı önüne düştü. Tekrar başını kaldırdığında, “Bunu yakın zamanda öğrendim,” dedi.

“Gerçekten mi? Senin gibi nazik yetiştirilmiş bir kadın böyle bir şeyi nereden öğrenebilir?”

“Pekâlâ, anlatayım.” Poppy öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerinin üzerinde, çenesi ellerinin arasındaydı. “Bir korsan çetesinin arasma düştüm.”

Andrew’ün nefesini tutması görülmeye değeri. “Bundan hiç söz etmedin.”

Poppy de kocaman açılmış gözlerle, nefes kesici bir dramayla ve elini kalbine koyarak aynı şekilde karşılık verdi. “İki paralık olacağımı düşündüm.”

Ve içinde bir şeyler yerine oturuyormuş gibi hissettiği için Andrew ona çarpık bir gülümsemeyle baktı ve “Henüz değil,” dedi.

Bir hafta önce böyle bir espri onu incitirdi ama bu sefer numara yapmaya bile çalışmadı. Sadece gözlerini devirdi ve başını iki yana salladı ve “Sana fırlatacak başka yastığının olmaması ne yazık,” dedi.

“Gerçekten öyle.” Andrew etrafındaki zemine bakıyor gibi yaptı. “Keşke olsaydı, ben de böylece lüks içinde yaşardım.”

“Kardeşlerinle hiç yastık savaşı yaptın mı?”

Poppy’nin onun arkasından fırlattığı yastığı düzeltiyordu ama bunun üzerine duraksadı. “Bunu sormak zorunda mısın?”

Poppy kıkırdadı. “Biliyorum. Aptalca bir soru.”

“Sen hiç yastık savaşı yaptın mı?” diye sordu Andrew.

“Ah, elbette.”

Andrew ona baktı.

“Ne?” diye sordu Poppy.

“Bana her zaman kazandığını söylemeni bekliyordum.”

“Bu umutsuzca utanmama neden olacak bir yalan olurdu.”

“Kulaklarım beni yanıltıyor mu? Yani, Bridgerton ailesinde Poppy Bridgerton’ın kazanamadığı bir yarış mı vardı?”

“Poppy *Louise* Bridgerton,” dedi Poppy işgüzar bir tavırla. “Eğer azarlayacaksan bunu doğru yapmalısın.”

“Özür dilerim. Poppy Louise. Ama söyle bana, kim galip gelirdi?”

“Tabii ki iki büyük erkek kardeşim. Çoğunlukla Richard. Roger benim bu çabaya değmediğimi söylerdi.”

“Seni yenmesi onun için mi çok kolaydı?”

“Benden bir baş daha uzundu,” diye karşı çıktı Poppy. “Hiçbir zaman adil bir dövüş olamazdı.”

“O hâlde boyun eğmesi iyi oldu.”

Poppy dudaklarını huysuzca birbirine bastırdı. “O kadar cesur değildi. Bana işkence etmenin daha ilginç yolları olduğunu söylerdi.”

“Oh evet.” Andrew sırtıttı. “Sana yeni bir dil öğreten oydu, değil mi?”

“Evet yeni bir dil. Yani dikkatli olsan iyi olur, yoksa seni mahvedebilirim.”

Andrew bir kahkaha attı. “Keşke kardeşini tanısaydım. Onun ayaklarının dibinde yatar tapınırdım.”

“Ben de öyle olmasını dilerdim,” dedi Poppy hüzünlü bir gülümsemeye ve o da aslında Roger’ın hâlâ hayatta olmasını, hâlâ yeni arkadaşlar edinebilmesini ve evet, küçük kız kardeşine işkence etmenin yeni yollarını bulabilmesini dileğini biliyordu.

“Nasıl öldü?” diye sordu Andrew. Poppy bunu ona hiç söylememişti. Andrew ise şu ana kadar bunu sormakla sormamak arasında kendisiyle mücadele etmişti.

“Enfeksiyon,” dedi Poppy ve bunu o kadar açık bir şekilde söyledi ki, sanki trajik olan her şey uzun zaman önce

kelimelerden silinmiş ve geriye kalan tek şey teslimiyetmiş gibiydi.

“Üzgünüm.” Birden fazla adamının enfeksiyona yenik düştüğünü görmüştü. Her zaman çok basit başlamış gibi görünüyordu. Bir sıyrık, bir yara... Bir keresinde de onun erkek kardeşi ayağına uymayan bir çift çizme giydiği için bir süre sonra cerahatli bir su toplamasından ölen bir adam tanıdığını söylemişti.

“Bir köpeğin ısırması yüzünden,” dedi Poppy. “Aslında çok kötü bir ısırık değildi. Yani daha önce beni de köpek ısırması, muhtemelen seni de öyle değil mi?”

Andrew’un başına böyle bir şey hiç gelmemişti ama yine de başını sallayıp onu doğruladı.

“Bir türlü yarası iyileşmedi. Başlangıçta iyileşecek gibi görünüyordu. Hatta birkaç gün boyunca çok iyi görünüyordu, sadece biraz kırmızıydı. Şişmişti. Ve sonra...” Yutkundu ve yana baktı.

“Her şeyi anlatmak zorunda değilsin,” dedi Andrew yumuşak bir sesle.

Ama Poppy anlatmak istiyordu. Bunu yüzünde görebiliyordu.

“Ateşi vardı,” diye anlatmaya devam etti. “Bir gecede oldu. Yatmaya gitti ve iyi görünüyordu. Ona bir fincan sıcak elma şarabı götüren bendim, dolayısıyla nasıl olduğunu biliyorum.”

Kollarını vücuduna doladı, uzun bir nefes alırken gözlerini kapattı. “Çok sıcaktı. Bu normal değildi. Cildi kâğıt gibiydi. En kötüsü de çok uzun sürdü. Beş gün. Beş günün ne kadar uzun olabileceğini biliyor musun?”

Sonsuz’da geçirdiği süreden bir gün daha azdı. Bu birdenbire gözüne pek fazla görünmüştü.

“Bazen bilinçsizdi,” dedi, “ama bazen değildi ve biliyordu... Öleceğini biliyordu.”

“Bunu sana o mu söyledi?”

Poppy başını iki yana salladı. “Asla böyle bir şey yapmadı. ‘İyi olacağım Pops. Bu kadar endişeli görünmeyi bırak’ diyordu.”

“Sana Pops mu derdi?” Andrew böyle bir şeyde gülümsemek istemese de kendisini tutamadı ama bu gülümseyişte karşı konulmaz derecede çekici bir şeyler vardı.

“Öyle derdi. Ama sadece bazen.” Bunu, bunun daha önce aklına gelmediğini düşündürecek bir şekilde söyledi. Sanki anılarını orada bulabilirmiş gibi başını yana eğdi, gözleri yukarıya ve sola doğru kaydı. “Oysa hastalığının ciddi olduğu zamanlarmış ama o belki de öyle değilmiş gibi görünmeye çalışıyordu.”

Andrew’e baktı ve yüzündeki kasvetin bir kısmının kaybolduğunu görünce rahatladı.

“Hastalığı nadiren ciddileşiyordu,” dedi Poppy. “Ya da en azından insanların böyle düşünmesini istiyordu. Çok dikkatliydi ama sanırım çevresindeki insanlar ona karşı onun kadar dikkatli davranmıyorlardı çünkü onun bir günahkâr olduğunu düşünüyorlardı.”

“Bu ayrımcılık ve zıtlıkla ilgili biraz deneyimim var,” dedi Andrew soğuk bir sesle.

“Senin de bunu yaşadığını düşünüyorum.”

“Peki sonra ne oldu?” diye sordu Andrew.

“Öldü,” dedi Poppy çaresizce omuz silkerek. “Sonuna kadar bu olmayacakmış gibi davranmaya çalıştı ama böyle şeylerde yalan olmazdı.”

Oysa Andrew sadece önemli şeyler hakkında yalan söylemişti. Ama o an bunu düşünmemek için kendini zor tutuyordu.

Poppy hüzünlü bir şekilde güldü. “Ölmeden önceki sabah, bir sonraki Mayıs panayırında beni yumurtalı rulo böreklerle katledecek olmakla övünüyordu ama bunu gözlerinde görebiliyordum. Yaşamayacağını biliyordu.”

“Katletmek mi?” diye sordu Andrew, bu özel kelime seçimini beğenmişti.

Poppy acı bir gülümseyişle ona baktı. “Çünkü onun için beni yenmek asla yeterli olmayacaktı.”

“Hayır, bunu hiç sanmıyorum.”

Poppy yavaşça başıyla onayladı. “Yalan söylediğini biliyordum. O da benim bildiğimi biliyordu. Ve... Neden? Neden beni kandıramadığını bildiği hâlde kendi hikâyesinde ısrar ettiğini merak ediyordum?”

“Belki de sana iyilik yaptığını düşünüyordu.”

Poppy omuz silkti. “Belki de.”

Konuyla ilgili söyleyecek başka bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden Andrew yastığıyla uğraşmaya geri döndü. Yastığın yüzeyinin bir kısmı düzleşmiş, *diğer* kısmı şişkin kalmıştı, onu düzeltmek için uğraştı ama bir seviyeye getirmek imkânsızdı. Ezmeyi, dövmeyi, katlamayı denedi... Ama hiçbiri işe yaramadı.

“Çok rahatsız görünüyorsun,” dedi Poppy.

Andrew yastıkla boğuşurken başını kaldırma zahmetine girmede. “Ben iyiyim.”

“Roger’ın söylediği gibi sen de mi bana yalan söyleyeceksin?”

Bu Andrew’ün dikkatini çekti. “Neden böyle söyledin?”

“Gel ve yatağa otur,” dedi Poppy bıkkın bir sesle. “Bu gece ikimiz de uyuyacak değiliz ama eğer senin onunla boğuşmanı bir dakika daha izlemek zorunda kalırsam delireceğim.”

“Boğuşmuyorum...”

“Boğuşuyorsun.”

Bir iki dakikalığına birbirlerine baktılar, gözleri kısıldı ve kaşları havaya kalktı.

Poppy kazandı.

“İyi.” Andrew uyandı. “Ben diğer tarafta oturacağım.”

Yatağın uzak ucuna doğru gidip kenarına oturdu. Poppy haklıydı. Özel ve mükemmel bir yatak değildi. Ama yine de zeminde yatmaktan çok daha iyiydi.

“Bu kadar sıradan bir konuşma yapmamızın tuhaf olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Poppy.

Andrew ona imalı bir şekilde baktı. “Nereye oturacağımız konusunu da tartışacak mıyız?”

“Yani, demek istediğim, şu ana kadar erkek kardeşlerimle yaptığımız çocukluk şakalarından ve kardeşimin vefatından bahsettim. Sanırım bu oldukça üzücü ama sonuçta kesinlikle sıradan bir konu. Sonuçta şu şeyin anlamı hakkında büyük felsefi tartışmalar yapıyor değiliz...”

“Yaşamın mı?” diye Andrew sordu.

Poppy omzunu silkti.

Andrew boynunu bükmeden onu görebilmek için döndü. “Akşamı harika felsefi tartışmalar yaparak geçirmek ister misin?”

“Aslında pek istemem ama içinde bulunduğumuz istikrarsız durum göz önüne alındığında, sence de bunu yapmamız gerekiyormuş gibi görünmüyor mu?”

Andrew yatağın baş kısmına yaslandı ve sonraki sözlerinin bir duyuru havası içinde çıkmasına izin verdi. “Ben okuldayken böyle rezalet bir kitap okutmuşlardı.”

Poppy tüm vücuduyla döndü, onun ani konu değişikliği onu heyecanlandırıp çok meraklandırmıştı.

“Korkunçtu,” dedi Andrew.

“Ne ile ilgiliydi?”

Bir anlığına düşündü. “Hatırlamıyorum bile. O kadar kötüydü ki.”

“Neden size onu okuttular?”

Andrew omuzunu silkti. “Biri bir zamanlar bunun önemli olduğunu söylemiş.”

“Hangi kitapların önemli olduğuna kim karar veriyordu?” diye Poppy sordu.

“Hangi kitaplar önemliydi? Hiçbir fikrim yok ama bu durumda çok büyük bir hata yaptılar. Sana söylüyorum, her kelimesi işkenceydi.”

“Buna rağmen okudun mu? Hepsini okudun mu?”

“Okudum. Her anından nefret ediyordum ama yine de bu kahrolası şeyi okudum çünkü bunun hakkında sorguya çekileceğimizi biliyordum ve babamı hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

Andrew döndü ve sıkıntılı bir ifadeyle ona baktı. “Bir kitabı okumak için çok boktan bir neden, değil mi?”

“Sanırım öyle.”

“Bir insan bir kitabı okumalıdır çünkü o kitap kalbindeki bir şeye hitap eder.” Andrew bunu daha önce bu konu hakkında hiç düşünmemiş olduğu gerçeğini saklayan bir coşkuyla söylemişti. Özellikle yapmıştı bunu. “Çünkü bu, iki yüz yıl önce kuledeki bir adamın değil, kendisinin bilgiye olan susuzluğunu giderir.”

Poppy bir an ona baktı, sonra “Neden şimdi bu konuda konuşuyoruz?”

“Çünkü eğer istemiyorsak, evrenin bir insanın ruhuna sığıp sığmayacağı hakkında konuşmak zorunda kalmamalıyız.”

“Konuşmak istemiyorum,” dedi Poppy kocaman açılmış gözlerle. “Gerçekten istemiyorum.”

“İyi.” Andrew tekrar yaslandı ve bir süre sessizce oturdu. Ta ki şunu söyleyene kadar her şey oldukça huzurlu ve sıradandı...

“Ölebiliriz.”

“Ne?” Her şey koptu... Başını hızla çevirdi yüzleşmek ister gibi. “Böyle konuşma.”

“Öleceğimizi söylemiyorum. Ama ölebiliriz. Bu konuda bana yalan söyleyip inkâr etme.”

“Çok değerliyiz,” dedi Andrew. “Bizi öldürmeyecekler.”

Peki adamlar kazandıkları ödölün farkındalar mıydı? Şu ana kadar her şey normal (eğer öyle bir şey varsa) bir kaçırma olayına işaret ediyordu. Portekizli çetenin hâli vakti yerinde iki yabancıyı görmüş olması ve birisinin onlar için fidye ödemeye gönüllü olacağını düşünmesi inanılacak gibi değildi.

Ancak öte yandan birisinin onun hükümetteki rolünü ortaya çıkarmış olması da mümkündü. Eğer durum böyleyse ve onları tutan adamlar politik gerekçeye sahipse, o zaman Andrew farklı türde bir ödöl hâline gelirdi.

(Ve onları hangi politik gerekçenin harekete geçireceğini sadece Tanrı biliyordu, zira dünya çapında İngilizlerden nefret eden fanatik gruplar vardı.)

Kaptan Andrew James, Lizbon'da pek bilinmiyordu. Daha o sabah İngiliz elçisi Robert Walpole ile görüşmüştü. Hiçbir özel hileye başvurmamıştı, bu tür görevlerde göz önünde saklanmanın en etkili yöntem olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. En güzel kıyafetlerini giydi ve görüşmek üzere bir aristokrat gibi Bay Walpole'un evine doğru yürüdü.

"Bizi öldürmeyecekler" dedi Andrew tekrar. Ama bunu kastettiğinden gerçekten emin değildi.

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," dedi Poppy.

Andrew gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Ne dedin? Bizim çok değerli olduğumuzla ilgili. Biz ancak değerli olduğumuzu bilirlerse değerliyizdir."

"Limanda bir gemim olduğunu biliyorlar."

Ama yine de eğer onun krallığın sırlarını taşıdığını bilselerdi, onun ortadan kaldırılmasının getirebileceği zenginliklerden daha fazla değersiz olduğunu görebilirlerdi.

"Gerçekten sabaha kadar hiçbir şey bilemeyiz, değil mi?" diye sordu.

Andrew içini çekti. “Bu pek olası değil. Ama sana söylediğim gibi, sanırım onları seni bırakmaya ikna etmiş olabilirim.”

Poppy başını sallayıp onu doğruladı.

“Benimle kalmakta ısrar *etme*,” diye ekledi Andrew.

“Asla etmem,” dedi Poppy.

Andrew durakladı. “Etmez misin?”

“Elbette hayır. Bu hapishaneden sana nasıl yardım edebilirim? Eğer çıkarsam, seni de dışarı çıkarmak için bir şeyler yapabilirim.”

“Aynen öyle.” Andrew durumu çabuk kavramasından memnundu ama aynı zamanda ayrılmaya bu kadar hevesli olması da biraz sinirlendirmişti.

Yine de onu dışarı çıkarmayı başarsaydı, onu kurtarmak için geri *dönmeyecekti*. Lizbon’da onu İngiltere’ye geri götürebilecek bağlantıları vardı, sadece onu onlara teslim etmesi gerekiyordu.

Ya da duruma göre kendini teslim etmesi gerekiyordu.

Uğruna ölmeye değer olduğunu düşündüğü tüm nedenleri düşündü. Hiçbiri bu kadının hayatıyla kıyaslandığında bir şey ifade etmiyordu.

Bu gerçekten aşk mıydı? Olabilir miydi? Bildiği tek şey artık onsuz bir gelecek düşünemeyeceğiydi.

Gülüyordu.

O neşeydi.

Ve Andrew onu gemide bırakmayacak kadar bencil olduğu için ölebilirdi.

Onu gemide tutmanın daha güvenli olduğunu biliyordu. Bunu *biliyordu* ve yine de onu karaya çıkarmıştı.

Onun gülümsemesini görmek istiyordu. Hayır, bundan çok daha bencilce idi. Onun kahramanı olmak istiyordu. Ona tapınır gibi bakmasını, güneşin yüzüne doğup orada battığını düşünmesini istemişti.

Andrew gözlerini kapattı. Bunu telafi etmesi gerekiyordu. Onu *koruması* gerekiyordu.

Korunması gereken kendisi değildi ve hiçbir zaman da olmayabilirdi ama onun güvende olduğunu görecekti.

Yaptığı son şey bu olacak olsa bile.

*

ANDREW yatağın başucunda yan yana dinlenerek ne kadar süre sessizce oturduklarını bilmiyordu. Ara sıra Poppy'nin bir şeyler söyleyebileceğini düşünüyordu... Sanki konuşacakmış gibi küçük ama keskin ve ani hareketler yapıyordu. Sonunda, tam gecenin sessizliğine yerleştiklerini düşündüğü sırada konuştu.

“Dün gece... Sanırım sana söylemedim ama benim ilk öpücüğümdü.”

Andrew hareketsiz kaldı. Kendisi de öyle düşünmüştü ama bunu sormak kaba olur diye susmuştu, özellikle de kız bu konudan bir daha asla söz etmeyeceklerini açıkladığından...”

“Kaptan...”

“Andrew,” diye düzeltti Poppy. Eğer gerçekten de bu onların son gecesiye, bu geceyi ona adıyla seslenen biriyle geçirmeyi tercih ederdi.

“Andrew,” diye tekrarladı. “Sana yakışıyor.”

Söylemesi tuhaf bir şey gibiydi. “Benim adımın bu olduğunu biliyordun,” diye belirtti.

“Biliyorum. Ama söylemek farklı.”

Andrew bununla Poppy'nin ne demek istediğini anladığından emin değildi. Onun da bildiğinden emin değildi. Ama önemliydi. Bir şekilde ikisi de bunu biliyordu.

“Öpücükten bahsediyordun,” dedi Andrew sessizce.

Poppy başını sallayarak bunu doğruladı ve Andrew o yutkunurken boğazındaki gerginliği görebiliyordu. Gergindi; elbette gergindi. Kendisi de çok korkmuştu. Kendisini

ilk defa tehlikeli bir durumda bulmuyordu. Ölebileceğini ilk kez düşünmüyordu.

Ama ilk kez masum bir ruhu yanında götürebileceğini düşünmüştü. “İlk öpücüğümdü,” dedi kadın, “ve çok güzeldi. Ama daha fazlası olduğunu biliyorum.”

“Daha fazlası mı?” diye yineledi adam. Ona ihtiyatlı bir bakış attı.

“Daha fazlası değil. Biraz fazlasını biliyorum.”

“Neyin birazını biliyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Yüce Tanrım,” dedi adam nefesini tutar gibi.

“Bir karı koca arasında ne geçtiğini biliyorum,” dedi Poppy neredeyse ona güven vermek istermiş gibi.

Andrew bakakaldı. “Bunu söylediğime inanamıyorum ama sen bana *bildiğini* mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Tabii ki değil!” kızardı; mumların loş ışığında bile bunu görebiliyordu.

“Elbette kafa karışıklığımı görebilirsin.”

“Dürüst olmak gerekirse,” diye mırıldandı ve Andrew, o utandı mı yoksa üzüldü mü, anlayamıyordu.

Derin bir nefes alıp verdi. Elbette bu konuşmanın sonuydu. Kutsal bir yalana öncülük etmemiştii ama *bunu* hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Ama hayır. Poppy dudaklarını birbirine bastırdı ve alışılmadık derecede işgüzar bir sesle, “Kuzenim söyledi,” dedi.

Andrew hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Kuzenin söyledi.”

Poppy ona bıkkın bir bakış attı. “Neden benim söylediğim her şeyi tekrarlayıp duruyorsun?”

Çünkü Andrew çılgına döndüğünü hissediyordu...

Bunu söylemek yerine, “Bu muhtemelen bu konuşmayı yapmayı ne kadar istemediğimin bir göstergesi,” dedi.

Poppy bunu görmezden geldi. “Kuzenim Billie evli ve...”

Andrew acı, uygunsuz, ulur gibi bir kahkaha atma dürtüsüne zorlukla karşı koydu. Billie Bridgerton'ı tanıyordu... O artık Billie Rokesby idi. Onun hem baldızı hem de en eski arkadaşlarından biriydi.

Poppy, Andrew'ün yüzündeki rahatsızlığı yanlış yorumlayarak, "Billie bir kadın," dedi. "Çok sıra dışı bir isim, biliyorum. Ama ona yakışıyor. Doğduğunda ona verilen isim Sybilla."

"Elbette," diye mırıldandı Andrew.

Poppy garip bir ifadeyle ona baktı. Daha doğrusu *ona* yüzünde tuhaf bir ifade varmış gibi baktı. Şüphesiz öyleydi. Dürüst olmak gerekirse Andrew kendisini biraz hasta hissediyordu. Billie'den bahsediyordu ve şu ana dek hep ona gerçekte kim olduğunu söyleyebileceği bir zamanı kollamıştı, işte şimdi tam zamanıydı.

Ama yine de yapamadı.

Belki de yapabilirdi.

Bu Poppy'yi daha güvenli bir hâle getirir miydi? Onun gerçek kimliğini bilmek onun bir şekilde eve dönmesine yardımcı olacak bir vesile olabilir miydi? Yoksa tam tersini yapmak mı daha doğrudu? Belki de onun karanlıkta kalması daha iyi olurdu.

"Andrew, Andrew!"

Andrew gözlerini kırptırdı.

"Beni dinlemiyorsun. Bu önemli."

Artık her şey önemliydi. Her an.

"Özür dilerim," dedi Andrew. "Düşüncelerim birbiriyle yarışıyor."

"Benimki de öyle!"

Andrew kendini toparlamak için biraz zaman ayırdı. İşe yaramadı. Bir nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı, sonra yumuşak bir ifade takınıp onun gözlerinin içine baktı. "Sana nasıl yardım edebilirim?" dedi.

Adamın kararlı sevecenliği onu hazırlıksız yakalamış gı-
biydi. Ama sadece bir an için.

Ve sonra Andrew genç kızın yüzündeki çöküşü gördü.

Bir zamanlar Poppy'nin düşünüşünü izlemeyi sevdiğini
gerçekten düşünmüş olması mümkün müydü? Belli ki And-
rew aptalın tekiydi.

Poppy'nin dudakları önce aralandı, sonra büzüldü. Ba-
kışları çoğu zaman olduğu gibi yukarıya ve sağa doğu kay-
dı. Başını evirdi...

Andrew onun bütün bunları yaptığını görmüştü. Bunla-
rın büyüleyici olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi, ona bak-
mak için döndüğünde, koyu kirpikleri yeşil bakışlarıyla bu-
luşana kadar yukarı doğu kalktığında, hayatının sonsuza
dek değişmek üzere olduğunu biliyordu.

“p beni,” dedi Poppy.

Andrew dondu.

“Lütfen,” diye ekledi Poppy, sanki yanıt vermemesinin
nedeni *buymuş* gibi. “Bir pcğn daha fazlası olduğunu
biliyorum.”

Poppy'nin sözleri havada asılı kaldı. Tüm konuşmaların
durduğu, bir kişinin çok yüksek sesle konuştuğu ve sonra
herkesin bir bağırış duyduğu o garip anlardan biri gibiydi.

Ama Poppy bağırmıyordu.

“yle değil mi?” diye sordu Poppy.

Andrew hareket edemiyordu. Başını bile sallayamıyordu.

“Eğer leceksem, düzgün bir öpücükle olsun isterim.”

“Poppy,” demeyi başardı sonunda Andrew, “Ben...”

Poppy beklentiyle ona baktı ve Andrew'n Tanrı yardım-
cısı olsun, bakışları dudaklarına kaymıştı.

Evrensel işaret.

Poppy onu o kadar çok öpmek istiyordu ki.

Ama “Bu iyi bir fikir değil,” dedi Andrew.

“Elbette değil. Yine de yapmak istiyorum.”

Andrew da öyle. Ama yapmayacaktı.

İçlerinden biri deliydi. Andrew bundan emindi. Hangisi olduğunu bilmiyordu.

“Beni öpmek istemiyor musun?” diye sordu Poppy.

Andrew buna neredeyse kahkaha atacaktı. *Onu öpmek istemiyor muyum?* O anda bunu *nefes* almaktan çok daha fazla istiyordu.

“İstiyorum... Lanet olsun, Poppy, istiyorum...” Tekrar küfretti ve bunun şiddeti başını döndürmüş gibiydi. Omzu üzerinden parke zemine baktı. Ona söylemek için ince ince düşündüğü sözleri arıyordu, sonunda bulduğunda sanki onların ruhundan söküldüğünü hissetti. “Sana zaten birçok yönden haksızlık ettim.”

“Ah, *şimdi* bir centilmen olmaya çalışıyorsun.”

“Evet,” diye bağırdı Andrew. “Evet öyleyim. Ve *Tanrım*, sen bunu zorlaştırıyorsun.”

Poppy gülümsedi.

“Yapma,” diye uyardı Andrew.

“Sadece bir öpücük,” dedi Poppy.

“Şimdi taktığın bu mu?” Onun ses tonunu taklit etti. “*Sadece bir öpücük.*”

Poppy bozulmuştu. “Özür dilerim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce hiçbir erkeği beni öpmeye ikna etmeye çalışmadım.”

Andrew gözlerini kapattı ve inledi. Ona duyduğu bu ihtiyaç... Günlerdir içinde kaynayan, nasıl kontrol edeceğini bildiği zayıf, sabit bir alevdi.

Şimdiye kadar.

Eğer gemiye geri dönselerdi ona karşı koyabilirdi. Ya da mum ışığının titrekliliği göğsünde dans eden baştan çıkarıcı gölgeler yaratmasaydı.

Eğer bir *yatakta* oturmasalardı, Tanrı aşkına, o mükemmel dudakları ve sonsuz yeşil gözleriyle dönüp *öpmesini* istemeseydi daha güçlü durabilirdi.

O yavaş alev... O kadar sessiz ve usulca yanıyordu ki neredeyse alışmıştı...

Ama artık güröl güröldü.

“Seni öpersem,” dedi Andrew, her kelimesi ayrı bir işken-
ce niteliği taşıyordu, “kendimi durduramamaktan korkuyo-
rum.”

“Elbette durursun,” dedi Poppy neredeyse parlak bir sesle.
Andrew ona bakakaldı. Poppy ona güven vermeye mi ça-
lışıyordu?

“Sen bir centilmensin,” dedi sanki bu onun için yeterli bir
açıklamaymış gibi. “Senden istediğim anda durursun.”

Andrew sert, mizahtan uzak bir kahkaha attı. “Düşündü-
ğün bu mu?”

“Bildiğim bu.”

Andrew’ün başının inanılmaz derecede döndüğünü fark
etmesi biraz zaman aldı. Boğuk bir sesle, “Ne söylediğini
bilmiyorsun,” dedi. Lanet olsun, kendisi de ne söylediğini
bildiğinden emin değildi. Şu anda ne *düşündüğünü bile* zar
zor biliyordu.

Ama Poppy kararsızdı. “Ne dediğimi çok iyi biliyorum ve
seni de tanıyorum.”

“Poppy...”

“Bu sabah seni herkes kadar tanıdığımı söyledin. Bu yüz-
den söylüyorum, senden istediğim anda duracağını biliyo-
rum.”

Ve sonra da henüz Andrew buna bir cevap *bulamadan*,
“Muhtemelen daha ben istemeden duracaksın,” dedi Poppy.

“*Tanrım*,” diye bağırdı Andrew ve neredeyse yataktan
atlayacaktı. “Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok. Erkek ol-
manın ne anlama geldiğine dair hiçbir şey biliyor musun?”

“Ölebilirim,” diye fısıldadı Poppy.

“Bu senin masumiyetini takas etmek için bir neden de-
ğil.”

Poppy yataktan indi ve önünde durdu. “Tek istediğim bir öpücük.”

Andrew onu yakaladı. İyice yakınına çekti. “Bu sadece bir öpücük olmayacak Poppy. Aramızda asla sadece bir öpücük olamaz.”

Ve sonra... Tanrı kaptanın yardımcısı olsun... “Biliyorum,” diye fısıldadı Poppy.

BÖLÜM 21

Poppy gözlerini kapatmadı.

Bu anı kaçıramazdı. Yapamadı. Ve gerçekten de Andrew'ün tam olarak ne zaman pes ettiğini, artık onu ya da kendini inkâr edemeyeceğini anladığı o saniyeyi gördü.

Ama o anı gördüyse de bir sonrakini göremedi. Andrew o kadar hızlı hareket etti ki kelimenin tam anlamıyla nefesini kesmişti. Bir an onun gözlerinde tutkunun kıvılcımlarını ve alevlerini izliyordu, bir an sonra ise adamın ağzı sert ve aç bir şekilde onunkinin üzerindeydi.

Acımasız.

Yıldızların altında, *Sonsuz*'un güvertesindeki öpücükten farklı bir öpücüktü.

Eğer ilk öpücüğü sihirse bu bir ihtilaldi. Poppy kendini kuşatılmış, bunalmış, neredeyse ele geçirilmiş hissediyordu.

Onu ele geçirilmiş bir adam gibi, hatta belki de kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam gibi öpüyordu.

Andrew'ün dudakları talepkârdı, hiç affetmiyordu ve Poppy'nin hâlâ akıl sağlığını koruyan bir parçası, adamın kendisini fazla zorladığı için ona karşılık verip vermediğini merak ediyordu.

Bu Poppy'yi korkutmuş olmalıydı. Sonunda ortaya çıkan tutku ilkel ve tehlikeli bir şeydi.

Ama aynı zamanda kendisini tehlikeli de hissediyordu.

Pervasisiz.

Poppy kendini *harika* hissediyordu.

Poppy de onun öpüşüne karşılık verdi. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama içgüdüsel bir şey gibi görünüyordu. Bildiği tek şey daha fazlasını istediğiydi. Onun daha çok dokunuşunu, daha çok sıcaklığını... *Onu* daha çok...

Ve onun dili ağzının içinde gezindiğinde, Poppy de aynısını yaptı. Andrew onun alt dudağını ısıırıyorsa Poppy de onun üst dudağını ısıırıyordu. Andrew'ün elleri onun sırtından aşağı kayıp poposunu kavradığında o da aynısını yaptı.

Andrew neredeyse gülümseyerek geri çekildi. "Beni mi taklit ediyorsun?"

"Etmemeli miyim?"

Hafifçe sıktı.

Poppy de aynısını yaptı.

Andrew elini Poppy'nin saçına götürdü ve kalın bir bukleyi parmaklarına doladı.

İki elini de adamın hırçın saçlarına daldırarak dudaklarına yapışmak için aşağı çekti.

"Hep çabuk öğrenen biriydin zaten," diye mırıldandı Andrew onun dudaklarına doğru.

Poppy kıkırdadı, onun tenine kadar işleyen gülüşünün verdiği bu heyecanlı duyguyu seviyordu. "Sanki beni bir haftadan daha uzun süredir tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Hepsi bu kadar mı?" Andrew onu sırtı yatağa gelinceye kadar döndürdü. "Sanırım seni uzun zamandır tanıyorum."

Sözleri Poppy'nin içinde çınladı ve sanki incelemeye korktuğu bir şeyin kilidini açar gibiydi. Sanki onu çok eskiden beri tanıyormuş, sanki ona söyleyebileceği ama başka kimseyle paylaşamayacağı çok şey varmış gibi geliyordu.

Poppy ona aptalca bir soru sorsa gülebilirdi ama yalnızca onun merakından keyif aldığı için, kendisinin de bir merak konusu olduğunu düşündüğünden değil.

Andrew'ün sırları vardı ve Poppy onları bildiğinden emindi, çünkü onu *tanıyordu*. İçindeki adamı tanıyordu.

“Bunu nasıl yaptın?” diye mırıldandı Andrew.

Poppy onun ne sorduğundan emin değildi ama umurunda değildi. Kollarını tekrar onun boynuna doğru kaldırdı, bu hareket kalçalarının ona doğru iyice yaklaşmasına ve baskı yapmasına neden oldu.

“Poppy,” diye inledi. “Tanrım, Poppy.”

“Andrew,” diye fısıldadı. Şu ana kadar onun adını çok nadir söylemişti. Söylerken sanki dudaklarında bir okşama hissediyordu.

“Saçlarına bayılıyorum,” dedi Andrew, onun yüzünü kendisine doğru çekerken, “Her gece onları çözüp örmeni izlemek işkence gibiydi.”

“Ama ben hep sen izlemediğinde bunu yapmaya çalıştım.”

“*Bir yolunu bulup izliyordum,*” dedi kaptan. “Ben sinsî bir piçim. Ama onları en çok nasıl sevdiğime karar veremedim. Sanırım onları açıp aşağı salmanı... Böylece her teldeki ışık oyununu izleyebiliyordum.” Andrew bunları söylerken elindeki bukleyi düşürdü ve sırtına çarpmasına izin verdi. “ya da yukarı toplanmış hâlini, böylece onları topuz yaptığın iğneleri çıkardığımı hayal edebiliyordum.”

“Peki ya örgülü hâlini?”

“Ah, örgülü hâlini de sevdim. Örgülüyken onları çekmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin.”

“Yani o zaman onları bir mürekkep kabına da batırabilir misin?” Poppy erkek kardeşlerinin ona bunu yapmaktan ne kadar hoşlandıklarını hatırlayarak dalga geçti.

“Bu bir suç olur,” diye mırıldandı Andrew. “Ama sana

saçlarındaki tüm renkleri izlemeyi sevdiğimi söylememiş miydim?” Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Poppy onlarda neyi bu kadar ilginç bulduğunu hayal edemiyordu ama saçlarını sevdiği belliydi ve Tanrı’nın bildiğini kuldan saklayacak değildi, kendisini güzel hissettirmişti.

“İlk başta,” dedi Andrew ve öpmek için onun saçlarının uçlarını dudaklarına götürdü, “onları tutup çekmek istedim çünkü sen lanet derecede sinir bozucuydun.”

“Peki ya şimdi?”

Andrew onu kendine daha sıkı çekti. “Şimdi beni farklı bir şekilde kızdırıyorsun.”

Poppy içgüdüsel olarak onun sıcaklığını arayan vücudunun kamburlaştığını hissetti. Adam sert ve güçlüydü –her bir parçası– ve tutkusunu kasıklarının üstündeki sert baskıdan hissedebiliyordu.

Cinsel ilişki hakkında bir şeyler biliyordu. Ama Andrew dalga geçmeyi sevdiği için ona sormadığı bu şeyi merak da ediyordu. Kuzeni Billie ona evlendiğinde neler beklemesi gerektiğini anlattığında Poppy’nin kafası o kadar karışmıştı ki daha ayrıntılı bilmek istemişti. Çünkü dürüst olmak gerekirse Billie bunu ilk kez anlattığında ona pek mantıklı gelmemişti.

Ama sonra Billie, Poppy’nin tahmin ettiğinden çok daha az utanarak, erkeklik organının uyarıldığında değiştiğini açıklamıştı. Uzuyor, sertleşiyordu. Her şey bittiğinde de normale dönüyordu.

Poppy bunun çok tuhaf olduğunu düşünmüştü. Tutku ya da arzu hissettiğinde bir kısmının mutasyona uğradığını düşünüyordu. Kulaklarının aniden sivrileştiği ya da saçlarının bukleler hâline geldiği düşüncesine gülmüştü. Billie de gülmüştü ama bu farklı türde bir kahkahaydı... Kaba değildi, sadece farklıydı. Poppy’ye bazı şeylerin açıklanamayacağını, yalnızca deneyimlenebileceğini söylemişti.

Poppy o zaman onun anlattıklarından şüpheliydi ama şimdi neredeyse mantıklı geliyordu. İçten içe kendisini o kadar farklı hissediyordu ki fiziksel olarak değişmediğine inanmak imkânsızdı. Göğüsleri ağırlaşmıştı ve sanki daha diriymişti. Meme uçları sertleşmişti. Tıpkı üşüdüğünde olduğu gibi... Andrew'ün elleri tenine değmeden, sadece korsesinin kumaşı üzerinde gezindiğinde bile sanki meme uçlarının elektrik çarpmış gibi gerildiklerini hissedebiliyordu.

En son üşüdüğünde *bu* olmamıştı.

Aç hissediyordu... Çok dürtüsel bir açlık... Bacaklarını ona dolamak ve onu kendine çekmek istiyordu. Bu sertliğin kendisine baskı yaptığını hissetmek istiyordu. Temasa ihtiyacı vardı. Baskıya ihtiyacı vardı.

Ona ihtiyacı vardı.

Sanki aklını okumuş gibi, birden Andrew'ün elleri onun poposundan kalçalarının üst kısmına doğru kaydı ve tutup yukarı kaldırdı, sonra da onu yatağa boylu boyunca yatırdı. Ve yırtıcı ve görkemli bir kedi gibi hareket ederek hızla üstüne çıktı.

Gözleri Poppy'yi içiyordu.

“Poppy,” diye inledi ve onun adının dudaklarından dökülmesiyle kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bunu daha önce söylemiş olması önemli değildi; şimdi farklı hissettiriyordu, sanki bu iki basit hece öpücüklerinin bütün dokusuna sinmişti.

Andrew'ün ağırlığı onu yatağa yapıştırmıştı. Kendisini sıkıştıran o olmasına rağmen, Poppy kendini güçlü hissediyordu. Onu bu noktaya kendisinin getirdiğini düşünmek heyecan vericiydi. Bu soğukkanlı adamın neredeyse kontrolden çıkmasının nedeni oydu.

Ve bu güç... Poppy'ye bir şey yapmıştı. Onu cesaretlendirmişti. Onu acıktırmıştı.

Bu güç Andrew'ün dokunuşlarını ve gücünü arzulamasına neden oluyordu.

O da onun kadar cüretkâr olmak, uzanıp istediğini almak istiyordu. Ama nereden başlayacağını bilmiyordu... Bilemiyordu.

Öğrenmek istiyordu.

Poppy gözlerini onun gözlerine odakladı. “Sana dokunmak istiyorum.”

“Dokun,” diye inledi.

Kravatını atalı uzun zaman olmuştu. Poppy uzanıp onun boynuna, sıcak tenine dokundu, parmaklarını omzuna kadar uzanan sıkı kaslar üzerinde gezdirdi.

Andrew ürperdi.

“Hoşuna gidiyor mu?” diye fısıldadı Poppy.

Andrew inledi. “Çok.”

Poppy onun tepkisinden büyülenmiş bir hâlde dudağını dişleri arasına aldı. Parmakları gömleğinin kenarına değdiğinde Andrew’ün bedeni irkildi. Poppy kendisini geri çekmeye çalıştı ama Andrew’ün elleri hemen onun vücudunu kavradı.

Gözleri buluştu. Ama *daha ileri gitme*, diyordu Andrew’e içindeki ses.

Andrew yavaşça elini onun elinden kaldırdı ve Poppy onun teninde keşif yapmaya ağır ağır devam ederek daireler çizdi. Bunu bütün gece yapabilirdi ama adam boğuk bir inilti çıkararak kendini geri çekti.

Dik oturdu, gömleğini yukarı çekip başının üzerinden geçirirken ona sarıldı.

Poppy nefes almayı bıraktı.

Adam çok güzel görünüyordu.

Bedenini çok iyi kullanan, bunun için çalışan bir adamın bedenine sahipti. Kasları derisinin altında zarif bir şekilde şekillenmişti ve Poppy her birini hangi hareketin oluşturduğunu merak etmeden duramıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı Andrew.

Poppy başını kaldırıp ona baktı ve ancak o zaman gözlerini ayırmadan Andrew'e baktığını fark etti.

"Bunu nasıl elde ettiğini merak ediyordum." Poppy elini onun göğsünün üzerine koydu ve kaslarının sert kıvrımının avucunu nasıl doldurduğuna hayret etti.

Andrew nefesini içine çekti. "Tanrım, Poppy."

"Her kas için farklı bir hareket mi?" Poppy elini onun kolunun üst kısmına götürdü. Parmaklarının altında esniyor, kas çıkıntısı derisinin altında geriliyor ve şekil değiştiyordu.

Gözleri yeniden buluştu. Andrew'ün gözleri *Devam et*, der gibiydi.

Poppy onun dirseğinin üzerinden kolunun iç kısmının daha yumuşak derisine dokunup onu hafifçe aşağı doğru çekti. "Bu kadar kas nasıl yapılır?" diye merak ediyordu, ardından eli onun dirseğinin hemen altındaki kaslara doğru kaydı. "Sandık mı kaldırıyorsun?"

"Dümeni sıkıca kavıyorum."

Poppy yukarı baktı. Andrew'ün sesi soluk soluğa çıkıyordu.

Poppy o gücü yeniden hissetti. Gücün ta kendisi olmuştu hatta.

"Bir sandığı kaldırırken hangisini kullanıyorsun?"

"Sırtımı," diye mırıldandı. "Ve bacaklarımı." Elini kolunun üst kısmına götürdü, uzun parmakları neredeyse onu çevreliyordu. "Ve bunu."

Aşağı baktı, adamın teni ile kendi teni arasındaki zıtlıktan büyülenmişti. Adam güneşte saatler geçirmiş ve teni altın sarısı bir bronzluğa bürünmüştü. Tenin dokusu da dışarıda, rüzgârda, suda geçirilen zamanı çağırıyordu âdeta. Pürüzlü ve sertti. Ve güzeldi.

"Ellerini beğendim," dedi Poppy aniden ve elini ellerinin arasına aldı.

“Ellerimi mi?” Andrew güldü, gözlerinin köşeleri kırıştı.

“Mükemmeller,” dedi Poppy. “Kocaman ve köşeli.”

“Köşeli mi?” Sesi eğleniyormuş gibi geliyordu ama olabilecek en iyi şekilde.

“Ve *maharetli*.” Poppy onun elini alıp göğsüne götürdü ve kalbinin üzerine koydu. “Kendimi güvende hissetmemi sağlıyorlar.”

Andrew titrek bir nefes aldı, onun dokunuşu tenini daha da ağırlaştırıyormuş gibi hissettiriyordu. Andrew elini onun boynuna uzatıp aşağı, göğüslerine doğru indirdi ve yavaşça onları sıktı, Poppy şaşırtıcı bir zevkle inledi.

Andrew’ün gözleri ona odaklandı. “Durmamı mı istiyorsun?”

Hayır.

“Henüz değil,” diye fısıldadı Poppy.

Poppy daha önce kendisini daha rahat hissetmek için elbisesini gevşetmişti ve bu yüzden şimdi Andrew parmağını onun elbisesinin üst kısmının kenarından içeri soktuğunda kumaş kolayca omuzlarının üzerinden kaydı.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı Andrew.

“Sen...”

“Şşş.” Andrew parmağını dudaklarına götürdü. “Benimle tartışma. Eğer sana güzel demek istiyorsam, bunu durmadan söyleyebilmeliyim.”

“Ama...”

“Şşş.”

“Ben...”

Andrew’ün dudakları tekrar onunkiyle buluştu, aç ve haylazdı, onun dudaklarının kenarını emerken mırıldandı. “Seni susturmanın birçok yolu var ama hiçbiri bunun kadar hoş değil.”

Poppy sadece onun da çok güzel olduğunu söylemek istemişti ama adam elbisesinin kıyısından tenine öpücükler

kondururken, bu artık o kadar da zorunlu görünmüyordu. Ve kumaşın vücudundan daha da aşağı kaydığını, neredeyse göğüslerini açıkta bıraktığını hissettiğinde, bunu kolaylaştırmak için sırtını eğmekten başka bir şey yapamadı.

Yukarıya baktı, gözleri sıcak ama netti. “Durmamı mı istiyorsun?”

Hayır.

“Henüz değil,” diye fısıldadı Poppy.

Ve sonra dudakları onu buldu, hayal edebileceğinden daha samimi bir öpücükle göğsünün ucuna yaklaştı. Adını haykırdı ve içinde kıvılcımlanan elektriklenmeyi güçlkle idrak ederek yatakta doğruldu.

Andrew öpüyor, dokunuyor, okşuyordu ve Poppy onun bu şiddetli ve tutku dolu hamleleri karşısında bütünüyle çaresizdi. Tam olarak nereyi öpeceğini, tam olarak nasıl dokunacağını biliyordu... Dişleriyle sertçe, nazıkçe. Evet, zevkliydi... Ama ıstırap verici bir zevkti çünkü daha fazlasına ihtiyacı vardı.

İçinde yükselen bir şeyler vardı.

“Bana ne yapıyorsun?” diyebildi Poppy zorlukla.

Andrew hareketsiz kaldı. Yukarıya baktı. “Durmamı mı istiyorsun?”

Hayır.

“Henüz değil,” diye fısıldadı.

Ve sonra eli bacaklarının arasına gitti, ona kendisinin bile hiç dokunmadığı kadar derinden dokundu.

Doğal olmayan bir şekilde ıslanmıştı ya da o öyle sanıyordu. Bacaklarının arasındaki nem selinden o kadar utanmıştı ki neredeyse altından kaçacaktı. Ama sonra adam inledi ve şöyle dedi: “Tüm ıslaklığın benim için. Çok hazırsın.”

Ve Poppy o zaman bunun çok doğal bir durum olduğunu fark etti. Belki de vücudunun böyle bir durumda yapması gereken buydu.

Andrew'ün parmakları içeriye kaydı ve Poppy tekrar nefesini tuttu. Sonunda Andrew'le birleşeceği yerin tam burası olduğunu biliyordu ama yine de bu onun için bir sürprizdi. Gerildiğini ve gıdıklandığını hissediyordu ve birisinin ona içeriden dokunabilmesi çok tuhaftı. Tuhaf ama... Olması gerektiği gibiydi.

“Beğendin mi?” diye fısıldadı Andrew.

Poppy başıyla doğruladı. “Sanırım.”

Andrew'ün parmakları hareketsiz kaldı ama onları çekmedi. “Emin değil misin?”

“Bu çok tuhaf,” diye itiraf etti Poppy.

Andrew alnını onunkine dayadı ve Poppy onun yüzünü çok yakından göremese de gülümsediğini hissetti. “Bu birçok şekilde yorumlanabilir,” dedi Andrew.

“Hayır, ben... Hoşuma gitti. Sadece...” Poppy şimdiye dek bu kadar konuşma özürlü, derdini ifade edemez bir duruma düştüğünü hatırlamıyordu. Ama bunun tek nedeni Andrew'ün ona şu an yaşattıklarıydı. “Sanki etrafımdaki her şey ilerliyor ama nereye gittiklerini bilmiyorum. Ya da bunun nasıl bir şey olduğunu.”

Andrew tekrar gülümsedi.

“Ben biliyorum,” dedi.

Andrew'ün sözleri sanki vücudunun içine işliyor, onu içten dışa uyandırıyor.

“Ve nasıl olduğunu da.” Andrew'ün dudakları onun kulağını buldu. “Bana güveniyor musun?”

Poppy şu ana kadar onun bunu bilmesi gerektiğini düşündü ama yine de sorduğu için minnettardı. O yüzden evet anlamında başını salladı ama onun gördüğünden emin olmayınca, “Evet,” dedi.

Andrew onu bir kez hafifçe dudaklarından öptü ve sonra parmakları yeniden hareket etmeye başladı. Tek yaptığı buydu ama yeterli değildi. Poppy'nin nefesi kesildiğinde, adam çabalarını iki katına çıkararak ona daha da yaklaştı...

Ve giderek duyguları daha da coştı...

“Andrew?” Poppy paniklemiş görünüyordu. Aslında paniklemiş gibi görünmek istemiyordu. Ama ne olduğunu bilmiyordu. Bedeni artık kendisine ait değildi.

“Bırak kendini,” diye mırıldandı Andrew.

“Ama...”

“Sal kendini, Poppy.”

Poppy onun dediğini yaptı.

Sanki içinde bir şey sıkışmış ve sonra patlayarak boşalmıştı ve başına ne geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama Andrew’ü da kendisiyle birlikte kaldırmaya yetecek bir güçle yataktan kalktı.

Konuşamıyordu.

Nefes alamıyordu.

Havada asılı kalmış gibiydi... sanki bir cisme dönüştürülmüştü.

Sonra çöktü.

Hâlâ konuşamıyordu ama en azından şimdi nefes alabiliyordu. Gözlerinin odaklanması biraz zaman aldı ama odaklandığında Andrew’ün ona baktığını ve süt kâsesine düşmüş bir kedi gibi gülümsediğini gördü.

Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu.

“Yıldızları gördüm,” dedi Poppy.

Bu Andrew’ü güldürdü.

“Gerçek yıldızlar... Göz kapaklarımın iç kısmında ama yine de.” Poppy tekrar gözlerini kapattı. “Ama şimdi yoklar, gittiler.”

Andrew’ün kıkırdaması büyüdü ve onun yanına uzandı, neşesi yatağı sarsıyordu.

Poppy yığılmış bir hâlde yatıyordu. Az önce olanları anlatacak hiçbir kelimesi yoktu ama eğer düşünürse *yıldızların oldukça yaklaştığını gördüm*, demişti.

“İlk öpücük için fena değil,” dedi Andrew.

“İkinci öpücük,” diye mırıldandı Poppy.

Bu Andrew’ü güldürdü. Poppy onu güldürmeyi seviyordu.

Poppy ona bakmak için döndü. Güzel göğsü mum ışığıyla aydınlanıyordu ve Andrew onu daha fazlasını arzulayan bir şefkatle izliyordu.

Poppy zaman istiyordu.

Şu anda daha fazla zaman istiyordu ama çoğunlukla yarının garantisini istiyordu.

Poppy onun omzuna dokunmak için uzandı ve o da bu temasla derin bir iç çekti.

“Seni incittim mi?” diye sordu Poppy, kafası karışmıştı.

“Hayır, ben sadece... Biraz...” doğruldu. “Kendimi rahatsız hissediyorum.”

Poppy bu şifreli sözler karşısında kaşlarını çattı, ta ki...

Poppy tuhaf bir şekilde yutkundu. Ne kadar bencildi. “Sen...”

Cümleyi tamamlayamadı. Andrew ne demek istediğini anlayacaktı.

“Sorun değil,” dedi Andrew.

Ama Poppy öyle olduğundan emin değildi. Eğer bu onların dünyadaki son gecesi olsaydı onun da onun yaşadığı hazzın aynısını yaşaması gerekmez miydi?

“Sen.” Poppy’nin bunu nasıl söyleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu, hatta ciddi olup olmadığından bile emin değildi.

“Belki ben...”

“*Poppy.*”

Andrew’ün sesinde bir şeyler vardı. Sustu. “Sadece senin kurtulma şansın var ama benim yok,” dedi.

“Böyle söyleme,” diye fısıldadı Poppy, elbisesini omuzlarının üzerinden geriye doğru çekerken. Doğruldu. Bu, insanın dürüst olması gereken türden bir konuşmaydı. “*İkimiz* de kurtulmalıyız.” Ya da *hiçbirimiz*, diye düşündü Poppy. Ama bunu dile getirmedi. Şu an değil.

“Bunun doğru olduğundan ve öyle olması gerektiğinden ben de eminim,” dedi Andrew, Poppy’nin güven duymayı istediğini bildiği bir ses tonuyla. “Ama seni gayri meşru bir çocukla arkamda bırakamam.”

Poppy yutkundu ve başını sallayarak bunu doğruladı, Andrew onun istediğini tam olarak yaptığı hâlde kendisini neden bu kadar boş hissettiğini anlayamıyordu. Andrew ondan çok daha fazla sağduyu göstermiş, kendisini dizginlemişti. Tahmin ettiği gibi, kendisi istemeden *önce* durmuştu. Üstelik Andrew bunu yapmasa bile eğer daha ileri gitmiş olsaydı Poppy’nin onu reddetmeyeceğini biliyordu.

Poppy bunu memnuniyetle karşılar ve sonuçlarına katlanırdı.

Poppy artık kalbinde patlayan gerçeği inkâr edemezdi. Onu seviyordu. Ve şu an onsuz sadece kendisinin kurtulmasının onun için yeterli olmadığını biliyordu ve güvende olacak olmasının şu ana dek en arzu ettiği şey olduğunu biliyor olsa da kalbinin mantık kabul etmeyen bir köşesi onun bir parçasını da yanına almasını söylüyordu ve Poppy şu an bunu çok istiyordu.

Eli karnına gitti.

“Benim hakkımda haklı olduğun ortaya çıktı,” dedi Andrew. Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ama sesi üzgün geliyordu. Hüzünlü ve alaycı.

Pişman.

“Ben bir centilmenim,” dedi. “Ve eğer benim adım seni koruyamayacaksa, eğer senin için bir uzlaşma sağlayamayacaksa, seni zor durumda bırakamam.”

Poppy James. Onun adı Poppy James olabilirdi.

Poppy’nin kulağına tuhaf geliyordu ama yine de çok hoştu.

Belki imkânsız değildi.

Ama pek olası da değildi.

“Poppy, beni dinle,” dedi Andrew, sesi canlı ve ani bir aciliyet kazanmıştı. “Sana bir adres vereceğim. Onu ezberlemelisin.”

Poppy başını salladı. Bunu yapabiliirdi.

“Sözünü ettiğim adres İngiliz elçisinin evi.”

“İngiliz...”

“Lütfen,” dedi Andrew elini kaldırarak. “Bırak da sözümü bitireyim. Adı Bay Walpole. Yalnız gitmeli ve ona seni benim gönderdiğimi söylemelisin.”

Poppy inanamayarak ona baktı. “Britanya elçisini tanıyor musun?”

Andrew sadece bir kez kısaca başını sallayıp bunu doğruladı.

Poppy’nin dudakları aralandı ve aralarındaki sessizlik gerginleşti. “Sen sadece bir gemi kaptanı değilsin, değil mi?”

Gözleri onunla buluştu. “Değilim, evet.”

Poppy’nin aklında ona sorulacak yüzlerce soru vardı. Ve binlerce teori. Şu an kızgın olup olmadığından, buna hakkı olup olmadığından emin değildi. Sonuçta neden ona gizli hayatından bahsetsindi ki? Gemiye bir mahkûm olarak gelmişti. Yakın zamana kadar Poppy’ye güvenmesi için bir nedeni olmaması normaldi, öyle olması gerekirdi.

Ama hâlâ rahatsızdı.

Bir iki dakika dilini tutarak, onun konuyu detaylandırmasını umarak bekledi. Ama Andrew yapmadı.

Sonunda konuştuğunda sözleri sertleşmişti. “Ona başka ne söylemeliyim?”

“Limana yanaştığımızdan beri olan her şeyi,” dedi. “Ona tavernada neler olduğunu tam olarak anlat. Bana, sana, Bay Farias ve Billy’ye. Herkese.”

Poppy başını sallayıp onayladı.

Andrew yataktan kalkıp gömleğini giydi. “Ayrıca ona gerçekte kim olduğunu da söylemelisin.”

“Ne? Hayır! Kimsenin kim olduğumu bilmesini istemiyorum...”

“Adının bir ağırlığı ve önemi var,” dedi Andrew hararetli bir şekilde. “Eğer onu kullanman gereken bir zaman varsa o da şimdidir.”

Poppy yataktan indi, o odada volta atarken bu kadar tembelle olmak tuhaf gelmişti.

“Bir leydi olmam yeterli olmayacak mı?”

“Muhtemelen. Ama Bridgerton adı meselenin aciliyetini artıracaktır.”

“Pekâlâ.” Poppy razı oldu. Bu onun için bir felaketle sonuçlanabilirdi ama eğer bu Andrew’ün kurtarılma şansına sahip olduğu anlamına geliyorsa İngiliz elçisine kim olduğunu söyleyecekti.

“Güzel,” dedi Andrew hızlı bir şekilde. “Şimdi dinle, söylemen gereken bir şey daha var.”

Ona beklentiyle baktı.

“Mavi gökyüzünü özlediğini söylemelisin.”

“Mavi gökyüzü mü?” Poppy kuşkuyla kaşlarını çatı. “Neden?”

Andrew’ün gözleri onunkilere kaydı. “Ona ne söyleyeceksin?”

“Bu bir çeşit şifre mi? Bir şifre olmalı.”

Andrew aralarındaki mesafeyi kapattı ve ellerini ağır bir şekilde Poppy’nin omuzlarına koyup onu kendisine bakmaya zorladı. “Ona ne söyleyeceksin?” diye tekrarladı.

“Dur! Tamam. Mavi gökyüzünü özlediğimi söyleyeceğim.”

Andrew yavaşça ve neredeyse rahatlamaya benzeyen bir ifadeyle başını sallayıp onu onayladı.

“Ama bu ne demek?” diye sordu Poppy.

Hiçbir şey söylemedi.

“Andrew, ne anlama geldiğini bilmediğim bir mesajı iletmemi bekleyemezsin.”

Andrew gömleğini pantolonunun içine sokarken, “Ben bunu hep yapıyorum.”

“Neyi?”

Andrew omzunun üzerinden ona bir bakış attı. “Dün İngiliz elçisine verdiğim evrak paketinde ne olduğunu bildiğimi mi sanıyorsun?”

Poppy’nin ağzı açık kaldı. “Sen de *bu...*”

“Bunu bileceğimi mi sanıyorsun?” Botlarını giymeye başlayınca Poppy sadece bakmakla yetindi. Nasıl olup da tüm bunlar *normalmiş* gibi davranabiliyordu?

“Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?” diye sordu Poppy.

“Yeterince sık.”

“Peki merak etmiyor musun?”

Kravatını bağıyordu, parmakları ustalıkla kumaşı büküp kıvrıyordu. Ama bu soru üzerine birden durdu. “Benim işim... Hayır, benim görevim... Belge ve mesaj taşımak. Portekiz’e gidişimizi neden erteleyemediğimi düşünüyorsun? Bu benimle ilgili değil. Hiçbir zaman benimle ilgili olmadı.”

Bir mesaj iletmesi gerekiyordu. Hükümet için çalışıyordu. Poppy’nin başı dönüyordu. Her şey anlam kazanmaya başlıyordu.

“Ben ülkeme bu şekilde hizmet ediyorum,” dedi. “Senin de yapman gereken şey bu.”

“Hiç tanımadığım bir adama mavi gökyüzünü özlediğimi söyleyerek krallığa bir şekilde hizmet ettiğimi mi söylüyorsun?”

Andrew doğrudan onun gözlerinin içine baktı. “Evet.”

“Ben...” Aşağıya baktı. Ellerini ovuşturuyordu. Farkına varmamıştı.

“Poppy?”

Poppy uzun bir nefes verdi. “İstediğini yapacağım. Ama seni uyarmalıyım. Onu götürebileceğimi sanmıyorum. Beni gemiye geri götürdüklerinde gözlerimin tekrar bağlanacağından eminim.”

“Buna gerek olmayacak. Serbest bırakıldığında, bizi tutan adamlardan sana bir tür mesaj verilecek. Bunu Bay Walpole’a vereceksin. O, oradan ne yapacağını bilir.”

“Peki sonra ne yapacağım?”

“Kendini güvende tutacaksın.”

Poppy çenesinin sert bir mengeneye kenetlendiğini hissetti. Yardımcı olabileceği zaman boş boş oturmak onun doğasında yoktu ama böyle bir durumda merak etmesi gerekiyordu... yardımcı *olabilir miydi*? Yoksa onun işini daha da zora mı sokacaktı?

“Aptalca bir şey yapma Poppy,” diye uyardı. “Tanrı yardımcın olsun...”

“Ben bir tüfekle ateş bile edemiyorum,” dedi Poppy sertçe. “Merak etme, elimde bir tüfek, seni kurtarmanın hayaliyle geri dönmeyeceğim.”

Andrew bunun üzerine biraz gülümsedi.

“Ne?”

“Sadece senin elinde tüfek hışımla hareket ettiğini hayal ettim. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.”

Poppy ona imalı bir bakış attı.

“Beni dinle,” diyerek elini tuttu, Andrew. “Endişeni sana kelimelerle ifade etmekten çok daha fazla takdir ediyorum. Ve sen olmadan –elçiyi görmeden– durumum çok daha umutsuz olurdu. Yine de fazlasını yapmamalısın.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Poppy. “Bu konuda tetikte olacağım.”

Andrew ona karşı çıkmadı. Öyle olacağını umuyordu.

“Poppy,” dedi, sesi telaşlıydı, “Ben...”

Merdivenlerden gelen ağır ayak sesleriyle ikisi de donup kaldılar. Onları kaçıranlar beklediklerinden daha erken dönmüş olmalıydı.

Andrew onun elini bıraktı ve bir adım geri çekildi. Sanki tüm kasları alarma geçmiş gibi tavrı değişti. Gözleri önce

kapıya, sonra da Poppy'ye kaydı, ardından odayı hızlıca taradıktan sonra, saatler önce tekmelediği masanın yanında duran küçük yarım botlarının üzerine atladı. Onları alıp ona verdi. "Bunları giy."

Poppy onun dediğini yaptı. Hızlıca.

Ayak sesleri yaklaştı ve ardından kilide sokulan anahtarın sesi duyuldu.

Poppy, Andrew'e döndü. Çok korkuyordu. Tüm bu zor süreç boyunca olduğundan daha fazla korkuyordu.

Kapı kolu uğursuz bir şekilde açılırken, "Buradan çıkacağım," diye Andrew yemin etti. "Ve seni bulacağım."

Şu andan itibaren Poppy'nin yapabileceği tek şey dua etmekti.

*

SONUÇTA her şey basitti. Korkunç ama basit. Haydutlar geri döndükten birkaç dakika sonra Poppy'nin gözleri bağlandı ve *Sonsuz*'a geri döndü. Yolculuk on beş dakikadan fazla sürmedi. Görünüşe göre önceki gün Andrew sözünü ettiği dolambaçlı rotalar konusunda haklıydı.

Gemiye ulaştığında hâlâ karanlıktı. Ama güverte Poppy'nin sabahın bu kadar erken saatlerinde beklediğinden daha fazla denizciyle doluydu. Ama bu sıradan bir sabah değildi. Kaptanları esir alınmıştı ve olabilecek her şeye karşı hazırlıklı olmaları gerekiyordu.

Gördüğü ilk kişi Green'di ve bu da bir şanstı çünkü Green, gemide gerçekten tanıdığı üç kişiden biriydi. O ve Brown, Andrew'ün verdiği adrese kadar ona eşlik etmekte ısrar ettiler. Billy'yi hızlıca kontrol ettikten sonra Poppy şehre geri döndü.

"Bizi izlediklerini mi sanıyorsun?" Brown gözlerini sokakın bir tarafından diğer tarafına dolaştırırken gür kaşları çatılmıştı. Güneş daha yeni doğmuştu, pembemsi ışık şehrin üzerine gizemli bir hava saçıyordu.

“Muhtemelen,” dedi Poppy. “Kaptan James onlara, parayı güvence altına almak için benim birisiyle görüşmem gerektiğini söyledi. Bu yüzden benim gemide kalmamı beklemiyorlar.”

“Bundan hoşlanmadım,” diye mırıldandı Brown.

Poppy de hoşlanmamıştı ama başka bir seçenek göremiyordu.

“Kaptanın ona yapmasını söylediği şey buydu,” dedi Green. “Eğer ona bunu yapmasını söylediyse bir nedeni olmalı.”

“Göreceğim beyefendinin yardım edebileceğini belirtti,” dedi Poppy.

Green, Brown’a tek kaşını kaldırarak baktı ve yüzünde açıkça şunu söyleyen bir ifade vardı: *Gördün mü?*

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Brown tekrar.

“Ben de *hoşlandığımı* söylemedim zaten,” dedi Green, “İyi de sen sanki...”

“Hiçbirimiz bundan hoşlanmayız,” diye çıkıştı Poppy. İkisi de ona baktı.

Poppy ellerini kalçalarına yerleştirdi. “Yanlış mıyım?”

“Eeee, hayır,” diye mırıldandı biri, diğeri de “Hayır, hayır, hiç de yanlış değil.” dedi.

“Komik bir rota mı izlemeliyiz?” diye Green sordu. “Böylece onları çember içine almak gibi falan mı?”

“Belki,” dedi Poppy. “Bilmiyorum. Muhtemelen mesajı hızlı şekilde iletmemiz de aynı derecede önemlidir.” Andrew’ü, hâlâ onu tutan adamları, hepsinin silahlı, bıçaklı olduğunu düşündü. “Hemen orada,” diye karar verdi. “Elimizden geldiğince çabuk.”

On beş dakika kadar sonra Poppy şehrin sessiz ve zarif bir bölgesinde, gri taşlı bir binanın önünde duruyordu. “İşte geldik,” dedi. Ama Brown ve Green’e içeride ona eşlik edemeyeceklerini zaten belirtmişti.

Yardımları için bir kez daha teşekkür ettikten sonra, “Hoşça kalın,” dedi. Derin bir nefes aldı. Artık bu işi yapabiliyordu.

“Eee, Bayan Poppy!” Brown arkasından seslendi.

Poppy merdivenlerin yarısında durdu ve döndü.

“İyi şanslar,” dedi. “Onu kurtarabilecek biri varsa o da sensin.”

Poppy beklenmedik bu iltifat karşısında şaşırarak gözlerini kırptırdı.

“Sen de çetin bir adamsın,” dedi. “Yani iyi anlamda.”

“Bay Farias bize Billy için ne yaptığını anlattı,” dedi Green. “Bu... eh... sen...”

Brown bıkkın bir şekilde homurdandı. “Teşekkür ederiz demek istiyor.”

Green başını sallayıp doğruladı. “Tanrı da sana mutlaka iyi davranacaktır. Çünkü yaptığın çok iyi bir şeydi.”

“Ve çuval için çok üzgünüz,” diye ekledi Brown. “Ve... şey için de...” Poppy’nin ağzını işaret etti.

“Ağzıma tıkadığımız şey için de. Bilirsin, alışkanlık işte...”

Poppy ona alaycı bir gülümsemeyle bakıp, “Beni bayıltmak, nefessiz bırakmak için yaptığınız mı?” diye karşılık verdi.

Green’in zaten kırmızı olan yanakları parlak kırmızıya dönerken, “Evet, öyle,” diye mırıldandı.

“Her neyse artık unuttum gitti,” dedi Poppy. Bu *tam olarak* doğru değildi ama sonrasında yaşananlar göz önüne alındığında pek de önemli görünmüyordu. “Haydi gidin şimdi,” diyerek onları uzaklaştırdı. “Kapıyı çaldığımda sokaklarda aylak aylak dolaştığınızı görmesinler.”

İsteksizce uzaklaştılar ve Poppy artık tamamen tek başındaydı. Kapı tokmağını pirinç levhanın üzerine indirdikten birkaç saniye sonra kapı açıldı ve hemen küçük ama konfor-

lu bir oturma odasına götürüldü. Birkaç dakika sonra içeri bir beyefendi girdi.

Poppy hemen ayağa kalktı. “Bay Walpole?”

Adam ona biraz mesafeli bir tavırla baktı. “Benim.”

“Benim adım Poppy Bridgerton. Beni buraya Kaptan Andrew James gönderdi ve sizi görmemi istedi.”

Bay Walpole her iki ismin de söylenmesine tepki vermedi... Ne onun adını ne de Andrew’ün adını... Aslında bir bardak brendi doldurmak için büfeye doğru yürürken neredeyse sıkılmış görünüyordu.

Poppy saatin erken olduğundan bahsetmedi. Kahvaltıdan önce brendi içmesi gerektiğini düşünüyorsa kim tartışacaktı?

Boş bir ona doğru uzattı.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi sabırsızca. “Gerçekten çok önemli...”

“Demek Kaptan James’le konuştunuz,” dedi, sesi hoş ve yumuşaktı.

“Evet,” dedi Poppy. “Yardımaınıza ihtiyacı var.”

Ve Poppy ona her şeyi anlattı. Davranışında bu kadar açık sözlülüğü teşvik eden hiçbir şey yoktu ama Andrew ona güvenmesini söylemişti.

Ve Andrew’e güveniyordu.

Hikâyenin sonunda haydutların kendisine verdiği notu Bay Walpole’a uzattı. “Portekizce yazılmış,” dedi Poppy.

Bay Walpole’un kaşları kalktı. “Zarfı siz mi açtınız?”

“Kimse bana açmamamı söylemedi,” diye mırıldandı Poppy, Bay Walpole’un kınayan bakışları üzerine bunu söyleme gereği duymuştu. “Mühürlenmiş gibi değildi.”

Bay Walpole’un ağzı gerildi ama konu hakkında daha fazla konuşmadı. Poppy, o mektubu okurken gözlerinin altı kez soldan sağa hareket edişini izledi.

“Ona yardım edebilecek misiniz?” diye sordu Poppy.

Walpole notu tekrar ve eskisinden çok daha keskin bir şekilde katladı.

“Bay Walpole?” Poppy buna daha ne kadar tahammül edebileceğinden emin değildi. Adam onu umursamıyordu bile. Sonra Andrew’ün ona acilen söylemesini istediği talimatı hatırladı.

Bunun üzerine Poppy hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve “Bana gökyüzünü özlediğimi söylemem söylendi.”

Elçinin kafası birden yukarıya kalktı. “Bunu sana o mu söyledi?”

Poppy başıyla bunu doğruladı.

“*Tam olarak* bunu mu söyledi?”

“Evet. Kendisi bana bunu tekrar ettirdi.”

Bay Walpole alçak sesle küfretti. Poppy şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Öyle bir tipe hiç benzemiyordu. Sonra aklına bir fikir gelmiş gibi başını kaldırıp baktı. “Adınızın Bridgerton olduğunu söylemişsiniz?”

“Beni dinlemediniz mi?”

“Yani Vikontla akrabalığınız mı var?”

“Kendisi amcam olur.”

Bay Walpole bir kez daha küfretti, bu sefer onu susturmaya çalışmadı bile. Poppy, kendi kendine mırıldanırken, görünüşe göre kafasındaki bir sorunu çözmeye çalıştığı belli olan elçiyi ihtiyatla izledi.

Sonunda, tam bir şey söyleyecekken adam kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve “Martin!” diye bağırdı.

Uşak hemen belirdi.

“Bayan Bridgerton’a sarı yatak odasına kadar eşlik et. Kapıyı kilitle. Hiçbir durumda dışarı çıkmamalıdır.”

“Ne?” Poppy İngiliz elçisinin ne yapmaya çalıştığından emin değildi ama sorun kendisi değildi.

Bay Walpole kapıdan çıkmadan önce ona kısa bir bakış attı. “Bu sizin iyiliğiniz için Bayan Bridgerton.”

“Hayır! Bana... Bunu yapamazsınız!” uşak kolunu tuttuğunda Poppy hırladı.

Adam içini çekti. “Sizi gerçekten incitmek istemiyorum küçük hanım.”

Poppy ona saldırgan bir bakış attı. “Ne yani incitecek misiniz?”

“Eğer mecbur kalırsam.”

Poppy yenilgiyle gözlerini kapattı. Bitkin düşmüştü. Onunla savaştıracak enerjisi yoktu ve dövüşmüş olsa bile adam ondan en az kırk kilo daha ağırdı.

“Güzel bir oda hanımefendi,” dedi uşak. “Orada rahat edeceksiniz.”

“Bütün hapishanelerim çok rahat zaten,” diye mırıldandı Poppy.

Ama yine de sonuçta hepsi hapishaneydi.

BÖLÜM 22

Birkaç hafta sonra Poppy, bir ayda bu kadar çok şeyin değişmesinin tuhaf olduğunu düşündü.

Ama yine de henüz hiçbir şey değişmemişti.

Aslında değişmişti. O, artık Londra'daki partilere katılan ve Dorset kıyısındaki mağaraları keşfeden kız değildi. Bir daha asla o kız olamayacaktı.

Ama dünyanın geri kalanı için her zamanki gibiydi. Önemli bir vikont ve vikontesin yeğeni Bayan Poppy Bridgerton'dı. İyi yetiştirilmiş genç bir hanımefendiydi, ama bu soyadı evlilik için ona büyük bir başarı sağlayamıyordu (sonuçta bu unvanı taşıyan kişi amcasıydı, babası değil, ayrıca hiçbir zaman büyük bir çeyizi de olmamıştı) ama yine de böyle bir evliliği bir şans olarak görüp başarı damgasını vurmak isteyen her genç adam için iyi bir fırsattı.

Kimse onun Portekiz'e gittiğini bilmiyordu.

Kimse onun korsanlar tarafından kaçırıldığını bilmiyordu.

Veya Portekizli bir haydut çetesi tarafından.

Veya Britanya'nın Portekiz elçisi tarafından.

Mimar olması gereken cesur ve atılgan bir deniz kaptanıy-

la tanıştığını ya da muhtemelen onun hayatını kurtardığını, onun da kendi hayatını feda edebileceğini kimse bilmiyordu.

Lanet İngiliz hükümetinden Bay Walpole, İngiltere'ye döndüğünde çenesini tutması gerektiğini açıkça belirtmiş ve düşüncesizce sorduğu soruların Kaptan James'i kurtarma çabalarını engelleyebileceğini söylemişti. Poppy, Kaptan James'in Portekiz'de olduğu ve kendisinin de İngiltere'de olacağı göz önüne alındığında bunun nasıl mümkün olabileceğini sormuştu.

Bay Walpole onun merakının övülecek bir şey olmadığını söylemişti. Aslında ona şöyle demişti: "Merakın övünülecek bir alışkanlık değil, onda övgüye değer bir şey bulamadım."

Poppy buna şöyle yanıt vermişti: "Bu ne *demek* geliyor?"

"Sadece çeneni kapalı tut," diye emretmişti ona. "Yüzlerce hayat buna bağlı."

Poppy bunun abartı olduğundan, hatta muhtemelen düpedüz yalan olduğundan şüpheleniyordu. Yine de risk almak istemedi.

Çünkü *Andrew*'ün hayatı buna bağlı olabilirdi.

Poppy, Bay Walpole'un kapısını çaldığında, *Andrew*'ün kaderini öğrenmeden önce Portekiz'den gönderileceğini hiç düşünmemişti. Ancak elçi onu İngiltere'ye geri göndermek için hiç vakit kaybetmemişti. Ertesi gün onu bir gemiye bindirmişti. Beş gün sonra içinde onu Lord ve Leydi Bridgerton'ın Kent'teki evine götürecek bir fayton kiralamaya yetecek kadar para bulunan bir çantayla Chatham'daki Kraliyet Tersanesi'ne götürmüştü. Poppy eve kadar gidebileceğini sanıyordu ama *Aubrey Malikânesi*'ne olan yolculuğu yalnızca iki saat sürmüştü ve Poppy'nin Somerset yolu üzerindeki bir handa tek başına geceyi geçirecek donanımı kesinlikle yoktu.

Aslında Lizbon'a giden bir gemide tek kadın olarak altı gün geçirmişken *bu* konuda endişelenmesi komik olmalıydı.

Ve dahası Kaptan James'le baş başa bir gece.

Andrew. Poppy'nin Andrew'ü.

Tabii eğer hâlâ hayattaysa.

Poppy'nin iki haftalık yokluğuyla ilgili tüm detayları –daha doğrusu eksik detayları– halletmesi için birkaç gün ve birkaç yalan yeterli olmamıştı, çünkü kuzenleri onun Elizabeth ile birlikte olduğunu, Elizabeth ise kuzenleriyle birlikte olduğunu sanıyordu ve ebeveynlerine de Alexandra Teyze'den bir davet alıp kabul ettiğini, bu yüzden belirsiz bir süre için Kent'te olacağını bildiren, her bakımdan belirsiz bir mektup göndermişti.

Ama onlardan hiçbiri bundan şüphe etmiyor, hiçbir şey sormuyorlardı. En azından henüz sormuyorlardı.

Kuzenleri son derece ince davranmışlardı ama sonunda merakları galip gelecekti. Sonuçta Poppy gelmişti...

Beklenmedik bir şekilde.

Elinde valizi olmadan.

Ve buruşuk, üzerine uymayan bir elbiseyle.

Her şey göz önünde bulundurulduğunda Poppy, bu kadar iyi uyum sağladığı için minnettar olması gerektiğini düşündü. Bay Walpole'a ulaştığında mavi elbisesi onarılamayacak durumdaydı, onun yerine hazır bir şeyler satın almak için bir hizmetçinin alışverişe gönderilmesi gerekiyordu. Çünkü Poppy'nin kendi başına seçebileceği bir şey değildi ama temizdi, bu da Poppy'nin o anda kendisi için söyleyebileceği en güzel şeydi.

“Ah, işte buradasın!”

Poppy başını kaldırıp baktığında bahçenin uzak tarafında kuzeni Georgiana'yı gördü. Georgie, Poppy'den yalnızca bir yaş küçüktü ama sezonu Londra'da geçirmekten kaçınmayı başarmıştı. Yengesi Alexandra bunun Georgie'nin hassas sağlığından kaynaklandığını söylemişti ama Poppy solgun teni dışında onda özellikle bir hastalık belirtisi görmemişti.

Mesela Georgie şu anda çimlerin üzerinde şiddetli bir hızla yürüyordu ve yaklaşırken yüzü gülüyordu. Poppy içini çekti. Şu anda istediği son şey, bu kadar neşeli biriyle oturup sohbet etmekti.

Ya da herhangi bir konuşma...

“Ne zamandır buradasın?” diye sordu Georgie, Poppy’nin yanına oturduğunda.

Poppy omuz silkti. “Çok değil. Belki yirmi dakika. Belki biraz daha fazla.”

“Bu akşam Crake Malikânesi’nde akşam yemeğine davet edildik.”

Poppy dalgın dalgın başını salladı. Crake Malikânesi, Manston Kontu’nun eviydi. Buradan sadece bir mil kadar uzaktaydı. Kuzeni –Georgie’nin ablası Billie– orada yaşıyordu. Kontun varisiyle evlenmişti.

“Leydi Manston Londra gezisinden döndü,” diye açıkladı Georgie. “Ve Nicholas’ı da getirdi.”

Poppy dinlediğini göstermek için başını salladı. Nicholas, Rokesby’nin en küçük oğluydu. Poppy onunla hiç tanıştığını sanmıyordu. Aslında Billie’nin kocası George dışında Rokesby’lerin oğullarından hiçbiriyle tanışmamıştı. Dört kişi olduklarını sanıyordu. Ya da belki beş.

Billie’yi görmek güzel olsa bile yemeğe çıkmak istemiyordu. Odasında bir tepside akşam yemeği yemek kulağa çok daha kolay ve rahat geliyordu. Ayrıca...

“Giyecek hiçbir şeyim yok,” dedi Georgie’ye.

Georgie’nin mavi gözleri kısıldı. Poppy geldiğinde elinde valizinin olmadığını açıklamak için ilgi çekici bir hikâyeye uydurmuştu (tabii eğer öncelikle kendisini buna inandırabilirse). Ancak Georgie’nin tüm hikâyeyi *oldukça* şüpheli bulduğuna dair içinde bir his vardı.

Georgiana Bridgerton, ailesinin düşündüğünden çok daha kurnazdı. Poppy onun odasında oturup sırf içindeki

açıkları bulmak için ok atar gibi Poppy’i soru bombardımına tuttuğunu kolaylıkla hayal edebiliyordu.

Georgie kötü niyetli değildi. Sadece çok meraklıydı.

Poppy’nin çok iyi bildiği bir hastalık.

“Valizinin şimdiye kadar gelmiş olması gerektiğini düşünmüyor musun?” diye sordu.

“Düşünüyorum,” dedi Poppy gözleri kocaman açılmış bir ciddiyetle. “Aslında ben de gelmemesine şaşırdım.”

“Belki de diğer kadının valizini almalıydın.”

“Bu hiç adil görünmüyor. Onun benim valizimi bilerek aldığını sanmıyorum. Zaten...” Poppy hafif bir sırıtışla öne eğildi. “Giyim zevki berbattı.”

Georgie ona şüpheyle baktı.

“Böylesi daha iyi,” dedi Poppy neşeyle. “Fayton kiralama şirketi kadını bulup valizi değiş tokuş yoluyla ondan alacaklarını söyledi.”

Fayton kiralama şirketinin, birisinin valizini aldığını fark etmediği için ona bunun kendi hatası olduğunu söyleyecek kadar geniş davranıp davranmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak şu an Poppy’nin bunun kendi hatası olmadığına dair fayton kiralama şirketini ikna etmesi gerekmiyordu, yalnızca kuzenlerini ikna etse yeterdi.

“Aynı boyda olduğumuz için şanslıyım,” dedi Georgie’ye. Aslında Poppy bir santim daha uzundu ama bir araya gelmedikleri sürece Georgie elbisesinin eteklerine dantel eklemeden idare edebilirdi.

“Senin için sakıncası yok, değil mi?” diye sordu Poppy.

“Elbette hayır. Sadece bunun tuhaf bir durum olduğunu düşünüyorum.”

“Ah, öyle. Kesinlikle öyle.”

Georgie’nin yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. “Kendini biraz... Ortada, yersiz yurtsuz kalmış hissetmiyor musun?”

“Yersiz yurtsuz mu?” Muhtemelen masum bir soruydu ama Poppy hikâyelerini sıradan tutmaya çalışmaktan o kadar yorulmuştu ki... Ve en azından Poppy’ye felsefe yapmak Georgie’ye göre değildi.

“Bilmiyorum,” dedi Georgie. “Bir insan eşyalarından ibaret olmamalı, ama yine de birinin eşyalarından ayrı kalmasının kafasını karıştıracaklarını düşünmekten kendimi alamıyorum.”

“Evet,” dedi Poppy yavaşça. “Doğru.” Ama yine de şu an sırtındaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyinin olmadığı *Sonsuz*’a geri dönmek için neler vermezdi.

Ve Andrew’e. Poppy bu kısa sürede ona da sahip olmuştu.

“Poppy?” Georgie biraz telaşla sordu. “Sen ağlıyor musun?”

“Elbette hayır,” diye burnunu çekti Poppy.

“Yani eğer ağlıyorsan da sorun değil.”

“Biliyorum.” Poppy yanağında nem olmayan bir şeyi silmek için döndü. “Ama bunun bir önemi yok çünkü değilim.”

“Hımm...” Georgie ağlayan bir kadınla karşılaştığında ne yapacağını bilemezdi. Tek kız kardeşi, bir zamanlar *atars binen*, Tanrı aşkına, boyun eğmez, inatçı Billie Rokesby’ydi. Poppy, Billie’nin hayatında bir gün bile ağlamadığından çok emindi.

Poppy’ye gelince, ne zaman gözyaşı dökceğinden emin değildi. *Sonsuz*’a götürüldüğünde ağlamadığı için kendisiyle çok gurur duymuştu. İlk başta bunun sadece çok kızgın olmasından kaynaklandığını düşündü... Öfkesi diğer her şeyi yok etmişti. Bunun nedeni daha çok Andrew’ün önünde böyle bir zayıflık gösterisi yapmayı reddetmesiydi.

Parmağını sallamış ve ağlak bir kadın olmadığı için şansına minnettar olması gerektiğini söylemişti. Şimdi buna neredeyse gülüyordu. Çünkü tek istediği ağlamaktı.

Ve yine de bir şekilde zerre gözyaşı dökemiyordu.

Sanki içindeki her şey dışarı çıkarılmış ve çok uzaklarda bir yere bırakılmış gibi hissetti. Belki Portekiz, belki Atlantik... Eve dönüş yolculuğunda denize atılmıştı. Tek bildiği şu an burada, İngiltere’de olduğuydu, uyuşmuştu, hiçbir şey hissetmiyordu.

“Boşluk,” diye fısıldadı.

Georgie ona döndü. “Bir şey mi dedin?”

“Yok,” dedi Poppy, çünkü bunu nasıl açıklayabilirdi? Georgie’ye ne hissettiğini anlatsaydı *nedenini* de söylemesi gerekirdi.

Georgie ona inanmamıştı, *bunu* görmek yeterince kolaydı. Ama baskı yapmadı ve bunun yerine, “Pekâlâ, eğer ağlamaya karar verirsen, ihtiyacın olan her şeyi yapmaktan memnuniyet duyarım,” dedi.

Poppy, kuzeninin bu garip teselli girişimi karşısında gülmüseddi. Uzanıp Georgie’nin elini sıktı. “Teşekkür ederim.”

Georgie başını sallayıp teşekkürü kabul etti. Poppy’nin en azından şimdilik bu konu hakkında konuşmak istemediğini fark etmişti. Güneş çoğunlukla bulutlarla örtülmüş olmasına rağmen yine de gözlerini elleriyle gölgeleyip gökyüzüne baktı. “Bence içeri girmelisin. Sanırım yağmur yağacak.”

“Temiz havayı seviyorum,” dedi Poppy. İngiltere’ye dönerken de kamarasında mahsur kalmıştı. Bay Walpole ona İngilizce konuşan bir refakatçi bulmak için çok uğraşmış, sonunda ona elbise bulan Portekizli hizmetçiyle birlikte seyahat etmişti. Hizmetçi kadın tek başına Lizbon’a geri dönmeyeceği için kadının kız kardeşi de vardı yanında.

Ne olursa olsun, her iki kadın da kamaralarının dışına adım atmayı reddetti. Bu da Poppy’nin hapsedildiği anlamına geliyordu. Bay Walpole, güvenliği ve erdemi konusunda kaptana güvenilebileceği konusunda ona güvence vermişti, ancak tüm olanlardan sonra o bunu riske atmak istememişti.

Yemekler de *Sonsuz*'daki kadar iyi değildi.

Ve Andrew'e ne olduğunu bilmiyordu. Bay Walpole ondan haber alamayacağını söylemişti. "İngiltere'ye dönüş yolunda olacaksınız Bayan Bridgerton. Sanırım bir süre daha ondan haber alamayacaksınız," demişti.

Belki de hiç. Bir tek bunu cümleye dahil etmemiştir ama sözleri ağır bir şekilde havada asılı kalmıştı.

"Ama hiç değilse," diye ısrar etmişti Poppy, "İç huzurum için. Haber gönderir misiniz? James çok yaygın bir soyadıdır. Benim tek başıma onu arayıp bulmam imkânsız..."

Poppy onun küçümseyen bakışları karşısında duraksamıştı.

"Bayan Bridgerton. Onun soyadının gerçekten James olduğundan emin misiniz?" Ve adam Poppy'nin boş bakışları karşısında devam etti: "Bu, kralınıza hizmettir. Size bu konuda tek kelime etmemeniz söylendi. Var olmayan bir adamı aramaya gitmeniz, eminim ki bu haftalarca istenmeyen dikkatleri üzerine çekmenize ve kütüğünüzün sorgulanmasına neden olacaktır."

Aşağılamalar devam ettikçe Poppy'nin içi şişiyordu ama adam bir sonraki cümlesini söylediğinde, ona karşılık verme enerjisinin tamamı silinip gitti.

"Kaptan James'i bir daha görmemiz pek olası değil."

"Ama..."

Bay Walpole onu tek bir hareketle susturdu. "Onu kurtarsak da kurtarmasak da sizi aramaya çıkmaması ulusal güvenlik açısından yararınıza olacaktır. Bu konuda sizin emirleri uygulamakta beceriksiz olmanızın da artık bir önemi yok Bayan Bridgerton."

Poppy buna inanmamıştı. Hayır, buna *inanmak* istememiştir. Andrew kaçacağını söylemişti. Ve onu bulacağını söylemişti.

Ama onu bulmak o kadar da zor değildi. Yani ya ölmüş-

tü ki bunun düşüncesine bile dayanamıyordu... Ya da Bay Walpole'un söylediği her şey doğrudu ve onu bir daha asla göremeyecekti.

Emirlere uydu. Onun bazı şeyleri bilerek yaptığını biliyordu... Mağarayı temizleyip Charmouth'ta bırakmak yerine onu Portekiz'e götürmesinin nedeni buydu. Taşıdığı mesajları bu yüzden okumuyordu.

Bu yüzden şu an istese bile onun yanına gelemezdi.

Ve Poppy'nin onunla ilgili neden kime bu kadar kızdığı hakkında hiçbir fikri yoktu... Doğru şeyin bu olduğunu bilmesine rağmen onu gönderdiği için Andrew'e mı, Andrew'ü bir daha asla göremeyeceğini açıkça belirttiği için Bay Walpole'e mi yoksa kendisine mi... Bilmiyordu.

Çünkü şu an kendisini çok çaresiz hissediyordu.

“Dün gece dışarıda mıydın?” diye sordu Georgie.

Poppy dalgın bir hâlde kuzenine dönüp baktı. “Sadece yıldızlara bakıyorum.”

“Penceremden birini gördüğümü sandım. Senin astronomi öğrencisi olduğunu fark etmemiştim.”

“Değilim. Sadece yıldızlara bakmayı seviyorum.” Ancak denizdeki kadar parlak değillerdi. Ya da belki de kişi bir geminin güvertesinde yüzü göğe dönük durduğunda gökyüzü daha fazla güç taşıyor ve sallanıyormuş gibi görünüyordu.

Andrew'ün elleri kalçalarında idi. Vücudunun sıcaklığını, gücünü hissetmişti.

Ama anlamamıştı.

Çok fazla şey vardı. Anlayamadığı o kadar çok şey vardı ki.

Ve şimdi... Gerçekten gülünçtü. İşte buradaydı, sanki deneyimli bir leydiymiş gibi genç, masum hâlinden yakınıyordu. Hâlâ hiçbir şey bilmiyordu. Hemen hemen hiçbir şey.

“Şey, ben içeri gireceğim,” dedi Georgie ayağa kalkarken. “Akşam yemeğinde giyinmek için vakit varken. Geliyor musun?”

Poppy hayır demeye hazırlandı, akşam yemeği için daha birkaç saat vardı ve o görünüşünü değiştirmeye pek fazla ihtiyaç duymuyordu. Ama Georgie haklıydı, sanki çok yakında yağmur yağacak gibi görünüyordu. Ve Poppy kendisini tıpkı o zaman hissettiği gibi umutsuz ve uyuşmuş hissediyordu, bu yüzden sağanak yağmura yakalanıp bu uyuşuk duygu hâinden kurtulmak istemiyordu.

“Geliyorum,” dedi Poppy.

“Harika!” Georgie kolunu Poppy’in koluna geçirdi ve birlikte evden içeri girdiler.

Poppy, akrabalarıyla akşam yemeği yemenin iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Gitmek *istemiyordu* ama son zamanlarda istediği şeyler onu daha iyi hissettirmiyordu. Üstüne başına çekidüzen vermeli, mutlu, neşeli, her zamanki Poppy gibi davranmalıydı. Belki yeterince çabalasaydı buna inanmaya bile başlardı.

Poppy taraçanın yanından geçerlerken Georgie’ye dönüp sordu:

“Akşam yemeğine kim gelecek demiştin?”

ANDREW TÜKENMİŞTİ.

Robert Walpole’un onu tepedeki evden çıkarması neredeyse iki hafta sürmüştü. Bu süre zarfında çoğunlukla görmezden gelinmişti ve doğru dürüst uyuyamadığı gibi yeterince yemek de getirmemişlerdi.

Tam olarak gücünü geri kazanmasının ne kadar süreceğini bilmiyordu ancak iyileşmeyi beklemesi gerekecekti.

Poppy’yi bulması gerekiyordu.

Planı Kent’teki evlerine uğramadan doğrudan Dorset’e gitmekti ve Poppy’nin de Elizabeth Armitage’in evine döndüğünü varsayıyordu. Eğer Poppy eve gitmişse, onun için oradan Somerset’e kolay bir yolculuk olacaktı.

Ama *Sonsuz*'un onsuz İngiltere'ye geri dönmesi emredilmişti ve Lizbon'daki hiç kimse Dorset'e gemi yolculuğu yapmayacaktı. Bu durumda en hızlı yolculuk, at sürerek gerçekleştirilebilirdi ve en mantıklısı önce Crake House'a yeterince yakın olan Margate gitmekti, orada durmamak aptalca olurdu. Böylece Poppy'ye çok daha hızlı ulaşabilirdi.

Ve onu bulmayı çok istiyordu, bulacağından da emindi. Yıkanıp üstünü değiştirince zaten sahip olduğu çekiciliği ikiye katlandı.

Yolculuğu sırasında Crake'e yaklaşıırken sağanak yağmur yağmaya başlamıştı, bu yüzden ön kapıdan içeri girdiğinde sıırılsıklam olmuştu. Kimin evde olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Annesi yaza kadar Londra'da kalmazdı ama sonrasında kırsaldaki arkadaşlarını ziyaret ettiği bilinirdi. Büyük erkek kardeşleri muhtemelen evdeydi... George, Billie ve üç çocuğu ile Crake'de yaşıyordu. Yani şu an Edward ve ailesinden sadece birkaç mil uzaktaydı.

İçeri girdiğinde girişte kimse yoktu, bu yüzden ıslak şapkasını bir masaya koydu ve bir an durup etrafına baktı. Bu kadar çalkantılı birkaç haftadan sonra burada, evinde olmak neredeyse gerçeküstü görünüyordu. Son olayda ölümle burun buruna geldiği birkaç an yaşamıştı ve bu o kadar sınırlarını bozmuştu ki kurtarılmasından sonra bile hayatın lükslerinden hiçbirinin tadını çıkaramamıştı. Haydutların siyasi bir amaçla eyleme geçmek üzere hareket etmedikleri ortaya çıkmıştı. Ama Robert Walpole yine de Andrew'e Lizbon'dan ayrılincaya kadar sessiz kalmasını tavsiye etmişti, çünkü onlar muhtemelen oldukça tehlikeli ve çok güçlü, büyük bir suç örgütünün parçası olabilirlerdi.

Ve asla geri dönmeyin, demişti. Walpole bu konuda çok açıktı. Kaptan Andrew James kraliyet için önemli bir kurye olabilirdi ama artık İber Yarımadası bu tür görevlerde çalışanlara yardım edip onları koruma konusunda güvensiz bir yerdi

Eve gitme zamanı gelmişti. Hatta... Evden artık ayrılmanın da zamanı gelmişti.

“Andrew!”

Güldü. Bu sesi nerede duysa tanırdı.

“Billie,” dedi sıcak kucaklaşmayla. Bu sırada kadıncağının üstünü ıslatacak olmasını umursamadı. “Nasılsın?”

“Nasıl mıyım? Asıl *sen* nasılsın? Aylardır yüzünü görmeye hasret kaldık.” Billie ona uyarıcı bir bakış attı. “Annen bundan dolayı çok tedirgin ve mutsuz.”

Andrew birden korktu.

“*Korkmalısın,*” dedi Billie.

“Beklenmedik gelişimin sevincinin onun öfkesini yumuşatmaya yetmeyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Belki bir saat işe yarayabilir. Ama sonrasında neden ona yazmadığını hatırlayacaktır.”

“Bu suçumu hafifletici koşullar altındaydım.”

“İkna etmen gereken ben değilim,” dedi Billie başını iki yana sallayarak. “Umarım yakın zamanda yine gitmeyi planlamıyorsundur.”

“Bu gece *gideceğim* ...”

“Ne?”

“Buna çoktan karar vermiştim,” dedi Andrew. “Ama sabaha kadar bekleyeceğim. Yağmurda at sürmeyi sevmiyorum.”

“Bir şey tavsiye etmemi ister misin?”

“Bu tavsiyeyi vermeni engelleyebilmemin bir yolu var mı?”

“Tabii ki yok.”

“O zaman...”

Billy onun konuyu alaya almasıyla gözlerini devirdi. “Annene bu akşam gitmeyi düşündüğünü sakın söyleme. Mümkünse sabah gideceğinden de bahsetmemeye çalış.”

“Biliyorsun, bu onun sorduğu üçüncü soru olacak.”

“‘Nasılsın?’ ve ‘Neden yazmadın?’ diye sorduktan sonra.”

Andrew başını sallayıp bunu doğruladı.

Billie omzunu silkti. “O hâlde sana bol şans.”

“Çok zalim bir kadınsın, Billie Rokesby.”

“Zaten akşam yemeğinden önce asla kaçamazsın. Nicholas Londra’dan geldi. Herkes akşam yemeğine geliyor.”

Bu *herkes* kesinlikle Bridgerton’lardan oluşuyordu. Andrew gecikmesinin tam bir kayıp olmadığını düşündü. Ama böylece belki Poppy hakkında biraz bilgi alabilirdi. Örneğin onun bulunduğu yeri öğrenebilirdi.

Ya da bir skandalın tuzağına düşüyse...

Onun hakkında konuşmalarını sağlamanın en iyi yolunu bulması gerekecekti. Bildiği kadarıyla herkes onun Poppy’nin varlığından bile haberi olmadığını sanıyordu.

“Her şey yolunda mı Andrew?”

Billie’nin sorusu karşısında irkilerek gözlerini kırptırdı. Elini onun koluna koymuştu ve merak dolu bir ifadeyle onu izliyordu. Ya da belki de endişe ile

“Elbette,” dedi. “Neden sordun?”

“Bilmiyorum. Sadece farklı görünüyorsun, hepsi bu.”

“Daha zayıf,” diye onayladı Andrew.

Billie ikna olmuş gibi görünmüyordu ama onu daha fazla zorlamadı. “Eh,” dedi hızlı bir şekilde, “Annen papaz evinde. Birkaç günlüğüne Londra’daydı ama dün döndü.”

“Nicholas evde mi?” diye sordu Andrew. Küçük kardeşini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

“Şu anda değil, hayır. O ve George babanla gezmeye gittiler. Ama yakında dönerler. Akşam yemeği yedide, o yüzden gelmeleri çok uzun sürmez.”

“Akşam yemeğinden önce yıkanıp temizlenmeliyim,” dedi Andrew.

“Sen odana çık,” dedi Billie. “Ben banyoyu hazırlarım.”

“Bunun kulağa ne kadar muhteşem geldiğini yeterince ifade edebileceğimden emin değilim.”

“Haydi, git,” dedi Billie gülümseyerek. “Akşam yemeğinde görüşürüz.”

İyi bir yemek, iyi bir uyku, diye düşündü Andrew üst kata çıkarken. Sabah güzel bir kadını bulmak için yola çıkmadan önce tam da ihtiyacı olan şeydi bu.

Onun güzel kadını.

Poppy’sini.

“TATLİM, akşam yemeği için kendini yeterince iyi hissettiğinden emin misin?”

Poppy, ona seslenen Leydi Bridgerton’a doğru döndü. Faytondaki loş ışık, yaşlı kadının onun gülümsemesinin ne kadar solgun olduğunu görmesini engellemeye yetmemişti. “İyiym leydim,” dedi. “Sadece yorgunum.”

“Ama bu yorgunluğun nedenini anlayamıyorum. Son zamanlarda büyük çaba gerektiren hiçbir şey yapmadık, değil mi?”

“Poppy bugün yürüyüşe çıktı,” dedi Georgie. “Gerçekten uzun bir yol.”

Poppy kuzenine şaşkınlıkla baktı. Georgie, Poppy’nin o gün uzun bir yürüyüşe çıkmadığını gayet iyi biliyordu. Bahçenin ucuna zar zor ulaşmıştı.

“Doğrusu bunu hiç fark etmemiştim,” dedi Leydi Bridgerton. “Umarım yağmura yakalanmamışsındır.”

“Hayır, yakalanmadım, şanslıydım,” dedi Poppy. O ve Georgie’nin Aubrey Malikânesi’ne dönmesinden yaklaşık bir saat sonra sağanak yağmur başlamıştı. İlk başta sadece atıştırıyordu ama sonra giderek şiddetini artırmıştı. Arabaya çarpan damlaların sesi neredeyse sohbet edemeyecekleri kadar fazla gürültü yapmaya başlamıştı.

“Helen’in uşakları şemsiyelerle bekleyecek,” diyerek Leydi Bridgerton herkesin içini rahatlattı. “Böylece faytondan inip eve gidene kadar pek ıslanmayacağız.”

“Edmund ve Violet de orada olacak mı?” diye sordu Georgie.

“Emin değilim,” diye yanıtladı annesi. “Violet artık loğusalık döneminin sonuna yaklaşıyor. Sanırım bu onun kendisini nasıl hissettiğine bağlı.”

“İyi olduğundan eminim,” dedi Georgie. “O hamileliği seviyor.”

“Bir isim düşündüler mi?” diye Poppy sordu. Kuzeni Edmund oldukça genç yaşta evlenmişti... Düğününde henüz on dokuz yaşındaydı. Ancak o ve karısı her açıdan son derece mutluydu ve şu anda ikinci çocuklarını bekliyorlardı. Aubrey Malikânesi’nin yakınında, Edmund’un anne ve babasının düğün hediyesi olarak onlara verdiği büyüleyici bir malikânede yaşıyorlardı.

“Erkek olursa Benedict,” dedi Leydi Bridgerton. “Kız olursa Beatrice.”

“Ne kadar da Shakespearevari,” diye mırıldandı Poppy. Benedick ve Beatrice Shakespeare’in *Boşuna Patırtı* oyununda başroldeki sevgililerdi. Andrew’le Shakespeare’in eserleri hakkında tartışırken Poppy, oyundaki Balthasar’ın şarkısından bir alıntı seslendirmişti.

Bu kadar eğlenceli olması çok saçmaydı.

“Benedict,” dedi Georgie. “Benedick değil.”

“Artık Oflamayın,” diye şarkıyı mırıldandı Poppy. “Artık Oflamayın.”

Georgie ona yan gözle baktı. “Şarkıda söylendiği gibi gerçekten erkekler aldatıcı mıdır?”

Köşeden, “Bütün erkekler değil,” diye bir homurtu geldi.

Poppy şaşkınlıkla irkildi. Lord Bridgerton’ın orada olduğunu unutmuştu.

Leydi Bridgerton kocasının dizine hafifçe vurarak, “Uyuduğunu sanıyordum,” dedi.

“Uyuyordum,” dedi homurtu sesiyle. “Ama uyumak için sessizlik gerekir.”

“Çok mu gürültü yaptık amca?” diye sordu Poppy. “Seni uyandırdığımız için özür dileriz.”

“Sadece yağmur yüzünden,” dedi, özür dilemesine gerek yoktu. “Eklemlerimi ağrıtıyor. Az önce mırıldandığın şarkı Shakespeare’in eserinden miydi?”

“*Boşuna Patırtı* adlı eserinden,” dedi Poppy.

“Çok güzel...” Amcası elini havada döndürerek onu söylemeye teşvik etti. “Hadi bakalım.”

“Söylememi mi istiyorsun?”

Amcası Georgie’ye baktı. “Sen bu şarkıyı biliyor musun?”

“Tamamen değil,” diye itiraf etti Georgie.

“O hâlde evet,” dedi ve Poppy’ye döndü. “Senin söylemeni istiyorum.”

“Pekâlâ.” Poppy yutkunarak boğazında oluşmaya başlayan gıcığı eritmeye çalıştı.

“*Artık oflamayın, hanımlar, oflamayın artık, Erkekler her zaman aldatıcıdır, Bir ayağı denizdedir onların...*” Sesi büyüleyiciydi. Ama sonra birden boğuklaştı.

Andrew’e ne olmuştu acaba? Acaba Poppy bunu öğrenebilir miydi?

“Poppy?” Yengesi endişeyle öne doğru eğildi.

Poppy boşluğa baktı.

“*Poppy?*”

Poppy tekrar dikkatini toplamak için geri çekildi. “Ah, özür dilerim. Ben sadece... Şey... Bir şey hatırladım.” Tekrar öksürüp boğazını temizledi. “*Bir ayağı denizde, bir ayağı kıyıda, asla sabit kalmazlar.*”

“Erkekler genelde uçarı yaratıklardır,” dedi, Leydi Bridgerton.

“Bütün erkekler değil,” dedi kocası.

“Hayır, sevgilim,” dedi. “Elbette, hepsi değil.”

“O yüzden öyle iç çekme, bırak gitsinler,” diye devam eden Poppy etrafındaki konuşmaları zar zor duyuyordu. “Ve neşeli ve hoş ol, böylece bütün acı ve kederli sesleri neşeye dönüştür...”

Shakespeare ona her zaman Andrew’ü mü düşündürecek-ti? Her şey onu mu hatırlatacaktı?

Georgie onun yerine şarkıyı “Hey, *nana, nanana*,” diye tamamladı. Babasına dönmeden önce Poppy’ye bir bakış attı. “Sadece bu kısmı biliyordum.”

Babası esneyip gözlerini kapattı.

“Her zaman arabalarda uyuklar,” dedi Georgie,

“Bu bir beceridir,” dedi Lord Bridgerton.

“Ah ama bu akşam hiçbir ödülü olmayacak bir beceri,” dedi Leydi Bridgerton. “Geldik.”

Lord Bridgerton sesli bir şekilde iç geçirdi ve geri kalanlar eldivenlerini, çantalarını ve diğer şeyleri toplayarak fayton-dan inmeye hazırlandılar.

Leydi Bridgerton’ın tahmin ettiği gibi, şemsiyelerin altında içeri götürüldüler, ancak rüzgâr şiddetlenmişti ve içeri girerken hepsi biraz ıslanmıştı.

Leydi Bridgerton pelerinini alırken kâhyaya, “Teşekkür ederim, Wheelock,” dedi. “Bu gece çok kasvetli.”

“Gerçekten hanımefendi.” Kâhya pelerini bir uşağa verdi ve ardından Georgie ile Poppy’ye yardım etmek için harekete geçti.

“Bunları akşam yemeği süresince elimizden geldiğince kurutacağız.”

“Aile oturma odasında mı?”

“Oradalar, leydim.”

“Harika. Bizi oraya götürmene gerek yok. Yolu biliyoruz.”

Poppy kollarını pelerininin kurtardı ve yengesi ile am-

casının peşinden misafir odasına doğru gitti.

“Daha önce burada bulundun mu?” diye Georgie sordu.

“Sanmıyorum. Kent’te pek fazla zaman geçirmediğim,” dedi Poppy. Doğruydı. Poppy kuzenlerini Londra’da taşrada olduğundan çok daha fazla görüyordu.

“O zaman Leydi Manston’a bayılacaksın,” dedi Georgie. “O benim için ikinci bir anne gibidir. Hepimiz için. Burada yemek her zaman çok samimidir. Gerçek bir aile yemeğidir.”

“*Samimi çok* göreceli bir terim,” diye mırıldandı Poppy. *Sonsuz’a* geri döndüğünde bir hafta ayakkabı giymemişti. Bu gece ise sosyetedeki herhangi bir yemekte giyeceği kadar gösterişli giyinmişti. Georgie’den ödünç aldığı pembe elbisenin boyu ona göre epey kısaydı ama pek fark edilmiyordu. Yine de rengi oldukça yakışmış görünüyordu.

Hayatına devam etmeye çalışıyordu. Gerçekten...

İşin zor kısmı yapabileceği hiçbir şeyin olmamasıydı. Andrew’ün kökeninin nereye ait olduğunu, ailesinin kim olduğunu bilmiyordu. Kullandığı soyadının James olması kesinlikle yardımcı olmamıştı... Çünkü bu soyadı kesinlikle tüm İngiltere’de en yaygın olanlardan biriydi.

Yaygın soyadları aynı zamanda yaygın Hristiyan isimlerinden oluşmuyor muydu? James, Thomas, Adam, Charles... Hepsi aslında erkek adıydı ama soyadı olarak kullanılıyordu. Dolayısıyla Andrew bir soyadı bile olabilirdi. Daha önce bu isimde biriyle tanışmamış mıydı? Londra’da belki...

“Poppy!”

Başını kaldırıp baktı. Oturma odasındaki hâli nasıl görünüyordu acaba? Kuzeni Billie ona gülerek bakıyordu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Poppy. “Dalmışım.”

“Ne düşündüğünü sormaya cesaret edemiyorum. Bu her zaman insana sorulan en tuhaf sorudur.” Ama Billie bunu büyük bir sevgiyle söyledi. Poppy’nin ellerini tuttu ve yanaklarından öpmek için eğildi. “Burada olmana sevindim.

George'un erkek kardeşiyle tanışacaksın."

"Evet," diye mırıldandı Poppy. Nicholas'la aralarını yapmaya çalışmamalarını umuyordu. Onun son derece cana yakın olduğundan emindi ama şu anda istediğı son şey flört etmektir. Dahası o çok genç değil miydi? Poppy'den sadece bir yaş büyüktü.

"Henüz aşağı inmedi," dedi Billie. "Geldiğinde seyahatten oldukça yıpranmıştı."

Londra'dan mı? Londra'dan seyahat etmek ne kadar zordu?

"Dur sana bir kadeh şeri getireyim. Eminim ihtiyacın vardır. Hava berbat. Yaz mevsimi demeye bin şahit gerek."

Poppy kadehi aldı ve bir yudum içti, odanın karşısındaki genç beyefendinin Nicholas değilse kim olduğunu merak etti. Eğer George'un kardeşiye...

Ama Billie onun henüz aşağı inmediğini söylemişti.

Tuhaf. Poppy zihninden yaptığı muhasebe ile omuz silkti. Soracak kadar meraklı değildi, bu yüzden odanın içine doğru birkaç adım daha attı ve Leydi Manston'ın karşı duvardaki bir kapıdan misafir odasına girişini izlerken kibarca gülümsedi.

"Alexandra!" Leydi Manston, Leydi Bridgerton'ı kucaklamak için aceleyle seslendi. "Bu öğleden sonra kimin geldiğini asla tahmin edemezsin."

Georgie onun yanında belirdi ve kolunu çekiştirdi. "Gel ve Nicholas'la tanış."

Nicholas'ı mı? Poppy kaşlarını çattı. "Peki kim..."

"Andrew!" diye bağırdı Leydi Bridgerton.

Andrew. Poppy gözlerinde aniden beliren yaşlarla dehşete düşerek bakışlarını kalabalıktan uzaklaştırdı. Tıpkı James gibi bu da başka bir yaygın isimdi. Lanet adamın adı neden Marmaduke değildi? Ya da Nemrut?

Yeter. Bu akşamı atlatması gerekiyordu. Yenilenmiş bir

kararlılıkla odaya geri döndü ve gözleri şimdi odanın diğer tarafında biriyle kucaklaşan yengesine takıldı.

Güneşte üzerlerinde altın rengi çizgiler oluşmuş kahve-rengi saçlı biri.

Muntazam bir at kuyruğu ile geri çekilerek toplanmış.

Sevgili Tanrım, aynı ona benziyordu...

Andrew.

Poppy, şeri kadehinin parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissetmedi, yanında duran Billie bağırıcaya kadar onu düşürdüğünün farkında bile değildi. “Ah!” ve sıvı ikisinin de yüzlerine sıçradı.

Ama daha bir şey söyleyemeden, hatta adından başka bir şey düşünmeden, Billie ustaca onu döndürdü ve ikisini de Poppy’nin tam arkalarında olduğunu fark etmediği başka bir kapıya doğru yöneltti.

“Temizlenmek için banyoya ihtiyacın var,” diyordu Billie. “Aman Tanrım, şu kirpiklerinin hâline bak!”

“Billie!” birisi odanın karşı tarafından seslendi.

“Sen...”

Billie kolunu yüzünün üzerinden geçirdi ve başını oturma odasına doğru uzattı. “Lütfen yemeğe geçin, buradan takip edin lütfen. Hayır, hayır, ısrar ediyorum.”

Sonra su ve bez getirmesi için bir hizmetçi çağırmadan önce Poppy’ye döndü. “Birazdan bu işi kusursuz bir şekilde halletmiş olacağız ve her şey eskisi gibi olacak.”

Eskisi gibi.

Poppy kocaman bir kahkaha atmak istedi.

BÖLÜM 23

Beş dakika sonra Andrew, ailesinin resmi yemek odasındaki masada her zamanki yerinde oturuyordu... Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğundan ya da ayrılmak için bu kadar istekli olduğundan emin değildi.

Büyük bir küvette yıkanmak muhteşem bir şeydi ve düzgün bir yemek yemeyi sabırsızlıkla bekliyordu ama aklı –ve kalbi– Poppy’ye giden yolda kalmıştı.

“George!” diye bağırdı annesi. “Karını bekliyoruz. Birazdan burada olacağını söyledi.”

Andrew hafif bir gülümsemeyle masaya baktı. Ağabeyinin elinde yarısı yenmiş bir baget ekmek vardı.

“Sen de benim kadar açsın,” dedi George. “Ama devam edecek cesaretin yok.”

“Ne yani *ona* meydan mı okuyacaksın?” Andrew başıyla annelerinin olduğu tarafı işaret etti. “Asla.”

Leydi Manston masaya bakıp, “İşte bu yüzden benim favorim,” dedi. “En azından bu akşam için.”

Andrew neşeyle, “O zaman siz de yarın rütbemi düşürmekten çekinmeyin,” dedi. Evden tekrar gittiğini anladığında kadının bunu yapacağından oldukça emindi ama planlarını ona henüz bildirmeye gerek yoktu.

George şarabından bir yudum aldı. “Billie’nin burada olması üç dakika da sürebilir, yarım saat de. Bize beklemememizi söyledi.”

Leydi Manston ikna olmuş görünmüyordu ancak itirazları geçiş yerine yakın oturan ve onun baget ekmeğini alan Lord Manston tarafından kesildi. “Açlıktan ölüyorum. Ben yemeğe başlayalım derim. Billie anlayacaktır.”

Ve böylece çorba servis edildi.

Kremalı istiridye çorbası. Andrew’ün favorisiydi. Kâseyi alıp hepsini içme dürtüsüne zar zor direndi.

Leydi Bridgerton, Leydi Manston’a, “Bu çok lezzetli,” dedi. “Yeni bir tarif mi?”

“Sanmıyorum. Biraz daha tuzlu olabilir ama onun dışında...”

Andrew her kaşığın tadını çıkarırken hiç aldırış etmiyordu etrafına. Son kaşıktan sonra minnettarlıkla gözlerini kapattı ve içini çekti.

Billie’nin, “Geciktiğim için özür dilerim,” diye içeriye doğru seslendiğini duydu. “Beklemediğinize sevindim.”

Andrew, beyler ayağa kalkarken tüm sandalyelerin hareket ettiğini duydu. O da ayağa kalkarken gözlerini açtı ve peçetesini almak için aşağıya baktı. Sonuçta odaya bir leydi girmişti.

Ve sonra zaman sanki yavaşladı. Billie hızla odaya girerken omzunun üzerinden elbisesiyle uğraşan başka bir kadına bir şeyler söylüyordu.

Ama o hareket ettikçe, ışık saçlarına çarptıkça...

Nefes *aldıkça*...

Andrew kim olduğunu anladı.

Bu Poppy idi.

Hiç mantıklı değildi ama düşününce... Aslında mantıklıydı. Bunlar onun kuzenleriydi. Ve eğer Poppy de Dorset yerine Kent’e giden bir tekneye bindirildiyse...

Nedeninin hiçbir önemi yoktu... Buradaydı.

Ona daha hızlı ulaşabilmek için masanın üzerinden atlamayı aklından geçirdi.

Ama Poppy henüz onu görmemişti.

Ya da Poppy'nin onu görmüş olduğunu düşünmüyordu. Odanın uzak köşesindeki çiçek aranjmanını inceliyor gibiydi.

Kesinlikle masanın çevresine bakmıyordu.

Masaya doğru yürürken bile bakmıyordu.

Poppy onun orada olduğunu biliyordu.

Andrew'ün içi birdenbire çatırdayan, çatışan duygularla doldu... Şu anda hepsi bir aradaydı, rahatlama, sevinç ve tüm erkeklerin en büyük korkusu: Kadın öfkesi.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bakıyordu, görgü kurallarının gerektirdiği yumuşak yüz ifadesini takınmakta zorluk kocaman, aptal bir gülümsemeyle.

Ve Andrew bu kocaman, aptal gülümsemenin kazandığını hissediyordu.

Ama bütün gece ondan kaçamazdı. Masada sadece iki boş sandalye vardı, biri solunda, diğeri tam karşısında. Ve Billie'nin karşısına geçmeyi planladığından oldukça emindi.

“Poppy ve ben içtiğimiz Şeri'nin çok lezzetli olduğuna ve onu giysi dolabımıza dahil etmemiz gerektiğine karar verdik,” dedi Billie ve sonra da *aynen öyle*, der gibi elini karnının üzerinde gezdirdi.

“Eğer ben bu konuda onlara katılmadığımı söylersem affedilir miyim?” diye takıldı Georgiana ve herkes güldü.

Billie'nin arkasındaki bir noktaya öfkeyle bakan Poppy dışında.

Bir de Poppy'ye bakmaktan kendini alamayan Andrew.

Ve Andrew'ün aniden fark ettiği Nicholas da Poppy'yi büyük bir ilgiyle izliyordu.

Bu işi baştan netleştirmesi lazımdı. Erkek kardeşinin onunla ilgilenmesini istemezdi.

Çünkü, *ah evet* bu kadınla Andrew evlenecekti. Bu muhteşem, cesur, zeki ve güzel kadın onun karısı olacaktı.

Ama önce Poppy'nin ona bakması gerekiyordu.

Aslında ilk önce resmi olarak tanıştırılması gerekiyordu.

"Poppy," dedi Billie, Nicholas'ın sandalyesinin yanında durarak, "George'un en küçük kardeşi Bay Nicholas Rokesby'yi tanıştırebilir miyim? Kendisi Cambridge'den yeni mezun oldu. Nicholas, bu Somerset'ten Bayan Poppy Bridgerton. Kuzenim."

Nicholas, Poppy'nin elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

Andrew dişlerini sıktı. *Bana bak, kahretsin, bana bak.*

"Ve bu da..." dedi Billie, "George'un kardeşlerinden bir diğeri, Kaptan Andrew Rokesby. Deniz yolculuğundan daha bugün döndü. Şeyden..." Billie'nin kaşları çatıldı. "İspanya'dan mıydı?"

"Portekiz," dedi Andrew, gözlerini Poppy'nin yüzünden hiç ayırmadan.

"Portekiz. Evet, elbette. Yılın bu zamanı orası çok güzel olmalı."

"Öyle," dedi Andrew.

Nihayet Poppy başını kaldırıp ona baktı.

"Bayan Bridgerton," diye mırıldandı Andrew. Dudaklarını onun elinin üzerine bastırdı ve mümkün olduğunca uzun süre tuttu.

Poppy'nin nefesi sığlaşmıştı, Andrew bunu duyabiliyordu. Ama gözlerindeki ifadeyi anlayamıyordu.

Kızgınlık?

Hasret?

İkisi birden?

"Kaptan," dedi Poppy sessizce.

"Andrew," diye ısrar etti kaptan, onun elini bırakırken.

"Andrew," dedi Poppy bakışlarını ondan alamayarak.

"Andrew!" diye bağırdı annesi.

Çünkü bir bayandan kendi adını kullanmasını istemesi için henüz çok erkendi. Hepsi bunu biliyordu.

“Bayan Bridgerton’ın yerine oturmasına izin ver,” diye ekledi annesi. Sesi son derece yumuşaktı ama pek çok sorusu olduğunun sinyali veriyordu.

Andrew umursamadı bile. Poppy onun yanına oturmuştu. Ve şu an Andrew için dünya gerçekten çok parlak bir yer hâline gelmişti.

“Neredeyse çorbayı kaçıırıyordunuz, Bayan Bridgerton,” dedi Nicholas.

“Ben...” Poppy’nin sesi çatlak çıktı. Paniklediği açıkça belli oluyordu. Andrew gülmemeye çalışıyordu ama sonunda bu mücadelesini kaybetti. Başını kaldırıp baktı ve Leydi Bridgerton’ın büyük bir dikkatle Poppy’ye baktığını gördü. Annesi şu an Andrew’e da daha dikkatle bakıyordu.

Ah evet, soruları olacaktı.

“Çok güzel,” dedi Nicholas, masaya tuhaf bir bakış atarak. Garip atmosferden ne anlam çıkaracağını bilemiyordu. “Kremalı istiridye çorbası.”

Poppy’nin önüne bir kâse çorba kondu. Ve sanki çorbadan başka tarafa bakmak onun mahvolmasına neden olabilirmiş gibi gözlerini kâseye dikti.

Andrew, “Bu çorbayı çok severim,” dedi.

Andrew yutkunduğunu gördü. Ama yine de kâsesine bakıyordu.

Andrew bakışlarını onun yüzüne sabitledi ve “Gerçekten ama *gerçekten* severim,” derken onun başını kaldırıp yukarıya bakmasını istedi.

“Andrew,” diye uyardı karşısında oturan Billie, “daha tadına bakma şansı bile olmadı.”

Poppy hareket etmedi. Andrew onun omuzlarındaki gerginliği görebiliyordu. Artık herkes onu izliyordu ve Andrew onu ilgi odağı hâline getirmemesi gerektiğini biliyordu ama başka ne yapacağını bilmiyordu.

“Beğendin mi?” diye sordu Nicholas, çok küçük bir yudum aldıktan sonra.

Küçük, sarsıntılı bir hareketle başını salladı. “Çok güzel. Teşekkür ederim.”

Andrew artık kendini tutamadı. Masanın altından uzanıp elini tuttu.

Geri çekilmedi.

Andrew usulca sordu, “Daha fazlasını ister misiniz?”

Poppy’nin boynu sanki kendini sabit tutmak için iradesinin her zerresini kullanıyormuş gibi kaskatı kesilmişti.

Sanki Poppy kendisini kopmuş gibi hissetti. Elini onun elinden çekerken sandalyesi geriye doğru sallandı.

“Çorbayı gerçekten çok seviyorum,” diye bağırdı Poppy. “Ama bir o kadar da nefret ediyorum.”

Ve koşarak odadan kaçtı.

POPPY’nin nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Cra-ke Malikânesi’ne hiç gitmemişti ama bu büyük evlerin hepsi *bir şekilde* aynı değil miydi? Uzun bir sıra umumi odalar olacaktı ve eğer buraların arasında koşmaya devam ederse bulurdu...

Bir yerlerde.

Neden koştuğunu bile bilmiyordu. Herkesin ona baktığı ve Andrew’ün çorbayı ne kadar sevdiğini söylediği bir ortamda yemek odasında bir saniye daha kalamayacağını biliyordu ve ikisi de onun çorbadan bahsetmediğini biliyordu ve bunların hepsi çok fazlaydı.

O hayattaydı.

O hayattaydı ve *—lanet olsun—* o bir Rokesby’ydi. Ve bunca zaman bunu ondan nasıl saklayabilmişti?

Ve şimdi... Şimdi...

Az önce ona onu sevdiğini mi söylemişti?

Bunu onun ve kendi ailesinin önünde mi söylemişti?

Ya öyle olacaktı ya da tüm Kent bölgesi çok geçmeden onun delirdiğini düşünecekti.

Bu da mümkündü.

Yani: Manston Kontu'nun evinde yarınlar yokmuşçasına koşuyordu, yüzünden aşağı akan gözyaşlarından dolayı hiçbir şey göremiyordu ve az önce çorba hakkında bir şeyler mırıldanmıştı.

Bir daha asla çorba içmeyecekti.

Bir köşeden kayarak daha küçük bir oturma odasına benzeyen bir yere girdi ve nefes almak için kısa bir süre durdu. Yağmur hâlâ şiddetli bir şekilde yağıyordu ve öfkeyle pence-reye çarpıyordu.

Bütün evi dövüyordu. Zeus, Thor ya da bu berbat günün sorumlusu her kimse ondan da *nefret* ediyordu.

“Poppy!”

Poppy birden sıçradı. Andrew'dü.

“Poppy!” diye bağırdı.

Poppy çılgınca odanın çevresine baktı. Onu görmeye hazır değildi.

“Poppy!”

Andrew ona yaklaşıyordu. Poppy bir tökezleme sesi, ardından çarpma sesleri, ardından da... “Lanet olsun.”

Gülümsedi. Biraz gülümsemiş olabilirdi.

Ama hâlâ ağlıyordu.

“Pop...”

Gökyüzünde bir şimşek çaktı ve bir anlığına tüm oda aydınlandı. *Orada* bir kapı vardı!

Poppy, gök gürültüsü ve şimşekler geceyi yarıp aydınlatığında ürkererek kapıya doğru koştu. Aman Tanrım, çok fazla gürültü vardı.

Andrew karşı kapıdan çıkıp, “İşte buradasın,” diye homurdandı. “Tanrı aşkına, Poppy, kıpırdamadan durur musun?”

Poppy eli kapıdayken durakladı. “Sen topallıyor musun?”

“Sanırım annemin en sevdiği vazoyu kırdım.”

Poppy yutkundu. “Peki... Portekiz’de mi oldu?”

“Hayır, kahrolası karanlıkta senin peşinden koşarken oldu. Ne sandın ki?”

“Öldüğünü!” diye bağırdı Poppy.

Baktı. “Ölmedim.”

“Ah, şimdi görebiliyorum.”

Birkaç dakika orada durup odanın diğer ucundan birbirlerini izlediler. Dikkatli bir şekilde değil, sadece... Temkini elden bırakmadan.

“Peki, nasıl serbest kaldın?” diye sordu Poppy. Bir sürü sorusu vardı ama en önemlisi bu gibi görünüyordu.

“Bay Walpole ayarladı. Ama neredeyse iki hafta sürdü. Sonra işlerimi halletmek için Lizbon’da birkaç güne ihtiyacım vardı.”

“Senhor Farias nasıl?”

“O iyi. Kızının bebeği oldu. Bir oğlan.”

“Ah, bu çok hoş. Çok sevinmiş olmalı.”

Andrew başını sallayıp onu doğruladı ama gözleri konuşacak başka şeyleri olduğunu hatırlatacak şekilde onun üzerine odaklandı.

“Herkes ne dedi?” diye sordu. “Yemek odasındakiler.”

“Eh, sanırım birbirimizi tanıdığımızı anladılar.”

Poppy’nin boğazından ürkütücü bir kahkaha yükseldi. Kapıya baktı... Hem kendisinin hem de Andrew’ün girdiği kapıya. “Peşimizden mi geliyorlar?”

“Henüz değil,” dedi. “George idare ediyor olabilir.”

“George?”

Andrew omuz silkti. “Ona baktığımda başını salladı. Sanırım ne demek istediğimi anladı.”

“Erkek kardeşlerim,” dedi Poppy başını sallayarak.

Havada bir şimşek daha çaktı ve Poppy kendisini ardından gelecek olan gök gürültüsüne hazırladı. “Yengem beni öldürecek,” dedi.

“Hayır.” Andrew gök gürültüsünün geçmesini bekledi. “Ama soruları olacaktır tabii.”

“Sorular.” Poppy’nin içinde başka bir histerik kahkaha baloncuğu belirdi. “Ah Tanrım.”

“Poppy.”

Poppy ailesine ne diyecekti? Ona ne diyecekti?

“*Poppy.*”

Poppy ona baktı.

“Sana doğru yürüyeceğim şimdi,” dedi Andrew.

Poppy’nin dudakları aralandı. Bunu neden bu kadar açıkça söylediğinden emin değildi. Ya da neden bu kadar sinirlendiğini anlayamadı.

“Çünkü,” dedi Andrew aralarındaki mesafeyi yarıya indirdikten sonra, “eğer seni şimdi öpmezsem... Sanırım...”

“Ölür müsün?” diye fısıldadı Poppy.

Andrew ciddiyetle başını sallayıp doğruladı, sonra Poppy’nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Onu o kadar uzun süre ve o kadar sıkı öptü ki her şeyi, hatta etraflarında yanıp sönen şimşekleri ve şiddetle güröldeyen gök gürültüsünü bile unuttu. İkisi de nefessiz kalana kadar öptü onu... Kelimenin tam anlamıyla... Soluk soluğa birbirlerinden ayrıldılar... Sanki hangisine daha çok ihtiyaçları olduğunu bilmiyorlarmış gibiydiler... havaya mı yoksa birbirlerine mi?

“Seni seviyorum, aptal adam,” diye mırıldandı, gözyaşlarını, yüzünden akan teri ve Tanrı bilir başka neleri silmek için kolunu yüzüne doğru kaydırıldı.

Andrew şaşkın bir hâlde ona baktı. “Ne dedin?”

“Seni sevdiğimi söyledim, seni aptal adam, ama şu anda o kadar... Lanet olsun... O kadar *kızgınım* ki.”

“Bana mı?”

“Herkesse.”

“Ama en çok bana mı?”

“Ne?” Poppy’nin ağzı açık kaldı. “En çok ne sana?”

“Sadece neyle karşı karşıya olduğumu anlamaya çalışıyorum.”

Poppy ona şüpheyile baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Andrew uzanıp elini tuttu ve parmaklarını birer birer kendi parmaklarına kenetledi. “Beni sevdiğini söylemiştin.”

“Her ne kadar karşı çıkmaya çalışsam da bu yönde çok güçlü bir kanıya sahip olduğuma seni temin ederim.” Ama Poppy ellerine baktığında onun bırakmasını istemediğini fark etti. *Bırakmak istemiyordu.*

Ve gerçekten de Andrew’ün parmakları onunkileri sıkıyormuş gibi görünüyordu. “Yani aslında bu kanıya karşı olduğunu mu söylemek istiyorsun? Yoksa gerçekten bana âşık mısın?”

“Her ikisi de. Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Sadece... Senin öldüğünü sanıyordum.”

“Biliyorum,” dedi Andrew ciddiyetle. “Üzgünüm.”

“Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun.”

“Biliyorum,” dedi. “Biraz. Yaklaşık iki hafta sonra kurtarıncaya kadar senin Bay Walpole’a güvenli bir şekilde ulaşp ulaşmadığını bilmiyordum.”

Poppy birden hareketsiz kaldı. Onun da kendisinin yaşadığı acının aynısını yaşayabileceği hiç aklına gelmemişti. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Aman Tanrım, özür dilerim. Ne kadar bencilim.”

“Hayır,” dedi Andrew ve elini öpmek için ağzına götürürken sesi biraz titredi. “Hayır. Değilsin. Walpole’la konuştuğumdan beri güvende olduğunu biliyordum. Seni bulmak için yola çıkmak üzereydim. Sabah yola çıkacaktım. Dorset’te olduğunu sanıyordum. Ya da belki Somerset’te.”

“Hayır, buradaydım,” dedi Poppy.

Andrew başını sallayıp onayladı ve “Seni seviyorum, Poppy,” derken gözleri parlıyordu.

Poppy elinin tersiyle nezaketsiz bir şekilde burnunu sildi. “Biliyorum.”

Andrew’ün yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. “Biliyor musun?”

“Yani biliyorum, evet, değil mi? Peşimden koştuğuna göre? Sadece benimle tartışman için koşmamışsındır herhalde?”

“Âşık olmadan önce seninle tartışmakta hiç sorun yaşamadım.”

“Ah, böylesin işte,” diye mırıldandı. “Çok tartışmacısın.”

Andrew alnını Poppy’nin alnına yasladı. “Poppy Louise Bridgerton, benimle evlenir misin?”

Poppy konuşmaya çalıştı. Başını sallayıp kabul ettiğini söylemeye çalıştı ama kendine pek hâkim olamıyormuş gibi görünüyordu ve zaten tam o anda onlara doğru gelen insanların sesini duydular.

Bir sürü insan.

“Dur,” dedi Andrew. “Henüz cevap verme. Benimle gel.”

Andrew onun elini yakalayıp tutarken, *her yere*, diye düşündü. Onunla her yere giderdi.

UZAKLAŞAMADILAR. Andrew bile annesi, babası, iki erkek kardeşi, iki kuzeni, teyzesi ve amcası üzerlerine çulllanmışken hiçbir yere kaçamayacaklarını kabul etmek zorunda kalmıştı.

Andrew’ün tahmin ettiği gibi epey soru vardı. Sorgu iki saatten fazla sürmüştü ve sonunda Andrew de Poppy de ailelerine her şeyi anlatmıştı.

Yani... Neredeyse her şeyi

Yine de ilk kargaşada Andrew, Lord Bridgerton’ı bir kenara çekmeyi başarmış ve Poppy’yle evlenmeye tamamen niyetli olduğuna dair ona güvence vermişti.

Ama teklifinin kalabalık bir salonda ya da daha kötüsü, akrabalarının öfkeli talebinin hemen ardından gerçekleşmesini istemiyordu.

Andrew'un ertesi sabah onu ziyaret edeceği konusunda anlaştılar, ancak anlaşıldığı üzere Bridgertonlar o gece yola çıkamadılar. Fırtına şiddetli bir hâl almış ve eve kısa bir yolculuk yapmak bile onlar için güvenli görülmemişti.

Gece yarısını birkaç saat geçe Andrew Poppy'nin yatak odasının kapısının önünde dikiliyordu.

Uyuyamıyordu. Ve onun da uyuyamadığından neredeyse emindi.

Daha kapıyı çalmadan kapı açıldı.

"Dışarıda olduğunu duydum," diye fısıldadı Poppy.

"İmkânsız." Çünkü Andrew bu koridordaki tek yatak odasının onunki olmadığına bilincinde olarak büyük bir gizlilikle hareket etmişti.

"Belki seni dinliyor olabilirim," diye itiraf etti Poppy.

İçeriye adım atarken gülümsedi. "Çok beceriklisin."

Beyaz bir gecelik. Saçları uyku örgüsü şeklinde kıvrılmıştı.

Andrew onun örgüsünün ucuna uzandı.

"Saçımı mı çekeceksin?" diye mırıldandı Poppy.

"Belki." Onu hafifçe çekti. "Ya da," dedi, sesi ona duyduğu arzudan kısık ve boğuk çıkmıştı, "sonunda kendimi şımartabilirim."

Örgüsünün ucuna baktı, sonra da ona baktı, gözleri muziplikle parladı.

Üç boğumu yavaşça çözmeye başladı ve saçları tüm uzunluğu ile onun omuzlarına yayılana kadar parmaklarının arasında oynayan ipeksi tellerin tadını çıkardı.

Çok güzeldi. Andrew o Tanrı'nın unuttuğu odada kurtarılmayı beklediği her an onu düşünmüştü. Gözlerini kapatmış ve onun yüzünü hayal etmişti... O şeytani gülümsemesini, güneş batmadan hemen önce gözlerinin olağanüstü yeşil görüntüsünü...

Ama hayal gücü gerçeğin yanında hiçbir şeydi.

“Seni seviyorum,” dedi Andrew. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı Poppy ve bunu kalbinden gelen bir şarkı gibi söyledi.

Öpüştüler, güldüler, o sırada yağmur durmadan pencereye vuruyordu. Bir şekilde ortama uygun gibi görünüyordu ama fırtınalı olduğundan değil elbette.

Çünkü burada, bu odanın içinde sıcak ve güvendediler. Ve birlikte.

“Bir sorum var,” dedi Andrew, ikisi birden Poppy’nin yatağına düştükten sonra.

“Hı hı?”

“Seni darmaduman konusunda hemfikir miyiz?”

“Buna darmaduman diyebilir miyim işte onu bilmiyorum,” dedi Poppy sahte bir düşünceli tavırla. “Darmaduman olsam sonuçtan üzgün olmam gerekirdi.”

Ellerini ovuşturdu. “Ama...”

“Ve fazla abartmak istemem ama istenmeyen bir şey olduğunu düşünenler ailelerimiz. Elbette incitici tek bir dedikodu bile ağızlarına almazlar.”

“Doğru ama Bay Walpole’u unutmamalıyız.”

“Hımm. O gerçekten bir sorun.”

“Hem de çok büyük bir sorun.”

“Ama yine de,” dedi Poppy, açıkça sohbetten keyif alarak, “o ulusal güvenlik konusunda oldukça hassas. Benimle tanıştığını kabul edeceğini hiç sanmıyorum.”

“Demek onu düğüne davet etmek istemiyorsun.”

“Düğün mü?” Poppy ona sinsi bir bakış attı. “Evlenme teklifini kabul ettiğimi hatırlamıyorum.”

Andrew eğildi. Kurnazca. “Seni darmaduman edeceğim.”

“Sanırım tam da bunu konuşuyorduk.”

“Hem de öyle böyle değil,” dedi Andrew kesin bir dille. “Daha da önemlisi, şimdi ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor.”

“Şimdi mi?”

Andrew Poppy’nin alt dudağını ısırđı. “Seninle sevişmek istiyorum.”

“Öyle mi?” Poppy’nin sesi biraz tiz çıkmıştı ama Andrew hoş olabileceğini düşündü.

“Evet,” diye onayladı Andrew. “Ve ettiğimiz yeminleri bu kadar ayrıntılı bir şekilde önceden tahmin etmenin pek kurallara uygun olmadığını bilsem de...”

“*Ayrıntılı bir şekilde* mi?” diye tekrarladı Poppy. Ama gülümsüyordu, kesinlikle gülümsüyordu.

“Yani seninle seviştiğimde,” dedi, “bunu ayrıntılı bir şekilde yapacağımı umuyorum.”

Poppy alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Böyle yaptıkça Andrew onu ısırarak istiyordu.

Aman Tanrım, onu resmen çıldırtıyordu.

Poppy kıkırdarken Andrew gülümseyerek üstüne eğildi.

“Sessiz ol,” diye fısıldadı. “Bir saygınlığın var...”

“Ah, sanırım o gemi çoktan yelken açtı.”

“Kötü bir kelime oyunu, Bayan Bridgerton. Çok kötü bir kelime oyunu.”

“Zaman ve dalgalar kimseyi beklemez.”

Andrew biraz geri çekildi. “Ne ilgisi var, anlayamadım.”

“Aklıma gelen tek şey buydu,” diye itiraf etti Poppy. “Ve biliyorsun, soruna cevap vermeme asla izin vermiyorsun.”

“Öyle mi yaptım?”

Poppy evet der gibi başını salladı.

“Peki hangi sorumu?”

“Bunu tekrar sormanız gerekecek kaptan.”

“Pekâlâ. Acaba...”

Andrew eğilip önce onun burnunu öptü.

“Bayan Bridgerton...”

Sonra sol yanağını öptü.

“Benimle.”

Sonra da sağ yanağını öptü.

“Evlenir misiniz?”

Ve sonra da dudaklarını öptü. Onun güzel, mükemmel dudaklarını.

Ama sadece hafif bir öpücüktü. Hızlı. Çünkü acil cevap vermesi gerekiyordu.

Poppy gülümsedi, gülümseyişı muhteşemdi. Ve “Evet,” dedi.

“Evet, seninle evlenirim.”

Andrew onlar gibi iletişımi çok iyi olan iki kişı arasında bile böyle bir an için söylenebilecek sözcüklerin tükendiğini düşündü. Bu yüzden konuşmak yerine onu öptü. Dudaklarını öptü, ona son birkaç haftadır hayalini kurduğu tüm şekillerde taptı. Yanağını, boynunu, köprücük kemiğinin üstündeki mükemmel çukuru öptü.

“Seni seviyorum, Poppy Bridgerton,” diye mırıldandı. “Hayal edebileceğimden çok daha fazla. Düşünebileceğimden bile daha fazla.”

Ama Andrew ona gösterebileceğimden fazla değil, düşündü. Onun geceliğini sıyırdı ve ve kendi sabahlığı da bir şekilde üzerinden kayıp gitti. İlk defa tenleri birbirine temas ediyordu.

“Çok güzel,” diye fısıldadı, birbirlerinin önünde diz çökerken ona bakıyordu. Onu her yerinden öpmek, teninin tuzunu, bacaklarının arasındaki kaygan özü tatmak istiyordu. Dilini göğüslerinin sıkı pembe tomurcuklarının etrafında gezdirmek istiyordu. Bundan hoşlandığını hatırlıyordu ama ya ısırırsa? Ya zorlarsa?

“Uzan,” diye emretti.

Poppy ona gülerek, sorgulayan bir bakış attı.

Dudakları aç bir hırıltıyla onun kulağını buldu. “Senin için planlarım var.”

Poppy’nin kalp atışlarının hızlandığını ve kendini yavaşça yatağa kelimenin tam anlamıyla yatağa serdi.

“Çok yavaşttın,” dedi Andrew kurnazca ve sinsice gülümseyerek. Poppy hiçbir şey söylemedi, sadece tutkulu gözlerle onu izliyordu, göğüsleri her nefes alış verişte hızla yükselip alçalıyordu.

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” diye mırıldandı Andrew.

Poppy dudaklarını yaladı.

“Ama sanırım...” Andrew parmağını onun omzundan kalçasına kadar tüm vücudunda gezdirdi. “Buradan...” Önce kalçasının arkasına, sonra önüne, kasığına doğru kaydırđı parmağını. “...başlayacağım.”

İki elini de Poppy’nin kalçalarına götürdü, iyice kavradı ve başparmaklarıyla kasık oyuntusuna bastırdı. Bacaklarını ayırdı ve sonra onun en mahrem yerini öpebilmek için başını eğdi.

“Andrew!” Poppy’nin nefesi kesildi.

Onu yalarken gülümsüyordu. Onu soluk soluğa bırakmaya bayılıyordu. Tadı cennet gibiydi, tatlı şarap ve keskin nektar gibi. Ve bir parmağını içine kaydırmaktan kendini alamadı, kadının içgüdüsel olarak içindeki parmağını sıkmasından keyif alıyordu.

Çok yaklaşımtı artık. Dişlerinin tek bir hareketiyle onu uçurumun kenarına getirebilirdi ama bencildi ve o boşaldığında onun içinde olmak istiyordu.

Andrew geri çekildiğinde Poppy hayal kırıklığıyla inledi, Andrew onun duyduğu hazzı doruğa çıkartmak için dudaklarının ve parmağının yarattığı boşluğu organıyla doldurdu. Bacakları onunkilere dolanırken Andrew kızın içine doğru kendini bıraktı, vücudu arzuyla titriyordu.

“Durmamı istiyor musun?” diye fısıldadı.

“Asla,” dedi Poppy.

Ve böylece iyice sokuldu içine, onun sıcaklığında bir yuva

buldu, bu dünyada yirmi dokuz yıl boyunca bu kadınla sevişmeden nasıl yaşadığını merak etti. Bir ritim tutturdu, her darbede uçuşumun kenarına yaklaşıyordu ama geri çekildi, Poppy doruğu tadana kadar kadar rahatlamak istemiyordu.

“Andrew,” diye soludu Poppy altında kıvranarak.

Andrew eğilip dilini onun meme ucunda gezdirdi.

Poppy inliyordu.

Andrew diğer göğsüne eğildi ve biraz da dilini onun üzerinde gezdirdi.

Poppy yüksek perdeden ama sessiz, keskin bir çığlık attı, vücudu kaskatı kesilmişti.

Sımsıkı sardı Andrew’ü.

Bu Andrew’ün tükendiği andı. Bir kez ileri doğru bastırdı, sonra bir kez daha. Ve sonra onun içinde, onun kokusunda, onun özünde kendini kaybetti.

Onun içindeydi. Kendisini onun içinde kaybetmişti ama bir şekilde o anda kendisini evde hissediyordu. Evdeydi.

Birkaç dakika sonra, nihayet nefes alış veriş normale dönmüce, yanında sırt üstü yatarken, Poppy’nin elini tutmak için vücutlarının arasına uzandı.

“Yıldızları gördüm,” dedi Andrew, hâlâ şaşkındı.

Poppy’nin gülümsediğini *gördü*. “Gözlerinin içinde değil mi?”

“Hayır, senin gözlerinde gördüm.”

Poppy gülümsedi. Yatak sarsılmıştı.

Ve sonra Andrew’ün sandığından çok daha kısa bir zamanda yatağı tekrar salladılar.

SON SÖZ

Dokuz ay sonra

Andrew bir kız çocuğu istediğini düşünmüştü ama yeni doğmuş oğlunu kucağına aldığı anda bu mucizevi yaratığın her bakımdan mükemmel olduğunu düşünüyordu.

Daha fazla bebek yapmak için bolca zamanları olacaktı.

Yataklarında dinlenen Poppy'ye, "On parmak," dedi. "On minik ayak parmağı."

"Saydın mı?" diye mırıldandı.

"Sen saymadın mı?"

Poppy bir gözünü açtı. "Meşguldüm."

Oğlunun minik burnuna dokunduğunda kıkırdadı. "Annen çok yorgun."

"Sanırım sana benziyor," dedi Poppy.

"Ah, kesinlikle çok yakışıklı."

Poppy gözlerini devirdi. Andrew onun gözleri kapalıyken bile onları devirdiğini görebiliyordu.

Andrew dikkatini tekrar bebeğe çevirdi. "Çok zeki bir bebek."

"Elbette öyle."

Andrew ona baktı. "Gözlerini aç, Pops."

Poppy takma isme şaşkınlıkla baktı. Hiç kullanmamıştı. Bir kez bile.

Sanırım ona Roger adını vermeliyiz,” dedi.

Poppy’nin gözleri nemlendi ve konuşmadan önce dudakları titredi. “Bence bu harika bir fikir.”

“Roger William,” dedi Andrew.

“William mı?”

“Billy öyle isterdi, değil mi?”

Poppy kocaman gülümsedi. Billy birkaç ay önce Crake’de yaşamaya gelmişti. Ona ahırlarda bir iş bulmuşlardı ama okula gitmesi için her gün izin verilecekti. Ahır sahibi artık eve yerleşen kedilerin sayısından şikayetçi olsa da durumu gayet iyiydi.

Andrew ve Poppy de Crake’te yaşıyorlardı, ama bu çok uzun sürmeyecekti. Andrew’ün yıllardır kafasında inşa ettiği ev neredeyse bitmişti. Bir belki iki ay sonra oraya taşınabileceklerdi. Orada büyük, güneşli bir çocuk odası, kitaplarla dolmayı bekleyen bir kütüphane ve hatta Andrew’ün tohumlarını yetiştirmeyi planladığı küçük bir sera bile vardı. Andrew onları çeşitli seyahatlerinden toplamıştı.

“Hava ısınınca seni dışarı çıkarmak zorunda kalacağım,” dedi Andrew, Roger’ı odada gezdirirken ve “Sana yıldızları göstereceğim,” diye devam etti.

Poppy yumuşak bir sesle, “*Sonsuz*’da göründükleri gibi görünemezler,” dedi.

“Biliyorum. Ona bunu anlatacağım.” Omzunun üzerinden ona baktı. “Ona kadim tanrıların nasıl bu kadar uzun ve güçlü bir gemi inşa ettiklerini, direğinin gökyüzünü ikiye böldüğünü ve tüm yıldızların oradan düşen elmaslar gibi ışıltıyla nasıl parladığını anlatacağım.”

Bu sözler onu gülümsetti. “Ah, bunu ona söyleyecek misin gerçekten?”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi açıklama.” Yatağa doğru yürüdü ve Roger’ı annesinin kollarına yerleştirdikten sonra ikisinin yanına uzandı. “Kesinlikle en romantik olanı.”

Poppy ona gülümsedi ve her ne kadar *birçok* kadın ona yeni doğan bebeklerin gülümsemediğini söylese de oğlu da ona gülümsedi ve Roger'ın gülümsediğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

“Sence *Sonsuz*’u bir daha görebilecek miyiz?” diye sordu Poppy.

“Muhtemelen hayır. Ama belki farklı bir gemi görebiliriz.”

Poppy ona bakmak için döndü. “Kendini huzursuz mu hissediyorsun?”

“Hayır.” Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. “İhtiyacım olan her şey burada.”

Poppy yavaşça dirseğiyle onu dürttü. “Bu kadar da basit bir cevap olmamalıydı, bal gibi biliyorsun.”

“Romantik olduğun konusunda söylediğim her şeyi geri alıyorum,” dedi Andrew. “Yıldızlarla ilgili şu kısmı bile.”

Poppy sanki *bekliyorum* der gibi ona baktı.

“Anladım ki,” dedi Andrew düşünceli bir tavırla, “bir şeyler inşa etmeyi daha çok seviyorum.”

“Yeni evimizi mi?”

Roger’a baktı. “Ve ailemizi,” dedi Andrew.

Poppy gülümsedi. Roger da Poppy de uykuya daldılar. Andrew uzun bir süre onların yanında oturdu ve şansının yaver gittiğine hayret etti. Gerçekten ihtiyacı olan her şey *buradaydı*.

“O kadar da basit bir cevap değildi,” diye mırıldandı Andrew. Sonra durdu ve karısının uykusunda bile, “Evet, öyleydi,” demesini bekledi.

Ama o bunu yapmadı. Andrew yataktan kalktı ve balkon kapısına doğru ilerledi. Saat gece yarısına yaklaşmıştı ve belki de çorapla dışarı çıkmak için biraz fazla soğuktu ama Andrew koyu mavi geceye doğru garip bir çekim hissetmişti.

Ancak hava kapalıydı ve yukarıda tek bir yıldız bile parıltılamıyordu. Ta ki...

Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Etrafından çok daha karanlık bir bölge vardı. Rüzgâr bulutlarda küçük bir delik açmış gibiydi.

“*Gardını al,*” diye mırıldandı ve hayali kılıcıyla göklerle mızrak dövüşü yaptı. İleriye doğru atılıp doğrudan o noktayı hedef alırken güldü. Ve daha sonra...

Durdu. Bu bir yıldız mıydı?

Neşeyle mutluluk saçarak parılıyordu ve Andrew hayretle bakarken bir başka yıldız ve sonra bir başka yıldız daha katıldı. Toplamda üç yıldız vardı gökyüzünde ama en çok ilkini sevdiğinden emindi. Savaşçı bir yıldızdı.

Şans yıldızına gerçekten *ihtiyacı* yoktu.

Ama belki...

Poppy ile Roger yatakta huzur içinde uyurken pencereden onlara baktı.

Belki başından beri bir tane vardı.

SON